

2013/49974/5-211
15/9/16 7872-8162

APROVAT PEL

el dia d **13 SET. 2016** de 20
El Secretari

DILIGÈNCIA. - La present fotocòpia és fidel reproducció de l'original que obra en aquesta Secretaria.
Castellar del Vallès,
EL SECRETARI

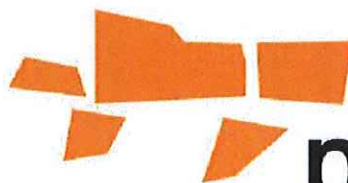
7872

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme

Aprobat definitivament per la Comissió
Territorial d'Urbanisme de Barcelona
en sessió de **24 MAIG 2016**
i acordada la seva publicació a l'efecte
d'executivitat en sessió de **04 OCT. 2016**

La secretària
Teresa Manté
M. Teresa Manté i Prats

poum
revisió

CATÀLEG DE BÉNS A PROTEGIR DEL MUNICIPI (Volum 3)

**PLA D'ORDENACIÓ URBANÍSTICA MUNICIPAL DE CASTELLAR DEL VALLÈS .
TEXT REFÓS .**

CASTELLAR DEL VALLÈS, JUNY 2016

NÚM. REF.: CU-09 / 101

DENOMINACIÓ: Conjunt del nucli antic de Castellar del Vallès
Altres denominacions: Les Fàbregues (segle XIII-XVII), Tolosa, Toloseta o Tolosa de les Fàbregues (segle XVIII), Sant Esteve de Castellar (segle XIX). Castellar del Vallès (des de 1933 fins avui)

SITUACIÓ: Nucli antic.

DATA DE CONSTRUCCIÓ: segle XIII – segle XIX

TIPOLOGIA: Conjunts urbans.

CONTEXT: Constitueix la part central del nucli urbà.

RÈGIM URBANÍSTIC

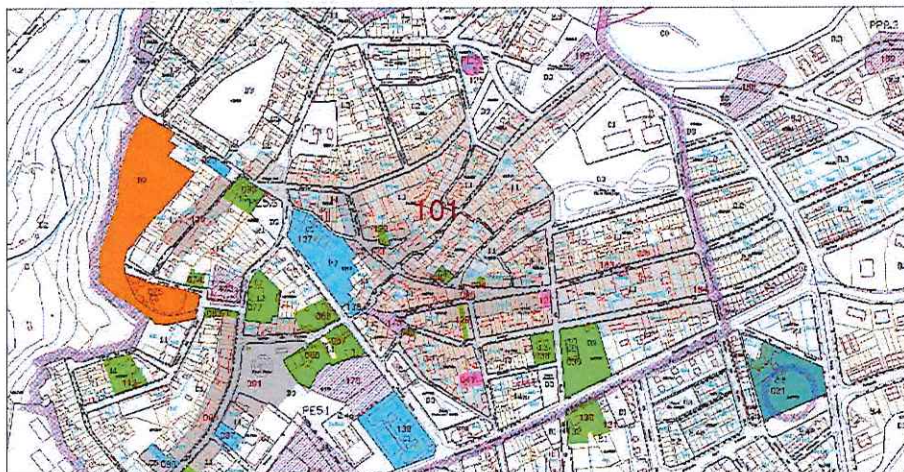
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl urbà
Qualificació: Residencial en poble vell, nucli antic (Clau 1.1)
Protecció existent: Cap

AMPLADA CARRER: Variable, entre quatre i sis metres.

ALÇADA EDIFICABLE: Planta baixa i un pis.

ELEMENTS INVENTRIATS: Al carrer de la Mina hi ha dos edificis inventariats Casa l'Illa (098) i el Garatge de Cal Pifarrer (094). Al carrer Sant Miquel hi ha inventariat Cal Pifarrer (126) i el Molí de vent de Cal Músic (127). Al carrer Sant Josep Cal Batllori (122), al carrer de Caldes Torre Montlleó (038) i la Torre Balada (039), Cal Jep de l'Oca (040), els jaciments arqueològics 178 i 183.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 7500

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt dels carrers del nucli, amb la majoria d'habitatges en casa de cos de planta i pis.
S'inclouen els habitatges de la zona dels darreres de l'Ajuntament fins arribar a la zona de l'Era de'n Petasques, i del carrer de Caldes cantonada Bonavista fins la Plaça del Mestre Gelonch.
Cal destacar habitatges com ara Cal Julià Ribatallada a plaça Mestre Gelonch núm. 7, o la font de la mateixa plaça.

VALORACIÓ:

Aquest conjunt inclou la part de les cases més antigues de Castellar, concretament la zona de la plaça vella.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental. Nivell de protecció 6: AEA.
En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.
En casos de nova planta caldrà modular les façanes amb predomini del ple sobre el buit, les obertures de composició vertical, balcons a plantes primeres i arrebossats de colors petris.
En actuacions al subsòl caldrà prospecció arqueològica.

DADES HISTÒRIQUES:

No es pot assegurar l'existència d'un nucli agrupat fins al segle XIII, anomenat les Fàbregues, el primer precedent del nucli de Castellar, situat a redós del turó del Puig de la Creu sobre la plana del Pla de la Bruguera, al voltant de la capella de Sant Iscle i Santa Victòria, depenent de la parròquia de Sant Esteve de Castellar.
El 1215 hi ha la primera notícia de l'existència d'un nucli agrupat en el pla, a la riba esquerra del riu Ripoll, anomenat les Fàbregues. L'etimologia de les Fàbregues s'ha relacionat sempre amb el mot llatí «fabrica», construcció industrial i el lloc on es desenvolupa l'activitat industrial, i en el nostre cas amb els molins documentats des d'època medieval instal·lats a les ribes del riu Ripoll per aprofitar la força de l'aigua, i una ferreria, relacionada amb una mena de ferro documentada el 945 a l'indret de Fontscalents. En ocasions s'esmenta «Sagrera de les Fàbregues», cosa que fa pensar que aquest nucli s'havia format dins de l'espai de la sagrera d'una església, la desapareguda capella de Sant Iscle i Santa Victòria, sobre els terrenys de la qual s'han edificat els dos edificis parroquials posteriors: el 1773 i el 1885, respectivament.
La documentació dels segles XIII, XIV, XV, XVI i XVII recull àmpliament aquest topònim.
En el segle XVIII i durant un període de temps de 70 anys, s'esmenta el poble amb un altre topònim: Tolosa, Toloseta o Tolosa de les Fàbregues, tot i que no es va deixar de fer servir el de les Fàbregues, i inclús s'esmenten alhora els tres topònims. El motiu d'aquest canvi encara no té una explicació coneguda.

7874

Alguns mapes dibuixats en aquest moment diferencien entre l'indret del Castell, a la riba dreta del riu Ripoll, i Tolosa, a la riba esquerra. El 1726 els habitants de Tolosa van fer la primera petició al bisbat de Barcelona per poder traslladar l'església parroquial en el centre de Tolosa, donats els inconvenients que suposava anar fins a Castellar Vell, sobretot per les persones amb impediments físics, i la impossibilitat de travessar el riu en temps de riudes. Finalment el bisbat va accedir a la construcció d'una església a Tolosa, aprofitant els terrenys on hi havia la capella de Sant Iscle i Santa Victòria, i els materials de l'edifici de Castellar Vell, enderrocat amb aquest motiu i amb l'autoritat del Bisbe de Barcelona. A partir del trasllat de l'església parroquial al nucli de Tolosa, el 1773, progressivament es va deixar de fer servir el nom de Tolosa per designar el poble i es va adoptar el de titularitat parroquial, Sant Esteve de Castellar, fins al 1933.

Des de mitjans del segle XIX les referències bibliogràfiques referents a Castellar esmenten alhora els topònims de Castellar i Sant Esteve de Castellar com a sinònims: Castellar o Sant Esteve de Castellar. El 1933 el Consistori presidit per Antoni Tort Rocavert va prendre l'acord de canviar el nom de Sant Esteve de Castellar pel de Castellar del Vallès. Tot i així el Govern Civil no el va aprovar fins al 9 de març de 1954, cosa que va provocar que en alguns documents oficials encara hi constés Sant Esteve de Castellar fins a mitjans dels anys 50.

El primitiu nucli de l'actual Castellar, segurament s'establia a l'entorn d'una xarxa de camins que baixaven de la muntanya a través de marges i feixes cap a la plana, sent la part més poblada a la falda dels primers turons.

Aquests camins de pas transcorrien entre els límits de les propietats, comunicant diferents masies i comunicaven amb els principals camins que portaven cap a les poblacions veïnes. L'observació del traçat actual del casc antic de Castellar encara permet deduir el traçat dels antics camins, malgrat els més transitats s'han conservat, mentre els altres han estat tallats, desviats, remodelats o desapareguts.

Segons Mn. Antoni Vergés, el 1578 a les Fàbregues hi havia les següents cases: la de Pons Guardiola, el sastre, la casa Mir (la mateixa que és esmentada com casa Mir de les Fàbregues i de Joan Pau Mir), la casa del sabater, la casa Catllar, la casa Pagès, la casa Montada, la casa Romeu, la casa Oliveres, la casa Prats, la casa Cosidor, la casa Montllor i la casa del Girbau.

L'any 1716 el nucli urbà de Castellar era d'un 77 cases, la majoria d'elles separades de les altres pels camps de les seves propietats, a excepció de l'entorn de la plaça Vella, en la qual s'hi anaven concentrant més edificacions. Segons el Reial Cadastre de José Patiño, les persones que habitaven sota la jurisdicció de la parròquia de Sant Esteve comptabilitzaven 552 persones.

7875

El Casc Antic estaria comprès entre el sector nord del poble fins a la Carretera de Sentmenat i el carrer de les Bassetes.

La concentració i el creixement més important del casc antic del municipi es produí durant el segle XIX. A través del Dr. Vergés i Mirassó sabem que l'any 1874 comptava amb vint carrers, la majoria de nova construcció, amb moltes cases noves i algunes de seccionades. A través del Dr. Vergés també coneixem que alguns dels carrers on es construïren més cases van ser el carrer Major, el carrer de les Bassetes, el carrer de la Mina i el carrer Nou.

El casc antic de Castellar va patir un fort revés amb les successives alcaldies de Josep Tolrà Abellà, els anys 1857-58, 1863-66 i 1869-71. Durant els seus governs es van obrir noves vies dins el casc antic, enrunant edificis i creant-ne de nous.

L'obertura del passeig Tolrà va seccionar el casc antic i va enrunar varies edificacions. El passeig Tolrà fou projectat entre 1888 i 1892, passant alguns trams sobre el camí de la casa Santpere.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Fons Municipal d'imatges

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.

Oral:

-

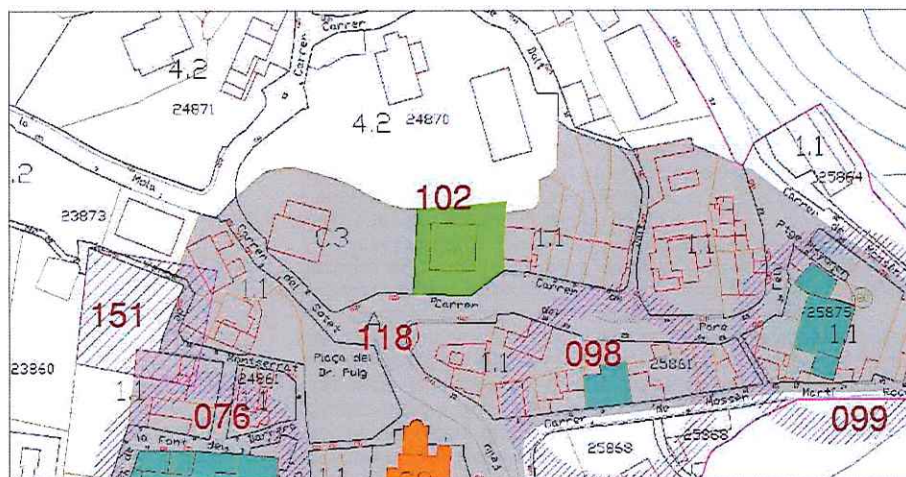

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	ARU-32 / 102
DENOMINACIÓ:	Torre Puig
Altres denominacions:	-
SITUACIÓ:	Carrer del Pare Feliu, 17
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1899
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Joan Puig Valls
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge plurifamiliar aïllat.
CONTEXT:	Al vessant nord del carrer del pare Feliu, al cor de Sant Feliu del Racó.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en edificació aïllada, parcel·la 400m2. (Clau 4.2)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 70
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Edifici de planta baixa i dos pisos, amb coberta plana, originàriament unifamiliar. Façana a carrer de composició simètrica amb baixos amb portal central en arc escarser i una finestra a cada costat. Planta primera amb balconada correguda i tres balconeres, la central en arc de mig punt. Planta segona amb tres balcons, amb balconera central també en arc de mig punt. Motllures a nivell de forjats unificant balcons.

Fris amb respiralls, mènsules que suporten la cornisa i barana de terrat a base de gelosia amb pilastres. Acroteri central destacat amb frontó en arc i element decoratiu central. Gerros ornamentals sobre les pilastres de les cantonades.

Façanes laterals amb la mateixa composició però amb finestres més petites.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatge
Actual: Habitatges

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Dolent.

VALORACIÓ: Es tracta d'un edifici de caire històric formant part del nucli antic de Sant Feliu.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Mantenir la categoria de BPU.
Nivell de protecció 2: Conservació.
Incorporació d'un entorn de protecció que inclogui el jardí i la tanca.
En propoeres actuacions a les façanes caldrà netejar-les i donar-les un cromatisme adient. Igualment per a les fusteries i persianes de fusta.

DADES HISTÒRIQUES:

La Torre Puig és una casa senyorial que va fer construir el doctor Puig. Joan Puig Valls va néixer a Sabadell l'any 1843 i va anar a Argentina a exercir la seva carrera de metge; en poc temps es féu amb una gran clientela i el seu nom fou molt conegut, aconseguint una gran fortuna. La seva mare, que vivia a Sabadell, va caure greument malalta i la senyora Soletat, la germana del doctor Puig va portar la mare a fer la convalescència a Sant Feliu del Racó i la dona es va recuperar tan bé que la Soletat va escriure al seu germà donant-li notícies de la situació i la salubritat del poble. Arran d'aquests fets el doctor Puig va començar a invertir al poble tot comprant terrenys i fent construir diferents habitatges. El doctor Puig es va casar amb la Beatriu Cabal; quan la parella arriba a Sant Feliu del Racó ja s'havia construït més de la meitat de la casa coneguda com la torre Puig i, com que en aquells moments no hi havia llum, per tal que els seus propietaris veiessin la finca i la casa quan van arribar al poble, de nit, es va fer foc a la plaça per il·luminar la zona.

Quan del doctor Puig s'instal·la a Sant Feliu una de les seves preocupacions és buscar aigua pel poble i va fer construir molts pous. Desitjava que el poble fou conegut i que hi acudís la gent per recuperar la salut tal i com ho havia fet la seva mare. El doctor Puig va donar terrenys per ampliar la plaça del poble i l'Ajuntament va

fer la paret actual i es va tancar el xaragall o torrent que hi passava. També va aconseguir el traçat de l'actual carretera que va de Castellar a Sant Feliu des del "Pal" fins a la plaça.

El doctor Puig va morir el 14 de gener de 1924 i fou enterrat a Sant Feliu del Racó on li dedicaren la plaça del poble amb una placa on es mostrava l'agraïment dels vilatans.

Joan Puig i la Beatriu Cabal van tenir un fill, en Josep Puig Cabal; i durant la Guerra Civil van ser perseguits i foren objecte de nombroses burles i mofes per la qual cosa el fill va tornar cap a Amèrica on, finalment, hi va morir. Hem de tenir present que el que avui es coneix com a Centre Feliuenc també pertanyia als terrenys que formaven la Torre Puig. A mitjans dels anys cinquanta cada planta de la torre fou ocupada per una família diferent.

BIBLIOGRAFIA

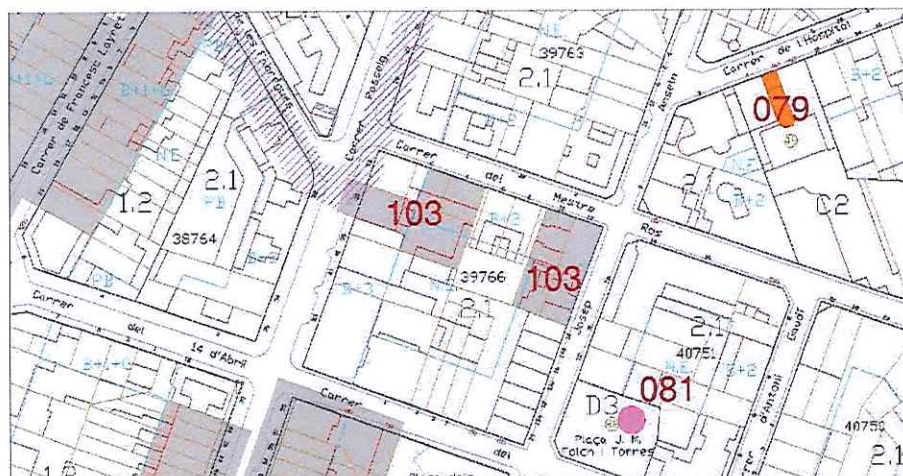
Gràfica: -
Escrita: PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents.* Castellar del Vallès.
Oral: Ma. Teresa Umbert Valls (Sant Feliu del Racó, 1922), Montse Pont Umbert (Sant Feliu del Racó, 1959)

7878

NÚM. REF.:	CU-10 / 103
DENOMINACIÓ:	Conjunt de cases del Passeig i carrer Mestre Ros.
Altres denominacions:	Cal Perich
SITUACIÓ:	Passeig 35 i Mestre Ros 2, 4, 6, 8 i 12.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Començaments del segle XX
AUTORS:	Josep Perich Fruitós.
PROMOTOR:	Josep Perich Fruitós.
TIPOLOGIA:	Conjunt urbà d'edificis d'habitatges entre mitgeres.
CONTEXT:	Al principi del Passeig, a tocar del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic; Residencial en eixample, unifamiliar. (Clau 1.2, 2.2)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituts:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt d'habitatges entre mitgeres amb cobertes a dues aigües perpendiculars al carrer.

Habitatge del Passeig 35 de planta i dos pisos, amb façana a carrer simètrica, composta segons tres entrepanys, modulats per quatre importants pilastres a tota alçada. Portal central i finestres balconeres laterals als baixos, planta primera amb tres balconades i planta sebona amb tres finestres. El pany central és rematat per cornisa horitzontal; els laterals per cornisa en arc escarser. Panyes estucats i fusteries de fusta, amb persianes de llibret.

Habitatges de carrer Mestre Ros 2 de planta i pis, amb façana a carrer simètrica, amb porta i finestres als baixos i dos balcons al pis. Remat amb petit acroteri amb tres trams de línies en arc.

Habitatges dels núm. 4, 6, 8 i 12 tots de planta baixa amb façana a carrer amb porta central i finestres laterals. El tractament dels estucs matisa les diferències entre habitatges. Destaca el del número 6, estuc original amb decoració de brancals i llindes.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatges.

Actual:

Habitatges.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo.

VALORACIÓ:

Conjunt amb elements del Modernisme.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Elevat a la categoria de BPU.

Nivell de protecció 4: Ambiental.

En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.

En casos de nova planta caldrà modular les façanes amb predomini del ple sobre el buit, les obertures de composició vertical, balcons a plantes primeres i arrebossats de colors petris.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La casa del Passeig número 35 és l'habitatge unifamiliar de la família Perich construït a començaments del segle XX pel mestre d'obres Josep Perich Fruitós. D'aquesta casa cal assenyalar el treball de la reixa del cancell principal, obra de l'artista barceloní Antoni Clavell. La casa també havia estat estucada per Maties Sordé, estucador de Barcelona.

Josep Perich Fruitós (1869-1949) va arribar a Sant Esteve de Castellar procedent de Terrassa i en la nostra vila va desenvolupar la seva activitat com a mestre d'obres, ofici que també tenia el seu pare Macià Perich Bassa. Josep Perich va ocupar el càrrec de Jutge de Pau en dues eleccions consecutives, les de 1920 i 1928. El seu treball com a paleta encara es pot veure al poble i es distingeix per les construccions caracteritzades per les seves floridures a la façana i pels acabats superiors de la mateixa, senzilles però dissenyades per ell mateix així com d'altres construccions més superiors com foren la font i el mur de la Plaça Major, la porxada del Molí d'en Busquets.

Quan va esclatar la Guerra Civil el juliol de 1936 la casa de Josep Perich fou la seu del Comitè Local Antifeixista; més endavant, fou la seu local del Socors Roig Internacional. Per la seva part, el

magatzem de davant de la casa fou la seu local de la Col·lectivitat d'Obrers de la Construcció. Davant de la seva residència al Passeig tenia el magatzem d'obres. Posteriorment, el seu net Antonio Perich Rocavert va emprar els terrenys de l'antic magatzem a fàbrica de filatura de retorçat, creant una petita indústria familiar. A la dècada dels anys noranta del segle XX la família es va vendre els terrenys que ocupava la indústria i s'hi van construir habitatges plurifamiliars.

El conjunt de cases del carrer del Mestre Ros destaquen per la seva varietat i elegància. Algunes de les cases presentaven certa decoració d'estil modernista, ja que es considera que les cases es van construir als voltants del 1932 quan també es va obrir el carrer. Malgrat la data a Castellar del Vallès la construcció d'habitatges d'estil modernista encara tenia vigència malgrat ser un període tan tardà. Totes les cases presentaven esgrafiats a les façanes però, actualment, la casa número 10 ha perdut tots els esgrafiats a l'obrir noves obertures que s'aparten de la tipologia original i en arrebossar tota la façana. La resta d'esgrafiats de les altres dues cases es troben força malmesos, sobretot a les parts baixes. L'ornamentació és de tipus floral però també trobem elements propis de l'estil clàssic. Maties Sordé va realitzar els esgrafiats, es creu en la dècada de 1940 a 1950. Aquest estucador també va realitzar altres esgrafiats i estucats al Ranxo i a cal Massaveu.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:**PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.**Escrita:**PLAÇA VELLA. 1990. *Jutjat de Pau de Castellar del Vallès (1871-1990)*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 29.PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.**Oral:**

Josep Ma. Sáiz Solanes (Torregrossa, 1936)

1
2880

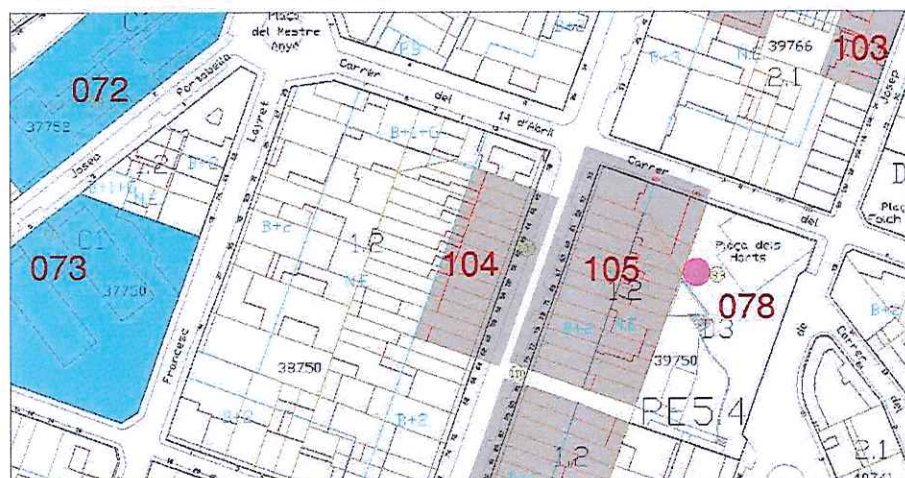
NÚM. REF.:	CU-11 / 104
DENOMINACIÓ:	Conjunt de cases del Passeig, del 40 al 58
Altres denominacions:	Avenida General Primo de Rivera
SITUACIÓ:	Carrer del Passeig, núm. 40-58
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	segle XIX
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Conjunt urbà d'habitatges entre mitgeres.
CONTEXT:	Al principi del vessant oest del Passeig, a tocar del nucli antic
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic. (Clau 1.2)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 109
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

7881

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

62 60 58 56 54 52 50 48 46 44 42 40

Alçat fotomuntatge amb la numeració de cada habitatge.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7882

DESCRIPCIÓ:

Conjunt d'habitatges entre mitgeres de planta i Pis amb coberta de teula de dos vessants perpendiculars al carrer. Façana a carrer de línies molt senzilles: planta baixa amb portal en arc escarser (i només les dues primeres cases finestra ampitadora), planta primera amb balcó. Remat de coberta amb cornisa per a recollida d'aigua, amb el mateix pendent del carrer, dissimulant el petit desnivell entra cada casa. Façana posterior amb galeria a dos nivells, i al pati disposen de petita construcció annexa.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatges

Actual:

Habitatges i comerç

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent. Cal neteja de paraments.

VALORACIÓ:

Conjunt de molta senzillesa compositiva que encara manté les construccions originals.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
 Mantenir la categoria de BPU.
 Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental.
 En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.

DADES HISTÒRIQUES:

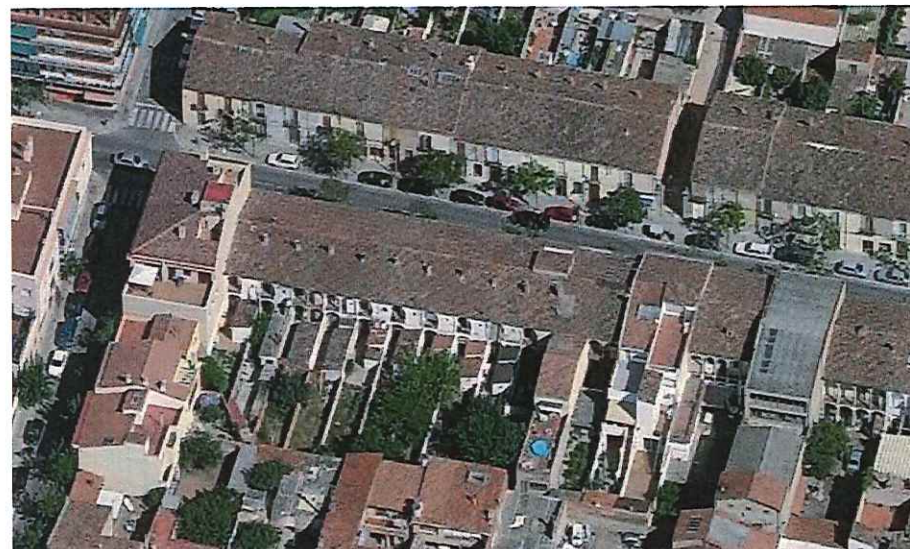
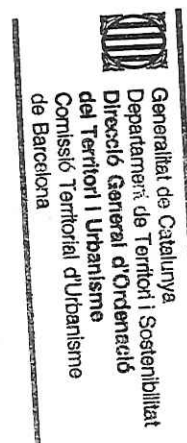
El Passeig es va obrir per iniciativa del Dr. Josep Tolrà i Abella el 1870, quan era alcalde, connectant el nucli amb la carretera de Sabadell. A partir de l'any 1872 es va començar a edificar i es plantaren plataners a banda i banda.

Els habitatges unifamiliars del Passeig 40-62 formen un conjunt que es podria datar entorn l'any 1875, ja que el costat dret d'aquest tram fou el primer en ser edificat. L'estructura d'aquestes cases és de caràcter similar a les que trobem a la l'altra costat del Passeig (55-99), amb planta baixa, eixida i dos pisos.

El 1932 l'Ajuntament republicà instal·là l'enllumenat, replantà els arbres de les voreres i construí la tanca de cal Calissó per tal de millorar l'aspecte del Passeig.

Durant el franquisme fou l'avenida General Primo de Rivera. L'Ajuntament acordà recuperar el nom antic i popular en el ple del mes d'agost de 1979.

L'any 1990 es va inaugurar la reforma del Passeig, la qual va consistir en la substitució de les estretes voreres, el canvi de l'asfalt del carrer, que va ser aprofitat per passar-hi serveis i la substitució de l'arbrat.

Vista aèria (www.icc.cat)

2883

BIBLIOGRAFIA

- Gràfica:** Fons Municipal d'imatges
Escrita: PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès. Entitats, serveis i carrers*. Ajuntament de Castellar del Vallès.
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

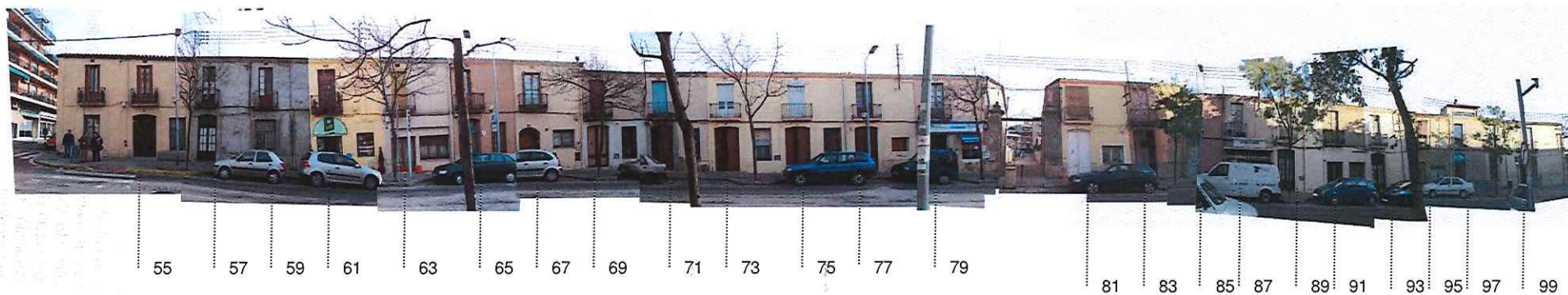
NÚM. REF.:	CU-12 / 105
DENOMINACIÓ:	Conjunt de cases del Passeig, del 55 al 99
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer del Passeig, núm. 55-99
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	finals segle XIX.
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Conjunts urbà d'habitatges entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant oest del Passeig, per sota del carrer de Doctor Rovira i per sobre del del Doctor Pujol.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic. (Clau 1.2)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 110
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

1885

Alçat fotomuntatge amb la numeració de cada habitatge.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7886

DESCRIPCIÓ:

Conjunt d'habitatges entre mitgeres de planta i pis amb coberta de teula de dos vessants perpendiculars al carrer. Façana a carrer de línies molt senzilles: planta baixa amb portal en arc escarser (i només les dues primeres cases finestra ampitadora), planta primera amb balcó. Remat de coberta amb cornisa per a recollida d'aigua, amb el mateix pendent del carrer, dissimulant el petit desnivell entra cada casa. Façana posterior amb galeria a dos nivells, i al pati disposen de petita construcció annexa.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatges

Actual:

Habitatges i comerços

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent. Cal neteja de façanes.

VALORACIÓ:

Conjunt de molta senzillesa compositiva que encara manté les construccions originals.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental.

En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.

DADES HISTÒRIQUES:

El Passeig es va obrir per iniciativa del Dr. Josep Tolrà i Abella el 1870, quan era alcalde, connectant el nucli amb la carretera de Sabadell. A partir de l'any 1872 es va començar a edificar i es plantaren plataners a banda i banda.

Els habitatges unifamiliars del Passeig 55-99 formen un conjunt que es podria datar entorn l'any 1880, ja que el costat esquerre d'aquest tram fou el primer en ser edificat. L'estructura d'aquestes cases és de caràcter similar a les que trobem a la l'altra costat del Passeig (40-62), amb planta baixa, eixida i dos pisos.

Destaca en aquest tram de carrer la reixa situada entre els habitatges 79 i 81. Coneguda com la reixa dels Horts de l'Alemany o la reixa dels horts del jardiner hi destaca la data de la seva realització a la part superior, 1882, i les inicials del seu propietari J.H., Jaume Homet. Aquesta reixa es conserva malgrat han desaparegut els horts de l'Alemany, arrendatari dels terrenys de la família Homet. El juny de 2003 van començar les obres per tal de convertir els horts en una plaça i en blocs de pisos amb un total de 45 habitatges. La plaça fou inaugurada el gener de 2004.

7887

El 1932 l'Ajuntament republicà instal·là l'enllumenat, replantà els arbres de les voreres i construí la tanca de cal Calissó per tal de millorar l'aspecte del Passeig.

Durant el franquisme fou l'avenida General Primo de Rivera. L'Ajuntament acordà recuperar el nom antic i popular en el ple del mes d'agost de 1979.

L'any 1990 es va inaugurar la reforma del Passeig, la qual va consistir en la substitució de les estretes voreres, el canvi de l'asfalt del carrer, que va ser aprofitat per passar-hi serveis i la substitució de l'arbrat.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Oral:

Fons Municipal d'Imatges

PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès. Entitats, serveis i carrers*. Ajuntament de Castellar del Vallès.

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

Vista de finals dels 1980 quan encara existia l'arbrat posteriorment modificat.

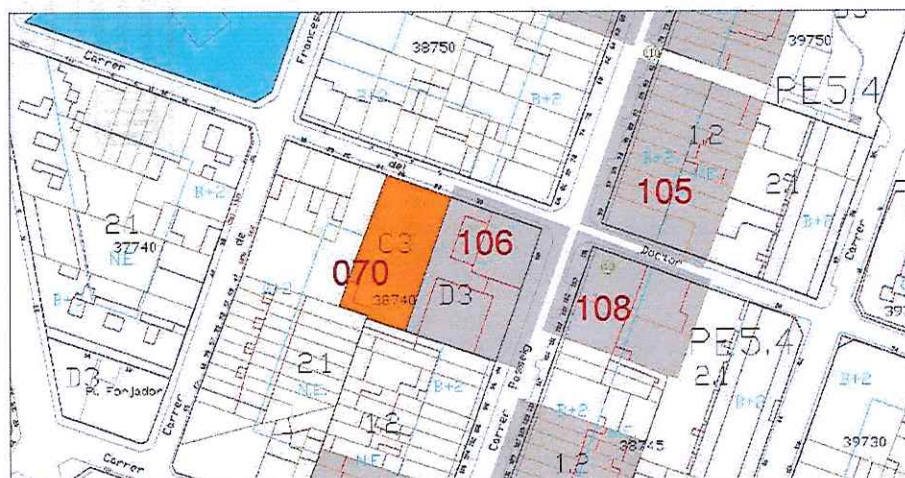

Vista aèria (www.icc.cat)

7888

NÚM. REF.:	CU-13 / 106
DENOMINACIÓ:	Passeig 88
Altres denominacions:	Antic Col·legi dels Pares Escolapis; Antiga Caserna de la Guàrdia Civil
SITUACIÓ:	Carrer del Passeig, núm. 86-88; carrer Doctor Pujol, núm. 30
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1895-1896
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Sra. Emília Carles Tolrà.
TIPOLOGIA:	Conjunts urbans.
CONTEXT:	A la vessant oest del tram central del Passeig.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Espais lliures, places i jardins. (Clau D3)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	En litigi
Condicions/servituds:	En funció de la titularitat
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt de construccions de planta i pis, entre mitgeres, amb accés des de carrer i des de pati interior, compartit originalment amb l'església de la Mare de Deu de Montserrat, amb zona porticada. La distribució interior ha estat molt modificada. Façana a carrer amb portals dibuixats als baixos i balcons a planta primera. Cornisa amb acroteri de remat.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Escola.

Actual:

Seu de Padrins Solidaris.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent. Cal neteja de façanes.

VALORACIÓ:

Conjunt remarcable per la similitud a habitatges entre mitgeres. Destaca el tractament del ferro de les reixes i balcons.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Elevar a la categoria de BPU.

Nivell de protecció 5: Documental.

DADES HISTÒRIQUES:

El 1896 la senyora Emília Carles Tolrà va impulsar la construcció d'una escola amb oratori dirigida per pares escolapis i administrada pel Patronat Tolrà que havia comprat l'any 1888 per valor de 25.760 pessetes. La senyora Tolrà va presentar al pare Francesc Llonch el projecte d'unes escoles per a alumnes obrers de Sant Esteve de Castellar com a complement de la Fundació Escoles Tolrà; la nova escola seria una escola nocturna per a joves obrers o per a aspirants a la carrera eclesiàstica, exclusivament masculina.

L'edifici va ser aixecat de nova planta i els pares escolapis el van inaugurar quan hi van anar. Per a la construcció de la capella es va adequar l'edifici de l'antiga foneria de ferro Vda. de J. Lluscà i els corralers de la família de Vicenç Sallés. La casa es va anar moblant de mica en mica. L'edifici tenia àmplies sales dividides amb separadors de fusta per augmentar el nombre d'aules: les de la banda del carrer del doctor Pujol corresponien a les classes diürnes i les de la banda del Passeig a les classes nocturnes destinades als treballadors. Malgrat tot es creu que aviat es va suprimir el torn del matí i van quedar només les classes del vespre.

La xifra més alta d'alumnes obrers és la que correspon al curs 1927-1928 en què un total de 85 alumnes assisteixen a l'escola. El nombre d'alumnes assistents va variar segons la pressió que feien els directius de la fàbrica Tolrà, d'on provenien els alumnes. A partir de 1909 i veient la manca d'alumnat el pare Serra, el segon rector, va decidir obrir el col·legi a altres alumnes, deixant així d'ésser un col·legi només per a obrers. Els alumnes complementaven els ensenyaments primaris ja cursats ampliant, bàsicament, l'aspecte comercial.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

La comunitat de l'escola va ser sempre reduïda; entre cinc i sis religiosos. Amb el rector i dos religiosos més es cobrien les necessitats escolars i per a completar el nombre total de persones que havien de formar la comunitat, els provincials hi van enviar religiosos grans que ja no podien fer classe però que ajudaven i col·laboraven en moltes tasques tant dins la comunitat com amb els alumnes.

L'octubre de 1931 s'introdueixen a l'escola reformes pedagògiques i es distribueixen les classes en tres seccions:

- Jardí d'infància (pàrvuls)
- Graus: català, castellà, aritmètica, geografia, cal·ligrafia, cultura general, solfeig, gimnàstica, religió i moral.
- Comerç: càlcul mercantil, teneduria, francès, castellà, català, ciències físiques i naturals, geografia estadística, cal·ligrafia, dibuix, mecanografia, taquigrafia, cultura general, religió i moral.

Abans de l'esclat de la Guerra Civil (1936-1939) aquestes aules també van ser utilitzades per al Col·legi Verdaguer que feia classes nocturnes, de 7 a 8 del vespre, de Primer Ensenyament (preparatori 1-2-3 i grau superior) per a treballadors.

En aplicació de la Llei de Congregacions Religioses el col·legi va tancar el maig de 1936 però era gairebé al final del curs i el trastorn no va ser gaire considerable. El dimecres 22 de juliol l'escola és saquejada i es destrueix tot el mobiliari de la capella. L'espai que fins aquells moment ocupaven els pares escolapis fou emprat com a oficines i magatzem del Sindicat de Rabassaires. Més endavant s'hi van instal·lar refugiats que van malmetre considerablement les instal·lacions.

Després del conflicte bèl·lic es va intentar reactivar les Escoles Pies però aquest intent no va reeixir. L'11 de setembre de 1939 es van aturar totes les activitats escolars que s'havien iniciat perquè el col·legi es tancava i el 23 de setembre de 1939 el pare Bassagaña lliura al rector de la parròquia les claus del col·legi i de la capella per la marxa definitiva dels religiosos.

A partir de 1944 a la major part de l'edifici que fins feia poc havien ocupat els pares escolapis, més concretament la part de l'edifici amb façana al Passeig va quedar instal·lada la caserna de la Guàrdia Civil. Aquest ús ha perdurat fins el començament del desplegament dels Mossos d'Esquadra, cap el 2003. En aquest moment les claus de l'edifici es van cedir a l'Ajuntament de Castellar del Vallès. Des de la Festa Major de l'any 2008 l'entitat castellarenca Padrins Solidaris hi té les seves dependències.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Fons Municipal d'Imatges
FLORENSA, JOAN. 2007. "Els escolapis a Castellar del Vallès".
Recerca. Núm. 5. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

Oral:

-

NÚM. REF.: AI-12 / 107

DENOMINACIÓ: Molí de vent del Passeig
Altres denominacions:

SITUACIÓ: Passeig, 138

DATA DE CONSTRUCCIÓ: -

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Arquitectura industrial.

CONTEXT: Al nucli urbà, entre els darreres de les cases del Passeig carretera de Sentmenat.

RÈGIM URBANÍSTIC
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl urbà
Qualificació: Residencial en poble vell, eixample antic. (Clau 1.2)
Protecció existent: BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 87

RÈGIM JURÍDIC
Titularitat: Privada
Condicions/servituds: No es coneixen

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

DESCRIPCIÓ:	Molí de vent per a l'extracció d'aigua per al rec dels horts. Estructura de forma cilíndrica i base circular de maó vist amb coronació de fris superior tot de maó vist, i estructura metàl·lica de pales en tambor circular i sageta.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Extracció d'aigua de rec.
Actual:	-
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Encara conserva tota la seva estructura
VALORACIÓ:	Exemple d'element industrial eòlic castellarenc.
PROPOSTES:	Inclusió en el catàleg. Mantenir la categoria de BPU. Nivell de protecció 1: Integral
DADES HISTÒRIQUES:	Aquest molí circular construït amb obra s'utilitzava per treure aigua d'un pou. Actualment, però, està en desús tot i que sembla que conserva tota la seva estructura.
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	-
Escrita:	PLAÇA VELLA. 2005. <i>L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica</i> . Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
Oral:	-

NÚM. REF.:	CU-14 / 108
DENOMINACIÓ:	Conjunt de cases del Passeig, 101-135
Altres denominacions:	Cal Rius
SITUACIÓ:	Passeig, 101-109, 121-135
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Als voltants de 1881
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Conjunts urbans. Habitatges entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant est del tram central del Passeig.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic. (Clau 1.2)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 40
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

7894

101

125

143

123

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Amuntatge amb la numeració de cada habitatge.

DESCRIPCIÓ:

Conjunt divers d'habitatges entre mitgeres de planta i pis (alguns de planta i dos pisos) de composicions més diversificada, que encara mantenen el tractament de les façanes dels conjunts del Passieg: portal en arc escarser, finestra ampatadora i pis amb balcó.

A les cantonades les tipologies han variat sensiblement.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatge
Actual: Habitatge

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.

VALORACIÓ: Manté encara alguns dels trets compositius dels conjunts homogenis del passeig.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Mantenir la categoria de BPU.
Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental.
En cas d'actuació cal mantenir les façanes.

DADES HISTÒRIQUES:

Agustí Rius i Borrell va néixer a Sabadell el 30 de gener de 1837 i va morir a Barcelona el 21 de febrer de 1912, després de tota una vida dedicada a l'ensenyament. Ha estat considerat un mestre del segle XIX amb un pensament pedagògic del segle XX.

Agustí Rius neix en el si d'una família de teixidors però aviat es va decantar per la pedagogia. L'any 1859, després d'haver treballat un temps en una escola de la ciutat de Barcelona, funda a Sabadell la primera escola d'ensenyament superior. També va intervenir en les primeres classes nocturnes per adults organitzades pel Casino Obrero Esparterista, dotat amb la primera biblioteca pública de Sabadell. Va impartir classes a l'Institut Industrial Sabadellenc, fruit del seu interès pel nivell cultural de l'obrer.

A partir de 1872 es trasllada a Barcelona per exercir de mestre de les escoles públiques; al mateix temps treballa intensament tot publicant una obra per a facilitar l'ensenyament de la religió a classe. Escriu contes curts per als infants i recull fragments escollits d'escriptors coneguts per tal d'afavorir la lectura dels més grans. Durant la seva estada a Sabadell es casa amb Adelaida Tarragó i Anglada amb qui té tres fills; aquest és el començament de la relació de la família Rius amb el poble de Sant Esteve de Castellar. Quan neix el seu fill Josep Rius i Tarragó, el 1867, la família té necessitat d'una dida per criar-lo, i fou el doctor Portabella, metge de Castellar, qui es va posar en contacte amb la família Castellar, que vivia al carrer de la Soletat, encetant una relació que s'aniria dilatant en el decurs dels anys.

Dels tres fills del matrimoni cal destacar a Agustí Rius i Tarragó, nascut el 1872 a Sabadell que va esdevenir metge de la Casa de Salut de Nosta Senyora del Pilar, de les Cases de Socors i de la Deutsche Krantzen-Kasse. L'any 1914 publica la *Topografia mèdica de Sabadell* seguint l'estel de les nombroses topografies mèdiques que es publicaven a nombroses localitats de Catalunya.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7896

L'any 1918 compra la casa número 101 del Passeig, cantonada amb el carrer del Doctor Pujol i, també, un seguit de camps, vinya i horta que s'estén per darrera de les cases del Passeig fins gairebé els topans de Can Serrador. La casa és un gran casal, de planta baixa i dos pisos que es creu que fou construït cap el 1881. Seguint els paràmetres de l'època, al baixos hi havia els serveis de pagesia, carruatges i animals, cuina, menjador i saló; al primer pis hi trobàvem les habitacions nobles mentre que al segon pis s'hi trobava l'espai del servei. Al cap d'un temps el doctor Rius modifica i transforma la casa, tal com encara la trobem avui en dia. Al ser una casa molt gran hi fa obrir una nova escala d'accés des del Passeig i compartimenta les plantes superiors per a habitatges independents, acondicionant-se a l'estil de l'època, tota la planta baixa per a la seva família. També hi féu construir un pou i uns coberts per a les necessitats de la finca agrícola, horta i vinya bàsicament, que s'estenia a la part de darrera. La família d'Agustí Rius i Tarragó tenia la casa com una casa d'estiu. L'antiga relació amb la família Castellet fa que Pau Castellet i Adelaida Girbau, vivint en una casa del costat, es facin càrrec de portar les terres; més endavant se n'encarregarà el seu fill Francesc Castellet i Girbau, però, bàsicament, com a administrador.

La propietat de Castellar, amb la seva producció agrícola, fou de notable ajut per a pal·liar les mancances i les vicissituds de la guerra civil del 1936-1939, tant per ells com per als masovers, la família Castellet. El 12 d'abril de 1939 moria a Barcelona Agustí Rius i Tarragó.

Malgrat la desaparició d'Agustí Rius la relació de la família amb la població segueix. Cap els anys cinquanta Castellar del Vallès comença a patir una important pressió demogràfica de l'emigració, bàsicament andalusa i extremenya que tenia la necessitat d'aixecar més habitatges. A la vila, a part de certs casos puntuals, es van produir dos pols o zones de creixement on s'hi van aixecar habitatges i establir els nouvinguts. D'una banda, es va anar conformant el sector del carrer de l'Ermot, una promoció de Santiago Gorina Sala on es va construir un petit raval. I de l'altra, els terrenys que tenia la família Rius.

En aquells moments Castellar del Vallès tenia una pla urbanística de creixement i eixample elaborat el 1927, fins i tot topografiat i assenyalat amb fites numerades de les alineacions i rasants. Aquestes fites de senyals estaven al mig de camps i vinyes i van permetre i facilitar algunes construccions abans de l'obertura del carrer corresponent. Així doncs, cap els anys cinquanta la família Rius va decidir posar en venda els seus terrenys agrícoles. Així es duqué a terme l'obertura del tram del carrer de Clavé des del carrer del Pare Borrell fins al del Doctor Pujol, i també el del Doctor Vergés dins de la seva propietat. Els trossos de terreny, de dimensions variables, s'anaven venent d'un a un per tal d'edificar-hi un habitatge. Al llarg d'uns quants anys es van anar venent totes les terres de la família restant, només, un tros d'horta al darrera de la casa que no s'ha transformat fins fa ben poc temps.

Des de fa deu anys es van col·locar dues plaques commemoratives en record d'Agustí Rius i Borrell i del seu fill, Agustí Rius i Tarragó.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

Oral:

- ANTONELL RIBATALLADA, ALBERT. 2004. "La família Rius i Castellar del Vallès". *Forja*. 9 d'octubre de 2004. Núm. 2.783. P. 13
-

NÚM. REF.: CU-15 / 109

DENOMINACIÓ: Conjunt Passeig, 110-116, 118-136

Altres denominacions:

SITUACIÓ: Carrer del Passeig núm. 110-116, 118-136.

DATA DE CONSTRUCCIÓ: finals segle XIX

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Conjunts urbans.

CONTEXT: Al vessant oest del Passeig, a la cruïlla del carrer del Doctor Vergés.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl urbà

Qualificació: Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.2)

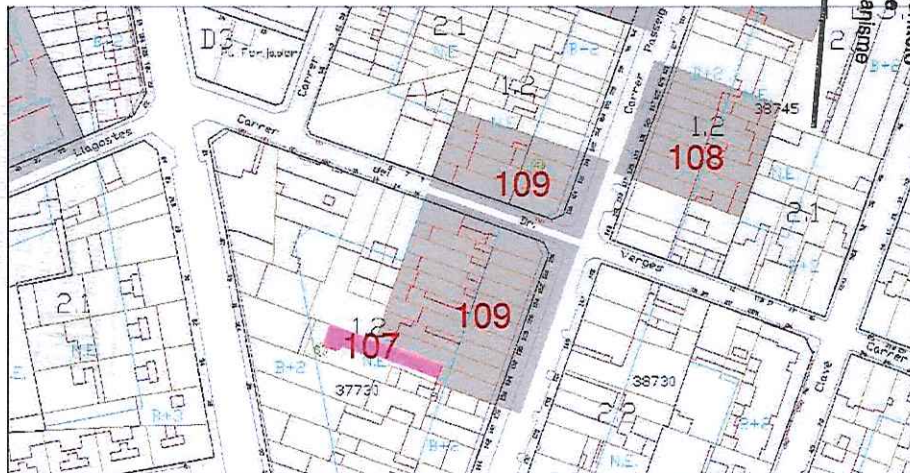
Protecció existent: BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 41

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Privada

Condicions/servituds: No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

110 112 114 116

2898

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

136 134 132 130 128 126 124 122 120 118

Alçat fotomuntatge amb la numeració de cada habitatge

6686
6699

DESCRIPCIÓ:

El conjunt de quatre habitatges dels núm. 110 al 116 és força homogeni i manté els trets originals de la seva construcció: plantes baixes amb portal en planta baixa amb finestra ampitadora, planta primera amb balcó. Fris amb respiralls, cartel·les suportant cornisa i acroteri amb barana de balustres. Finestres amb brancals i llindes remarcats. Panys arrebossats.

La casa cantonera núm. 116 es formalitza amb xamfrà amb finestra als baixos i balconera a la planta pis. L'acroteri de la coberta disposa d'escut amb element destacat de línies geomètriques i gerros ornamentals sobre pilastres cantoneres de la barana. Façana lateral amb dues finestres als baixos i dos balconeres al pis.

Les cases del 118 al 136, si bé no són de construcció homogènia, mantenen els trets compositius de les cases de cos, amb petites diferències entre elles, de façana amb baixos amb portal i finestra, i pis amb balcó.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatges.

Actual:

Habitatges.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent.

VALORACIÓ:

Les quatre cases del 110 al 116 mantenen els trets originals de la seva construcció.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental.

En cas d'actuació cal mantenir les façanes.

Per a l'acabat de les façanes caldrà utilitzar morters de cromatisme homogeni, i caldrà retirar les instal·lacions vistes.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

El Dr. Josep Tolrà i Abellà va obrir el Passeig, quan era alcalde, permetent connectar el nucli amb la carretera de Sabadell. A partir de l'any 1872 es va començar a edificar i es plantaren plataners a banda i banda.

Els habitatges unifamiliars del Passeig Carrer del Passeig núm. 110-116, 118-136 formen un conjunt que es podria datar entorn l'any 1890, ja tram més proper als Pedrissos fou el darrer en ser edificat. L'estructura d'aquestes cases és de caràcter similar a les que trobem a la mateixa vorera del Passeig (40-62), amb planta baixa, eixida i dos pisos. Les balustrades d'ambdós xamfrans diferencien els habitatges que componen aquest conjunt.

La part final del Passeig és coneguda popularment pels Pedrissos perquè hi havia dos pedrissos. Des de sempre ha estat un punt important perquè tot acte o personalitat era rebut en els Pedrissos per les autoritats i la comitiva pujava Passeig amunt.

El 1932 l'Ajuntament republicà instal·là l'enllumenat, replantà els arbres de les voreres i construí la tanca de cal Calissó per tal de millorar l'aspecte del Passeig.

Durant el franquisme fou l'avenida General Primo de Rivera. L'Ajuntament acordà recuperar el nom antic i popular en el ple del mes d'agost de 1979.

L'any 1990 es va inaugurar la reforma del Passeig, la qual va consistir en la substitució de les estretes voreres, el canvi de l'asfalt del carrer, que va ser aprofitat per passar-hi serveis i la substitució de l'arbrat.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Fons Municipal d'Imatges

PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès. Entitats, serveis i carrers*. Ajuntament de Castellar del Vallès.

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: AR-05 / 110

DENOMINACIÓ: Santa Maria del Puig de la Creu

Altres denominacions: Puig de la Creu

SITUACIÓ: Camí del Puig de la Creu.

DATA DE CONSTRUCCIÓ: Segle XII

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Arquitectura religiosa. Edifici aïllat.

CONTEXT: Situada al cim de la muntanya i al límit termenal de llevant amb Sentmenat sobre el sot de Golerès.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl no urbanitzable

Qualificació: Parc forestal. Parc forestal (Clau 12.1)

Protecció existent: BCIN.

Conjunt catalogat per decret de data 21/04/1949 sobre protecció de castells amb el núm.059, i està inclòs en el catàleg de monuments i conjunts històric-artístics de la Generalitat de Catalunya del 1990. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 19

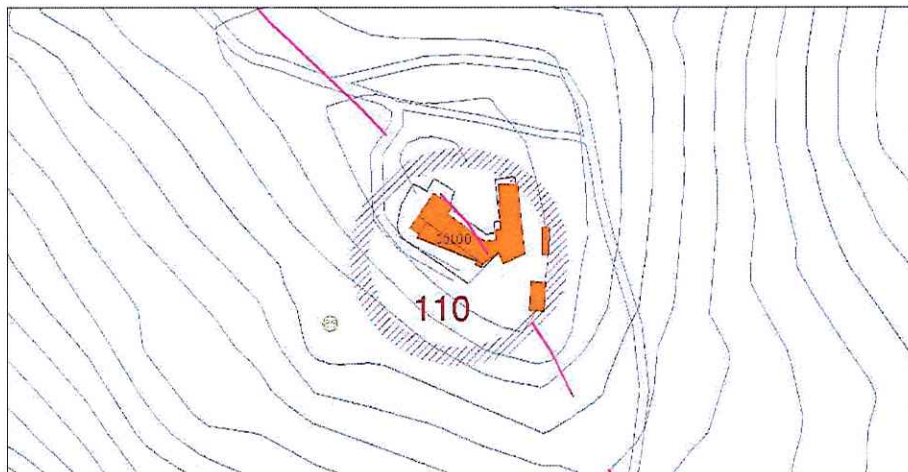
Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 29.

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Privada.

Condicions/servituds: No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

2902

DESCRIPCIÓ: L'església referenciada ja l'any 1193. Fou santuari, fortificació i fortalesa.
És d'una sola nau amb dos absidioles laterals i un absis central. Una porta dona d'accés a l'església i al campanar, de planta quadrada, refet a partir del nivell de la teulada de l'església. Es troba dins d'un clos tancat i emmurallat de forma paral·lelepípeda, amb un pati central coronat de merlets.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Església
Actual: Església

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo. Fou restaurada l'any 1925, amb una nova reconstrucció els anys 1951-1957. Actualment té aspecte de fortalesa i té poc a veure amb la seva estructura original.

VALORACIÓ: Exemple notable de l'arquitectura romànica castellanenca.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BCIN (número 630-MH), codi BIC (R-I-51-5243).

Incorporació d'un entorn de protecció de monument que inclogui:
- els espais al voltant del monument susceptibles de contenir restes arqueològiques.

- el conjunt dels marges de pedra seca del conjunt monumental.

- els arbres del conjunt monumental.

Nivell de protecció 1: Integral

Nivell de protecció 4: Ambiental

Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica (AEA).

Manteniment integral de l'estructura, façanes, cobertes, obertures i volumetria del conjunt.

Les obres, restauracions, intervencions i canvis d'ús precisen l'autorització de la Comissió Territorial del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya abans de la concessió de la llicència.

DADES HISTÓRIQUES:

La muntanya del Puig de la Creu assoleix els 664 m. sobre el nivell del mar i fa de divisòria entre els termes de Castellar del Vallès i de Sentmenat. L'església de Santa Maria del Puig de la Creu està situada al cim de la muntanya i la línia fronterera entre els dos termes municipals passa pel bell mig de l'església. El Puig de la Creu fou església, fortificació i fortalesa.

Per les característiques de l'edifici es pot inscriure en el grup de capelles rurals, sense ornamentació, edificades en el segle XII. La capella del Puig de la Creu es troba referenciada el 1192 en la donació de Guillem Ramon de Montcada i la seva esposa Guillem al monestir de Sant Cugat del Vallès del lloc on hi havia edificat l'oratori de Santa Maria, dit de la Creu, als termes de Castellar i Sentmenat. Des del 1337 fins al segle XVIII el monestir de Sant Cugat es va encarregar del manteniment de l'edifici amb l'establiment d'un benefici. Durant els segles XIV, XV i XVI el Santuari del Puig de la Creu i la seva albergueria es trobava en

molt bon estat, especialment en el segle XV i fou motiu de nombroses donacions i disposicions testamentàries. Amb la Reforma, el fervor i el culte als santuaris de les muntanyes va tenir una forta davallada.

2063

Algun autor ha exposat que aquest temple es transformà en un petit cenobi o lloc de repòs de les monges de Sant Vicenç de Jonqueres, però, ara com ara, no s'ha trobat cap indici que fonamenti tal afirmació.

El 1143 tenia dos altars laterals: el de Sant Mateu i el de Santa Margarida, en la festa de la qual es celebrava un aplec, tradició que es va conservar fins el darrer quart del segle XVIII. Servia aquesta església, almenys des del 1337, un sacerdot o beneficiat, el dret de presentació del qual corresponia a l'abat de Sant Cugat del Vallès. Des del segle XVI aquest dret fou compartit per l'abat de Sant Cugat i pels administradors de l'hospital de la Santa Creu de Barcelona. Aquest benefici va durar fins a finals del segle XVIII quan, probablement, degut a la disminució de les rendes que el nodrien, fou substituït per un llegat pietós.

A començaments del segle XIX l'església començava a estar en un acusat estat d'abandó. L'any 1882 s'intenta refer l'edifici, però aquesta reconstrucció no serà efectiva fins l'any 1925. En aquesta data Josep Perich i Fruitós va adquirir l'església i va fer restaurar la part baixa. Benet Ferrer i Antoni Sancho foren els autors de la restauració. Després de la seva restauració el Puig de la Creu es va convertir en restaurant, amb un servei permanent tot l'any, amb habitacions i on es podien anar a prendre aigües minerals.

La Guerra Civil i la postguerra següent, de nou, foren motiu d'abandó de l'església i es va malmetre tot allò que s'havia restaurat fins aquell moment. Els germans Josep i Pere Borrell i Fumador van iniciar la seva reconstrucció l'any 1951 fins el 1957. En aquesta restauració es construeix el torreó o campanar.

El 30 de novembre de 1976 el Puig de la Creu passa a mans de Joan Martí i de Mercedes Monllor. Fins a 1994 els masovers van mantenir-lo en bones condicions però a partir d'aquesta data i amb l'abandó dels masovers comencen un seguit d'actes vandàlics que malmeten l'església i tot l'entorn. A començaments de l'any 2000 comença una nova restauració tot construint un dipòsit d'aigua, recuperant la teulada de la capella, col·locant portes i finestres...

Des de fa set anys, concretament des del 2002, s'ha recuperat una antiga tradició que consisteix en què el Divendres Sant, al matí, es puja al Puig de la Creu a esmorzar tot collint farigola pel camí. També es celebra la Trobada de Tardor que coincideix amb la festa de l'Exaltació de la Creu que es celebra el 14 de setembre.

Popularment, encara avui els infants castellarencs coneixen la llegenda del Drac de Sant Llorenç del Munt, la Brívia. Es diu que el monstre, ferit de mort, a arribar al peu de la muntanya del Puig de la Creu i va caure en el Sot de Goleres, però fent alguns salts encara va poder arribar al cim de la muntanya on va morir. Mn. Antoni Vergés i Mirassó deia que sempre havia sentit a dir que on la bèstia va ser ferida es va erigir un monestir de monjos i on va

morir, de monges. Arran d'això s'ha considerat la possibilitat que en el Puig de la Creu hi hagués un casa de recés per a les esposes i filles dels cavallers catalans que anaven a les Croades, regides per les religioses del monestir de Jonqueres, i que posteriorment es traslladaren a Barcelona. Però com hem dit anteriorment no hi ha cap document que així ho confirmi.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Fons d'Imatges Municipals

CATALUNYA ILUSTRADA. GUIA DEL ESTIUEJANT 1933-34. 1934. Vol I. Edicions del Foment de Turisme i de la Producció Nacional. Barcelona.

Escrita:

PLADEVALL FONT, ANTONI (DIR). 1991. *Catalunya Romànica. Vallès Occidental*. Vol. XVIII. Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès. VERGÉS

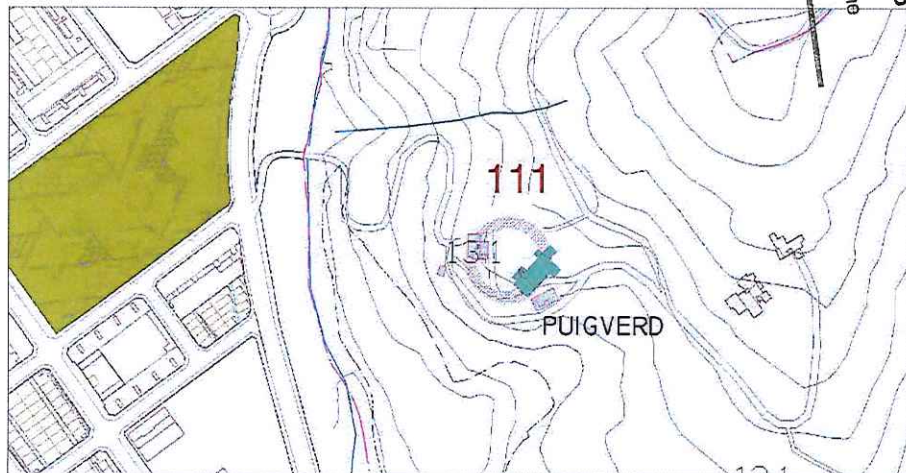
VERNIS, PEDRO. 1895. *Topografia médica de Castellar (San Esteban) o del Vallès*. Barcelona. La Hormiga de Oro.

Oral:

Gener Martí Monllor (Barcelona, 1951).

NÚM. REF.:	ARR-32 / 111
DENOMINACIÓ:	Masia Puigverd
Altres denominacions:	Puigvert - Puigverd
SITUACIÓ:	Camí que surt a la dreta de la ronda de Tolosa davant de la Plaça Catalunya.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Edifici fundacional segle XV. Reformes i ampliacions segle XIX
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial rural.
CONTEXT:	Vora el límit urbà de llevant, amb accés per la Ronda i a nord del Parc dels Colobres.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl no urbanitzable
Qualificació:	Zona agrària, agrícola-ramader. (Clau 13.1)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt format per diverses edificacions dins un clos tancat, amb dos portals coberts amb petites teulada a dues aigües. Al pati donen diversos edificis complementaris: les corts, els coberts, etc.

L'edifici principal, la masia és un volum de planta baixa i dues plantes amb cobert a dues vessants amb carener perpendicular a migdia. El frontís presenta els trets peculiars de les masies d'aquestes contrades: la porta, marca l'eix de simetria de la façana, amb una finestra a cada banda. Al primer pis, i sota teulada, les golfes. La casa és construïda sobre un mur de pedra i morter, que la envolta i li fa de base.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatge, agrícola i ramader

Actual:

Habitatge

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo

VALORACIÓ:

Interès històric

PROPOSTES:

Incloure en el Catàleg

Mantenir la categoria de BPU.

Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui:

- els espais al voltant de la masia susceptibles de contenir restes arqueològiques.

- la font pròpia llistada pel Centre Excursionista Castellarenc amb el núm. 97 "Font de Puigverd".

Nivell de protecció 2: Conservació

Nivell de protecció 4: Ambiental

Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica (AEA).

Conservació integral de volumetria exterior i façanes.

DADES HISTÒRIQUES:

La masia de Puigverd (Puigvert), com altres del terme municipal, conserva el nom dels seus primers propietaris. El primer document que es coneix del mas data del 1468, encara que es pot suposar que el seu establiment era anterior a aquesta data. Aquesta suposició prové del fet que es coneix l'existència de Pere de Puigvert, propietari del mas, com batlle de Castellar l'any 1437.

A través del treball de Canyameres coneixem alguns dels noms dels propietaris de la masia al llarg del temps: entre 1475-1490 Gabriel Dalmau, àlies Puigvert, l'any 1553 Bartomeu Puigvert i entre 1716 i 1723 Vicenç Puigvert.

La masia de Puigverd la trobem esmentada al Reial Cadastre de Castellar del Vallès de l'any 1716.

La masia a viure el seu millor moment durant el segle XIX i es va veure ampliada i reformada considerablement. Una rajola a l'interior de la masia amb data 1827, confirmaria aquest fet, juntament amb la presència d'una premsa i d'uns cups que denoten la dedicació a la vinya.

Durant la Guerra Civil, la por d'un bombardeig sobre el nucli urbà portà a Puigvert les classes de la única escola que no tancà durant el conflicte, les Escoles Emili Carles Tolrà.

Actualment, els seus propietaris són els hereus d'Antoni Llonch de Sabadell, que havia estat alcalde de la ciutat, i el seu germà Pau Maria Llonch diputat a les Corts en l'època franquista.

Segons el cens agrari del municipi de l'any 1998 els propietaris sols hi passen temporades a l'estiu i els masovers, des de l'any 1954, s'ocupen de l'hectàrea d'horta i de la pastura del ramat a les 24 hectàrees amb què compta la propietat.

Algunes de les dependències destinades a l'activitat agrícola van ser objecte d'una important remodelació entre els anys 2006 i 2008 per reconvertir-les en habitatge. El projecte fou de l'arquitecte Roger Sauquet Llonch.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

Fons Jordi Garrós

GALLART, ERNEST; RUIZ, GALDRIC; SÁIZ, SÍLVIA. 2007. "El cau de la Gloriosa. Una proposta educativa per al refugi antiaeri i l'aeròdrom de la FARE al Pla de la Bruguera, Castellar del Vallès". *Plecs de Recerca*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

CANYAMERES I RAMONEDA, ESTEVE. 1991 Canvis de nom i maridatge a les masies de Castellar als segles XV i XVI. Plaça vella. N.32

PINYOT I GARRÓS, JOAN. 1985. El Reial Cadastre de castellar del Vallès. PLAÇA VELLA. Castellar del Vallès.

Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

2007

Novembre 1982

7908

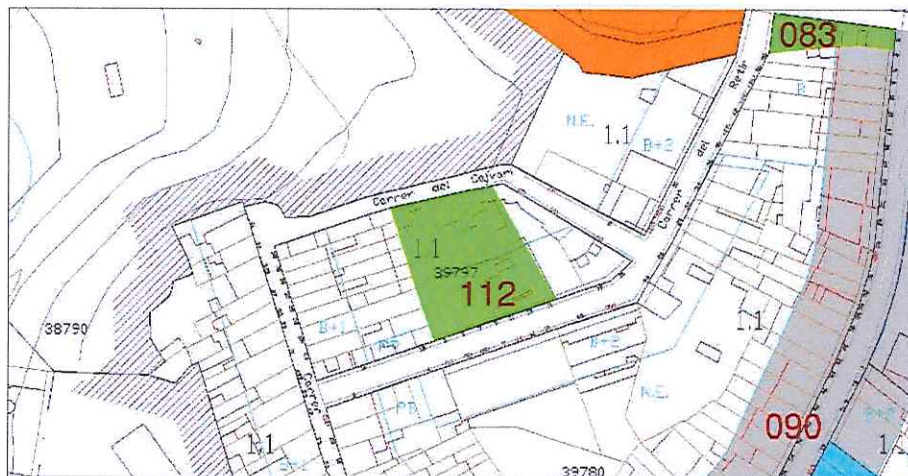

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

NÚM. REF.:	ARU-22 / 112
DENOMINACIÓ:	Cases del carrer Retir.
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer del Retir, números 3, 5, 7, 9, 11, 13 i 15.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	inici del segle XX
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Conjunt d'habitatges unitaris entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant nord del carrer del Retir, per sota de l'Església, a l'oest del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.
Classificació:	Sòl urbà.
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1).
Protecció existent:	Cap.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

49009

DESCRIPCIÓ:

Conjunt de 7 habitatges unifamiliars entre mitgeres de soterrani, planta baixa i pis, amb coberta a dos vessants perpendiculars al carrer, amb façanes de composició senzilla i de característiques similars, producte d'una construcció conjunta.

Façanes a carrer amb planta baixa amb portal amb porta de fusta de dos fulls, que dona a petit cancell d'accés a l'habitatge, i finestra ampatadora amb reixa metàl·lica. Planta primera amb balcó i finestra dibuixada. Cornisa amb respiralls i acroteri cec.

Obertures amb llindes i brancals remarcats amb motllura contínua a nivell de balcons.

Façanes posteriors amb galeria porxada amb balconera i finestra a cada nivell. Destaca l'escala d'una tramada (present a sis habitatges) que condueix exteriorment des de la planta baixa fins al pati posterior, a nivell de soterrani i amb accés directe per a vehicles des del carrer del Calvari.

L'habitatge amb el número 15, tester est del conjunt, ha estat recentment ampliat amb una remunta que n'ha desvirtuat greument les façanes i la volumetria.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatges.
Actual: Habitatges.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.**VALORACIÓ:**

Es tracta d'un conjunt d'habitatges que tot i estar modificat en alguns casos, encara manté una cornisa contínua i una imatge homogènia que caldria preservar.

PROPOSTES:

Incloure al Catàleg.

Elevat a la categoria de BPU.

Nivell de protecció 3: Parcial. Nivell de protecció 6: AEA.

En properes actuacions a les façanes caldrà recuperar:

- el cromatisme original de panys i fusteries.
- la forma i posició original de les obertures (proporció vertical).
- fusteries de fusta i reixats originals.

DADES HISTÒRIQUES:

En el manuscrit de l'any 1872 Antoni Vergés es fa un repàs de la creació de nous carrers, així com de les cases construïdes o dividides des de l'any 1828. En cap cas cita el carrer del Retir, molt possiblement obert entorn a l'any 1875, com indicaria el desaparegut portal de pedra del carrer del Retir, núm. 2. on hi havia un arc escarser de pedra de Castellar amb la inscripció 1875 a la clau de volta, donant pas a la desapareguda fàbrica Corominas.

El conjunt d'aquests set habitatges es va començar a edificar a primeries del segle XX. El nom del carrer sembla pres del lloc on està situat, un indret molt tranquil.

El conjunt de cases del carrer del Retir, 3-15, disposen d'aigua pròpia extreta d'un pou situat a l'eixida de la casa núm. 13. Aquesta és la que té una torre-dipòsit distribuïdor d'aigua per la resta de cases que formen el conjunt.

Davant d'aquests habitatges, on actualment hi ha unes cases unifamiliars recentment construïdes, hi havia el recinte de l'antiga fàbrica Corominas que disposava d'un dipòsit d'aigua per donar resposta a la gran quantitat d'aigua pels tints dels teixits que tractava la fàbrica. Sembla que per aquest indret passava una important deu d'aigua que portava a la font de les Bassetes.

BIBLIOGRAFIA

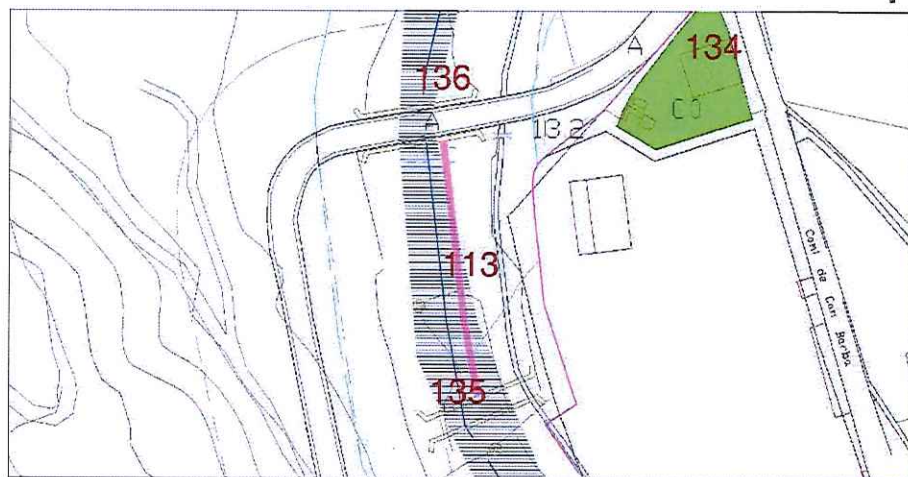
Gràfica:
Escrita:

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Història a través de la hidràulica*. Plaça Vella. N. 50. Castellar del Vallès
VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitats
Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

NÚM. REF.:	AI-16 / 113
DENOMINACIÓ:	Recs laterals del riu Ripoll
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Entre el pont de la ctra. de terrassa i el Pont Vell
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	segle XI - XIII
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial.
CONTEXT:	A banda i banda del tram del riu Ripoll des de Can Barba fins al pont Vell de l'antiga carretera de Terrassa.
RGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sistema general
Qualificació:	Espais lliures, sistema fluvial. (Clau D1)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 99
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
1a Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

1911

DESCRIPCIÓ: Construccions hidràuliques antigues. Es tracta de dos recs excavats a la roca, de forma llarga i estreta, alternats amb forats més o menys rectangulars, a cada banda de la llera del riu, que aprofitaven l'aigua des de la seva captació al riu Ripoll, canalitzant-la i reservant-la fins a als llocs de conreu o als molins.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Rec
Actual: Rec

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ocultats per la vegetació oportunista.

VALORACIÓ: Exemple destacable de l'aprofitament hidràulic del riu Ripoll.

PROPOSTES: Inclusió en el catàleg.
Mantenir la categoria de BPU.
Nivell de protecció 3: Parcial.

DADES HISTÒRIQUES: Aquests recs i els forats a la roca de la llera del riu indiquen l'existència de construccions hidràuliques antigues que poden correspondre a l'enclavament d'antigues rescloses de fusta i la canalització d'aigua cap als molins.

Aquestes restes foren posades al descobert per les riuades de l'any 1962.

Hi ha qui apunta la possibilitat d'una antiga presa a prop del pont, que repartís l'aigua a aquests dos recs que deuen anar a l'antic Molí de Can Barba, Cal Xom i la Farga per una riba i per l'altre al molí dels Pèlachs.

Alguns historiadors han apuntat a la possibilitat que fossin fetes durant l'època preromànica o romànica. La seva utilitat sembla que era conduir aigua per fer anar molins primitius de tradició romana, els quals no tenien bassa. Després de la resclosa on s'acumulava aigua, aquesta era conduïda per la roca cap a un salt.

També s'observen uns forats de fonamentació de forma quadrada realitzat en el conglomerat del riu sota el pont del Turell. La proximitat d'aquestes restes amb l'antic molí de Turell han fet pensar que en aquesta zona del Ripoll també hi hagués una resclosa de fusta similar a la propera a Can Barba. S'han observat similituds entre els recs laterals del Riu Ripoll i les canalitzacions que es troben al terme municipal de Navàs, prop de Castelladral (Bages) i a la riba del riu Llobregat al municipi d'Avià (Berguedà).

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Plaça Vella. N. 50. Castellar del Vallès.

PINYOT GARRÓS, JOAN. 1996. El Ripoll. La Sèquia Monar al seu pas per Castellar. Forja. 20 gener 1996.

LAUDO CORTINA, DAVID. 2009. *Estudi de la sèquia Monar del Riu Ripoll i proposta d'itineraris al seu pas pel terme municipal de Castellar del Vallès*. Castellar del Vallès -Sabadell

COLL, JOAN MANUEL; ROIG, JORDI; PINYOT, JOAN. 1987. *Inventari arqueològic del terme de Castellar*. PLAÇA VELLA, núm. 20, Arxiu d'Història de Castellar del Vallès, 1987.

Catalunya Romànica, vol. XI, El Bages 1984. Enciclopèdia Catalana. Barcelona

Catalunya Romànica. Vol. XII. El Berguedà. Enciclopèdia Catalana. Barcelona

Oral:

-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7912

NÚM. REF.: AI-17 / 114

DENOMINACIÓ: Sèquia Monar

Altres denominacions:

SITUACIÓ: Al llarg del Riu Ripoll.

DATA DE CONSTRUCCIÓ: Segle XI –segle XIX

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Arquitectura industrial.

CONTEXT: Des del mas del Pinetó fins al Rieral, alternant-se entre els dos marges del riu.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sistema general

Qualificació: Espais lliures, sistema fluvial. (Clau D1)

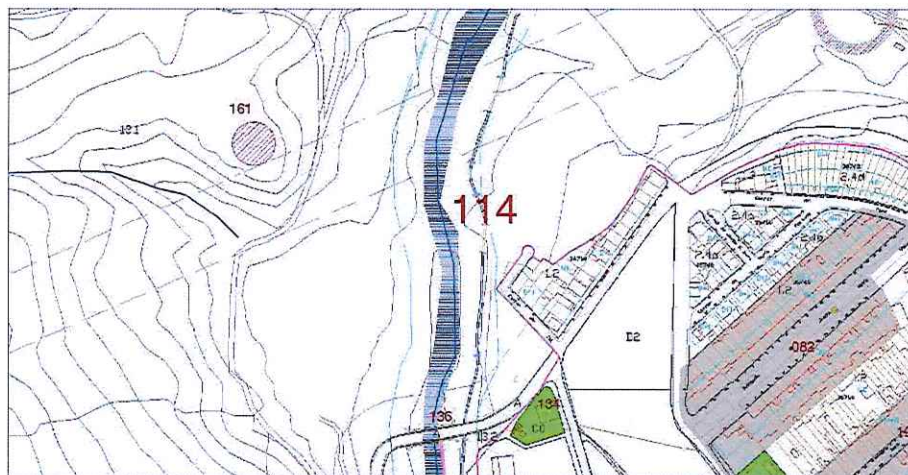
Protecció existent: BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 100

RÈGIM JURÍDIC

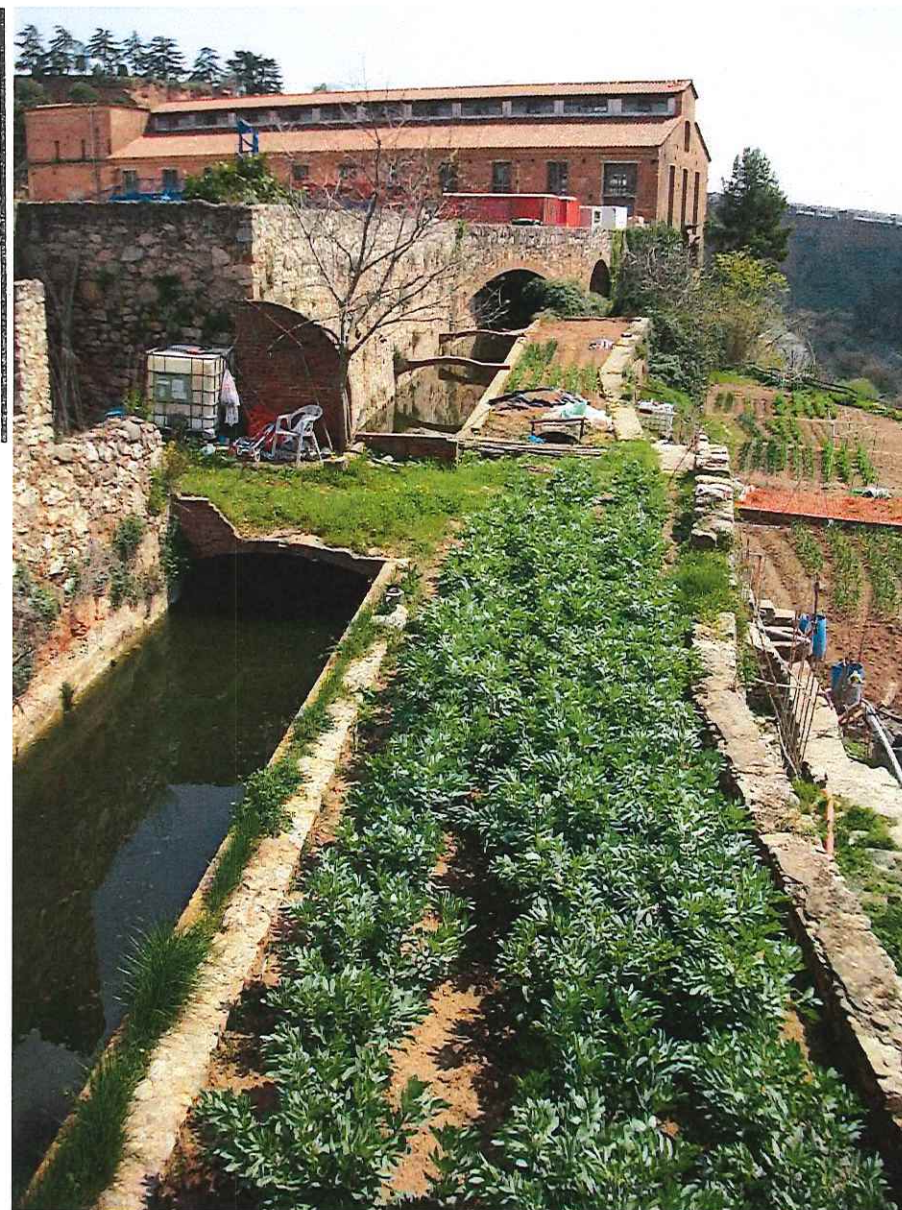
Titularitat: Es desconeix

Condicions/servituds: No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

1913

DESCRIPCIÓ:

La Sèquia Monar és la xarxa hidràulica construïda i modificada al llarg dels segles per fer arribar l'aigua als conreus, als molins i a les fàbriques del riu Ripoll, que neix a Sant Feliu del Racó, aproximadament darrera del Mas Pinetó, fins a la localitat de Ripollet, amb un recorregut de gairebé 22 quilòmetres en els quals l'aigua es conduïa per mitjà de rescloses. En alguns trams es tracta d'una mena de canal revestit i regulat amb comportes derivacions, etc. per les diferents indústries que eren situades al riu i que utilitzaven la seva força motriu. Entre el pont de la carretera de Terrassa i el molí de Can barba el rec transcorre per un canal sostingut per un seguit d'arcades, la majoria amb arc de mig punt.

Consta dels següents trams:

Sèquia del Molí d'en Barata – 1153 m.
 Sèquia de la Satina (nou molí d'en Barata) – 192 m.
 Sèquia de la pelleria (molí de Fontscalents) – 1135 m.
 Sèquia de Can Barba (molí de Can Barba) – 453 m.
 Rec secundari de Can Barba (molí de Can Barba) – 170 m.
 Sèquia d'en Boà (Molí d'en Boà) – 411 m.
 Sèquia del Molí d'en Busquets – 1771 m.
 Sèquia del molí del Rieral - 1366 m.

Presenta elements catalogats i inventariats, resumits en comportes, bagants de rec i de purga, pontets, aqüeductes, entrades i sortides de mines, boques de rec i safareigs.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Xarxa hidràulica per a força motriu de molins, fàbriques i per a rec d'hortes.

Actual:

Rec d'hortes.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bó

VALORACIÓ:

Exemple destacable de l'aprofitament hidràulic del riu Ripoll.

PROPOSTES:

Inclusió en el catàleg.
 Mantenir la categoria de BPU.
 Nivell de protecció 1: Integral.

DADES HISTÒRIQUES:

Sense fonament, la historiografia havia considerat que aquesta sèquia havia estat construïda pels monjos de Sant Llorenç del Munt durant els segles X i XI. Actualment es creu que l'esmentada Sèquia Monar en el seu origen no va ser una sola conducció d'aigua sinó que és un conjunt d'intervencions en el riu, i al llarg del temps, que responia a les necessitats de l'aparició de noves indústries i zones de conreu, fins a quedar enllaçada formant un conjunt unitari.

Inicialment l'aigua movia els rodets dels molins fariners i regava les hortes veïnes. En l'edat moderna, els batans i molins paperers van anar prenent terreny als molins fariners, fins arribar a les transformacions industrials dels segles XVIII i XIX.

allotjament de Catalunya
 Departament d'Urbanisme i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

7914

Actualment, els pocs trams que resten de la sèquia són aprofitats, com al principi de la seva vida, pels hortolans del riu.

Durant el segle XI el control per part dels poders feudals dels molins hidràulics que van apareixent en el riu Ripoll, ens han deixat constància documental de molins actualment desapareguts. El règim irregular de pluges del nostre entorn i per tant el cabal d'aigua dels nostres rius obligà a construir rescloses, per recollir i desviar l'aigua del riu, i fer moure els molins amb la seva força motriu per fer la molta dels cereals.

Així doncs, tenim diferents documents des del segle XI al segle XIV que citen molins, recs d'aigua, fonts i horts. Un dels més antics és de l'any 1010, una escriptura de venda per la qual Senegunda i el seu fill Isnard venen a Ramon, comte, fill de Borrell i a la seva esposa, Ermessenda, filla del comte Roger, un alou anomenat Castellar, entre moltes altres coses, amb els seus molins amb els objectes propis dels mateixos, amb llurs corrents o recs d'aigua, amb les fonts que els donen origina i els terrenys i horts que fertilitzen. Altres molins citats en documentació antiga són: El molí d'Archesinda (1083), el molí de Garriga (1066), Molí de Pucurull amb el seu rec (1113 i 1143), el molí de Pradell (1147), ls Horts del Bozar i els seus recs (1150), molí de Vinyols (1238), el molí Costa (1240), molí de Turell (1246), molí d'Astafort (1282), el molí nou i el pou del Castell (1388, 1390 i 1398).

A partir del segle XV els molins sofreixen moltes modificacions tècniques per adequar-los a activitats diferents a la moltura i molts es transformen en molins drapers, paperers, polvorers i fargues. Alguns dels documents històrics que il·lustren aquest canvis són un establiment atorgat per Magdalena de Corbera, d'un Molí (dit Barba) sota el molí fariner dels Clasquerí. Antoni Vergés Mirassó il·lustra aquest canvi a través de documentació antiga com una escriptura de l'any 1620 on queda reflectit el molí polvorer de Can Barba o la mort d'un moliner francès, Joan Puigsegur, fabricant o moliner de teixits. L'any 1736 consta el Molí d'en Busquets, quan Valentí Busquets comprà a Francesc Deu un molí de teles o draps. L'any 1792 Joan Baptista Galí adquirí un a peça de terra per construir un molí bataner al lloc de Fontscalents.

Durant el segle XIX, molts dels molins del Ripoll, passen a mans de fabricants terrassencs, El 1785 a consten com a fabricants de panys les famílies terrassenques dels Busquets, Galí, Vinyals.... No obstant, al voltant de l'any 1839 es començà a utilitzar el vapor com a força substitutiva de la hidràulica, creant-se grans edificis industrials que no precisaven estar arran dels rius o torrents. Però tot i això l'any 1872 encara es citen varis molins en funcionament: Molí del Rieral, propietat de N'Agustí Galí, hi ha molí fariner i bataner de draps, Molí de Tolrà, abans Busquets (i abans mas Stafort). Hi ha telers de cotó en gran número, màquines de filar.... vapor, blanqueig, gasòmetre...el molí de Can Barba i el Molí d'en Busquets, que continuaren ampliades i actualitzades sota la

raó social "Vda. De Josep Tolrà";el Molí d'en Buà, el 1872 era propietat dels Srs. Amat i Sagrera de Terrassa. És de filats i teixits de cotó; Molí de Can Barba

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Plaça Vella. N. 50. Castellar del Vallès.
LAUDO CORTINA, DAVID. 2009. *Estudi de la sèquia Monar del Riu Ripoll i proposta d'itineraris al seu pas pel terme municipal de Castellar del Vallès*. Castellar del Vallès –Sabadell

Oral:

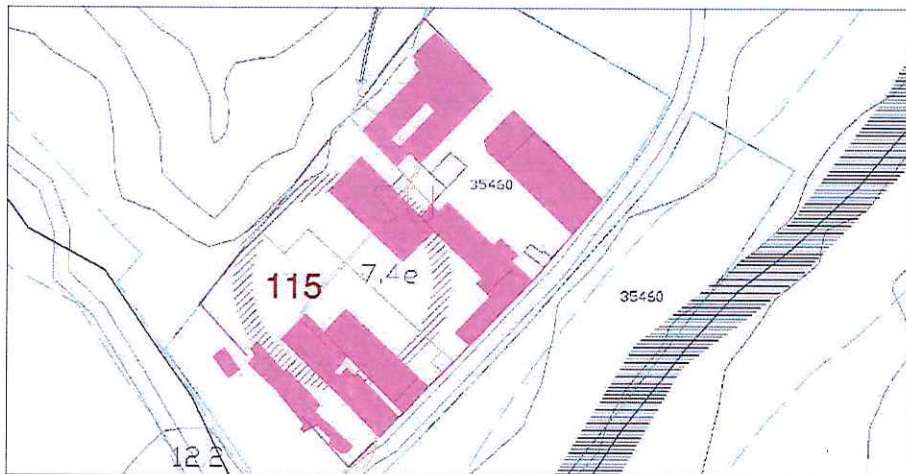

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

- 7916

NÚM. REF.:	AI-06 / 115
DENOMINACIÓ:	El Rieral
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Camí de can Messeguer en direcció al riu Ripoll. UTM 423511.81707, N 4604605.5122.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Primers anys de la dècada de 1840
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Els fabricants terrassencs Agustí Galí, Pau Galí i Pau Busquets
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial
CONTEXT:	A la riba dreta del Ripoll, a sud del terme municipal i vora Can Messeguer.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Zona industrial/terciària. Indústria petita (Clau 7.1)
Protecció existent:	-
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

Castellar del Vallès
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7917

DESCRIPCIÓ: Conjunt d'edificacions de l'antiga fàbrica de teixits. L'edifici original és una nau de dues plantes amb coberta a dues vessants, amb una xemeneia prismàtica graonada de fàbrica de maó, a la cantonada de nord. Actualment al voltant de la fàbrica així com a la riba esquerra del riu, s'han incorporat autoconstruccions amb horts d'escàs valor.

EVOLUCIÓ D'USOS
Original: Industrial
Actual: En desús

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Precari

VALORACIÓ: L'interès arquitectònic del conjunt actualment es limita a l'edifici original amb la xemeneia.

PROPOSTES: Inclusió en el catàleg.
 Elevar a la categoria de BPU
 Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui:
 - els espais al voltant de la fàbrica susceptibles de contenir restes arqueològiques.
 Nivell de protecció 3: Parcial.
 Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica(AEA).
 En properes actuacions caldria enderrocar les autoconstruccions així com recuperar la passera original.

DADES HISTÒRIQUES: El 1872 el Molí del Rieral era propietat d'Agustí Galfí. El Molí del Rieral havia estat molí fariner, blanquer i bataner.

L'any 1895 el Rieral era propietat de l'excel·lentíssim senyor Joaquim Ma. de Paz, ex senador del Regne. Aquest molí estava llogat per l'empresa Vda. de Tey i Turuguet, empresa que feia poc temps havia arribat provinent de la població de Sant Andreu. L'empresa era una indústria de pana de cotó. La indústria va instal·lar 61 telers que treballaven en torns de nit i dia. A l'època es considerava que l'empresa tenia grans possibilitats de creixement ja que es trobava a tres quilòmetres de la població de Sant Esteve de Castellar i les terres dels voltants permetien la possibilitat de creixement. A més a més dels telers, l'empresa Tey i Turuguet tenia altra maquinària per a teyir, pentinar, cremar, tallar i donar aprest a la llana fins a deixar-la a punt per a la seva venda al despatx que l'empresa tenia a Barcelona, més concretament al carrer Girona. La matrícula de la Contribució Industrial de 1906 ens indica que la indústria de Turuguet i Tey tenia 50 telers mecànics per al vellut moguts per vapor i per aigua; 6 taules per obrir el ris en rentar el vellut moguts per aigua i vapor; 2 prestatges per aixecar el pèl moguts per aigua i vapor; 1 tint d'ús exclusiu de la fàbrica; 1 màquina per treure llustre moguda per vapor i aigua; 5 màquines per raspallar el cotó; i màquina per assecar o parar i necessitaven 6 quilovats per hora diària de llum elèctrica per a l'enllumenat de la fàbrica.

La fàbrica del Rieral funcionava amb força hidràulica i de vapor. Antigament, davant la fàbrica hi havia la passera del Rieral, un pont de fusta encaixat al riu que travessava el Ripoll. Avui només en guarda el nom.

Actualment, el Rieral acull a petites indústries.

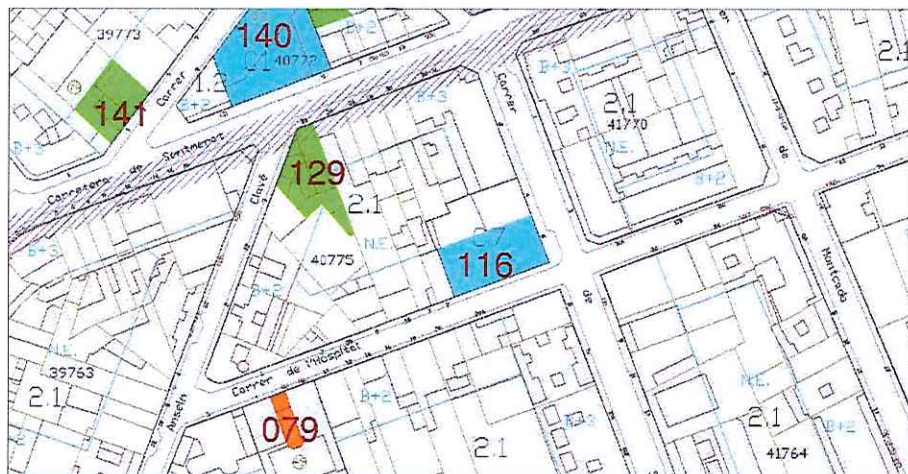
BIBLIOGRAFIA

Gràfica: VERGÉS VERNIS, PEDRO. *Topografía médica de Castellar (San Esteban) o del Vallès*. Barcelona. La Hormiga de Oro. 1895.
 BENAUL, JOSEP MARIA. 1996. "El riu Ripoll i la industrialització del tèxtil en el segle XIX" a PLAÇA VELLA. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 40..
 PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50..
 PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
 SAIZ CALVO, SÍLVIA. 2007. "Vida econòmica local: la Contribució Industrial de fa cent anys a Sant Esteve de Castellar. La matrícula de l'any 1906". *Recerca*. Núm. 5. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
 VERGÉS VERNIS, PEDRO. 1895. *Topografía médica de Castellar (San Esteban) o del Vallès*. Barcelona. La Hormiga de Oro.

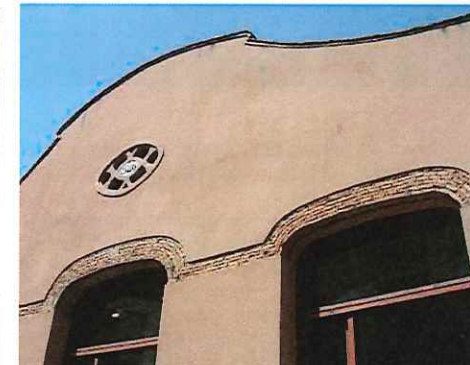
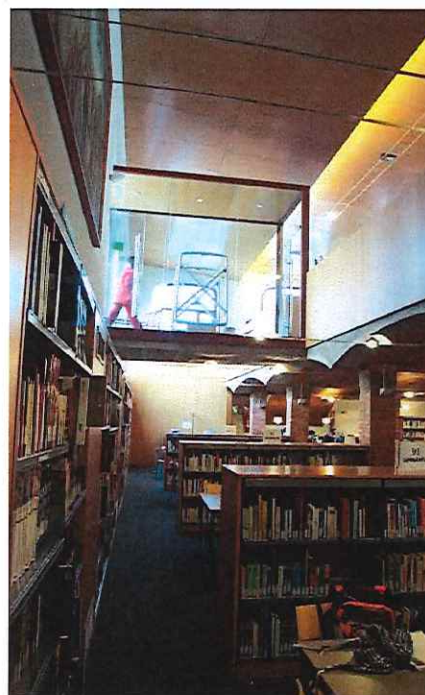
Oral: -

NÚM. REF.:	AP-03 / 116
DENOMINACIÓ:	Biblioteca municipal Antoni Tort
Altres denominacions:	Sindicat Agrícola Harmonia
SITUACIÓ:	Carrer Sala Boadella, número 6, fent xamfrà amb el carrer de l'Hospital.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1926. Remodelació el 2001.
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Pagesos de Castellar adherits al Sindicat Agrícola Harmonia.
TIPOLOGIA:	Arquitectura pública o semipública – Equipaments. Nau de petites dimensions integrada a la trama residencial.
CONTEXT:	Edificació situada a la zona del primer eixample, a la cruïlla dels carrers Sala Boadella i Hospital, amb accés públic des d'espai lliure annex, que dona accés també a un CAP i una ludoteca.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl Urbà.
Qualificació:	Equipament Comunitari. Equipament Cultural (Clau C7).
Protecció existent:	Cap.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Municipal.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1:2000

Departament de Cultura
 Direcció General d'Ordenament
 del Territori i Urbanisme
 Consistència Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Edifici en cantonada de planta semi-soterrada i planta pis, amb coberta a dos vessants paral·lels al carrer de Sala Boadella. Les façanes est i sud són de composició simètrica amb grans obertures amb arcs rebaixats, lligats per imposta de maó vist; ambdues són rematades per coronament de línies ondulades. A la façana oest es disposa de respirall central de formes sinuoses, a la sud apareixen les finestres de la planta inferior, més petites. La façana a nord s'obre a un espai descobert que dona accés a la biblioteca i a d'altres dependències municipals. En l'adequació de l'edifici com a biblioteca es va obrir el sostre intermedi a tot el llarg de la planta, fet de voltes de maó atirantades, per aconseguir un doble espai d'entrada, permetent bona il·luminació natural de la planta inferior.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Sindicat Agrícola i centre recreatiu
Actual: Biblioteca Municipal

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Molt bo.

VALORACIÓ:

Es tracta d'un edifici de força senzillesa estructural: la remodelació com a biblioteca li ha afegit valor com a equipament cultural al servei de la població.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
 Elevar a la categoria de BPU
 Incorporar un entorn de protecció que inclogui el pati d'accés.
 Nivell de protecció 2: Conservació
 Manteniment de l'estructura i volumetria, protegir el cromatisme i fusteries exteriors.

DADES HISTÒRIQUES:

L'actual seu de la Biblioteca Municipal Antoni Tort fou la seu del Sindicat Agrícola Harmonia. L'entitat va néixer a principis del segle XX com a sindicat de pagesos adherit a la Unió de Rabassaires, i com a centre de trobada de socis i centre recreatiu on hi havia una agrupació coral, s'hi realitzaven balls, teatre, conferències i discursos. L'entitat partia d'una ideologia d'esquerra. El local del Sindicat fou construït de nova planta amb les aportacions dels pagesos del poble i el préstec del Banco Hipotecario Español, a la cantonada dels carrers de l'Hospital, l'antic carrer del Metge Portabella i el carrer de Sala Boadella. El local de Sindicat es va inaugurar el 26 d'abril de 1926. Tenia una sala d'actes, dividida per a cafè i com a sala de ball. Les activitats que s'hi organitzaven eren balls, obres de teatre a càrrec del grup format pels mateixos socis afeccionats al teatre, conferències i discursos, bàsicament en els moments de major conflicte polític, amb l'intent de comprometre els treballadors. El Sindicat també tenia un cor. Tot i que la vida del Sindicat Agrícola Harmonia, principalment a causa de com va acabar la guerra civil, no va ser molt dilatada, la creació l'any 1926 d'un local de nova planta, ben espaiós va fer possible el desenvolupament d'una activitat tant de caràcter cultural com lúdic força interessant i remarcable. Fou l'estatge social del Círcol Republicà Autonomista, i sovint s'hi realitzaven actes de caràcter polític com mitjings i conferències a

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

càrrec de significades personalitats republicanes i catalanistes. També era la seu d'un sindicat de pagesos adherit a la Unió de Rabassaires i per aquests motius, l'Harmonia era el local dels castellarencs d'esquerra.

L'Harmonia tenia una sala d'actes una tercera part de la qual, al fons, era destinada a cafè i la resta a actes de tota mena, des de balls i concerts fins a representacions teatrals i conferències. A l'Harmonia cada any pel 14 d'abril se celebrava un acte commemoratiu de la proclamació de la República l'any 1931 —cosa que no feia cap més entitat del poble— amb la participació de destacats polítics entre els quals hi havia sempre un o dos diputats al Parlament de Madrid. I de tant en tant, però d'una manera periòdica, s'hi feien altres actes públics com un miting contra la guerra i el feixisme, o un altre d'afirmació sindical. Tot això s'alternava amb representacions teatrals.

Des del febrer de 1985 és la seu de la Biblioteca Municipal Antoni Tort, gràcies al conveni establert entre l'Ajuntament i el Servei de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya per tal de dotar la vila amb una biblioteca, ja que fins aleshores no n'hi havia cap. El nom d'Antoni Tort li ve donat per l'últim alcalde elegit democràticament abans de la Guerra Civil. En un primer moment només ocupava la planta baixa de l'antic local del Sindicat però des de l'any 2001 es van ampliar les instal·lacions ocupant el primer pis de l'edifici, que durant molts anys i fins a finals de 1993 havia estat el gimnàs municipal; així el 21 d'octubre de 2001 es va inaugurar aquesta remodelació que va suposar que la biblioteca tingués dos pisos. En l'actualitat l'entrada a l'edifici és per la part frontal, pel carrer de Sala Boadella però quan es va inaugurar la biblioteca l'entrada es trobava a la part lateral, pel carrer Hospital.

Des de començaments de desembre de 2006 la Biblioteca Municipal Antoni Tort llueix en una de les seves parets la gran pintura d'Alfons Gubern Campreciós que hi havia a la Sala de Petit Format de l'Ateneu. El quadre, de 4'7 metres de llarg i poc més de dos d'alçada, es va instal·lar a la paret de l'espai obert entre les dues plantes de la biblioteca. L'obra de Gubern representa una al·legoria sobre la sortida de missa a l'antiga església de Sant Esteve de Castellar Vell. El quadre va ser pintat l'any 1953 amb motiu de la reinauguració de l'Ateneu Castellarenc i va ser penjat a les parets de la sala del cafè.

Oral:

-
 BLANQUER, JOAN. 1999. *Castellar en el meu record*. Ajuntament de Castellar del Vallès.
 LACUESTA, RAQUEL. 2009. *Catedrals de vi*. Barcelona, Angle Editorial.
 PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
 PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
 VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.
 Carme Muñoz Gómez (Moà, 1963).

NÚM. REF.: ARR-01 / 117

DENOMINACIÓ: Ca n'Ametller
Altres denominacions: Mas de la Serra

SITUACIÓ: Camí de Castellar a la Salut de Sabadell, trencall al PK. 28

DATA DE CONSTRUCCIÓ: Masia: Segle XV amb el nom de Mas de la Serra. Esmentada el segle XVIII, concretament e 1712 com a Ca n'Ametller. Resta del segle XIX, concretament el 1925.
Capella: edificada i pintada al segle XVIII

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Arquitectura residencial rural.

CONTEXT: A sud est del terme municipal, propietat envoltada de bosc, arrels camps de conreu vora el mas, i accés pel camí de la Salut

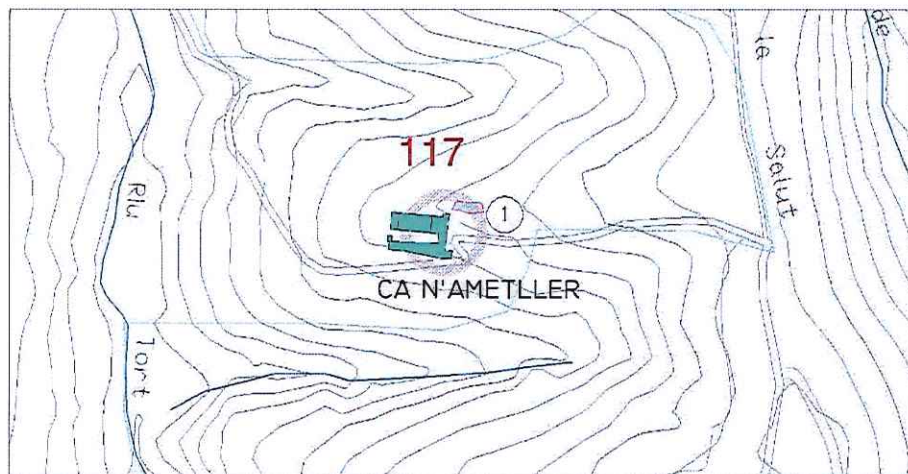
RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl No Urbanitzable
Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent: BPU Inclòs al Catàleg del PGO, element núm. 1

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Privada
Condicions / servituds: No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Mas de grans proporcions situat en un indret prominent. Format per l'addició de volums adossats linealment a ponent i llevant del cos principal de planta baixa i dues plantes, amb coberts i corrals d'una sola alçada també adossats linealment al vessant oposat, conformant un pati clos de grans dimensions.

El conjunt resta tancat per dues portalades adovellades en arc rebaixat, la part exterior de ponent presenta una antiga era, i una escala adossada d'accés posterior a cota més elevada.

El mas, de planta baixa i dues plantes, amb el carener perpendicular a la façana principal, i dues finestres centrades a la planta primera amb llindes i brancals de pedra sorrenca de caire renaixentista. El cos adossat a ponent presenta finestres de grans proporcions de maó, amb *majorica* de la Verge de Montserrat.

La capella, construïda a l'interior de la masia, estava dedicada a Sant Josep, per iniciativa del propietari al segle XVIII.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatge, agrícola i ramader.

Actual:

Habitatge, agrícola i ramader.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

L'edifici principal és en bon estat. Els coberts i addicions annexes presenten trams de coberta ensorrats en estat precari.

VALORACIÓ:

Conjunt compacte amb pati centrat clos i façana principal a migdia, ordenació singular en relació a la resta de masies tradicionals castellerenques, amb façana principal alliberada del cos adossat de porxo. Element d'interès històric i arquitectònic.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BPU.

Incorporació d'un entorn de protecció que inclogui:

-els espais al voltant de la masia susceptibles de contenir restes arqueològiques.

-els arbres monumentals llistats de l'annex III del PGO: núm. 21 (alzina), núm. 84 (plàtan del pou), núm. 85 (noguera del pou).

-la mina pròpia (Mina de ca n'Ametller) llistada pel Centre Excursionista Castellarenc amb el núm. 102.

-l'era a ponent i la palmera monumental no llistada

Nivell de protecció 2: Conservació

Nivell de protecció 4: Ambiental

Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica(AEA).

Conservació integral de volumetria exterior i façana principal.

En properes actuacions caldrà donar cromatisme adient a façanes.

DADES HISTÒRIQUES:

Va ser conegut com a Mas de la Serra fins a finals del segle XV. Com a Ca n'Ametller és esmentada el 1712. En el transcurs dels anys ha donat prohoms destacats, principalment en càrrecs públics i polítics: Francesc d'Ametller i Perer (1653-1726) fou polític i jurista borbó i ministre al Consejo de Felip V i Josep Ametller i Montaner, fill d'aquesta casa va ser senador de la Reial Audiència al segle XVIII.

La casa actual va ser renovada els anys 1925-1926 i també posteriorment. No és una masia habitada permanentment, però sí conreada més o menys regularment amb productes de secà. En l'actualitat la masia és propietat d' Heredad Agrícola Saló-Solà, S.A.

La capella, construïda a l'interior de la masia de Ca n'Ametller en el segle XVIII, estava dedicada a Sant Josep. Va ser una iniciativa del seu propietari, Josep Ametller i Montaner, que en el segle XVIII consta com a senador de la Reial Audiència i del Consell de la Cort Reial.

El 1871 Mn. Antoni Vergés i Mirassó la va visitar i en va veure conservada la part de la perspectiva pintada en el cel ras. Hi havia també una imatge de Sant Josep, a sobre de la qual es llegia la següent inscripció: "Joseph, fili David, intercede pro nobis".

El 1926 s'hi van fer unes reformes, de les quals no en queda res.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:****Escrita:**

- PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellerenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.

Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: CU-16 / 118

DENOMINACIÓ: Conjunt del nucli antic de Sant Feliu del Racó

Altres denominacions:

SITUACIÓ: Sant Feliu del Racó

DATA DE CONSTRUCCIÓ:

CONTEXT: Situat al nord-es del nucli de Castellar, al vessant de ponent del riu Ripoll.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl urbà

Qualificació: Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)

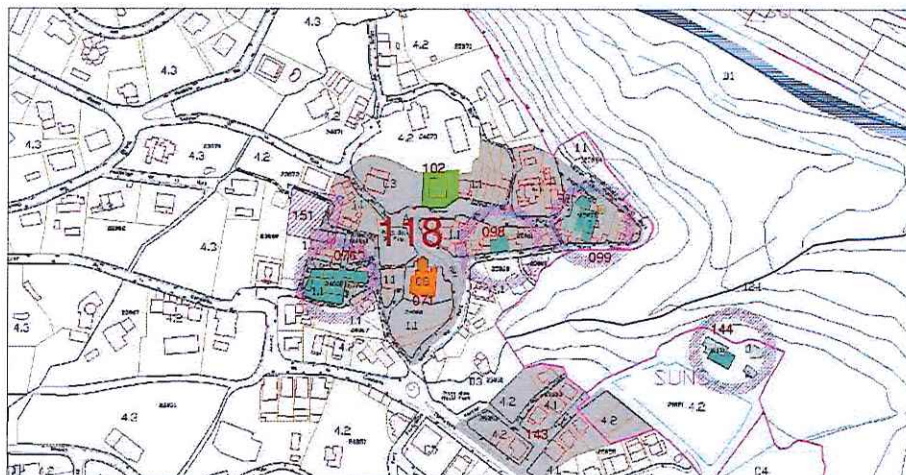
Protecció existent: Cap

AMPLADA CARRER: Variable, entre quatre i sis metres.

ALÇADA EDIFICABLE: Planta baixa i un pis.

ELEMENTS INVENTRIATS: Els elements inventariats són l'Església Parroquial de Sant Feliu del Racó (071), Can Busqueta (076), Cal Ros del Mas Umbert (099), Mas Umbert (099), Torre Puig (102) i també el jaciment arqueològic núm. 151.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell Territorial de Barcelona

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 5000

7923

DESCRIPCIÓ: Conjunt de carrers de traçat sinuós i d'amplades diverses. Es troben habitatges de finals del segle XVIII.

VALORACIÓ: Es tracta del nucli més antic al marge del del propi Castellar.

PROPOSTES: Incloure en el catàleg.
Elevar a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental. Nivell de protecció 6: AEA.
En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.
En casos de nova planta caldrà modular les façanes amb predomini del ple sobre el buit, les obertures de composició vertical, balcons a plantes primeres i arrebossats de colors petris.
En actuacions al subsòl caldrà prospecció arqueològica.

DADES HISTÒRIQUES: El nucli de Sant Feliu del Racó ha estat denominat, des de sempre pel nom de la parròquia, però alhora ha tingut també diferents denominacions: Sant Feliu de Valra, d'arrel indígena, Sant Feliu de Castellar, per dependència jurisdiccional, i finalment Sant Feliu del Racó. Durant un breu període, en els primers anys de la Guerra Civil, va deixar de denominar-se com la parròquia i fou conegut com Ripoll del Racó.

La parròquia de Sant Feliu del Racó surt esmentada el 975 en el lloc dit de Valdi, Valrano o Valrane. Els documents del segle X es refereixen a aquesta parròquia com Sant Feliu de Valrà i també com a Sant Feliu de Castellar. Fins a mitjans del segle XI estava integrada a la parròquia de Sant Esteve de Castellar, segons el que es dedueix d'un document del 1064 en que s'especifica que és una parròquia independent, però integrada a la jurisdicció de Castellar. A través de la llista de noms registrats en el fogatge del 15 de juliol de 1553, corresponents a les persones que en aquell moment vivien a la parròquia de Sant Feliu del Racó, es pot fer la primera relació de masos d'aquest nucli antic, deduint-los en part dels cognoms dels esmentats: Umbert, Busqueta, Turell, Juliana, Cadafalc.

Un altre document que permet conèixer la població de Sant Feliu del Racó és el Reial Cadastre de Castellar de José Patiño Rosales, Intendent General de Catalunya. A través d'aquest cens, sabem que la població de la parròquia de Sant Feliu la componien 184 persones, els cognoms de les quals han perseverat entre les masies i famílies santfeliuenques: Umbert, Busqueta, Juliana... Aquest cens també descriu les terres al voltant de Sant Feliu dedicades al cultiu de cereals, les oliveres, l'horta i l'explotació forestal i ramadera. Patiño també menciona el Molí fariner d'en Barata.

El nucli d'habitatges més antic de Sant Feliu va créixer a redós de l'església i la rectoria. Molt propera a l'església hi ha can Busqueta (s. XI, mas Lledó els segles XIV i XV). Entre el carrer la Font del Darrera, al costat oest de Can Busqueta, i el carrer de Dalt, es concentren els habitatges més antics

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7924

D'altra banda, més allunyada de l'església hi havia masies disseminades: Mas Umbert (s. XVI), mas Olivet (s. XVI, possible antic mas Olarin o Oliva), El Serrat, Can Juliana, el Molí d'en Barata, Can Turell...

A principis del segle XX, el poble de Sant Feliu del Racó i les Arenes van ser començar han ser llocs d'estiueig per la gent de Barcelona i Sabadell. Alguns d'aquests estiuejants es van fer construir la "torre" o pujaven a fer temporades de salut en els hostals o cases particulars, o d'excursió o a berenar en algunes de les fonts del curs del riu Ripoll.

El centre entorn que el va créixer el nucli de Sant Feliu del Racó és la Plaça del Dr. Puig, coneguda també com la plaça de l'església. L'any 1899 un estiuejant sabadellenc que anava a fer-hi salut, el Dr. Puig, donà el terrenys per construir la plaça i tancar el xaragall o torrent que hi passava.

Aquest any, el Dr. Joan Puig (1843-1924) també es construí un torre molt propera a la plaça, amb la voluntat de traslladar-s'hi a viure definitivament.

Aquesta era la segona gran residència construïda a Sant Feliu del Racó, després de la construcció de la Torre Puig. Les fotografies de principis de segle mostren com la Torre Puig i la Torre Brutau presidien la imatge del perfil del nucli de Sant Feliu del Racó, en un paisatge de terres cultivades.

L'augment de població, fixa i estacional, va suposar l'aparició de serveis. Cap al 1910 existien a Sant Feliu del Racó dos cafès molt populars, en els quals es feien alguns dels actes de la festa major d'aquest nucli: cal Ros, que alhora era posada per a transeünts, i cal Ton. I des de les primeres dècades del segle XX, Francesc Torrents de la Tenda i el senyor Umbert feien petits encàrrecs i transports de paquets i comestibles a aquest llogarret des de Castellar, amb un carret amb vela tibet per burrets.

Sant Feliu del Racó disposava d'una escola primària d'ensenyament a finals del segle XIX. En el mes d'abril de 1887 tenia un pressupost escolar de 104,25 pts i hi assistien 28 alumnes. L'any 1898 Emili Carles Tolrà va fer construir una escola en el carrer de les Torres, sobre una vinya, destinat a escola mixta perquè poguessin assistir-hi els fills dels seus treballadors de Sant Feliu, destinat a escola mixta perquè poguessin assistir-hi els fills dels seus treballadors de Sant Feliu. Aquesta escola va estar en funcionament des de l'any 1887 fins l'any 1990, al carrer de: Maria Camps i Roca, fins al 1920; M. Victòria Ventura, fins l'any 1961; Lluïsa Altés, que va organitzar l'escola segons les normes estatals i en fou mestra fins al 30 d'agost de 1969; i Rosa Castellet, des de 1969 fins al seu tancament.

L'augment de la població estacional suposà el creixement de les cases al sud de l'església, on anys després es construïria la plaça de Miquel Pont. En terres que havien estat propietat de la rectoria de Sant Feliu, Francesc Castanys construeix quatre torres a principis de la dècada dels anys 30 del segle XX com a cases d'estiueig.

7925

Malgrat tot, Sant Feliu continuava sent una petita població molt dispersa. L'any 1939 Lluís Montagut encara el descriu com "un llogarret amb pretensions de poble. Un centenar escàs de cases entre l'aglomeració i les disseminades, unes escoles mixtes nacionals, l'església, dedicada al culte de Sant Feliu, una plaça amb el Casino dels Senyors —Cal Ros— i el "Centro", lloc de reunió i esbarjo dels autòctons, El Serrat —únic carrer amb fesomia de tal— i poca cosa més".

A través de Montagut també coneixem un malnom de Sant Feliu, Sant Hilari dels Pobres, "un qualificatiu de mal gust, que no lleva al simpàtic llogarret cap dels seus atractius naturals".

Entre els anys 50 i 70 el desenvolupament econòmic general i l'inici d'un període de benestar van proliferar segones residències formant nuclis que esdevindrien l'actual urbanització de el Racó, la quals han esdevingut cada vegada més primera residència dels seus propietaris.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

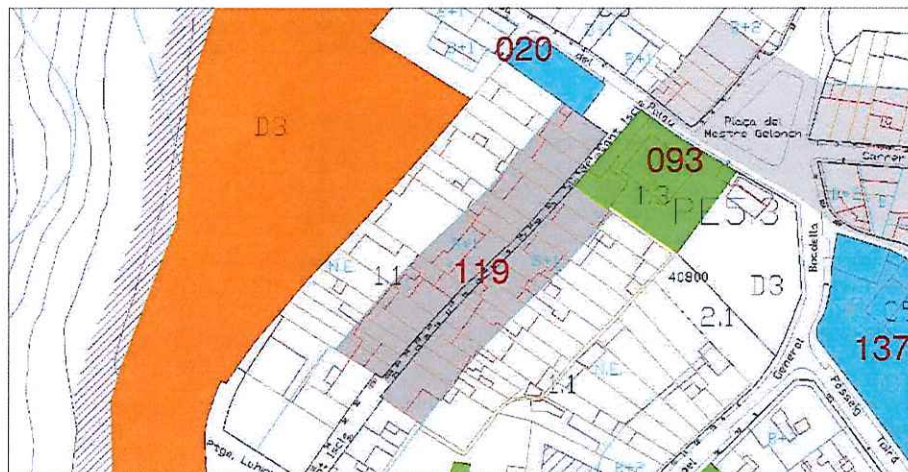
Fons Municipal d'Imatges

PINYOT I GARROS, JOAN. 1985. *El Reial Cadastre de Castellar del Vallès 1716*. Arxiu d'Història de Castellar.PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.VERGÉS I SOLÀ, LLUÍS. 1972. *El llibre de Castellar. Història i vida d'un poble*. Castellar del Vallès.VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.

7926

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Carrer estret, sinuós i amb una certa pendent. Algunes façanes laterals encara mostren els materials que foren utilitzats per la seva construcció: còdols i morter. El carener de les teulades corre paral·lel al frontis. El carrer discorre com una prolongació del creuer de l'església parroquial. Alguns habitatges disposen de ceràmica decorativa a les façanes.

VALORACIÓ:

Es tracta d'un dels carrers amb vistes més afortunades per mirar directament al campanar.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Elevar a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.
En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.
En actuacions al subsòl caldrà prospecció arqueològica.

DADES HISTÒRIQUES:

Es desconeix la data de construcció de les primeres cases que formarien aquest carrer nascut al voltant de la capella de Sant Iscle i Santa Victòria, l'advocació de la qual li donaria nom.

Malgrat l'existència d'aquesta capella s'ha documentat a través de diferents testimonis escrits, la manca de restes arqueològiques ha portat a qüestionar la seva existència a Castellar, apuntant que podria tractar-se de la capella de Sant Iscle, a la Salut de Sabadell. Segons la descripció que en va fer el Dr. Vergés, la capella de Sant Iscle i Santa Victòria tindria unes formes similars a l'església del Puig de la Creu o l'ermita de can Santpere, encara que més gran, i estaria edificada a l'indret on hi havia la rectoria de l'església barroca. Segons Vergés el rector Anton Lamich (1824-1849) encara hauria vist els fonaments de l'església desapareguda en el pati de la rectoria de l'església barroca.

Els documents antics que testimonien l'existència d'aquesta capella són nombrosos, sent un dels més antics una donació signada l'any 1111 per Beatriu de Sentmenat i els seus fills, a favor d'Eliarda, d'un mas que tenen a la parròquia de Sant Esteve de Castellar *"el qual afronta a la part d'orient amb el Puig de Sant Iscl"...* a la part de ponent amb el riu Ripoll".

Diversa documentació escrita dels segles XVII i XVIII fan diverses referències al Camp de Sant Iscle, o la "pessa de Sant Iscle", propietat dels Mir de Can Torres.

Així doncs, amb poques i espaïades cases o masies el camí, després carrer, de Sant Iscle existia des del segle XVII.

El carrer Sant Iscle es densifica durant el segle XIX. El Dr. Antoni Vergés indica que entre els anys 1828 i 1872 es van construir quatre cases de nova planta i se'n dividiren sis. Durant aquest període, també es van construir cinc cases noves que van crear el traçat del Carrer de l'església, perpendicular al carrer Sant Iscle.

7928

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Perpendicular per la part superior, trobem el carrer de la Baixada de Palau. Aquest carrer s'alineà, entorn l'any 1901, permetent la construcció dels Safareigs Públics, l'any 1927. El fet que la casa de la Baixada de Palau número 3 quedi més reculada, respecte l'alineació del carrer, amb un accés a través d'un corraló, ha fet pensar que la segona casa del carrer Sant Iscle i pel costat de l'antiga masia de Cal Pallàs, s'iniciava el carrer Sant Iscle fins a principis del segle XX.

Seguint el carrer Sant Iscle trobem cases d'aparença força antiga amb brancals de pedra tosca (7, 9, 6, 10, 14, 16, 17 i 15) totes amb ràfecs similars.

La casa número 25 conserva l'estructura típica de masia de tres cossos amb els pedrissos de les tres finestres de pedra rosada. Es diu que l'era d'aquesta casa arribava fins a l'església, i per les dues bandes del carrer, no existien més edificacions. Per tant, aquesta casa seria l'antic xamfrà del carrer de Sant Iscle i el carrer de l'església.

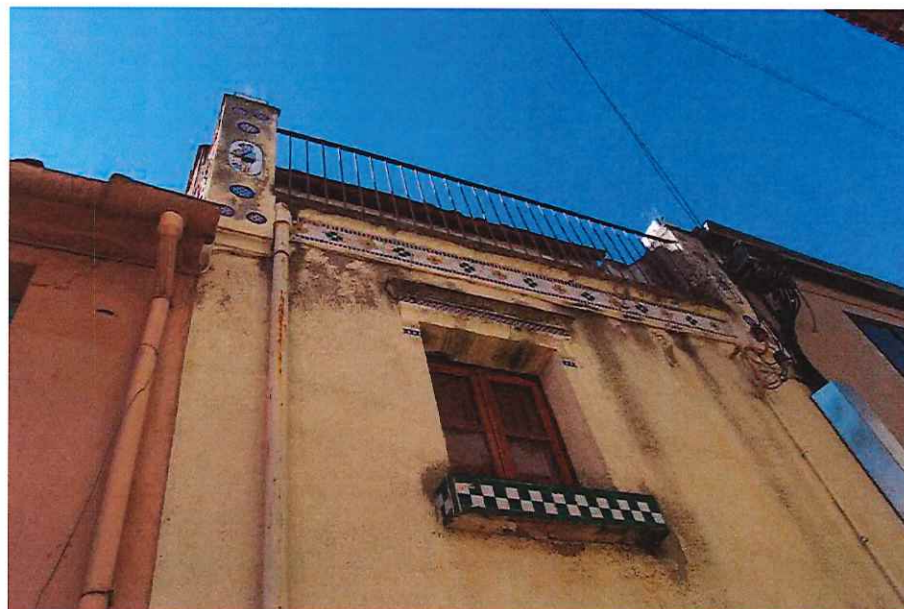
Els darreres de les cases del carrer Sant Iscle limiten amb un corraló o camí inutilitzat per on passa l'aigua de Canyelles.

La darrera remodelació del carrer Sant Iscle fou l'any 1995 i va suposar la desaparició de voreres per un paviment únic combinant la llamborda i conglomerat asfàltic. Aquesta reforma també va incloure la renovació global de serveis: la xarxa d'aigua potable, clavegueram, enllumenat i recollida d'aigües pluvials.

L'any 2007 l'obertura del passatge dedicat a la Higuera de Arjona, amb l'enderrocament de la casa adossada al campanar, va permetre recuperar l'antic camí que permetria donar la volta a l'església.

La casa del carrer Sant Iscle, número 12, destaca per la façana d'estil modernista de l'any 1925. El Serrat superior té sanefes, jardineres i ornaments amb trencadís. Destaquen dos plafons de ceràmica que representen un nen i una nena. Segons Prat aquests plafons també es poden trobar a Villa Carmen i a la desapareguda casa del carrer Hospital, 1.

Els veïns del carrer Sant Iscle conservaven una imatge del Sant, suposadament originària de l'antiga capella. Segons expliquen, un cop construïda l'església actual la imatge antiga no hi quedava bé. Per evitar destruir-la el veïns van disposar fer un sorteig i va ser atorgada a Pere i Lluís Camprubí, la qual van custodiar més de trenta anys. Cada any per Festa Major exposaven la imatge a la finestra del seu domicili, el mateix carrer Sant Iscle, número 14.

7929

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

- PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.
- Plaça Vella. Visió històrica dels Juliana a través de la documentació escrita 1500-1700. Arxiu d'Història. Núm. 51. desembre 2006

Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7930

NÚM. REF.: ARU-35 / 120

DENOMINACIÓ: Villa Emília
Altres denominacions: Torre Argemí

SITUACIÓ: Carrer de Sant Jaume, núm. 62

DATA DE CONSTRUCCIÓ: entorn 1925

AUTORS: -

PROMOTOR: Dr. Argemí

TIPOLOGIA: Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar aïllat

CONTEXT: Al vessant nord-est del carrer Sant Jaume, al límit del nucli urbà, tocant el talús sota el que es situa Can Barba.

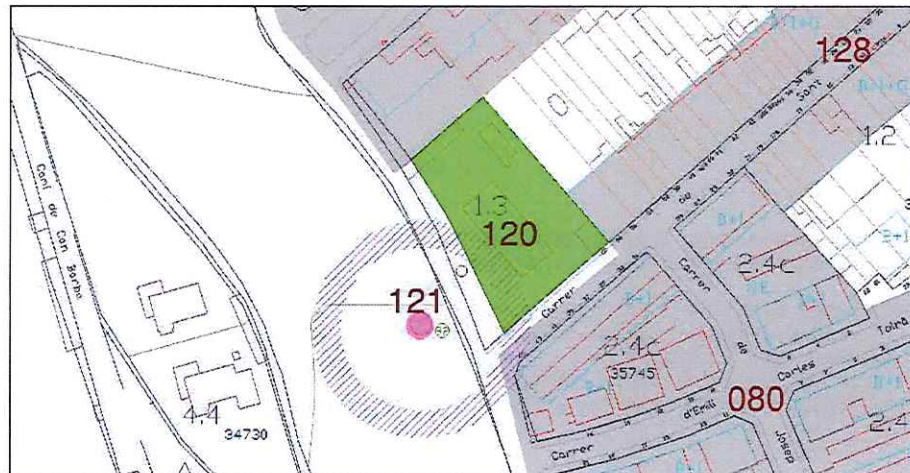
RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl urbà
Qualificació: Residencial en poble vell, ordenació singular. (Clau 1.3)
Protecció existent: BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 8
 Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 72

RÈGIM JURÍDIC

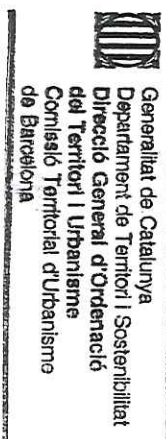
Titularitat: Privada.
Condicions/servituds: No es coneixen.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consell Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Habitatge unifamiliar aïllat de planta baixa i pis, de planta rectangular, amb el costat llarg perpendicular al carrer; coberta de teula a quatre vessants.

Façana principal de composició simètrica, amb portal central sota cos sortit definit per tres arcs de mig punt i finestres als laterals. Planta primera amb tribuna amb tres finestres i dues finestres laterals. Façana posterior amb galeria correguda a tot ample sobre arcs de mig punt.

Remat de façanes amb barbacana de bigues de fusta sobre cornisa. Panys arrebossats amb pilastres ressaltades a les cantonades.

Tanca a carrer d'obra amb sòcol de pedra i reixat superior amb pilastres de maons a sardinell, on destaca el portal de ferro amb les lletres de "Villa Emilia", emmarcat de en dues pilastres més destacades rematades amb esferes decoratives.

Torre dipòsit, a tocar de la tanca al carrer de la Riba, de desenvolupament cilíndric acabat arrebossat, amb remat superior amb cornisa i merlets d'obra vista.

Garatge a carrer, alineat a carrer, de planta baixa i coberta de teula a dos vessants perpendiculars al carrer, amb portal d'entrada en arc escarser i remat a base de conjunt de respiralls dins de finestres figurades amb imbricacions de maó.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:
Actual:

Habitatge.
Habitatge.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.**VALORACIÓ:**

Habitatge unifamiliar aïllat al límit del nucli, en una zona amb la majoria d'edificis entre mitgeres. L'edifici destaca per la dimensió i la sobrietat del tractament de les façanes.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Maintenir la categoria de BCIL.
Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental.
Incorporació d'un entorn de protecció de inclogui el jardí al voltant de l'edifici, l'arbrat i la tanca perimetral, amb el garatge.

DADES HISTÒRIQUES:

"Villa Emilia" és propietat dels descendents del doctor Joan Argemí Fontanet, reconegut pediatre sabadellenc impulsor de la Clínica del Nen Jesús i de la primera àrea de pediatria de Sabadell. El portal de la torre que està molt pròxim a la Riba de Can Barba, és d'estil modernista igual que el garatge annex a la torre.

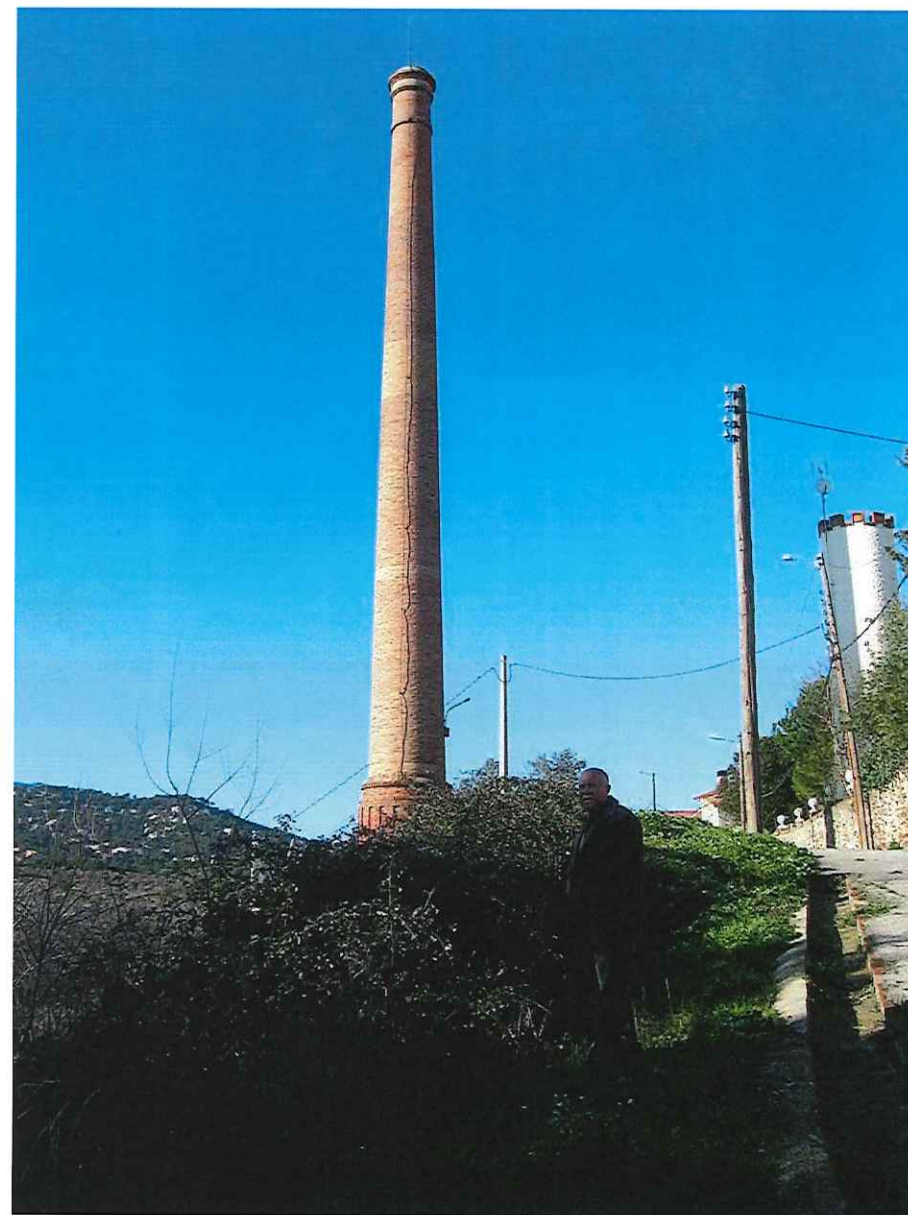
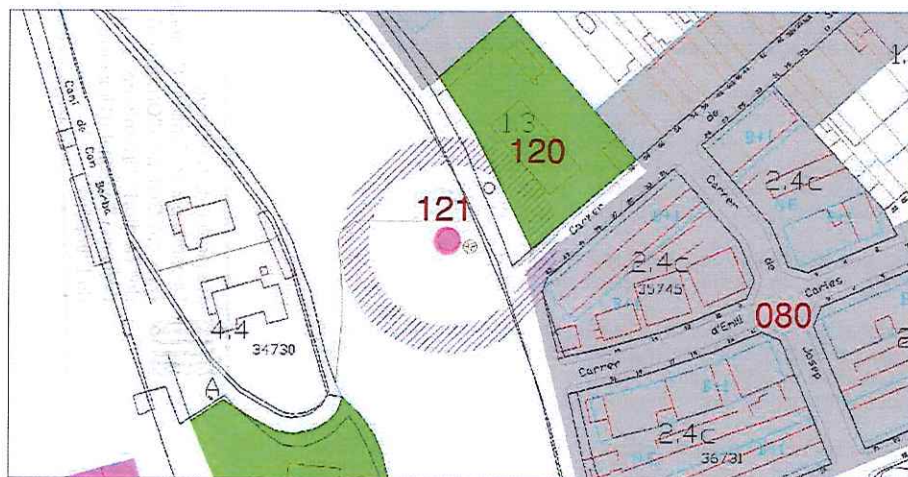
BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: -

NÚM. REF.:	AI-19 / 121
DENOMINACIÓ:	Xemeneia de Can Barba
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Final del carrer Sant Jaume
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1930
AUTORS:	Josep Sala i Comas
PROMOTOR:	Empresa Vda. J. Tolrà
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial
CONTEXT:	Un centenar de metres a nord est de la fàbrica de Can Barba.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Espai lliure. Protecció de marges i barrancs (Clau D4)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 16 BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 92
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7933

DESCRIPCIÓ: Xemeneia de diàmetre d'uns 20m. d'alçària d'on sortia el fum de les calderes de carbó i més tard de fuel de Can Barba. Realitzada amb maó vist. La base de la xemeneia és cilíndrica, es sobreposa aquesta base un plint, també cilíndric, amb una decoració en relleu alternada en forma de pilastres, d'on arrenca la xemeneia de forma cilíndrica. Corona la xemeneia un parallamps. Hi ha un túnel que uneix la xemeneia amb la caldera de la fàbrica.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Industrial
Actual: Decorativa i testimonial

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.

VALORACIÓ: Exemple notable de l'arquitectura industrial castellanca. Destaca la forma ortogonal i els treballs de maó de tot el conjunt.

PROPOSTES:

Inclusió en el catàleg.
 Mantenir la categoria de BCIL
 Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui:
 - els espais sota la xemeneia susceptibles de contenir restes arqueològiques (túnel)
 - l'espai al voltant de la pròpia xemeneia
 Nivell de protecció 1: Integral.
 Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica (AEA).

DADES HISTÒRIQUES:

La xemeneia de la indústria tèxtil Vda. J. Tolrà s'aixeca un centenar de metres damunt de la fàbrica de can Barba.
 La xemeneia es va reconstruir entre 1952-1953. Només es va tornar a construir la xemeneia; la base es va mantenir tal i com era; aquesta, és doncs, la part més antiga. Es va reconstruir per les nombroses esquerdes que s'hi veien degut a un llamp que hi va caure ja que la coronava un parallamps. Per a la reconstrucció de la xemeneia es van aprofitar els mateixos maons de l'antiga xemeneia tot netejant-los. La reconstrucció la van efectuar els germans Manrique.
 En l'actualitat és propietat de Construccions Ribas o Associats.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
 PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellanenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
 VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.
Oral: Josep Maria Sáiz Solanes (Torregrossa, 1936).

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

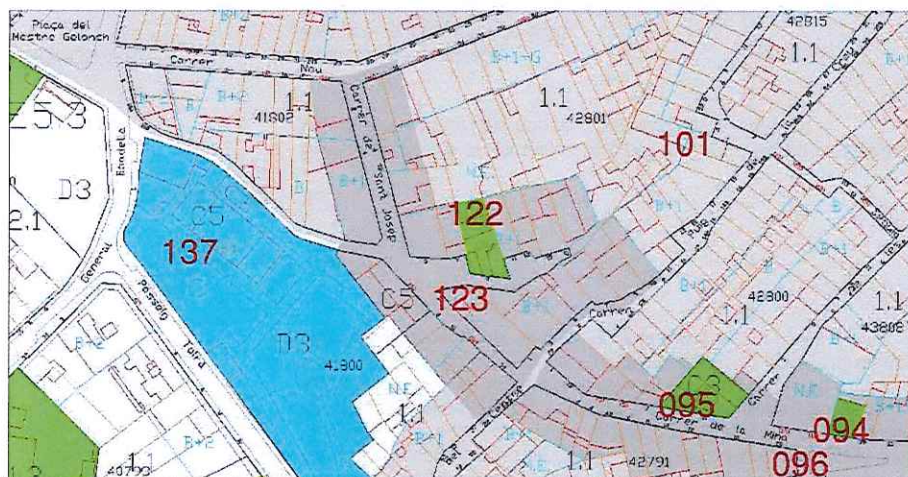
7034

NÚM. REF.:	ARU-03_122
DENOMINACIÓ:	Cal Batllori
Altres denominacions:	Cal Regalat
SITUACIÓ:	Carrer de Sant Josep, núm. 9.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1760. Reformes 2009
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant nord del carrer Sant Josep, conformant el carreró que s'obre cap a est, al darrera de l'Ajuntament, al bell mig del nucli antic de Castellar.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 102
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

1935

DESCRIPCIÓ:

Edifici de planta baixa, pis i golfes, en una alineació més avançada que la resta de construccions del carrer de Sant Josep, amb coberta de dos vessants paral·lels al carrer. Si bé la construcció ha estat totalment reformada fa poc temps, es pot pensar que era una construcció prèvia al propi carrer.

Façana principal simètrica, amb baixos amb portal i dues finestres, dos balcons al pis i dues finestres a les golfes. Remat amb petita cornisa seguint els pendents de la coberta.

Façana lateral a oest amb porta per vehicles i galeria coberta.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatge.

Actual:

Habitatges.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.**VALORACIÓ:**

Si bé es tracta d'un dels edificis més antics de Castellar, la reforma feta fa pocs anys n'ha desvirtuat la composició de les façanes.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 6: AEA.

En properes actuacions caldria recuperar la disposició i forma de les obertures originals.

DADES HISTÒRIQUES:

La masia de Cal Batllori data, segons constava a la llinda de fusta de l'antiga porta d'entrada, l'any 1760 (anno mdccx). Segons la veu popular havia estat una agència de diligències i casa d'hostes. La casa era coneguda també com a Cal Regalat, personatge que havia estat el ferrer del poble.

La masia es trobava partida i en ella hi vivien diverses famílies. Al racó del carrer Sant Josep, entre Cal Sancho i Cal Cadafalch hi havia hagut un gran corral on tancaven ovelles. Aquest tancat conegut com el racó de cal Salvi era l'entrada al barri de Cal Salvi, que es realitzava a través d'una porta de ferro amb elements de forja.

L'edifici fou totalment rehabilitat l'any 2009 perdent un rellotge de sol esgrafiàt, ja molt malmès, que hi havia a la façana. El fet que aquest rellotge de sol es trobés tapat per les edificacions del carrer Puig de la Creu (nº, 1-5), ha fet suposar que aquestes tres cases no hi eren, i que l'era de Cal Batllori arribava fins davant de Cal Roques.

Per mossèn Vergés coneixem que entre 1828 i 1872 es construïren 8 cases noves i 2 cases van ser dividides. L'alineació més avançada de Cal Batllori respecte a la línia del carrer i l'antiga inscripció de la porta d'entrada podria indicar que aquesta antiga masia era una de les primeres edificacions del carrer.

7936

Davant de Cal Batllori, el conjunt de cases del carrer Sant Josep formaven un racó amb placeta amb un mur que la separava del carrer. En aquesta placeta hi havia una font de fosa amb la cara d'un nen amb relleu.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:****Escrita:****Fons Municipal d'Imatges**

PINYOT GARRÓS, JOAN. 1985. *El Reial Cadastre de Castellar del Vallès 1716*. Arxiu d'Història de Castellar.

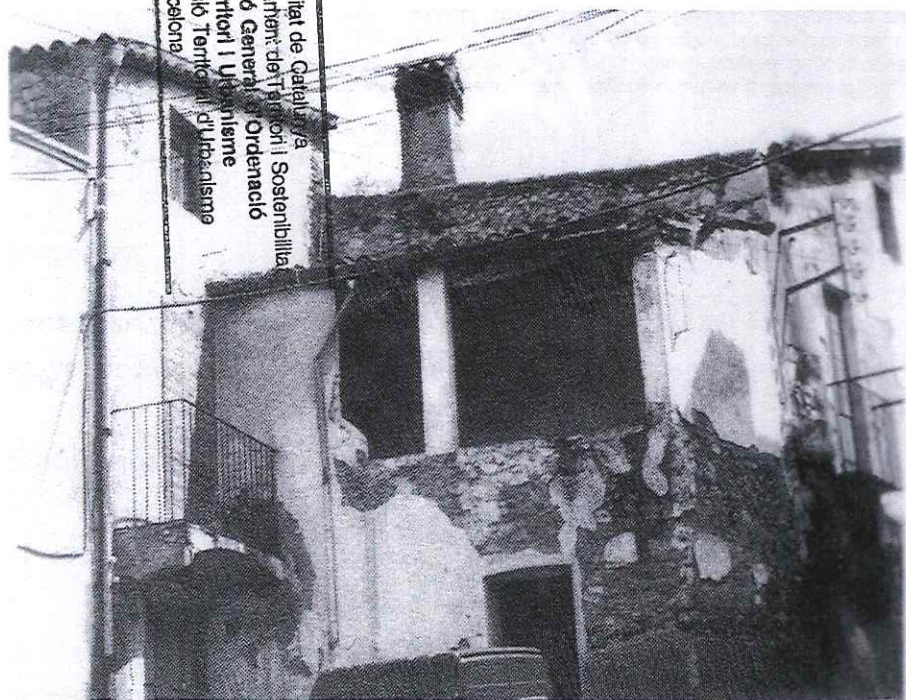
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ALEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

VERGÉS MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.

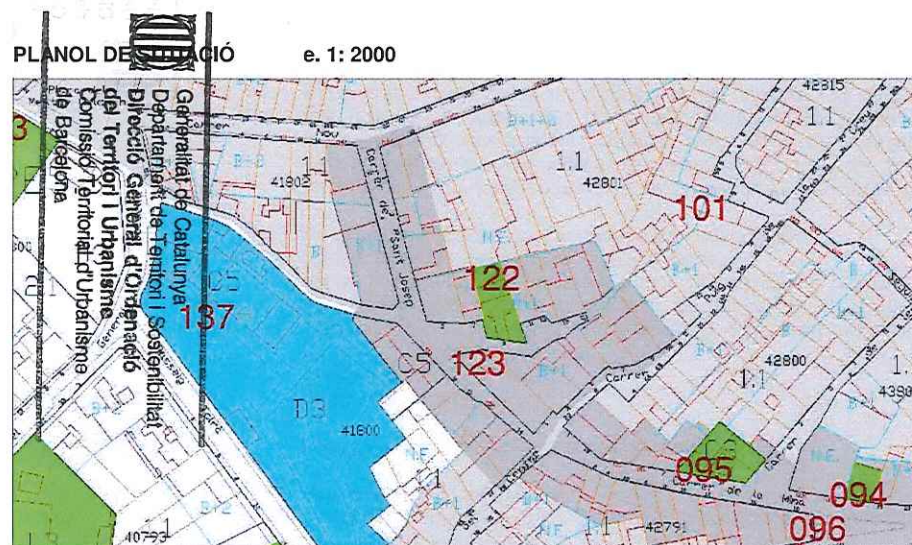
Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

2002

NÚM. REF.:	CU-18 / 123
DENOMINACIÓ:	Conjunt del carrer de Sant Josep
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer de Sant Josep
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	segle XVIII – segle XIX
TIPOLOGIA:	Conjunt urbà.
CONTEXT:	Al cor del nucli antic, rera l'Ajuntament.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)
Protecció existent:	Cap
AMPLADA CARRER:	Variable, entre tres i sis metres.
ALÇADA EDIFICABLE:	Planta baixa i un pis.
ELEMENTS INVENTRIATS:	L'únic element inventariat és Cal Batllori (122).

DESCRIPCIÓ:

Carrer de secció diversa, amb habitatges de diferents alçades, amb la característica de ser dels més antics de Castellar.
Traçat sinuós al tram entre la placeta i el carrer del centre. Resta de tram edificacions més noves.

VALORACIÓ:

Forma part dels carrers més antics del municipi.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.
En actuacions als habitatges caldria mantenir les façanes existents.
En casos de nova planta caldrà modular les façanes amb predomini del ple sobre el buit, les obertures de composició vertical, balcons a plantes primeres i arrebossats de colors petris.
En actuacions al subsòl caldrà prospecció arqueològica.

DADES HISTÒRIQUES:

El carrer de Sant Josep, dona nom a diferents trams de carrer. El més interessant a nivell històric es centra en el cul de sac que forma. El traçat inicial d'aquest carrer es podria haver iniciat a l'Era d'en Petasques, descendint per l'actual carrer de la Sèquia, i travessant la casa número 3 d'aquest carrer, aparèixer al cul-de-sac que forma el carrer de Sant Josep.

A través del Dr. Vergés sabem que entre 1828 i 1872 es construïren vuit cases noves i dues van ser dividides. L'alineació més avançada de Cal Batllori respecte a la línia del carrer i l'antiga inscripció de la porta d'entrada podria indicar que aquesta antiga masia era una de les primeres edificacions del carrer.

La masia de Cal Batllori data, segons constava a la llista de fusta de l'antiga porta d'entrada, l'any 1760 (anno mdccclx). Segons la veu popular havia estat una agència de diligències i casa d'hostes. La casa era coneguda també com a Cal Regalat, personatge que havia estat el fós del poble.

La masia es trobava partida i en ella hi vivien diverses famílies. Al racó del carrer Sant Josep, entre Cal Sancho i Cal Cadafalch hi havia hagut un gran corral on tancaven ovelles. Aquest tancat conegut com el racó de cal Salvi era l'entrada al barri de Cal Salvi, que es realitzava a través d'una porta de ferro amb elements de forja.

L'edifici fou totalment rehabilitat l'any 2009 perdent un rellotge de sol esgrafiats ja molt malmès que lluitava a la façana. El fet que aquest rellotge de sol es trobés tapat per les edificacions del carrer Puig de la Creu (nº, 1-5), ha fet suposar que aquestes tres cases no hi eren, i que l'era de Cal Batllori arribava fins davant de Cal Roques.

Davant de Cal Batllori, el conjunt de cases del carrer Sant Josep formaven un racó amb placeta amb un mur que la separava del carrer. En aquesta placeta hi havia una font de fosa amb la cara d'un nen amb relleu.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Fons Municipal d'imatges
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona.

7939

NÚM. REF.: AI-01 / 124

DENOMINACIÓ: Bassa del Brunet

Altres denominacions: -

SITUACIÓ: Ctra. B-124 en direcció Sant Llorenç P.K. 8

DATA DE CONSTRUCCIÓ: Començaments del segle XX

AUTORS: -

PROMOTOR: -

TIPOLOGIA: Arquitectura industrial

CONTEXT: Als horts de la masia El Brunet, entre la carretera C-1415 i carretera B-124.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl no urbanitzable

Qualificació: Zona agrària. Hortícola (Clau 13.2)

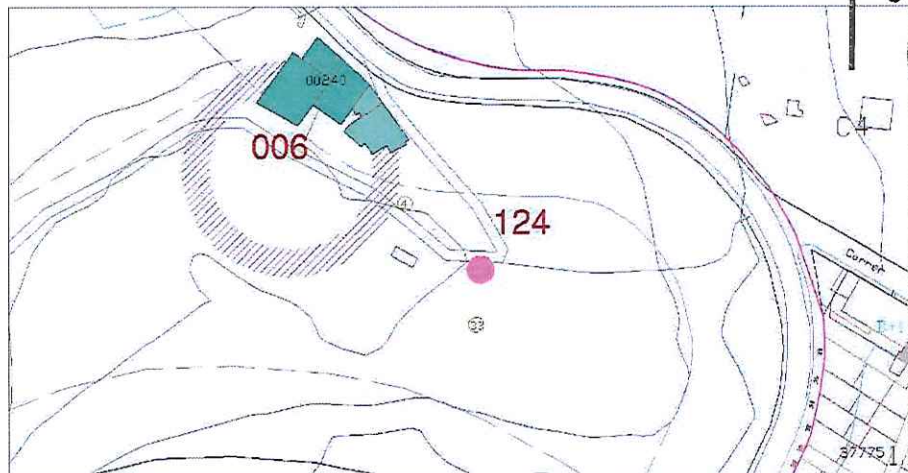
Protecció existent: BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 33

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Comunitària per a tots els propietaris dels horts del Brunet

Condicions/servituds: Tots els propietaris en tenen l'ús

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Implantada per sota la rasant del camí que porta als horts de la finca. De forma circular d'uns 25m de diàmetre i 2m. de fondària. La construcció de les basses de reg, respon a la tradició constructiva amb fonaments a base de pilars i petites voltes còncaves que suporten el pes del gran volum d'aigua. Perimètricament una paret de forma circular amb contraforts cada 1,5m. tanca el vas. Originalment tota la construcció era amb peces de maó a doble capa i a l'espiga, amb lliscat interior de morter per a aconseguir impermeabilitat. Els canvis climàtics sobtats així com la manca d'aigua podia provocar fissures importants en el vas, motiu pel qual calia un manteniment periòdic de neteja de solatge i repàs dels paraments lliscats.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Reg
Actual: Reg

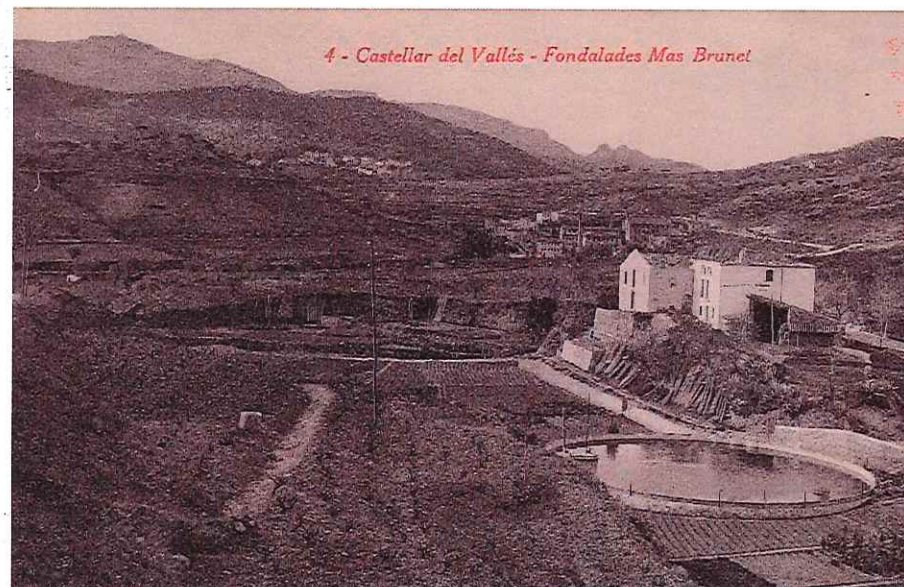
ESTAT DE CONSERVACIÓ: Relatiu. L'any 1997 es va reformar reforçant alguns dels contraforts amb formigó armat.

VALORACIÓ: Exemple valuós de l'arquitectura hidràulica pròpia de les contrades amb conreus de regadiu.

PROPOSTES: Incloure en el catàleg
 Mantenir la categoria de BPU.
 Inclosa en l'àmbit de protecció de la masia d'en Brunet.
 Nivell de protecció 2: Conservació

DADES HISTÒRIQUES:

Construïda a principis del segle XX per al regadiu de tota la zona d'hortos propers. L'any 1997 es va buidar i netejar ja que tenia més d'un metre de solatge al fons. Aquest fons és enrajolat de manera circular. Alguns punts de la bassa es van reforçar amb contraforts de formigó. L'aigua li prové de la bassa que hi ha més amunt, a l'altre banda de la carretera i també d'un pou proper.

4 - Castellar del Vallès - Fondalades Mas Brunet

6 - Castellar del Vallès - Vista parcial

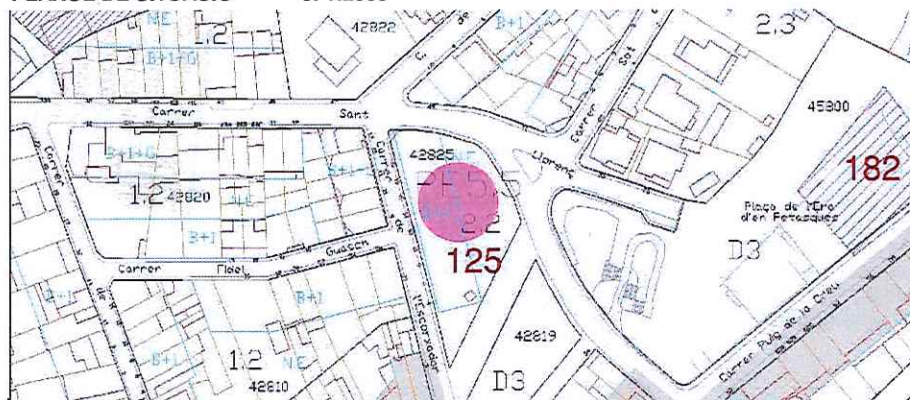
Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consell Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Gràfica: Fons Municipal d'imatges.
Escrita: PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica.* Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
 Just Margalef Rabassall (Botarell, 1944).

Oral:

NÚM. REF.:	AI-05 / 125
DENOMINACIÓ:	Estructures de la Unió de Regants de Canyelles i Dipòsit
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Estructures de la Unió de Regants (EUR): des del torrent de Canyelles fins al nucli antic. Dipòsit (D): Xamfrà entre el carrer de l'Escorxador, carrer de Sant Llorenç i el carrer del Sot d'en Goleres
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Estructures:1922-1923; Dipòsit: 1926
AUTORS:	-
PROMOTOR:	EUR: Unió de Regants de les aigües del Torrent de Canyelles D: Emili Carles-Tolrà. Ajuntament de Castellar del Vallès.
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial
CONTEXT:	A nord del nucli antic urbà, des del camí d'en Canyelles, fins al carrer de l'Escorxador.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005 D: Pla Especial (5.5). C/ Puigvert- C/ Santiago Rusiñol- C/ de l'Escorxador
Classificació:	EUR: Sòl no urbanitzable, D: sòl urbà
Qualificació:	EUR: Parc forestal. Zona agrària. Hortícola (Claus 12.1 i 13.2); D: Residencial en poble vell. Eixample antic (clau 1.2)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	EUR: Privada. Comunitat de Regants de les aigües de Canyelles D: Públic. Ajuntament de Castellar del Vallès
Condicions/servituds:	D: terreny edificable subjecte de permuta amb el terrenys del C/ del Sant Pere d'Ullastre.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

SERVEIS TÈCNICS MUNICIPALS DE L'AJUNTAMENT DE CASTELLAR DEL VALLÈS

Juny 2015

DESCRIPCIÓ:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Estructures de la Unió de Regants (EUR).

Antic sistema de conducció d'aigües per gravetat aprofitant el pendent amb un desnivell de 8m. per una distància de 1200m. Format per dues conduccions independents i soterrades que arrenquen per captació superficial a partir de dues fonts, la font del Bassal i la font de la Noguera, situades al costat del torrent de Canyelles que van a parar, individual i en paral·lel a dues casetes situades a uns 130m. de les fonts, a l'indret anomenat xaragall d'en Fuió al costat del camí de Canyelles. Les casetes distribuïdores estan situades en paral·lel i amb una diferència de desnivell d'uns 2m, seguint les conduccions de cadascuna de les fonts, interconnectades per un distribuïdor independent amb registre, en funció de les necessitats, horaris i torns de cada sector.

A partir de les dues casetes-repartidores, la canalització en direcció al nucli urbà va soterrada per ambdues canonades en paral·lel amb tubs de formigó de 150 i 100mm de diàmetre, fins a arribar al municipi a nivell del carrer Escorxador on hi ha un dipòsit repartidor (D). A partir d'aquest punt s'estenen dues xarxes: la xarxa número 2, a set partidors i, d'allà, als diferents usuaris per canonades independents.

Pel què fa a la xarxa número 1, que va directament cap els horts de costat del torrent de Canyelles, la conducció de rec arrenca a cel obert des de la caseta situada al sud, arran del camí. Aquest rec seguirà pendent avall per la part superior dels horts amb les seves derivacions i sistemes manuals de separadors corresponents fins arribar al municipi.

El dipòsit del carrer de l'escorxador, circular d'uns 20m de diàmetre, cobert amb estructura de voltes radiades de maó. Amb accés superior per la coberta des del carrer Sant Llorenç i accés inferior pel carrer de l'escorxador.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Consum i reg

Actual:

Reg

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Precari

VALORACIÓ:

Exemple notable d'elements hidràulics per al sistema de conducció d'aigües de boca i pel rec dels horts a nord del nucli urbà.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg

Elevar a la categoria de BPU.

Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui:

- els espais al voltant del camí, la font de la Noguera, llistada pel centre excursionista Castellarenc amb els núm. 77 i 124, així com qualsevol altre element relacionat amb l'estructura hidràulica.

Nivell de protecció 3: Parcial; i 5: Documental

DADES HISTÒRIQUES:

L'aprofitament de les aigües del torrent de Canyelles daten de temps immemorial. Al 1291, en un document de compravenda del Mas Mir (avui can Torras, al carrer del Centre), ja es fa referència sobre l'ús i drets a rebre l'aigua del torrent de Canyelles que aquesta finca disposava. Els primers aprofitaments estaven fets a partir de la construcció d'una resclosa al propi torrent i la seva corresponent canalització per rec. Més endavant es va construir una conducció soterrada, una mina, per a un millor aprofitament de les fonts del Bassal i de la Noguera.

En un altre document sobre aquestes aigües que data de 1755 ja hi consta un llistat de més d'un centenar d'usuaris per a reg. Al segle XIX i per qüestions de salubritat el senyor Josep Tolrà i Abellà va promoure la seva canalització per canonada fins al poble a canvi dels drets sobre una part de l'aigua; tot i així aquesta canalització no va ser efectiva i completa fins el 1926.

En aquells moments l'Ajuntament ja participava de la Comunitat de Regants i utilitzava la xarxa per mantenir les fonts públiques del carrer, els dipòsits i els rentadors. El 31 de març de 1914 es registra la captació d'aigües i el seu aprofitament al Registre Civil de Barcelona i es comencen a expedir els primers títols de propietat sobre l'aprofitament amb el seu corresponent temps assignat a cada propietari. El 16 de juliol de 1922 es va presentar el document per a l'oficialització del protocol de constitució de l'entitat. El document recollia 15 pactes, amb les condicions per construir dipòsits per a l'aigua destinada al consum públic col·lectiu, els torns de l'usuari i la constitució de la personalitat jurídica anomenada Unió de Regants de les aigües del Torrent de Canyelles; un d'aquests pactes serà el de desviar dels safareigs l'aigua dels carrers de Sant Llorenç, Plaça Nova, Major, Sant Iscle, Passeig Tolrà i centre per evitar l'aigua bruta de les sèquies. Serà a partir de 1923 quan comença el procés de formació i legalització de la Comunitat de Regants; el 19 d'abril es va signar un conveni atorgat per l'Ajuntament i la Unió de Regants del Torrent de Canyelles. El signaven Jesús Led com a advocat, Ramon Alguer com a alcalde i Santiago Gorina com a president de la Junta de Regants. El 22 de juny d'aquest mateix any es signen les primeres Escriitures de Conveni per especificar els canvis que comporta el nou repartiment d'aigua amb les noves canonades, i el 27 d'abril de 1930 s'aproven les ordenances i reglaments de la Comunitat. El gener de 1934 es va prendre l'acord de donar curs a un escrit signat per Santiago Gorina com a president de la Comissió d'Usuaris fent una demanda de fixació de cabal de les aigües del torrent de Canyelles i les fonts del Bassal i de la Noguera.

A partir d'aquell moment la xarxa de distribució dins del nucli urbà es va anar estenent amb diferents convenis amb l'Ajuntament fins que el mateix Ajuntament va decidir construir a partir d'un altre aquífer la seva pròpia xarxa i que, a més a més, seria a pressió. Com a conseqüència d'aquest fet es va frenar el creixement de la xarxa d'aigua de Canyelles dins el nucli urbà, fins els nostres dies en que s'ha anant mantenint amb més o menys precarietat la seva

infraestructura. Avui en dia, l'aigua encara arriba a algunes cases del nucli antic de manera residual, ara ja no pel seu consum sinó per regir patis, eixides o alguns horts d'aquest sector del poble. Cap el 1986, i atès que la Generalitat de Catalunya va decretar l'aigua com un bé públic, la comunitat de propietaris va passar al règim de concessió.

A finals de 1929 l'Ajuntament de Castellar del Vallès veu la necessitat que l'escorxador públic es netegi correctament per la qual cosa cal una gran quantitat d'aigua, que tingui pressió ja que fins llavors l'aigua per netejar les restes del bestiar es tirava a galledes. Per aquest motiu, l'Ajuntament havia disposat en el pressupost d'una partida de 2.200 pessetes destinades a construir un dipòsit per a l'escorxador i, a més a més, construir una font pública pels veïns d'aquella part de la població. En aquell moment es va produir l'oferta de compra per part del Regants de Canyelles de comprar la meitat d'un dipòsit juntament amb el repartidor general que havia estat construït per Emili Carles-Tolrà pel preu de 2.500 pessetes. L'Ajuntament accepta aquesta oferta ja que el dipòsit és nou, construït amb bons materials i està situat a la part més alta i s'aprofitarà la pressió que tindrà l'aigua; així l'Ajuntament, i el seu alcalde Santiago Gorina, compra a Emili Carles-Tolrà la meitat del dipòsit que va construir pels usuaris del Torrent de Canyelles. Emili Carles-Tolrà ven a perpetuïtat a l'Ajuntament el dipòsit i el repartidor general.

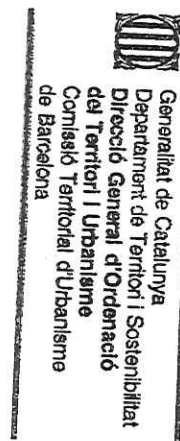
En els anys 30 hi havia a Castellar quatre dipòsits d'aigua: el de Canyelles, el del carrer Nou, el del carrer de Sant Iscle i el del carrer de Sant Llorenç. El dipòsit més gran situat al xamfrà entre el carrer Sant Llorenç, el carrer Nou i de l'Escorxador pertany a l'Ajuntament de Castellar del Vallès; al mig del dipòsit hi trobem el dipòsit propietat de l'empresa Vda. J. Tolrà, d'uns 3m2 i en el xamfrà del carrer de l'Escorxador amb el del Sot d'en Golerès hi ha el repartidor de les aigües de Canyelles d'uns 5 metres. El dipòsit de l'empresa Vda. J. Tolrà era de propietat municipal fins que es va permutar i, actualment, és propietat dels regants ja que quan s'ampliï el carrer Nou el seu dipòsit desapareixerà. En l'actualitat, el dipòsit de l'Ajuntament està obsolet i el terreny està qualificat d'edificable.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Oral:

AMC. Proveïments. Aigües, fonts públiques i safareigs.
AMC. Proveïments. Aigües, fonts públiques i safareigs.
PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
Josep-Oriol Font Ribas (Barcelona, 1954).

NÚM. REF.: ARU-08 / 126

DENOMINACIÓ: Cal Pifarre

Altres denominacions:

SITUACIÓ: Carrer de Sant Miquel, núm. 22. Carrer Caldes, núm. 17.

DATA DE CONSTRUCCIÓ: 1923. Remodelació 1945 i 1998.

AUTORS: Joan Sanosa (gruta)

PROMOTOR: Antoni Pifarre

TIPOLOGIA: Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar mitgeres.

CONTEXT: Al vessant sud del carrer de Sant Miquel, vora la cruïlla amb carrer de Puigvert, al cor del nucli antic.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl urbà

Qualificació: Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)

Protecció existent: BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 75.

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Privada.

Condicions/servituds: No es coneixen.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7945

DESCRIPCIÓ:

Habitatge unifamiliar entre mitgeres en dos cossos: la construcció principal (de planta baixa, tres pisos i golfes) es situa a nord de la parcel·la, fent front al carrer de Sant Miquel; l'altre construcció, de planta i pis, es situa a sud, fent front al carrer de Sant Miquel. Entre les dues parts resta un pati no edificat.

Façana a carrer del cos principal composta en planta baixa i primera amb un llenguatge diferent de la segona i tercera, aparentment recrescudes posteriorment.

Planta baixa amb portal i finestra empitadora, totes dues en arc carpanells. Planta primera amb balconada correguda i dos balconeres. Panys arrebossats imitant grans carreus i brancals i llindes remarcats. Esgrafiats decorant pilastres laterals a P1. Portal de fusta treballada i persianes mallorquines de fusta a tot el conjunt.

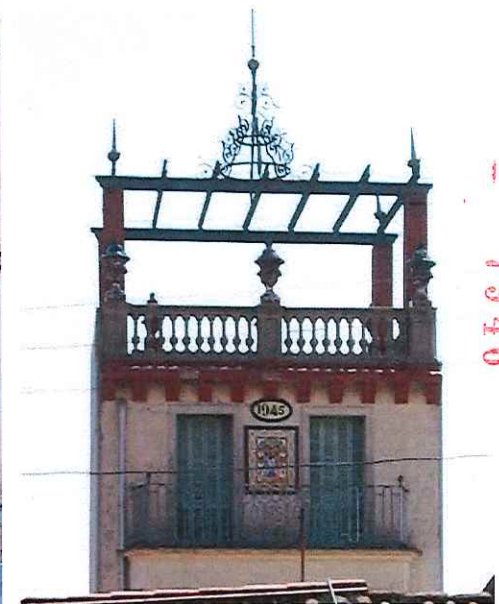
Planta segona amb tribuna a tot ample i tercera amb terrassa i dues balconeres. Panys senzillament arrebossats.

Cornisa amb cartel·les i barana de balustres amb pilastres amb gerros ornamentals. Terrat amb pèrgola d'estructura metàl·lica sobre pilars d'obra vista. Remat central de ferro treballat, a mode de carilló.

La façana interior a pati de cos de planta i pis amb decoració ceràmica i rellotge de sol. En destaca la fusteria de mallorquines de fusta corregudes a tot l'ample.

El cos del carrer de Caldes, de planta i pis, amb planta baixa amb gran portal per vehicles i estucat imitant carreus i planta primera amb balconada correguda amb dos balconeres. Pany estucat amb decoració de llindes amb garlandes. Respiralls, petita cornisa i barana de balustres amb pilastres decorades. Remat superior amb pèrgola de característiques similars a la del cos principal.

Segons Esteve Prat, als anys 50 a la casa s'hi excavà una gruta revestida d'obra, amb un recorregut curt i finalitzada amb una cambra de major dimensió.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Habitatge unifamiliar.

Actual:

Habitatge unifamiliar.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo.

VALORACIÓ:

Es tracta d'una construcció de caire eclèctic, de grans dimensions i manté el caràcter del moment de la seva construcció.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Maintenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació.

En properes actuacions a la façana al carrer Sant Miquel caldrà donar la textura i cromatisme d'acabats dels panys a les plantes segona i tercera segons la plantes inferiors. També substituir les persianes d'alumini per mallorquines de fusta. Caldrà també retirar les instal·lacions vistes de totes les façanes.

DADES HISTÒRIQUES:

Habitatge unifamiliar promogut per Antoni Pifarré l'any 1923. Es desconeix l'arquitecte però destaca pels detalls modernistes de les façanes. El modernisme, com a moviment artístic, arriba a Castellar amb cert retard i conclou també més tard. Així doncs, coincidint amb un moment de consolidació i expansió del poble, es construeixen diversos habitatges amb detalls modernistes a les façanes realitzats pels mateixos mestres d'obres, estranyament pels arquitectes.

Gran part de les cases de Castellar construïdes a aquella època i que mantenen aquests detalls modernistes són obra del contractista i mestres d'obres Isidre Rusiñol, anomenat popularment amb el mot de Borrombó. Malgrat el fet que la gruta de Cal Pifarré, construïda els anys 50, fos obra del Joan Sanosa, successor d'Isidre Rusiñol, no es tenen suficients evidències per atribuir Cal Pifarré a Isidre Rusiñol.

Aquest habitatge va ser objecte de reformes l'any 1945, tal i com evidencia la data realitzada en mosaic que presideix la terrassa del tercer pis. En aquesta reforma s'amplià l'habitatge amb un tercer pis que forma dues grans terrasses, una dona al carrer Sant Miquel i l'altra al carrer de Caldes. En aquest moment també es van fer els esgrafiats amb estuc negre que decoren amb motius vegetals els dos extrems laterals de la façana i els arcs dels balcons.

Cal Pifarré té una gruta revestida d'obra, excavada i construïda per Joan Sanosa, durant la dècada dels 50.

La darrera rehabilitació de Cal Pifarré és de l'any 1998, quan es restauraren els elements decoratius de les façanes.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	AI-10 / 127
DENOMINACIÓ:	Molí de vent de Cal Músic
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer de Sant Miquel, 52, cantonada carrer del Racó
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	-
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial.
CONTEXT:	Al nucli urbà, Al pati posterior
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 85
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

7949

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

DESCRIPCIÓ: Molí de vent per a l'extracció d'aigua per al rec dels horts. Torre cilíndrica d'obra de maó, que encara resta en bon estat, tota la part metàl·lica i mecànica de la maquinària ja no existeix.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Extracció d'aigua de rec.
Actual: Decoratiu

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Només queda en bon estat l'estructura cilíndrica d'obra. tota la part metàl·lica i mecànica de la maquinària ja no existeix.

VALORACIÓ: Exemple d'element industrial eòlic castellarenc.

PROPOSTES: Inclusió en el catàleg.
Mantenir la categoria de BPU.
Nivell de protecció 1: Integral

DADES HISTÒRIQUES: El molí de vent de cal Músic es troba situat a l'eixida de la casa del carrer Sant Miquel número 52, cantonada amb el carrer del Racó. Només queda en bon estat l'estructura cilíndrica de l'obra. Es creu que, originàriament, el molí servia per a regar els horts que hi havia al voltant.

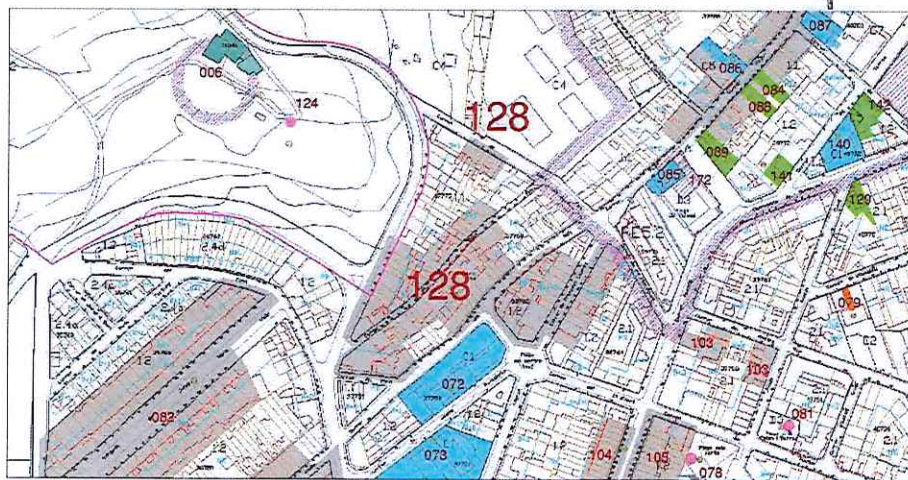
BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
Oral: -

NÚM. REF.:	CU-19 / 128
DENOMINACIÓ:	Conjunt dels carrers Sant Pau, Molí, Sant Feliu, Francesc Layret i Sant Jaume.
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer de Sant Pau, núm. 10-32 i 13-55; c/ del Molí, núm. 5-19b, 22-42, 54-56; c/ de Francesc Layret, núm. 1-21 i 4-20; c/ de Sant Jaume, núm. 1-21 i 10-52; c/ del Pont, núm. 2.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	segle XIX
TIPOLOGIA:	Conjunt urbà.
CONTEXT:	Al sud del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)
Protecció existent:	Cap
AMPLADA CARRER:	Variable, entre quatre i sis metres.
ALÇADA EDIFICABLE:	Planta baixa i un pis.
ELEMENTS INVENTARIATS:	Cap.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 5000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Carrer de Sant Jaume.

7951

- DESCRIPCIÓ:** Conjunt de carrers dels afores del nucli, antic camí d'accés, amb nombrosos habitatges que mantenen trets característics de la seva construcció. Edificis de planta i pis en parcel·les d'un cos.
- VALORACIÓ:** Forma part del conjunt de carrers històrics de Castellar.
- PROPOSTES:** Incloure en el catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.
En actuacions als habitatges caldrà mantenir les façanes existents.
En casos de nova planta caldrà modular les façanes amb predomini del ple sobre el buit, les obertures de composició vertical, balcons a plantes primeres i arrebossats de colors petris.
En actuacions al subsòl caldrà prospecció arqueològica.

- DADES HISTÒRIQUES:** Els carrers del Molí i de Sant Pau, coincideixen amb el traçat del Reial camí de Sant Llorenç Savall a Barcelona. Aquesta via, que unia el camí de Sant Llorenç amb el de Sant Feliu, Sabadell i Terrassa, travessava la població de Castellar de nord a sud. El traçat d'aquesta via comprèn actualment part dels carrers de Canyelles, Sant Llorenç, general Boadella, Major i Molí. La superposició de plànols realitzats per Esteve Prat mostrarà també l'existència d'un tram paral·lel al camí principal que recorria els actuals carrers de Sant Iscle, Retir i Sant Pau, així com també els carrers perpendiculars a aquests: Bassetes i Sant Feliu. Malgrat la coincidència amb aquest traçat, els habitatges als carrers del Molí i de Sant Pau havien de ser disseminats. El Cadastre de 1716 comptabilitza tan sols unes 77 cases, la majoria separades de les altres pels camps de les seves propietats a excepció de l'entorn de la plaça Vella. Cal suposar que el carrer Sant Feliu existia com un camí per anar cap l'antic camí de Sant Feliu passant per davant de la masia del Brunet i a travessant el torrent de Canyelles. No serà fins al segle XIX que el carrer del Molí es començarà a urbanitzar amb petits habitatges adossats de caràcter menestral. Segons mossèn Vergés entre 1828 i 1878 al carrer del Molí es construïren 6 cases noves i 3 van ser dividides. Totes aquestes cases van ser construïdes a la vorera dreta del carrer perquè, a l'altre costat, hi havia els terrenys coneguts com el Camp del Senyor. El final del carrer del Molí girava cap a la dreta. L'actual illa del final d'aquest carrer, enfront de la gasolinera, no existia i era l'era de l'última masia del carrer.

7952

La construcció de la carretera de Sabadell a Castellar (1865) i més tard de Castellar a Sant Llorenç (1884-1899) donà un impuls important a la construcció de nous habitatges en aquests carrers. El carrer de Sant Feliu no es va urbanitzar fins a finals del segle XIX i tan sols al costat esquerre.

A mitjans dels anys 10 es va construir un assortidor de gasolina a la cantonada del carrer del molí amb la carretera de Sabadell. De mica en mica aquest assortidor es va transformar en una estació de servei, que ha estat molts anys gestionada per la família del seu fundador, Francesc Sampere.

Entre finals dels anys 20 i principis dels 30 es va urbanitzar la zona coneguda com el Camp Senyor. Els terrenys del Camp Senyor ocupaven una ampla zona: des de la carretera de Sabadell, l'actual carrer del Dr. Pujol, el Passeig fins al carrer de les Fàbregues, el carrer del Molí i la carretera de Sabadell. El sector més proper a la carretera fou cedit per Emili Carles-Tolrà a l'Ajuntament presidit per Antoni Tort Rocavert per construir-hi el grup escolar Emili Carles-Tolrà. Urbanísticament es van obrir tres carrers nous i una plaça: el carrer del Dr. Portabella, el carrer de Francesc Layret, el carrer del 14 d'abril i la plaça del Mestre Anyé, acabada amb un fanal i uns bancs al centre. L'any 1934 es va inaugurar l'escola Emili Carles-Tolrà i progressivament el carrer Francesc Layret es va urbanitzar amb petits habitatges unifamiliars, la majoria de planta baixa, amb petits detalls modernistes en els ràfecs o elements decoratius de les façanes. Alguns d'aquests habitatges han estat enderrocats en els darrers vint anys.

Entre el carrer de les Bassetes i el carrer de Sant Feliu hi havia un gran terreny on l'Ajuntament de Castellar hi començà a construir, l'any 1968, unes instal·lacions esportives. El maig de 1972 s'inaugurà el complex que comptava amb piscines, pistes de tennis, una pista poliesportiva, vestuaris, bar, vestuaris i una zona de jardins. Actualment, s'hi està construint la vuitena escola del municipi: El Ceip El Sol i La Lluna.

El carrer de Sant Jaume era conegut popularment com el Pla, perquè després de la pronunciada pujada de la fàbrica de Can Barba, era el primer pla que trobaven els obrers quan retornaven del treball.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Es diu que aquest carrer li donà el nom en Jaume Mañosa i Clusella que es va construir una casa a la cruïlla entre els camins que portaven cap a Sabadell i cap a Sant Llorenç, cantonada amb l'actual carrer de Sant Jaume, on establí un lloc de posada per menjar i veure molt concorregut pels traginers, careters i caminants de l'època. Quan Jaume Mañosa, al 1933, va llogar el local se'n va fer càrrec Josep Gibert Altés pervivint com a Bar Sant Jaume fins a l'any 2005. Josep Gibert havia treballat en els hotels més luxosos de Barcelona i per a ell va suposar un canvi sobtat treballar al bar, on ben aviat va establir un tracte de confiança i amistat amb els clients. Originàriament tenia l'entrada pel carrer de Sant Jaume, amb un espai per aparcar els carros. Entre 1948 i 1949 Jaume Mañosa va comprar un pati cobert amb teules i el va convertir en menjador per als dispesers, inaugurat el 1951. Allí s'hi van celebrar nombrosos banquets de nocces. Durant anys fou una de les parades de la "Vallesana" i també dels Tres Tombs.

Un altre dels establiments emblemàtics de la vila és a Cal Sans, l'únic magatzem de gra que hi ha hagut a Castellar i que encara continua en actiu dins la mateixa família. Els germans Sans Vila havien començat el negoci el 1940 en altres adreces però el 1966 es van establir en un local situat en el carrer de Sant Jaume, l'antic celler de la casa Tolrà que havien comprat, anys abans, a Emili Carles-Tolrà; quan s'hi instal·laren encara hi havia les bótes, de les que se'n va conservar l'estructura.

El carrer Sant Jaume va créixer a mesura que es desenvolupava l'activitat de la fàbrica de Can Barba i donat l'impuls que suposà la construcció de la carretera de Castellar a Sabadell i Sant Llorenç.

Des de principis de segle XX els veïns d'aquest carrer han celebrat la revetlla de Sant Jaume; de forma puntual fins a la Guerra Civil, però de forma regular des de 1940 fins a la dècada dels seixanta. La festa es va recuperar a mitjans dels anys 80 i, actualment, és un signe d'identitat del carrer.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Fons Municipal d'Imatges
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
Medalla de la Vila. Publicació. 1994. Castellar del Vallès.

Oral:

-

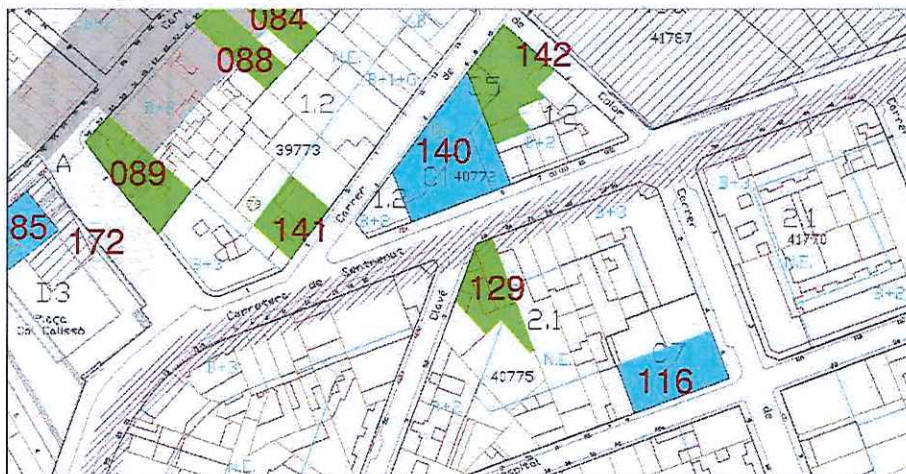

Casa del Secretari, Sant Jaume, 15.

NÚM. REF.:	ARU-01_129
DENOMINACIÓ:	Antiga botiga Anastasi Miralles
Altres denominacions:	Ca l'Anastasi
SITUACIÓ:	Carretera de Sentmenat, 20
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1910
AUTORS:	José Graner Prat, mestre d'obres.
PROMOTOR:	Juan Ramoneda Bosch.
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant sud de la carretera de Sentmenat, vora el nucli antic
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en eixample, unifamiliar. (Clau 2.1)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 9 Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 46
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

DESCRIPCIÓ:

Habitatge unifamiliar entre mitgeres de planta baixa, pis i golfes, amb façana principal de clar tractament modernista, amb obertura en planta baixa en arc de ferradura, amb portal central i integració d'aparador envidrat. Fusteria de fusta amb tractament decoratiu de motius vegetals.

Planta primera amb balconada i balcó de planta sinuosa, amb balconada de línies rectangulars emmarcada per un arc de ferradura, més petit que l'anterior. La part superior dels dos arcs és decorada amb rajola esmaltada de color. Planta golfes amb tres obertures en arc de ferradura lligats. Remat de façana de formes circulars molt destacades.

Paraments de façanes estucats amb impostes a tota alçada de cromatisme treballat. La mitgera a ponent disposa també d'obertures a l'exterior, sense cap tractament compositiu, ni tan sols l'arrebossat dels paraments.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatge i botiga.
Actual: Habitatge.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Conjunt d'edifici en bon estat. Caldria neteja de façana principal a carrer.

VALORACIÓ: Element destacable per la imatge modernista de la façana a carretera de Sentmenat.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BCIL.

Nivell de protecció 2: Conservació.

Conservació integral de la façana principal.

En properes actuacions a les façanes caldrà:

- recuperació del cromatisme i material originals dels paraments i persianes de les dues obertures.
- retirar les instal·lacions vistes que en desvirtuen el conjunt.
- Arrebossat de façana de paret mitgera amb el mateix tractament cromàtic que la façana a la carretera.

DATAS D'INTERÉS:

El primer propietari de la casa fou el senyor Juan Ramoneda Bosch, originari de Sentmenat i conegut amb el sobrenom del "Malherba". L'habitatge familiar era també una cansaladeria i aquesta estava situada a l'entrada de la casa. A començaments de la dècada de 1920 Anastasi Miralles va anar a viure a la casa ja que la seva esposa Maria Mas Casellas ja hi vivia i feia temps que el senyor Anastasi hi tancava els animals de càrrega. El lloguer de la casa era de 600 pessetes anuals. Sembla que durant la Guerra Civil (1936-1939), l'empresa de transport de calç que estava situada a la casa va ser col·lectivitzada pel Comitè de Matadepera, convertint-se en una oficina de l'empresa que subministrava calç a la ciutat de Barcelona; els actuals propietaris encara conserven un armari d'oficina que va romandre a la casa després de finalitzar el conflicte bèl·lic. Després de la Guerra Civil, l'Anastasi Miralles compra la casa i aquesta es comença a conèixer popularment com

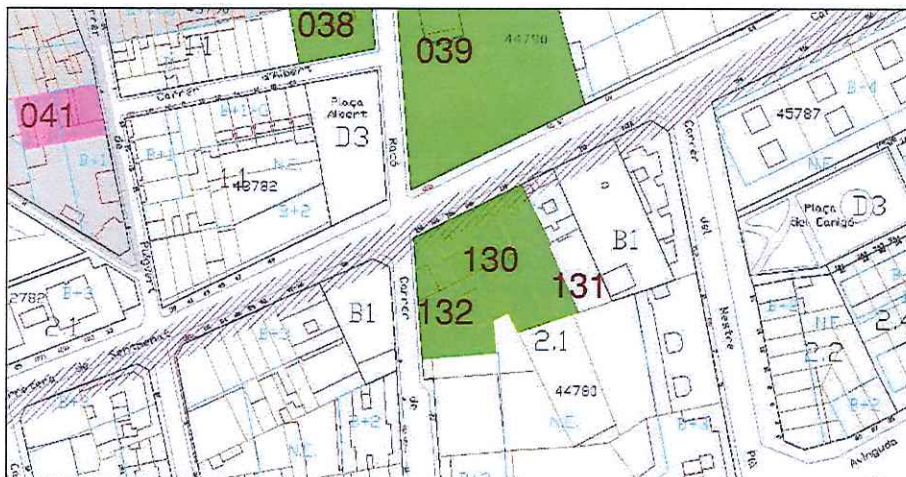
a Ca l'Anastasi. Anastasi Miralles feia de traginer i transportava la calç que extreia dels forns de Canyelles i de Mas Olivet fins a Barcelona. Durant aquesta època al pati hi havia una carbonera. Des de 1945 fins a 1990 la Flora Miralles Mas, filla del propietari, instal·la una petita perruqueria a la part cantonera de la casa i aprofitava els aparadors per exposar els seus productes. La seva actual propietària, Maria Josefa Romero Miralles arriba a Castellar per instal·lar-s'hi definitivament el 1965 i viu a la casa amb l'avi Anastasi i la seva tia Maria que era soltera. A la mort de la tieta, el 1996, la Maria Josefa hereta la casa. En l'actualitat es mantenen elements originals com l'enrajolat del terra i a les golfes encara es conserven els suports que empraven els primers propietaris per assecar els seus productes càrnics, tot i que l'interior de l'habitatge no tenia cap element modernista. Amb el anys s'hi han realitzat diferents reformes: l'espai que ocupava la cansaladeria s'ha reduït i s'ha construït un petit despatx; s'ha eliminat un safareig que també es trobava a l'antiga botiga i al 2002 es van canviar les persianes d'alumini que tanquen els aparadors i la porta de la casa ja que les que hi havia estaven molt deteriorades.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:
Escrita:**

LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
Maria Josefa Romero Miralles (Bornos, 1951), Flora Miralles Mas (Castellar del Vallès, 1925) i Antoni Palau Martí (Barcelona, 1945)

Oral:

NÚM. REF.:	ARU-13 / 130
DENOMINACIÓ:	Casa de la ctra. de Sentmenat, 108.
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carretera de Sentmenat, núm. 108.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Al voltant de 1924.
AUTORS:	Pere Costa Galceran
PROMOTOR:	Francisco Truyols Sampere
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant sud de la carretera de Sentmenat, conformat la façana dels primers eixamples als afores del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.
Classificació:	Sòl urbà.
Qualificació:	Residencial en edificació entre mitgeres. (Clau 2.1).
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 4. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 53.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

108

DESCRIPCIÓ:

Habitatge unifamiliar entre mitgeres de planta baixa i golfes i coberta de teula a dos vessants, perpendiculars a la carretera. Façana principal de composició simètrica amb portal central en arc de mig punt i finestres laterals en arcs carpanells. Fusteries de fusta amb reixats de ferro. Brancals i llindes remarcats. Planta golfes amb òcul central i finestres laterals. Barbacana amb embigat de fusta i frontis central aixecat de línies sinuoses. Sòcol de carreus de pedra vista, amb petites finestres en arc rebaixat per a la ventilació del soterrani. Cancell d'entrada amb ceràmica vidriada.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatge.
Actual: Habitatge.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Relatiu. Caldria neteja de façana.

VALORACIÓ: El valor fonamental de l'habitatge s'estableix en trobar-se enmig de dos construccions catalogades.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Mantenir la categoria de BCIL.
Nivell de protecció 2: Conservació.
En properes actuacions a les façanes caldrà utilitzar morters que recuperin el cromatisme dels panys.

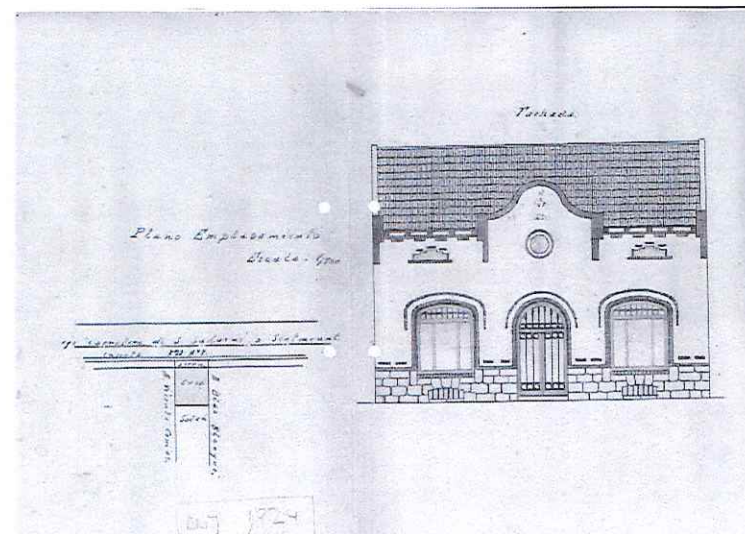
DADES HISTÒRIQUES:

La casa modernista de la carretera de Sentmenat número 108 la féu construir el senyor Francisco Truyols Sampere. Abans de la construcció de la casa el senyor Francisco i la seva família vivien al carrer de Sant Jaume. Cap el 1910 el senyor Francisco Truyols compra la finca cantonera entre els carrers del Molí, Pont i Carretera de Sabadell a Castellar i instal·la un assortidor de gasolina, just davant de la botiga que amb la seva mare havien traslladat des del carrer de Sant Jaume. Cap el 1920 compra a la Emili Carles-Tolrà els terrenys compresos entre la carretera de Sabadell dins a les escoles i el 1926 va transformar aquell assortidor en una estació de servei que, des de sempre, ha estat l'única estació de gasolina instal·lada dins el casc urbà. En aquest moment la família es trasllada a viure a la nova casa construïda a la carretera de Sentmenat número 108. El 1950 va arrendar la direcció de l'estació a Josep Homet Truyols, cosí d'Eulàlia Truyols i encarregat de la fàbrica tèxtil de la família Corominas. Des de la seva construcció la casa ha passat de generació en generació; de Francisco Truyols la casa va passar a mans de la seva filla, Eulàlia Truyols Valls i aquesta la va deixar a la seva filla i actual propietària Maria Dolors Corominas Truyols.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: Documentació personal de la família Sánchez-Corominas.
Escrita: -
Oral: Maria Dolors Corominas Truyols (Castellar del Vallès, 1945)

Altres denominacions:

DATA DE CONSTRUCCIÓ: 1910; reformat el 2005; ampliat el 2006.

AUTORS: Jaume Puig (mestre d'obres); 2005 Cochran Investiment S.L.
Daniel Alsina Torra i Antoni Espejo Barroso, arquitectes.

PROMOTOR: 1910 Blai Blanquer; 2005 Cochran Investment, S.L.

TIPOLOGIA: Arquitectura residencial urbana. Habitatge plurifamiliar mitgeres.

CONTEXT: Al vessant sud de la carretera de Sentmenat, conformat la dels primers eixamples als afores del nucli antic.

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.

Classificació: Sòl urbà.

Qualificació: Residencial en eixample, plurifamiliar. (Clau 2.1).

Protecció existent: BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 4.

Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 54.

RÈGIM JURÍDIC

Titularitat: Privada.

Condicions/servituds:	No es coneixen.
------------------------------	-----------------

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

DESCRIPCIÓ:

Habitatge entre mitgeres de planta baixa, amb façana de composició modernista. Recentment ampliat, se li ha aixecat un edifici de tres plantes a sobre, retirat uns tres metres de l'alineació a la carretera.

Façana de composició simètrica, amb portal central i dues finestres amplitadores. Imposta de lligam horitzontal del conjunt. Remat amb cornisa de línies ondulades conformant frontó central amb element ornamental amb les inicials BB i baranes laterals, sobre l'eix de les finestres.

Tractament de sòcol, ampits, llindes i elements decoratius de línies ondulades amb emmotllurat de motius vegetals. Panyes decorats amb arrebossat imitant encoixinat de carreus. Baranes de passamans d'acer corbats. Arran de terra dues finestres actualment cegades permetien ventilar el soterrani.

La teulada amb perfil de línies ondulants barrejat amb decoració de forja amb motius geomètrics ha estat substituïda per un terrat i el nou edifici esmentat.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatge unifamiliar.

Actual:

Habitatge plurifamiliar.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo. Recentment restaurat.

VALORACIÓ:

Element representatiu de les construccions de línies modernistes de Castellar. L'ampliació posterior n'ha permès restaurar la façana però n'ha desvirtuat el volum, i l'ha ofegat per la massa dels edificis superior i lateral.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BCIL.

Nivell de protecció 2: Conservació.

En properes actuacions caldria recuperar la mida interior de les dues finestres de la planta baixa.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La casa de la carretera de Sentmenat núm. 110 fou propietat de Blai Blanquer Mecier, un industrial castellarenc; entre 1881 i 1893 Francesc Panadès Costa, industrial paperer procedent del Molí d'en Mornau de Sabadell, va posar en funcionament una fàbrica de paper al molí de Fontscalents. Posteriorment, a partir de 1907, es va fer càrrec de la fàbrica el seu gendre, Blai Blanquer Mecier, fins el 1929. En abandonar aquesta indústria, Francesc Blanquer, fill de Blai Blanquer, va crear a Fontscalents la primera impremta de Castellar "Grafiques F. Blanquer". Blai Blanquer Mecier era natural de Cocentaina, a la província d'Alacant, nascut l'any 1874. Casat amb Maria Panadès Martorell, el matrimoni va arribar a Sant Esteve de Castellar el 1890. Van tenir quatre fills: Maria (1898), Rosa (1904), Francisco (1906) i Joan (1910), tots ells nascuts a Sant Esteve de Castellar.

L'any 2005 els arquitectes Daniel Alsina Torra i Antoni Espejo Barroso de Cochran Inverment SL van començar les obres per tal de construir un edifici plurifamiliar. Les obres es van encarregar a l'empresa Promopark Immobiliari Vallesà SL, de Josep M^a

Vallmitjana. En un primer moment la construcció suposava un total de 7 habitatges, però l'any 2006 es va presentar un nou projecte per tal d'ampliar-ho a 7 habitatges més. Els edificis resultants consten de planta soterrani, planta baixa i tres plantes pis. Les obres van tenir present el Pla especial de protecció de la casa de Blai Blanquer aprovat el juny de 2006, la qual cosa s'ha traduït en salvar la façana de l'antiga casa modernista tot arranjant-la essent, Actualment, l'espai que ocupava l'antiga casa de Blai Blanquer és un local i, al seu darrere, es troba l'edifici dels habitatges.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:**

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents.* Castellar del Vallès.

Escrita:

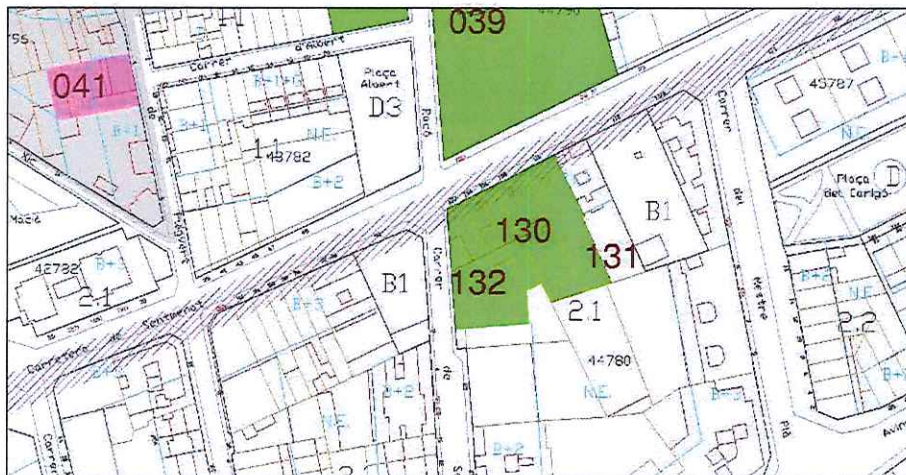
LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge.* Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 344.

Padró Municipal d'Habitants (1917); expedients d'obres majors (2005-2006).

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents.* Castellar del Vallès.

Oral:

NÚM. REF.:	ARU-20 / 132
DENOMINACIÓ:	Cases Comas
Altres denominacions:	Cal Palurdo
SITUACIÓ:	Ctra. de Sentmenat, 102, 104 i 106
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1910
AUTORS:	Josep Graner Prat, mestre d'obres
PROMOTOR:	Pau Comas Rius
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatges plurifamiliars entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant sud de la carretera de Sentmenat, conformat la façana dels primers eixamples als afores del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en eixample, plurifamiliar. (Clau 2.1)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 4. BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 52
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt de tres habitatges entre mitgeres, el número 102 fent cantonada. De planta soterrani, baixos, pis i golfes, amb coberta a dos vessants perpendiculars a carrer, amb façanes de línies modernistes. El tractament unitari del conjunt els dona l'aparença d'un únic edifici.

Cada habitatge disposa de façana a carrer de planta baixa amb portal i finestra ampitadora. Planta primera amb dos balconeres, amb balconada correguda. Sota les finestres dels baixos es disposen els respiralls de ventilació del soterrani, de forma el·líptica.

Fris de remat amb respiralls, amb arrebossat imitant carreus de pedra, que ressegueixen amb línies circulars la part inferior dels respiralls. Cornisa que combina trams horitzontals i trams sobre les obertures conformant formes vegetals. A la zona central l'acroteri assoleix dimensions especials amb l'escut i les inicials del promotor de les obres.

Finestres i portes dels baixos amb llindes remarcades amb decoració de referències vegetals, sobretot a l'element que representa una clau de volta de fulles i flors. Fusteries de fusta amb els portals de línies ondulades molt treballades. Balconeres de planta primera amb motllura resseguint brancals i llinda, amb decoració vegetal sobre la llinda.

Façana lateral amb sòcol de línies sinuoses amb cos afegit al principal que assoleixen l'alineació del carrer de Santiago Rusiñol amb finestra central i gran finestral compost de tres finestres separades per pilars. Panyes decorats amb sanefa de línies vegetals que emmarca el finestral i que conforma un fris. Cornisa de motllura. Cos principal de composició simètrica amb dues finestres a les golfes, en arc de mig punt. Tot el frontó de la coberta és remarcant per fris amb arrebossat imitant carreus i cornisa de línies sinuoses. Escut central amb l'any de construcció decorat amb elements vegetals i també remat central superior.

Façanes posteriors amb galeria a les dues plantes.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Habitatges unifamiliars.

Actual:

Habitatges unifamiliars i plurifamiliars.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

La casa cantonera ha estat recentment transformada. La resta d'habitatges mantenen l'aparença original.

VALORACIÓ:

És un dels elements més representatius del modernisme a Castellar.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BCIL.

Nivell de protecció 2: Conservació.

En properes actuacions a les façanes caldrà utilitzar morters que recuperin el cromatisme dels panys.

Incorporació d'un entorn de protecció que inclogui els patis posteriors.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Segons consta en la documentació familiar de Teresa Vilarmau Comas les tres cases de la Carretera de Sentmenat les feu construir Pau Comas Rius ja que els plànols estan signats per ell i s'aproven el 1908. L'any següent, el 1909 Pau Comas Rius mor i deixa com a hereu al seu fill Vicenç Comas Prims que és qui, finalment, tira endavant la construcció de les tres cases. Els altres dos fills de Pau Comas, en Salvador i la Maria reben la part proporcional de l'herència que els hi pertoca.

La família i els descendents de Vicenç Comas Prims sempre han viscut a la casa número 102, la casa que fa cantó tot i que, aquesta, no sempre ha estat com a l'actualitat; la cantonada de la casa que ara està tancada abans era un pati, un gran terrat. Vicenç Comas es casa amb Carme Fàbrega Serra a començaments de 1910 i, malgrat que és ell qui fa construir les cases fa que a la façana hi constin les inicials del seu pare, Pau Comas Rius, com a acte de reconeixement i no pas les seves, malgrat ser-ne el propietari. Del matrimoni entre Vicenç Comas i Carme Fàbrega neixen tres fills, la Maria, en Josep i la Carme qui serà la que hereterà la casa més endavant.

Vicenç Comas és un industrial; a la part final del pati de la casa número 102 que és de grans dimensions, es construeix una cotxera que s'utilitza com a seu de la indústria familiar. El taller és un petit edifici de formes irregulars que tenia la seva entrada pel carrer del Racó, l'actual carrer de Santiago Rusiñol, on hi havia tres telers on es produïen betes i unes quinze màquines per a la fabricació de cordó i cordes de cotó, també anomenat fil de piano, un fil de cotó de 5mm de gruix. Tota la producció de l'empresa familiar era venuda a l'empresa Vda. J. Tolrà.

A la primavera de l'any 1952 un fet insòlit va remoure la població de Castellar del Vallès: al vespre, al voltant de mitjanit es sentien uns sorolls estranys, com uns sospirs, uns grinyols. Aviat tot el poble es va congregar a la carretera, a la cruïlla i a la plaça dels Enamorats per escoltar aquells sons que ningú sabia què eren. La veu popular deia que eren fantasmes, el fantasma de Cal Palurdo tot i que entre els habitants de la casa es deia que el pare de la minyona, l'Eulàlia Altarriba acabava de perdre la seva mare i el seu marit deia que era l'ànima de la seva esposa que el cridava. Amb el temps es va poder identificar l'estrany só que es sentia i va resultar que era una òliba que estava ficada en un respirador de la casa.

A començaments dels anys seixanta del segle XX Vicenç Comas Prims era el mestre dels Portants del Sant Crist, una organització religiosa vinculada a la Parròquia de Sant Esteve de Castellar i que per Setmana Santa participaven a les diferents processons de Via Crucis que es realitzaven a la població.

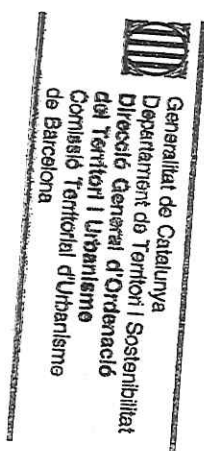
Teresa Vilarmau Comas, néta de Vicenç Comas Prims i la seva família han viscut a la casa fins fa cinc anys que la van vendre degut a la instal·lació d'una antena de telefonia al davant de casa seva.

En l'actualitat la casa número 102, cantonera amb el carrer Santiago Rusiñol, ha estat remodelada i en el seu interior s'han construït cinc habitatges. A la part del pati d'aquesta casa que té la seva entrada pel carrer de Santiago Rusiñol s'ha de construir un habitatge plurifamiliar de sis metres de façana, amb garatges. Per la seva part, la casa número 104 està, actualment, deshabitada i és la que conserva majoritàriament l'estructura i la distribució inicial. Els actuals propietaris de la casa número 106, Sara Roca i Juan José Ribas Barragán, fa nou anys que van comprar la casa a Belén Guitart i Jordi Miller que hi havien viscut uns set anys i hi havien realitzat nombroses reformes. Degut a les obres de construcció de l'edifici d'habitatges plurifamiliars de la casa de Blai Blanquer han tingut filtracions d'aigua però a començaments de l'any 2006 es va arreglar la vorera i es va pal·liar aquesta anomalia.

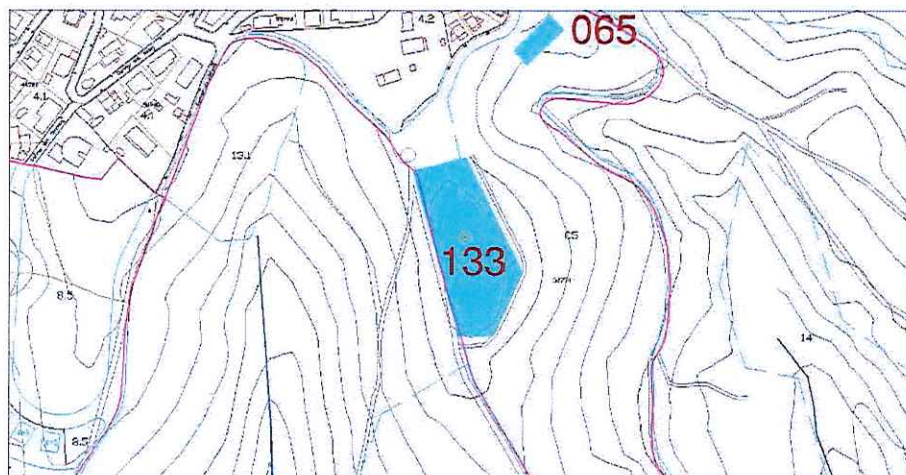
BIBLIOGRAFIA

- Gràfica:** PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- Escrita:** LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 343-344
- Oral:** PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- Josep Maria Sáiz Solanes (Torregrossa, 1936); Sara Roca Gutiérrez (Sabadell, 1970); Teresa Vilarmau Comas (Castellar del Vallès, 1947)

NÚM. REF.:	AP-06 / 133
DENOMINACIÓ:	Cementiri Municipal, nínxols modernistes i panteons
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer del Serrat del Vent, s/n
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1916
AUTORS:	Arquitecte: Antoni de Falguera i Sivilla
PROMOTOR:	Ajuntament de Sant Esteve de Castellar
TIPOLOGIA:	Arquitectura pública equipament
CONTEXT:	A ponent del nucli i de la Ronda de Llevant, en un petit turó, envoltat de conreus i urbanitzacions de segona residència.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Equipament comunitari. Equipament administratiu i serveis urbans (Clau C5)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 96
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Municipal
Condicions/servituds:	No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7965

DESCRIPCIÓ:

Conjunt format pels pavellons de l'entrada, els panteons centrals, les fileres de nínxols i en la ordenació general.

L'entrada la formen dues torres tronco-piramidals, simètriques que flanquegen la porta de ferro forjat central. Cadascun d'ells presenta sòcol de pedra, coberta a quatre vessants i una creu de remat. Ordenació del conjunt d'inspiració paisatgista centreeuropea amb avingudes i jardins centrals, i carrers laterals de nínxols en fileres de tres pisos. A l'eix del mig del passeig trobem una creu ornamental de pedra, amb podi de forma poligonal de 3 nivells, i encreuament dels braços enllaçat per una circumferència.

El panteó de la família Comas a llevant del passeig central, és un volum compacte, simulant una cova amb volta d'arc carpanell, construït amb carreus encoixinats de pedra de Castellar. La porta de ferro forjat, queda emmarcada per un timpà decorat amb tesselles ceràmiques, figurant dos àngels amb una creu al mig, de caire modernista, i rematat per la inscripció "família Comas", l'interior està decorat amb un altar amb creu aurèolada floral daurada.

El panteó de la família Massaveu, construït també amb pedra de Castellar, té forma troncopiramidal simulant un volum funerari egipci, amb remat de motlures i acroteri central. Destaquen el mosaic de tesselles ceràmiques, on es llegeix "família Masaveu" i la porta de ferro forjat. Destaca la decoració interior amb la imatge d'una Dolorosa.

Els nínxols de la família Rabassa tenen ornaments florals de forja d'estil modernista. El conjunt és rematat per una cornisa de formes ondulades de pedra. Els nínxols modernistes de les sèries a i b, classe 2a, construïts amb carreus encoixinats de pedra local de tres pisos, estan rematats per una cornisa motllurada amb petites ondulacions amb una creu esculpida. Algunes presenten portes de marbre amb relleus esculpits. Destaquen en aquesta sèrie tres nínxols verticals amb ornamentació modernista, amb arc de mig punt i trencadís de ceràmica blanca i negra.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Cementiri

Actual:

Cementiri

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo.

VALORACIÓ:

Mostra notable de l'arquitectura funerària d'estil modernista, així com de les arts aplicades (ceràmica, canteria, forja, etc)

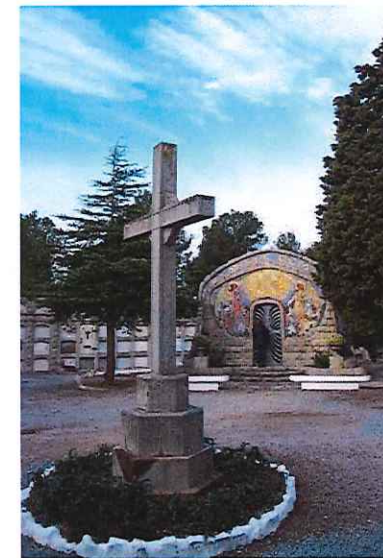
PROPOSTES:

Incloure en el catàleg

Mantenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 1: Integral els pavellons d'entrada, els panteons i nínxols modernistes.

Nivell de protecció 2: Conservació a la resta

2966

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La primera referència concreta de l'existència d'un cementiri a Castellar és del segle XVIII, després del trasllat de l'església parroquial de Castellar Vell al nucli de Tolosa. Posteriorment, el bisbe va autoritzar el trasllat de l'ossera de Castellar Vell en els terrenys adjacents a la nova església, situat al costa de l'església parroquial.

A mitjans del segle XIX l'Ajuntament, presidit per Vicenç Arús Arenas, va adquirir aquests terrenys i el passatge. Amb el temps, aquests terrenys que envoltaven l'església parroquial es van fer petits i es va considerar que el cementiri estava situat massa prop de les cases del voltant i, per tant, les condicions higièniques no eren les millors. La Junta Provincial va clausurar-lo el 1895 i l'Ajuntament va adquirir un terreny de 6.000 m² en la zona coneguda com el Serrat del Vent i va emprendre el projecte de construir-ne un de nou. El 8 de febrer de 1910 es va presentar i aprovar el pressupost corresponent a la indemnització als propietaris de les terres per on havia de passar el camí cap la nou cementiri amb 2.000 pessetes, es van pagar 400 pessetes per les despeses del plànols i altres documents, 1.614'63 pessetes per l'adquisició del terreny i 14.965 pessetes per la construcció. Les obres es van fer amb un préstec de l'Ajuntament a pagar en 6 anys i es van emetre 42 obligacions al portador de 500 pessetes amb un interès anual del 4%, a pagar per trimestres. Fins aquell moment la gestió del cementiri anava a càrrec d'una Junta, de la qual en formava part l'alcalde. El nou cementiri ja va passar a ser gestionat directament per l'Ajuntament.

El trasllat del cementiri va començar el 1914 i va continuar fins el 1925. Les famílies eren notificades del trasllat de les restes dels seus familiars i alhora se'ls proposava la compra d'un terreny per construir un nínxol (Secció Lliure de Construcció Lliure), o d'un nínxol o panteó ja construït. Posteriorment l'Ajuntament ha anat ampliant aquest mateix recinte segons les necessitats.

El cementiri de Castellar del Vallès manté un record de les formes franceses d'avingudes i jardins post-romàntics.

L'arquitecte del cementiri fou Antoni Falguera i Sivilla, arquitecte municipal de Sant Esteve de Castellar, Sentmenat i Tossa de Mar. Antoni Falguera fou col·laborador de Josep Puig i Cadafalch i Josep Goday.

Amb l'adveniment de la II República va ser retirada la creu de l'entrada del cementiri però aquesta va ser restituïda per l'Ajuntament amb l'alcalde Josep Ma. Agustí al capdavant el 1935. La reixa i les dues creus de forja de les dues torres laterals van ser fetes per la Ferreria Parcerissa entre els anys 1960 i 1970.

Els nínxols modernistes de les sèries A i B, classe 2a que trobem entrant al cementiri cap el costat dret, van ser construïts amb pedra de Castellar. Son fileres verticals de tres nínxols rematats per una cornisa motllurada amb petites ondulacions entre els trams rectes;

en elles es troba esculpida, en la mateixa pedra, una creu que es va repetint a cadascuna d'aquests ondulacions que sobresurten. Algunes de les fileres verticals de tres nínxols estan tapades per unes grosses làpides de marbre formant una porta, amb diversos relleus esculpits. Tota la renglera de nínxols es troba esglaonada en diferents trams degut a la pendent del terreny.

Els nínxols de la família Rabassa és un conjunt de nínxols separats dels construïts en sèrie, ornamentats amb ferro forjat amb elements florals de caràcter marcadament modernista. El conjunt és rematat per una cornisa de formes ondulades de pedra. Al centre de la làpida trobem la inscripció: "Família Rabassa 1914". La família Rabassa era la propietària d'una de les ferreries o tallers metal·lúrgics del poble; la ferreria Rabassa fou fundada el 1873, i estava situada al Passeig 72-76, a l'actual concessionari Renault conegut popularment com a cal Rabassa. La majoria de reixes, baranes i portes de ferro antigues de Castellar van ser obra de la ferreria de cal Rabassa.

Les característiques dels panteons del cementiri municipal de Castellar del Vallès comporten, a més de la transformació pròpia de l'arquitectura modernista, una adaptació i amalgama d'aspectes artístics que abasten la total decoració en tots els seus detalls. Del panteó de la família Massaveu en destaca la porta de ferro forjat. Els panteons de les famílies Comas i Massaveu es van construir alhora amb un tracte de paraula: la família Comas aportava el marbre i la família Massaveu aportava la mà d'obra per a la construcció dels dos panteons.

BIBLIOGRAFIA

- Gràfica:** AJUNTAMENT DE CASTELLAR DEL VALLÈS. *Castellar del Vallès. Imatges i records*. Viena-Columna. Barcelona. 1996.
- Escrita:** PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès. Entitats. Serveis. Carrers*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.
- Oral:** -

8962

NÚM. REF.:	ARU-30 / 134
DENOMINACIÓ:	Torre del Pont
Altres denominacions:	Casa del Pont
SITUACIÓ:	Carretera de Terrassa s/n, cruïlla amb el Camí de Can Barba.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Començaments del segle XX.
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Vda. J. Tolrà.
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar aïllat.
CONTEXT:	Situada vora el complex de Can Barba, a tocar de la carretera de Terrassa, a l'oest, ja als afores del nucli urbà.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.
Classificació:	Sòl urbà.
Qualificació:	Equipament comunitari. Reserva d'equipament (clau C0).
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 43 P.E. Can Barba
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Municipal, en tràmit de cessió.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1:2000

Façanes nord i est.

Façana oest, des de la carretera.

DESCRIPCIÓ:

Habitatge unifamiliar aïllat de planta baixa i pis, amb coberta a quatre vessants. Façanes de composició simètrica: la orientada a oest, amb baixos amb element central destacat i dues finestres a la planta baixa i balconera central sobre terrassa i finestres laterals. La façana nord i les laterals disposen de tres finestres a cada nivell. Obertures amb llindes remarcades desamb decoració de ceràmica esmaltada. Escopidors també de rajola esmaltada. Persianes de fusta de llibret. Panys modulats verticalment amb pilastres als laterals i entre obertures.

Les cobertes són de fibrociment.

Tanca a carretera de paredat amb portal metàl·lic. Petita construcció adossada a la tanca amb portal amb brancals i llinda de maó vist, amb arc a sardinell, amb porta de fusta per a vehicles.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Habitatge.

Actual:

En desús.

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Molt dolent.

VALORACIÓ:

Forma part del conjunt d'edificis de Can Barba. Es tracta d'un edifici molt assemblat a la Torre del Director.

PROPOSTES:

Incloure en el Catàleg

Mantenir la protecció de BPU.

Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui la tanca perimetral amb el jardí al voltant de l'edifici amb els arbres monumentals llistats a l'annex III del PGO: núm. 73 "cedre de la Torre del Pont", núm. 74 "xiprer de la Torre del pont (I)" i núm. 75 "xiprer de la Torre del Pont (II)".

Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: ambiental. Conservació integral de volumetria exterior, estructura i façanes. En properes actuacions a la coberta substitució de l'acabat per teulada ceràmica.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

Habitatge unifamiliar situat en els terrenys de can Barba, just al començament del camí que mena a la fàbrica. La torre fou construïda a començaments del segle XX per l'empresa Vda. J. Tolrà i destinada als càrrecs directius de can Barba, més concretament aquesta casa era l'habitatge del majordom de taller i del serveis generals.

El febrer de 2004 el Ple de l'Ajuntament de Castellar del Vallès va adquirir la titularitat de l'immoble. Poc temps abans la torre havia estat restaurada. Malgrat que l'habitatge va passar a mans municipals ni en l'actualitat ni en el moment de la cessió se n'havia determinat una utilitat pública. Es volia obrir un pas per la part del darrera de tal manera que es millorés la connexió del casc urbà amb el Pont Vell. El projecte, però, no s'ha arribat mai a materialitzar.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -

Escrita:

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.

Oral:

Josep Maria Sáiz Solanes (Torregrossa, 1936).

NÚM. REF.:	OE-06 / 135
DENOMINACIÓ:	Pont Vell
Altres denominacions:	Pont de Can Pelachs; Pont de Can Pelacs
SITUACIÓ:	Antiga carretera a Terrassa, C-1415a PK 26,7
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1808
AUTORS:	
PROMOTOR:	General Joan Solà Manso
TIPOLOGIA:	Obres d'Enginyeria
CONTEXT:	A l'antic camí de Terrassa, actualment convertit en carretera desdoblada en nou pont.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005.
Classificació:	Sòl no urbanitzable
Qualificació:	Sistema d'espais lliures. Protecció de cursos fluvials (Clau D.1)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG comarca de Sabadell 1978, element núm. 33 Inclòs al Catàleg del PGO, element núm. 98
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Pública
Condicions/servituds:	No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Pont pel pas de carruatges de l'antic camí de Terrassa, sobre el riu Ripoll. De 42m. de longitud, 3,90m. de tauler i 19m. d'alçària des de la llera. Bastit amb pedra tosca tallada amb carreus disposats en filades horitzontals. Té tres arcs amb voltes de mig punt, el central de més llum que els laterals. Al quart, al marge esquerra, afegit posteriorment de volta de gruixos de rajola, hi discorria l'antic rec de Can Barba, un dels recs que conformaven al llarg del riu Ripoll l'anomenada Sèquia Monar.

Paviment de còdols i barana de paredat comú amb passamà de pedra de Banyoles, pilastra ornamental commemorativa a la cara nord.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Viari - trànsit rodat
Actual: Viari - per a vianants

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo. Recentment retaurat

VALORACIÓ: L'element més representatiu de l'obra pública hidràulica castellerenca.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Mantenir la categoria de BCIL.
Incorporació d'un entorn de protecció de 20m d'amplada a ambdós costats.
Nivell de protecció 1: Integral
Caldrà respectar l'element patrimonial sense entrar en contradicció amb el règim de protecció de xarxa bàsica territorial ni el de la protecció de cursos fluvials.
Conservació integral d'estructura, volumetria exterior i acabats.

DADES HISTÒRIQUES:

Tot i que el 1801 hi va haver un intent de construir un pont, no va ser realitzat fins al 1808, enmig de l'escenari de la Guerra del Francès que enfrontava les cases de França i Espanya a Catalunya. Per tal de sorprendre les tropes enemigues, el general Joan Solà Manso, que comandava les tropes isabelines, va manar construir un pont sobre el riu Ripoll amb la col·laboració dels nuclis veïns directament beneficiats: Terrassa, Matadepera, Sant Llorenç, Sentmenat, Sant Esteve de Castellar i Sant Pere de Terrassa. Es tracta del dit pont vell, també conegut com el pont de Can Pèlachs per connectar les dues ribes a l'alçada d'aquesta masia. La vida pràctica d'aquest pont va ser molt curta; l'any 1893 es va construir el nou pont junt amb la carretera, la qual va reduir l'ús del pont de Can Pèlachs a un accés de vianants als horts de l'entorn del riu. Les riudes de setembre de 1962 s'emportaren totalment les baranes i provocaren un esvoranc a la banda dreta iniciant la degradació posterior de l'obra en general. La restauració del pont va ser un projecte realitzat dins el Pla director del Ripoll mitjà, aprovat a finals de l'any 2000. El projecte va ser redactat i dirigit per l'arquitecte Josep Maria Massagué i Torné i realitzat per a l'empresa basca Zut Trabajos Especiales. L'estiu de 2002 es va rehabilitar l'esvoranc obert per la riuada de

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

l'any 1962 i anteriors avingudes i es van reconstruir les baranes amb pedra de Banyoles. També es va reconstruir una pilastra ornamental adossada a la cara nord del pont, que va ser malmesa al desaparèixer la corresponent barana. A més es va col·locar un nou paviment de còdols per tota la llargada del pont, per millorar l'accessibilitat de vianants i bicicletes. Per últim també es van rehabilitar els antics safareigs del costat del pont i es va suprimir el mur de l'hort que hi havia tocant a la sèquia Monar. El cost total de la rehabilitació va ser de 132.000 euros i va ser íntegrament finançat per l'Ajuntament de Castellar del Vallès.

Fons Municipal d'Imatges.

FONT, ESTEVE. 2004. *La recuperació de la Cultura material de Castellar del Vallès. La restauració del Pont de Can Pèlachs*. Recerca, núm 3. Castellar del Vallès.

LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER. 2008. *Ponts de la província de Barcelona. Comunicacions i paisatge*. Diputació de Barcelona.

MARISTANY, MANEL. 1998. *Els ponts de pedra de Catalunya*. Generalitat de Catalunya. Barcelona.

MASSAGUÉ I TORNE, JOSEP M^a. 2001. Projecte de restauració del pont de Can Pèlachs.

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès. 1995.

PRAT PAZ, ESTEVE. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès. 1992.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. 1974.

VERGÉS I SOLÀ, LLUÍS: *El llibre de Castellar. Història i vida d'un poble del Vallès i dels seus agregats Sant Feliu del Racó i Les Arenes*. Sant Llorenç Savall, 1972.

Expedient de restauració del Pont Vell. Ajuntament de Castellar del Vallès, 1983

Oral:

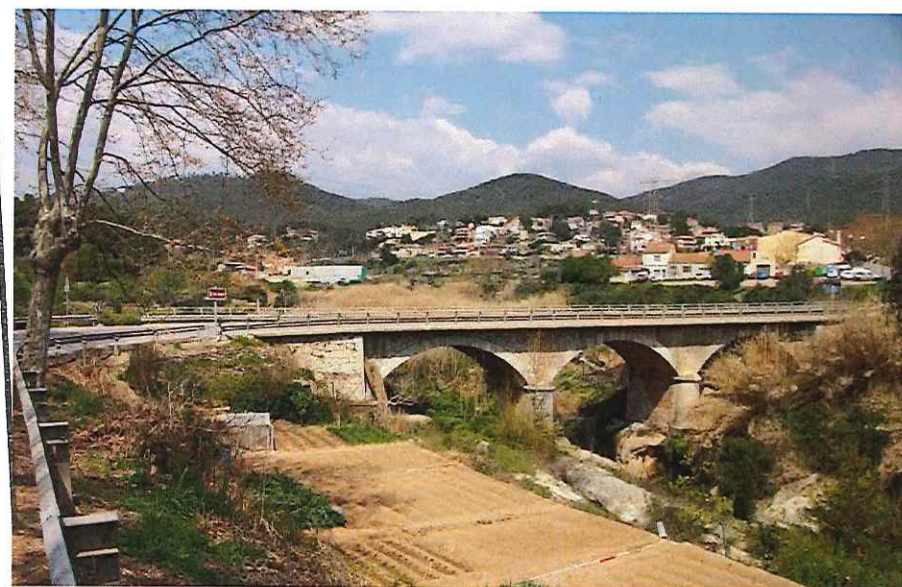

A. T. P. — 2572 - S. ESTEVE DE CASTELLAR
Pont sobre el riu Ripoll

7972

NÚM. REF.:	OE-07 / 136
DENOMINACIÓ:	Pont Nou de la carretera de Terrassa
Altres denominacions:	-
SITUACIÓ:	Carretera C-1415a, PK.26'9, a Terrassa.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1893
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Diputació de Barcelona
TIPOLOGIA:	Obres d'enginyeria
CONTEXT:	Sortida oest del poble, a nord del pont Vell.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl no urbanitzable.
Qualificació:	Espais lliures, sistema fluvial. (Clau D1)
Protecció existent:	Cap.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Pública
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Pont de la carretera de Terrassa construït en substitució del Pont Vell, sobre el riu Ripoll. El pont, d'uns 45 m de longitud, i una amplada de tauler de 6,50 m, té tres ulls iguals de 12 m amb voltes rebaixades. Basaments bastits de carreus de pedra tallada. Impostes, voltes i tallamars arrodonits de pedra tallada. La barana originalment massissa, actualment és metàl·lica amb xapa i passamans tubulars. Presenta una quarta volta, al marge esquerra, afegit posteriorment de volta de gruixos de rajola, on hi discorre l'antic rec de Can Barba, un dels recs que conformaven al llarg del riu Ripoll l'anomenada Sèquia Monar.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Viari. Pont de trànsit rodar

Actual:

Viari. Pont de trànsit rodar

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo

VALORACIÓ:

Element destacable de l'obra pública hidràulica castellerenca.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Incorporació d'un àmbit de protecció a ambdós costats.
Nivell de protecció 2: Conservació
En properes actuacions caldrà canviar la barana per materials més adients amb el pont original.
Caldrà respectar l'element sense entrar en contradicció amb el règim de protecció de xarxa bàsica territorial ni el de la protecció de cursos fluvials.

DADES HISTÒRIQUES:

A finals del segle XIX es va construir la carretera que unia Sant Esteve de Castellar i Terrassa; és en aquest moment quan la Diputació de Barcelona es fa càrrec de la construcció del pont que salva el riu Ripoll. El Ripoll és el darrer afluent important del Besòs que aboca a Montcada i Reixac després de passar per tot el sector de llevant del Vallès Occidental. El riu neix a la serra de Granera, a tocar de la comarca del Bages i a Castellar del Vallès el riu s'obre a la depressió vallesana un cop ha creuat la Serralada Prelitoral entre la serra del Farell, partió amb la riera de Caldes i la de Sant Llorenç del Munt, que el separa de la riera de les Arenes, a la conca del Llobregat.

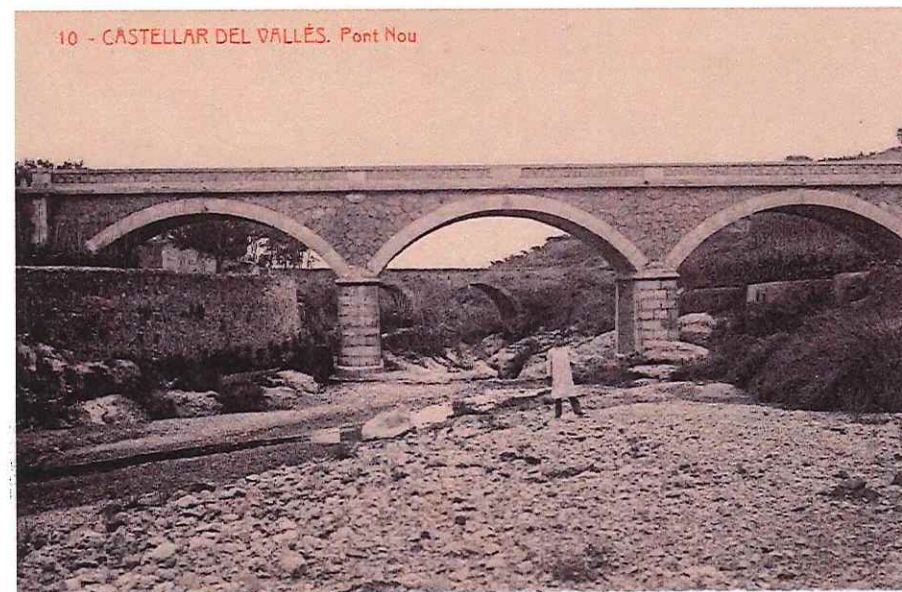
En contraposició al pont de can Pèlachs, també anomenat "pont vell" a aquest nou pont se'l va anomenar el "pont nou" de la Carretera de Terrassa. Durant les riuades de setembre de 1962 la força de l'aigua es va endur les baranes d'obra que eren rematades amb pedra picada ja que l'aigua va arribar a més d'un metre per sobre el nivell del pont.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:****Escrita:**

- ANTONELL RIBATALLADA, ALBERT. 2006. *Descobrir Castellar*. Setmanari *Forja*. Castellar del Vallès.
- LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORÁN, XAVIER. 2008. *Ponts de la província de Barcelona. Comunicacions i paisatge*. Diputació de Barcelona.
- PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.

Oral:

-

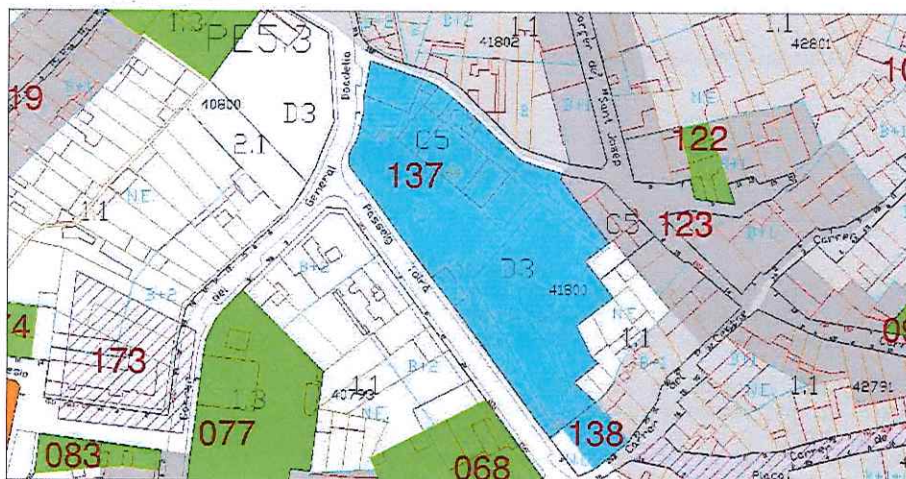
7074

NÚM. REF.:	AP-01 / 137
DENOMINACIÓ:	Palau Tolrà
Altres denominacions:	Ajuntament, Casa de la Vila
SITUACIÓ:	Passeig Tolrà núm. 1
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1890
AUTORS:	Emili Sala Cortés
PROMOTOR:	Emília Carles Tolrà
TIPOLOGIA:	Arquitectura pública equipaments.
CONTEXT:	Al nucli antic del municipi, envoltat de cases entre mitgeres.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Equipaments comunitaris, equipament administratiu i serveis urbans. (Clau C5)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 7 Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 64
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Pública
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

7975

DESCRIPCIÓ:

Edifici aïllat de grans dimensions envoltat per jardí a sud i a llevant. Al vessant nord es troba l'antiga masoveria –actualment la policia local- d'estructura senzilla de planta baixa i un pis amb coberta a dues vessants.

El Palau Tolrà presenta planta baixa i dos pisos, de composició volumètrica en tres cossos: el central cobert per terrat i els laterals amb coberta a quatre aigües de ceràmica vidrada. Façanes simètriques amb la utilització de tot un repertori d'elements neoclàssics en la decoració de les finestres, cornises, impostes, frontó, frisos, etc. A destacar els elements de remat del cos central amb balustres, gerros i acroteri centrat amb inscripció de la data de inauguració. Així com els remats en forma d'agulla de les cobertes laterals de ferro treballat.

Jardí. A destacar les pèrgoles d'estructura metàl·lica, la que longitudinalment recorre tota la façana principal a migdia; així com la que limita –també longitudinalment– amb el Passeig Tolrà. Aquesta última rematada a sud per una glorieta de fusta i vidre de base poligonal i coberta piramidal de ceràmica vidrada, i pel nord per una altra glorieta de base quadrangular i coberta a quatre aigües. Els jardins del Palau Tolrà, s'han convertit en una àrea pública de passeig, amb elements arbrats d'interès.

La distribució interior respon a l'esquema simètric amb escala central amb llum zenital per lluernari, que distribueix les estances a cada banda. L'edifici havia contingut importants obres d'art, entre elles pintures de Pere Borrell del Casso. Destaca també la gran portalada de ferro amb l'escut i la data 1890. Als soterranis del palau hi ha una gruta encimentada, a la zona on hi havia els antics cellers. Sembla ampliada i modificada. La cambra final, circular, que presenta al sostre de la cúpula un petit orifici que dona a l'exterior, sota un banc de ceràmica del jardí.

Cal destacar la capella, la sala de billar –amb un enteixinat de fusta– i la llar de foc decorada amb marbre de carrara.

7976

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:
Actual:

Palau privat
Ajuntament

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo

VALORACIÓ:

Notable exemple d'arquitectura neoclàssica.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg
Mantenir la categoria de BCIL
Incorporació d'un entorn de protecció que inclogui:
-l'edifici i tot l'espai que l'envolta, amb les glorietses, pèrgoles i tanques perimetrals.
-l'arbreda inclosa al catàleg d'arbres monumentals llistat de l'annex III del PGO amb el núm.1 (jardins del Palau Tolrà) i totes les espècies arbòries d'interès del jardí interior.
Nivell de protecció 2: Conservació.
Nivell de protecció 4: Ambiental.

DADES HISTÒRIQUES:

El Palau Tolrà es va acabar de construir l'any 1890 per a la residència d'Emília Carles Tolrà, vídua de Josep Tolrà Abellà. L'arquitecte Emili Sala i Cortés es va encarregar de realitzar el projecte. La data d'acabament apareix a la portalada de ferro d'entrada al recinte, i també a la façana de l'edifici.

Sembla ser que la casa Tolrà, no palau, es va començar a construir cap al 1852 com a residència de Josep Tolrà Abellà, metge i fundador de l'empresa de producció de peces de cotó Tolrà, i fins el 1887 encara es parla de casa i no de palau.

Durant la Guerra Civil de 1936 - 1939 el Palau Tolrà fou utilitzat com a seu de la junta gestora municipal i la capella del Palau, dedicada a Sant Josep, va ser parcialment destruïda.

Entre els anys 1969 i 1986 el Palau Tolrà acollí els fills dels treballadors de la fàbrica Tolrà com a llar d'infants amb una capacitat d'entre 50 i 75 nens.

L'any 1988 l'Ajuntament de Castellar va adquirir el Palau Tolrà i va instal·lar-hi provisionalment l'Institut de Batxillerat fins l'any 1993.

En el Ple del 28 de juny de 1994, l'Ajuntament va aprovar per majoria absoluta el trasllat de la seu de la Casa de la Vila al Palau Tolrà. El trasllat de les dependències municipals es va fer el setembre de 1994 i es van inaugurar el dia 9 de setembre, en el marc de la Festa Major. Abans però l'Ajuntament va emprendre unes importants reformes que consistien en adequar unes noves escales i un ascensor a la part posterior del Palau, per garantir l'accessibilitat de l'edifici, en enderrocar alguns dels embans aixecats per separar aules de l'Institut i en la restauració dels elements ornamentals de maçoneria i la restauració de la profusa decoració pictòrica de les parets de la capella. Les finestres amb vitralls van ser restaurats pel vitraller Joan Serra Renom, de Sabadell. Aquesta reforma també suposà la recuperació de la casa-masoveria del palau Tolrà i l'adequació dels antics galliners per acollir-hi dependències municipals. Amb la remodelació de l'interior dels tres edificis integrants del conjunt del Palau Tolrà (masoveria, edifici residencial i galliners) es va aconseguir triplicar la superfície útil respecte la de l'edifici del carrer Major i la voluntat de l'Ajuntament de concentrar els serveis municipals.

L'any 2003 l'empresa Rehacs va portar a terme la restauració de les façanes repicant i sanejant la façana, reparant les esquerdes i substituint els desaigües i peces ornamentals, juntament amb la pintura de la fusteria i la reparació de la teulada. Aquesta actuació va incloure la reparació del sortidor d'aigua de l'entrada del Palau, doncs el petit estanc tenia pèrdues. L'actuació va tenir un pressupost de 180.000 euros, quantitat que va ser assumida de forma íntegra per l'administració local. Després de la rehabilitació de les façanes del Palau Tolrà el consistori va encarregar la rehabilitació i restauració de la Capella de l'Ajuntament, on actualment s'hi fan reunions d'alcaldia. L'actuació contemplà el reforç de l'estructura del terra de la capella, que està formada per una volta de totxo ceràmic, i que amb el pas dels anys havia anat cedint provocant esquerdes i que el paviment cedís uns centímetres. La intervenció consistí en aixecar el paviment antic

format per peces de mosaic hidràulic per reparar la volta ceràmica i reforçar-la amb una capa de formigó. Aquesta actuació també contemplava la rehabilitació del passadís de la primera planta. Un espai de molt trànsit i que també requeria una intervenció.

BIBLIOGRAFIA

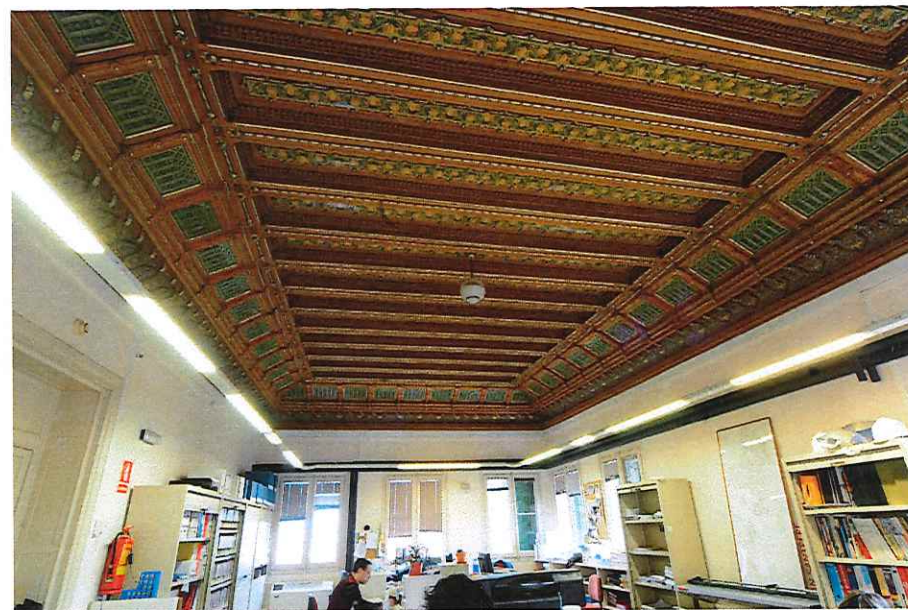
Gràfica:
Escrita:

- PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995 *Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- Prat Paz, Esteve. 1992. *L'art castellarenc*. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents. Castellar del Vallès.
- PLAÇA VELLA. Marquesat de Sant Esteve de Castellar. 2003. Castellar del Vallès.
- Viuda de José Tolrà, S.A. *Historia y efemerides*. 1974. Castellar del Vallès.

Oral:

-

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

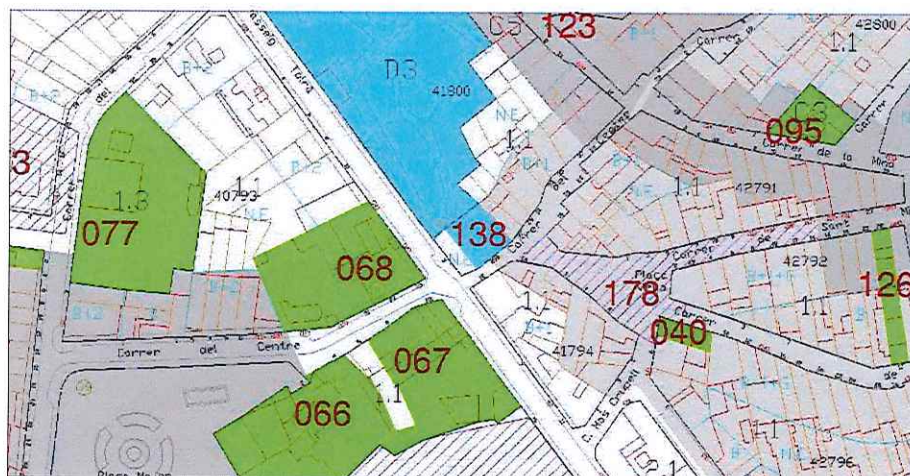
7978

NÚM. REF.:	AP-11 / 138
DENOMINACIÓ:	Jutjat de Pau – Ca l'Alberola
Altres denominacions:	Ca n'Homet. Casa Homet
SITUACIÓ:	Passeig Tolrà, núm. 5
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Segle XVIII
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura Pública. Edifici aïllat
CONTEXT:	Al nucli antic. Al límit meridional dels jardins de la finca de l'Ajuntament
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell. Nucli antic (Clau 1.1)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Pública
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

7979

DESCRIPCIÓ:

Antiga masia de planta baixa, pis i golfes amb coberta a dues vessants amb carener perpendicular a la façana principal a migdia. Amb una superfície total d'uns 350 metres quadrats, disposa en planta baixa d'uns 120m², a la planta pis una sala d'actes i cerimònies amb capacitat per unes 80 persones. A les golfes, rehabilitades, conserven un aspecte més rústic, on hi ha una sala de reunions. L'edifici preserva en la seva major part l'estructura de l'antiga casa.

EVOLUCIÓ D'USOS**Original:**

Habitatge

Actual:

Jutjat de Pau a la planta. Sala de Plens de l'Ajuntament de Castellar del Vallès al primer pis i sala de reunions a les golfes.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo. Recentment rehabilitades

VALORACIÓ:**PROPOSTES:**

Incloure en el catàleg

Elevar a la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació

DADES HISTÒRIQUES:

Aquesta casa era l'antiga masia de ca n'Homet, on va néixer Josep Boadella Homet (1786-1865), conegut també com el General Boadella. La masia de ca n'Homet està documentada des de principis del segle XVIII i conserva la seva estructura original. Josep Boadella Homet va entrar a l'exèrcit alistant-se com a voluntari el 7 de juny de 1808 al cos del sometent del Vallès amb motiu de l'esclat de la Guerra de la Independència i va seguir la carrera militar esdevenint tinent. Va participar a la Primera Guerra Carlina i fou ascendint, successivament, a brigadier i mariscal de camp. A partir de 1843 va exercir càrrecs d'alt govern: governador civil de Saragossa i cap de les capitanies generals de Saragossa, Pamplona, Almeria, Sevilla i Lleida.

El general Boadella va morir a la casa pairal de ca n'Homet el 2 d'octubre de 1865. A l'enterrament, celebrat l'endemà hi va assistir el llavors alcalde de Sant Esteve de Castellar, Josep Tolrà i Abellà juntament amb altes autoritats locals i diferents representants civils i militars de la comarca i de la capital.

Josep Maria Carles-Tolrà i Coll, tercer en la successió del Marquesat de Sant Esteve de Castellar va comprar la masia de ca n'Homet als familiars del darrer descendent de la família, mossèn Homet conegut popularment pels habitants de Sant Esteve de Castellar com *mossèn cuetes* ja que sempre portava els cabells llargs i molt mal arreglats. Des del mateix moment de la compra totes aquelles obres que s'havien de realitzar a la casa les feien Pere Costa Galceran i el seu fill Antoni Costa Romeu; en una d'aquestes obres de condicionament es va trobar una teula que es va datar a començaments del segle XVIII. La propietat de l'antiga masia sempre va restar dins la família Tolrà i no va formar part de l'anònima on sí que s'hi va incloure les fàbriques i altres propietats de la família.

El fundador de la sastreria Alberola fou Antoni Alberola Ribes, nascut el 28 de juliol de 1904 a Pedreguer. Als 9 anys ja feia de sastre, als 12 es va traslladar a la ciutat de València i als 16 arriba a Barcelona per perfeccionar l'ofici aprenent el sistema anglès de mides directes. Per aquells temps a Sant Esteve de Castellar exercien com a sastres Josep Casals al carrer del General Boadella i Àngel Garcia, el sastre del carrer Nou. Antoni Alberola Ribes va arribar a Sant Esteve de Castellar l'any 1924 coincidint amb la mort d'Àngel Garcia, el qual va substituir. Al poble coneix la que es convertirà en la seva esposa, Maria Teresa Viñas i s'estableix definitivament als baixos de la casa del carrer Nou. Antoni Alberola tenia entre els seus clients a Josep Maria Carles-Tolrà i li demana si el jove matrimoni podria anar de llogater a alguna casa de la seva propietat; els Marquesos de Sant Esteve de Castellar li llogaran, el 1931, l'antiga masia de ca n'Homet que es va convertir en l'habitatge i el taller d'Antoni Alberola, malgrat que com els va advertir el marquès a la casa li convenien força reformes. Amb el temps la casa seria coneguda popularment com a Ca l'Alberola, el cognom del sastre. El fill d'Antoni Alberola Ribes, Antoni Alberola Viñas va néixer a la casa el 3 de maig de 1932 i va seguir la tradició familiar tot dedicant-se a la sastreria des dels 9 anys quan, aprofitant les vacances escolars, comença a aprendre l'ofici. Durant la Guerra Civil de 1936-1939 Antoni Alberola Ribes és mobilitzat i és destinat a Terrassa. La mare i els dos fills acullen a la casa familiar dos matrimonis, un de suís relacionat amb l'aviació i un altre de madrileny, el senyor Valor i la senyora Sara, que tenien relació amb la fàbrica de can Barba.

A la mort de Josep Maria Carles-Tolrà i Coll el 1968 la propietat passa als cinc fills del tercer marquès de Sant Esteve de Castellar els quals, deu anys més tard, el 1978 proposen a la família Alberola la compra de la casa. De primer Antoni Alberola Ribes és reticent al tracte però, finalment, ell i el seu fill compren la casa a mitges.

Antoni Alberola Ribes va morir el 31 de gener 1990 i el seu fill va mantenir la sastreria oberta fins al 1992. Al llarg de l'any 2001 Antoni Alberola Viñas ven la propietat a l'Ajuntament de Castellar del Vallès per 38 milions de pessetes i el 26 de setembre de 2002 es va inaugurar el nou Jutjat de Pau que fins aquell moment es trobava als antics safareigs a la Baixada de cal Verge. La inauguració va comptar amb la presència del conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya, Josep-Delfí Guàrdia qui estava acompanyat del secretari general d'aquest departament, Jaume Amat i per l'alcalde de Castellar del Vallès, Lluís Maria Corominas. Pel que fa als treballs de remodelació de l'edifici es va procurar conservar la major part de l'estructura de l'antiga sastreria. La rehabilitació de l'edifici va suposar una inversió d'uns tres-cents mil euros, que va finançar, íntegrament, l'Ajuntament de Castellar del Vallès. En l'actualitat l'edifici acull el Jutjat de Pau i al primer pis la sala gran de cerimònies s'utilitza com a Sala de Plens de l'Ajuntament de Castellar del Vallès mentre que les golfes s'empren com a sala de reunions.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Casa de la Vila. 2002. Núm. 132. Castellar del Vallès.

Escrita:

Casa de la Vila. 2002. Núm. 132. Castellar del Vallès.

RIBERA DE SOLÀ, RAMON. 1981. "Apunts biogràfics de l'Excel·lentíssim senyor En Josep Boadella i Homet". *Plaça Vella*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 2.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.

VERGÉS VERNIS, PEDRO. 1895. *Topografia médica de Castellar (San Esteban) o del Vallès*. Barcelona. La Hormiga de Oro.

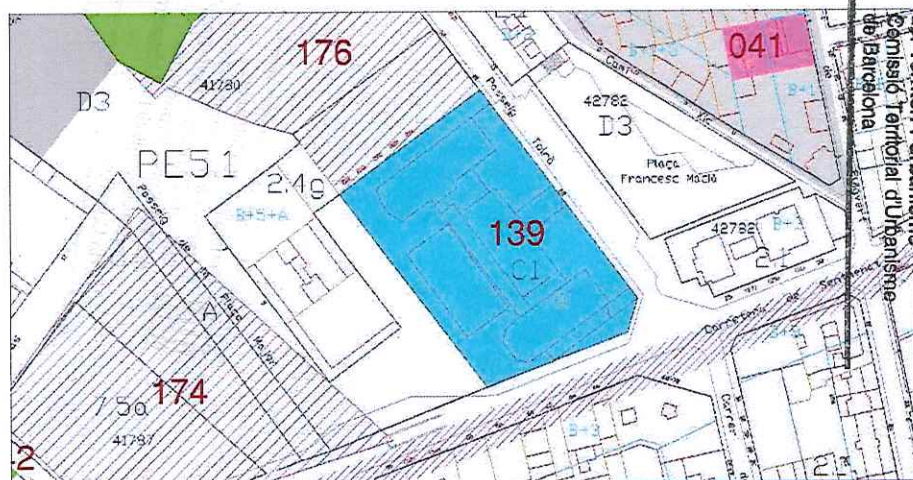
Oral:

Antoni Alberola Viñas (Castellar del Vallès, 1932).

7981

NÚM. REF.:	AP-08 / 139
DENOMINACIÓ:	Escoles del Patronat Tolrà
Altres denominacions:	La Immaculada. Les monges
SITUACIÓ:	Passeig Tolrà, 2
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	26 de juny de 1892; inauguració el 3 d'agost de 1895. Restauració de la façana el 1995. Obres de reforma al pati i accés el 2005.
AUTORS:	Emili Sala Cortés
PROMOTOR:	Emília Carles - Tolrà
TIPOLOGIA:	Arquitectura pública. Equipament
CONTEXT:	Al límit del nucli antic, a la cantonada entre el passeig Tolrà i la carretera de Sentmenat
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Equipament comunitari. Equipament educatiu (Clau C1)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell, com a element núm. 13 Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 61
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Patronat Tolrà
Condicions/servituds:	Propietat municipal condicionada a ús públic.

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

DESCRIPCIÓ:

Edifici aïllat, de planta rectangular fent cantonada. Consta de dues plantes, amb un cos central destacat més alt, on hi ha l'escultura del promotor de l'escola, Josep Tolrà i Abella. La decoració de la façana és a base d'elements neoclàssics (cornises, remats, finestres, frontó). Marcat de cantonades amb pedra i paraments arrebossats, imitant carreus. L'edifici estava dividit en tres cossos, un dedicat a nens, l'altre dedicat a nenes, i el del mig a pàrvuls. Es varen dur a terme els dictats higienistes pregonats per la república alhora de construir edificis educatius: espais grans, ventilats, ben il·luminats, amb serveis tècnics avançats (lavabos, parallamps, cuines, etc.).

A la planta baixa hi havia les aules i un pati posterior exterior amb un porxo d'aixopluc de pilars quadrangulars, dividit en tres parts corresponents als tres grups d'alumnes i separats per reixes de ferro; a la planta pis hi havia despatxos, dispensaris, biblioteca i saló de lectura, i una gran terrassa. La façana principal fa 72'3 m de llargada té tres portes d'accés, corresponents als tres espais originaris destinats a ensenyament:

Són curiosos els detalls decoratius aplicats a les pilastres de les finestres, que representen una estrella de 5 puntes sobre unes espigues de blats i grans de raïm. Actualment una ala de l'edifici és la seu del moviment de colònies i esplai, i de l'escola nocturna, i l'altre continua essent l'escola de les germanes dominiques; ambdues han sofert reformes importants a l'interior.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Ensenyament
Actual: Ensenyament

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo. La façana va ser restaurada al 1995

VALORACIÓ: Exemple notable d'equipament educatiu de l'època.

PROPOSTES:
Incloure en el catàleg
Mantenir la categoria de BCIL
Nivell de protecció 2: Conservació

DADES HISTÒRIQUES:

La població de Sant Esteve de Castellar a finals del segle XIX era de 3.247 habitants, dels quals 1.202 eren infants. El 1889 una comissió integrada pel Dr. Esteve Monegal, rector-gerent; Josep Comas Barbany, propietari; Emili Carles-Tolrà, fabricant; Josep Pallàs, secretari municipal i Pere Anyé, mestre, anaren a parlar amb Emília Carles-Tolrà, vídua de Tolrà, sobre les precàries condicions de l'edifici de l'escola pública del carrer Nou, 8, i la necessitat de disposar-ne d'una altra. Emília Carles-Tolrà, mostrant un cop més la seva voluntat per millorar el poble, va costejar la transformació de la primera escola-convent de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, promoguda pel seu marit, en un gran

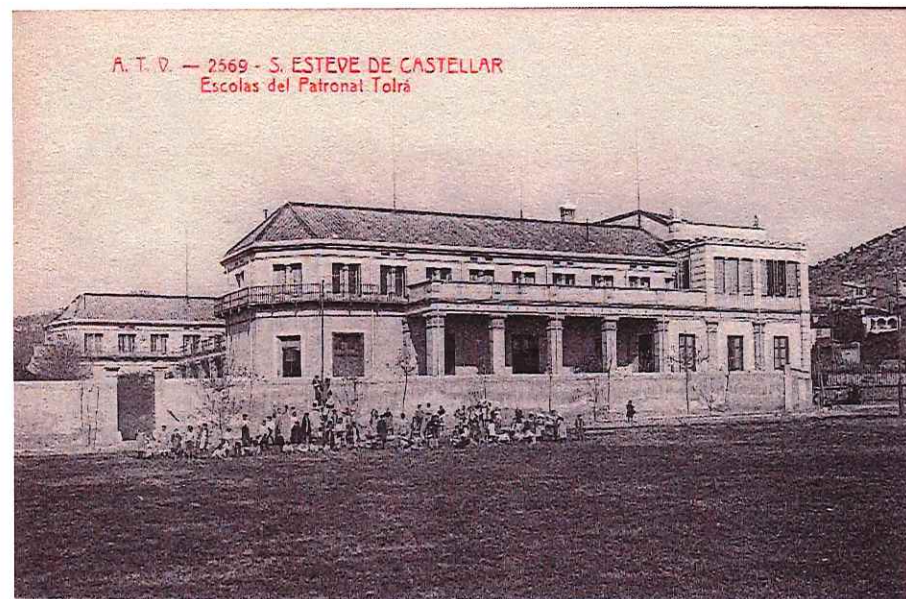
equipament escolar administrat econòmicament per un Patronat: les Escoles del Patronat Tolrà. La comunitat de Germanes Dominiques de l'Anunciata continuaren encarregant-se de l'ensenyament com ja venien fent des de 1862 quan Josep Tolrà va promoure una escola només per a nenes i va encarregar la seva direcció a aquesta congregació religiosa de Manresa dirigida pel Pare Francesc Coll.

Les Escoles del Patronat Tolrà eren l'única escola oficial. L'ensenyament per a nens anava a càrrec de professorat seglej fix i el de les nenes a càrrec de les Germanes Dominiques.

L'edifici fou construït fora del casc urbà, en el passeig Tolrà, a l'altre extrem del Palau Tolrà, en terrenys comprats a Joaquina Viver Modolell i Ramona Sala Viver, mare i filla, i dels hereus de Joan Sala Boadella, terrenys que encara termenaven el 1895 amb les escoles, amb una superfície de 3.441'30 m². El cost dels terrenys per a la construcció de l'edifici fou de 8.958 pessetes; el de les obres fou de 226.047'69 pessetes, el del parament de les aules i de material escolar de 12.894'31 i els honoraris de l'arquitecte director de 12.000 pessetes. Per a la compra dels terrenys van influir criteris higienistes i les tècniques pedagògiques més modernes. El projecte de les noves escoles girava al voltant d'un edifici que s'adaptés a les necessitats de la mainada a fi i efecte que es poguessin assolir uns resultats acadèmics positius. Les obres de construcció van començar el 26 de juny de 1892 sota la direcció de l'arquitecte de la casa Tolrà, Emili Sala Cortés i fou beneït pel bisbe l'agost de 1896, amb l'assistència de la Junta Provincial de Primera Ensenyança. Durant l'horari normal l'ensenyament era gratuït.

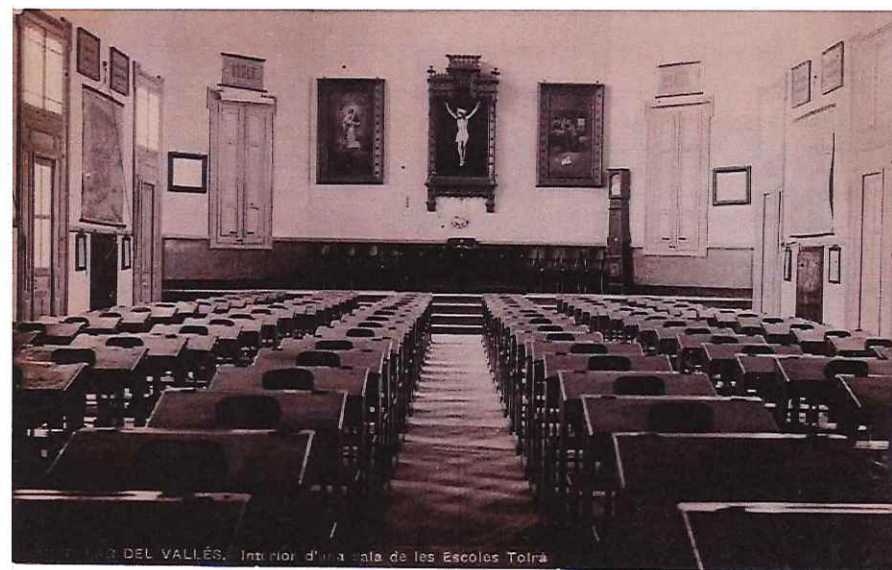
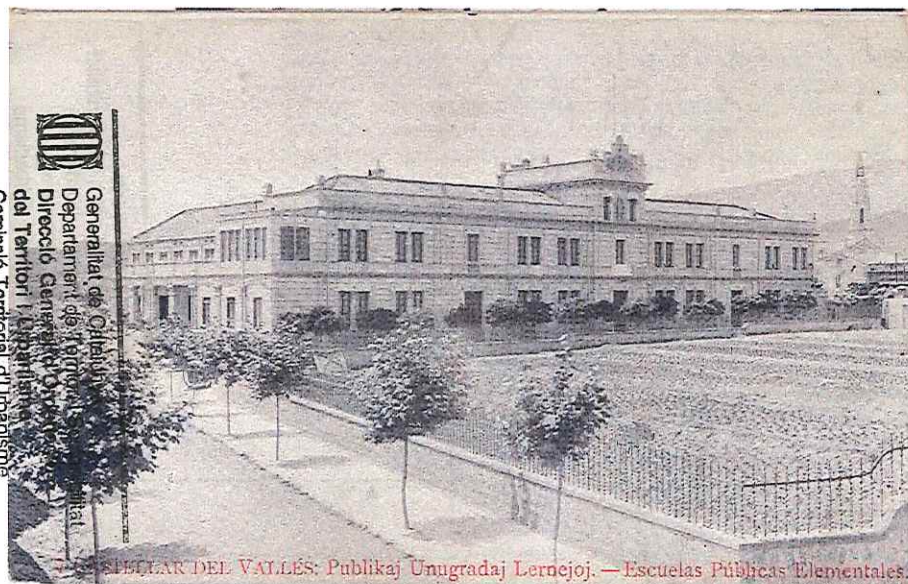
L'abril de 1936 l'escola fou tancada per ordre de l'autoritat educativa i no es va tornar a obrir fins que es va acabar el conflicte bèl·lic l'any 1939. Durant la Guerra Civil les instal·lacions van tenir diferents usos: centre educatiu no reglat, casernes del Centre de Reclutament i Instrucció Militar número 15, dipòsit de material de la FARE, seu de refugiats... Després de la guerra l'aula gran de les *niñas* va acollir un precari escenari teatral on l'Acció Catòlica realitzava diverses activitats per a la mainada (teatre, cinema, vetllades artístiques) fins que cap el 1950 tota aquesta infraestructura fou traslladada a la que havia estat fins llavors l'escola de *niños*, allotjant a més a més el recentment creat Centre Parroquial i, posteriorment, en l'aula central, l'Escola d'Arts i Oficis. Actualment ocupen parcialment aquests espais l'Escola Nocturna Femenina i el Moviment de Colònies i Esplai.

Actualment, l'escola continua vigent com a centre concertat d'ensenyament amb el nom de col·legi La Immaculada, integrat al Patronat Tolrà i dirigit per les religioses Dominiques de l'Anunciata amb la incorporació de mestres laics. Des del curs 2008-2009 l'escola no és seu de cap comunitat de la congregació tot i que aquesta en manté la titularitat.

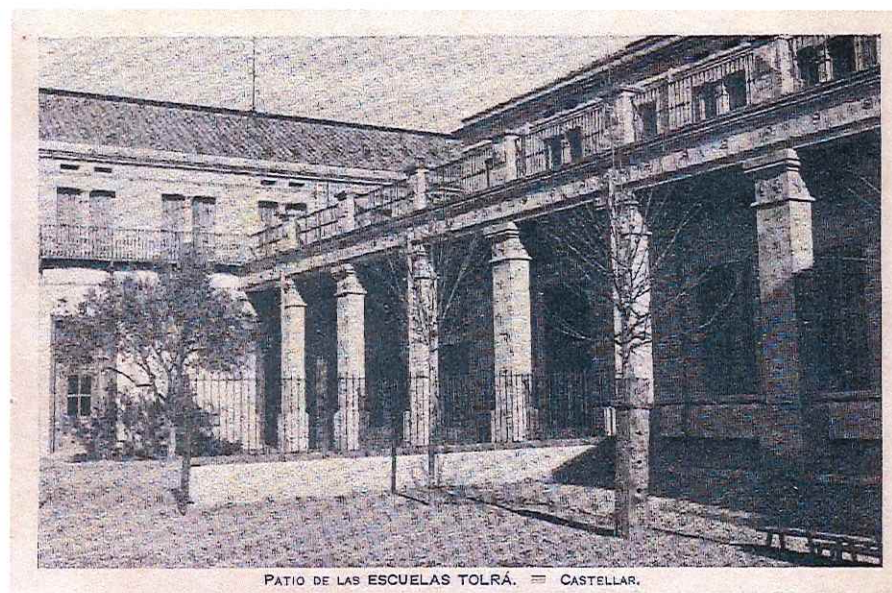

BIBLIOGRAFIA

- Gràfica:** Fons Municipal d'Imatges
AMC. Instrucció Pública. Còpia de l'Escriptura de Fundació de les "Escuelas Tolrà" atorgada a Barcelona pel notari Miguel Martí Beya el 23 de gener de 1895.
- Escrita:** AMC. Instrucció Pública. Plànols de les "Escuelas Tolrà".
LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 343
PLAÇA VELLA. 1989. *Castellar del Vallès*. Barcelona. Núm. 26.
PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès..
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.
- Oral:** Conxita Campos Lamata (Castellar del Vallès, 1952), Ernest Gallart Vivé (Sabadell, 1964) i Conxita Oferil Miró (Campdevàrol, 1945).

1985

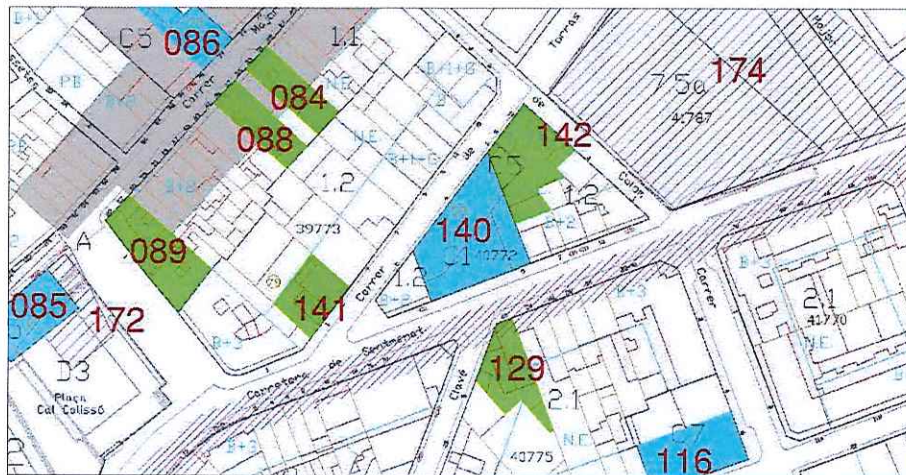

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

NÚM. REF.:	AP-07 / 140
DENOMINACIÓ:	El Coral
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer Torras, 4
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1904
AUTORS:	Isidre Rusiñol i Jaume Puig
PROMOTOR:	Societat Coral "La Llebre"
TIPOLOGIA:	Arquitectura pública o semipública – Equipaments.
CONTEXT:	Situat al centre del municipi, a sud de la zona del mercat d'Ajuntament.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl Urbà.
Qualificació:	Equipament comunitari. Equipament educatiu (Clau C1)
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PG de la comarca de Sabadell (1978), element núm. 12 Inclòs al Catàleg del PGO, element núm. 58.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Municipal
Condicions/servituds:	No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1:2000

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

7987

DESCRIPCIÓ:	<p>Edifici de planta baixa i pis entre mitgeres, compost d'un cos alineat al carrer Torras, amb coberta de dues vessants amb carener paral·lel al carrer, i un altre cos alineat a la mitgera nord-est, amb coberta d'un sol vessant. Els dos cossos conformen un pati de planta trapezoïdal, clos per tancat amb reixa a la carretera de Sentmenat.</p> <p>La façana al carrer Torras es compon amb portal central i tres finestrals dobles a cada costat, modulats per pilastres i capitells de composició jònica. Arcs escarsers amb imposta remarcats per les obertures. Fris amb cornisa i respiralls de decoració floral. Dues petxines emfasitzen els capitells de les pilastres del portal.</p> <p>La façana interior és de composició similar. La distribució interior n'ha modificat la forma d'alguna obertura.</p> <p>El cos a nord-est és de composició més senzilla, amb modulació de pilastres i remat amb motius geomètrics.</p>
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Seu de l'entitat coral "La Llebre", cafè i cinema, centre recreatiu, seu de l'Orfeó Castellarenc, guarderia infantil, seu de la col·lectivitat de barbers, seu de l'Auxilio Social, mercat municipal.
Actual:	Llar d'infants municipal.
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Interiors i façana interior en estat relatiu. Façana a carrer en mal estat.
VALORACIÓ:	Es tracta d'un edifici que si bé ha sofert molts canvis d'ús encara manté interès per la composició de caire noucentista de les façanes.
PROPOSTES:	<p>Incloure en el catàleg</p> <p>Mantenir la categoria de BCIL.</p> <p>Incorporació d'un entorn de protecció que inclogui el pati posterior amb l'arbrat i la tanca, i que exclogui el cos adossat a nord-est.</p> <p>Nivell de protecció 2: Conservació. Nivell de protecció 4: Ambiental</p> <p>En properes actuacions, caldrà eliminar les instal·lacions vistes que desvirtuen les façanes, així com recuperar el colors originals de la façana a carrer, substituint l'acabat de coberta per teula ceràmica.</p>
DADES HISTÒRIQUES:	<p>L'edifici d'El Coral es va construir amb l'impuls, mitjançant accions de 25 pessetes, dels socis de la Societat Coral La Llebre. Aquesta agrupació coral, de lleure i de recreació, que organitzava balls, concerts i vetllades musicals, havia nascut el març de 1881. L'integraven un grup d'aficionats al cant que es reunien al cafè de cal Viñas, al carrer del Centre, 37, en el primer pis de cal Creuet.</p> <p>El juliol de 1903 s'aprovaren les bases de constitució del nou cor i el 22 d'abril de 1904, els estatuts amb el nom de Societat Choral La Llebra. El 25 de juliol inauguraven un local propi, anomenat popularment El Coral, al carrer de Torras, 4. L'immoble s'articulava al voltant d'una estança rectangular, que era utilitzada com a cafè,</p>

sala d'actes i de ball, i constava també d'un jardí que donava a la carretera de Sentmenat. L'obra va ser deguda als constructors Isidre Rusiñol i J. Puig.

El Coral, a més de l'Ateneu, El Patronat i el Sindicat, esdevingueren durant el primer terç del segle vint, els centres recreatius i lúdics locals on s'organitzaven la totalitat d'activitats culturals i populars. Rival de l'Ateneu, en el subconscient col·lectiu local, sempre ha estat associat al lleure de les famílies treballadores.

L'any 1931 es dissol la Societat Coral La Llebre, i Josep Lloret i Ferrer, conserge de l'entitat i cafeter de professió, va adquirir l'immoble i tots els materials de la desapareguda entitat per vint mil pessetes i el va convertir en el Cafè-Cinema Mundial. L'establiment esdevingué un centre recreatiu i de lleure, on s'organitzaven concerts i balls amenitzats per una orquestrina que hi era resident i, amb motiu de festes populars, se'n contractaven altres. També s'hi celebraven projeccions de cinema i fou el primer local de Castellar on es va exhibir un film sonor. Tot i que s'havia dissolt la Societat Coral La Llebre, entre 1931 i 1934, va esdevenir seu de l'Orfeó Castellarenc.

Durant la Segona República Espanyola, l'educació pública va rebre una forta embranzida, tant a escala nacional com local. Mentre entrava en funcionament el grup escolar Emili Carles-Tolrà, l'Ajuntament de Castellar del Vallès va adquirir el maig de 1934 l'immoble a la vídua de Josep Lloret, per un import total de vint-i-cinc mil pessetes, a fi i efecte de constituir una escola oficial de pàrvuls i guarderia municipal d'infants. Aquesta va ser inaugurada el 23 de setembre de 1934 i va mantenir la seva activitat educativa i de servei a les famílies fins a l'inici de la guerra civil, el juliol de 1936.

L'agost de 1936 estatjà la seu de la col·lectivitat de barbers locals, resultat de les noves relacions socials i de producció sorgides a redós del nou ordre revolucionari. El format va resistir tot el conflicte tot i que amb greus dissensions internes que abocaren al fracàs la barberia col·lectiva. Acabada la guerra civil, a la immediata postguerra El Coral fou seu de l'Auxilio Social, organització falangista encarregada de pal·liar la misèria d'acabada la guerra entre els més petits. Poc temps després s'hi va establir el mercat municipal que ocupava la pràctica totalitat de l'edifici juntament en un espai habilitat per a la Obra Sindical de Educació y Descanso que va ser seu, per poc temps, de la Societat Cor Castellarenc, a finals dels anys quaranta.

A partir dels anys quaranta l'edifici d'El Coral es va destinar a mercat municipal. L'entrada era per la mateixa porta d'avui en dia, pel carrer Torras i el pati, per on també es podia entrar, s'utilitzava com a magatzem. A començaments dels anys seixanta el mercat tenia tretze llocs de venda: la parada de vianda cuïta, ultramarins i bacallà remullat de la Concepció Borrull i més tard de la Maria Asensio; la dels ous de Ca l'Oliva; les dues peixateries d'en Josep Barberà; la parada de peix d'en Fermí i l'Angeleta, que eren de Sentmenat; la dels comestibles i cansaladeria de la Teresa Prat; la parada de carn d'ovella on despatxava la Cinta Calvó; la de comestibles, carn i cansalada d'en Miquel Montlló; la polleria de Ca

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

l'Oliva; la dels menuts de la Marina; la perfumeria del Valero; el carro de fruita del Peret de Cal Calissó i la parada, també de fruita, de la Concepció Borrull. Els dies de pluja, al mig de l'edifici del mercat s'hi instal·laven els pagesos, com els de Can Sanosa i El de Caldes.

A finals de l'any 1971, el mercat es traslladà a un edifici de nova construcció situat a l'actual plaça Major, entre el carrer de Torras i el passeig de la Plaça Major i l'edifici d'El Coral va quedar desocupat. A mitjans dels anys setanta, a Castellar del Vallès hi mancava un equipament tant bàsic com una casa de cultura. Per resoldre aquesta mancança, es van presentar dos projectes alternatius, un amb seu a cal Calissó, inviable degut que era afectat pel Pla Comarcal, i un altre que pretenia habilitar El Coral com a seu d'aquest equipament. El cost de la reforma i les necessitats d'escolarització local, van fer optar per adequar l'edifici per a ús escolar com a jardí d'infants. En el curs 1978, El Coral va a tornar a estatjar un jardí d'infància que depenia administrativament del grup escolar Emili Carles-Tolrà.

Des del 1978 l'edifici d'El Coral és un centre educatiu dedicat a l'ensenyament del 1r cicle d'educació infantil de 0-3 anys i que a la llar d'infants d'El Coral es concreta amb nens i nenes entre 9 mesos i 3 anys. Actualment i des de setembre de 2007 l'edifici és la seu de la primera llar d'infants municipal.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -

Escrita:

BLANQUER, JOAN. 1999. *Castellar en el meu record*. Ajuntament de Castellar del Vallès.

LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 343

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

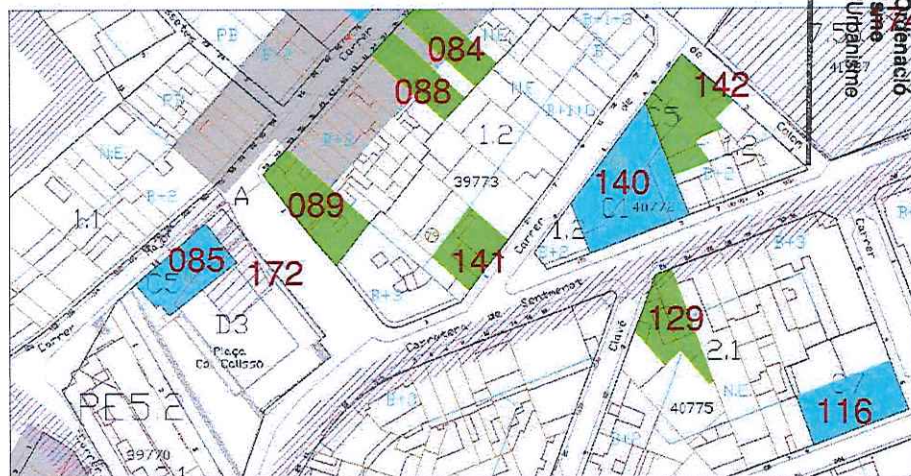
PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martin. Granollers.

Oral: Cinta Calvó Serra (Castellar del Vallès, 1940) i Ernest Gallart Vivé (Sabadell, 1964).

NÚM. REF.:	ARU-02 / 141
DENOMINACIÓ:	Antiga farmàcia Alguer
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer Torras, núm. 1
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1911-1912
AUTORS:	Jaume Puig (mestre d'obres)
PROMOTOR:	Ramon Alguer Pou
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatge unifamiliar entre mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant oest del carrer Torras, a tocar de la carretera de Sentmenat, al sud del nucli antic.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic. (Clau 1.2)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 79
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Habitatge entre mitgeres de planta baixa i pis, amb façana de línies senzilles, amb utilització de recursos del Modernisme.

Façana principal a carrer amb planta baixa amb portal central, modificat respecte l'original. Planta primera amb balconada central amb balconera en arc rebaixat i llinda remarcada de motius vegetals. Cornisa amb motius vegetals al centre i laterals i barana metàl·lica, tots dos en forma ondulada. Dos pilastres laterals emmarquen el conjunt dels panys, estucats imitant carreus de pedra, i s'axequen en alçada rematats en pinacles revestits de ceràmica en trencadís, decorats també amb motius vegetals.

Tant el portal del pati lateral a sud, d'accés a la part posterior de la mateixa propietat, així com l'habitatge de planta baixa situat a nord, si bé no participen del llenguatge modernista permeten emmarcar la façana principal.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Habitatge i farmàcia.

Actual:

Habitatge.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent. Caldria netejar la façana.

VALORACIÓ:

Es tracta d'un dels pocs habitatges entre mitgeres de clara influència Modernista.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BPU.

Nivell de protecció 2: Conservació.

Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui el pati lateral a sud, i a nord, l'habitatge de planta baixa amb el número 3.

En properes actuacions a les façanes caldrà recuperar els acabats dels paraments, amb materials i cromatisme petris, així com retirar les instal·lacions vistes que en desvirtuen el conjunt.

DADES HISTÒRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

L'any 1888 Emilia Carles i Tolrà comprà el solar per construir el conjunt de les Escoles Pies, constituïdes per la residència, el col·legi i la capella per valor de 25.760 pessetes. La vídua de Josep Lluscà, propietària de la fundació de ferro que ocupava el terreny on es construí la Capella de Montserrat, va rebre en compensació un terreny al carrer Torres on posteriorment es construiria la fundació i la casa familiar.

Pia Soler, filla adoptiva del matrimoni Lluscà, es va casar amb Ramon Alger Pou, farmacèutic, i per aquest motiu en el mateix terreny es construí la farmàcia Alger.

Ramon Alger Pou fou alcalde accidental de Castellar entre el 27 de novembre de 1920 i el març de 1921 i continuà essent regidor fins l'any 1930.

Darrera de la farmàcia hi havia l'altre negoci de la família Alger, la fundació de ferro, que ocupava una nau a la part posterior de la propietat.

L'any 1940 va morir Ramon Alger i la família traspassà el negoci al Sr. Yanguela, que poc després traslladà el negoci al carrer Torres, número 2 cantonada amb la carretera de Sentmenat, propietat de la seva esposa.

Un cop la família Alguer va tancar la farmàcia s'instal·là a la planta inferior la primera oficina de la Caixa de Pensions i Estalvis, la qual havia absorbit la Caixa d'Estalvis de Castellar. Les necessitats de l'oficina bancària suposà importants reformes a la planta baixa de l'antiga farmàcia i la desaparició del rètol de la façana i de la porta original.

Alhora la filla de Ramon Alguer i Pia Soler, Antònia Alguer i Soler, diplomada en Magisteri durant la Segona República, exercia de mestra a la planta superior de l'antiga farmàcia. Els primers anys, l'ensenyament que s'oferí no era reglat sinó que era un reforç per aquells adults que es trobaven treballant, però als vespres volien continuar la seva formació. L'Escola Alguer no va ser legalitzada pel Ministerio de Educación y Ciencia fins a finals dels anys seixanta i cap al 1968 es va traslladar a carrer del General Boadella, on va continuar fins al curs 1977-1978, que tancar per jubilació de la seva titular. En aquells anys, s'hi impartia ensenyament en els nivells de pàrvuls, Educació General Bàsica; anteriorment s'hi havien fet classes de primària, comerç i batxillerat elemental.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 343

PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.

Oral:

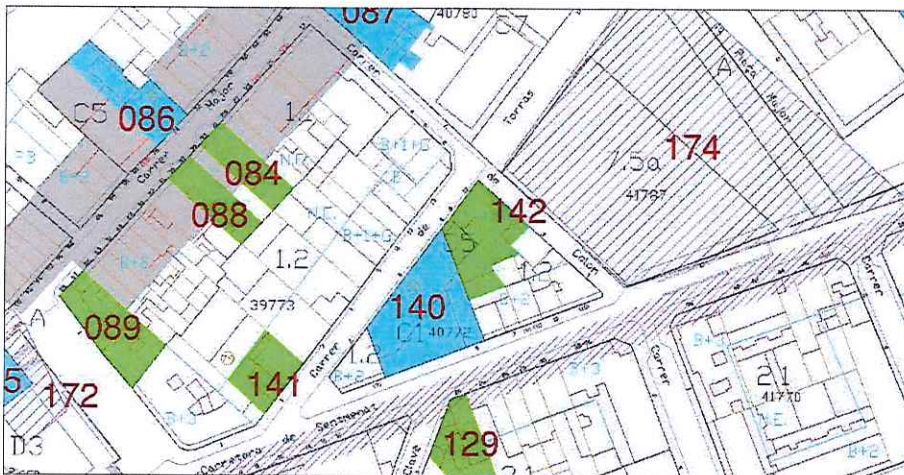
Josep Mª Costa Alguer (Castellar del Vallès, 1948)

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	ARU-21 / 142
DENOMINACIÓ:	Cases del C. Torras, núm. 6, 8 i 10.
Altres denominacions:	Cal Boter
SITUACIÓ:	Carrer de Torras, 6, 8 i 10. Cantonada carrer Colom.
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Entre 1910-1914.
AUTORS:	-
PROMOTOR:	Sr. Bruguera "El boter".
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial urbana. Habitatges unifamiliars mitgeres.
CONTEXT:	Al vessant sud-est del carrer Torras, fent cantonada amb el carrer de Colom, davant l'actual mercat.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, eixample antic (Clau 1.2), casa núm. 8 i 10. Equipament comunitari, equipament administratiu i serveis urbans. (Clau C5), casa núm. 6.
Protecció existent:	BCIL. Inclòs al Catàleg del PGC com a element núm. 5. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 51.
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada.
Condicions/servituds:	No es coneixen.
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Conjunt de tres habitatges entre mitgeres de planta baixa, un d'ells fent cantonada, amb pati posterior i coberta a dos vessants perpendiculars al carrer Torras.

L'habitatge amb el número 10 disposa de façana a carrer Torras simètrica, amb portal central amb cancell d'entrada i dues finestres ampitadores, respiralls de ventilació i tortugada de recollida d'aigua de coberta, amb acroteri de línies sinuoses, rematat lateralment amb dues pilastres amb esferes ornamentals. Obertures amb brancals decorats amb pilastres corínties i llindes. La façana al carrer Colom, originalment també simètrica, disposa d'un gran arc de ferradura que compona tot el pany, amb decoració ceràmica. Dues finestres centrals i un respirall de grans dimensions. La façana és rematada amb acroteri de línies sinuoses que amaga els pendents de la coberta, també amb pilastres i esferes. Una finestra oberta posteriorment, de proporcions horitzontals totalment aliena, desvirtua el conjunt.

Els habitatges número 6 i 8 han patit greus canvis a les obertures de la façana així com remuntes alienes. Només conserven l'acroteri de remat de la façana.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original:

Habitatge i indústria.

Actual:

Habitatges.

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Dolent.

VALORACIÓ:

Es tracta d'uns edificis de línies modernistes al bell mig del centre de la vila.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Mantenir la categoria de BCIL.

Nivell de protecció 2: Conservació.

En properes actuacions a les façanes caldrà recuperar:

- els acabats dels paraments, amb materials i cromatisme petris, així com retirar les instal·lacions vistes que en desvirtuen el conjunt.
- les fusteries de fusta.

DADES HISTÓRIQUES:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

El senyor Bruguera vivia en una casa tocant al Palau Tolrà i, en els baixos, tenia instal·lada una petita indústria de construcció de botes. Segurament la seva feina deuria començar molt d'hora al matí i el xivarri deuria molestar a la senyora Emília Carles Tolrà raó per la qual la marquesa li va cedir el terreny situat entre la carretera de Sentmenat, el carrer de Colom i de Torras, fins a l'alçada d' El Coral, per tal que hi anés a viure i hi traslladés el taller.

La casa, d'estil modernista, fou construïda als voltants de 1914 i el cos principal correspondria al número 6 del carrer de Torras mentre que el taller correspondria a les cases del carrer de Torras números 6 i 8; la resta de l'espai correspondria a l'hort, el pou... Sembla que excepte les primeres dècades després de la seva construcció la casa sempre havia estat de lloguer i els seus propietaris l'arrendaven.

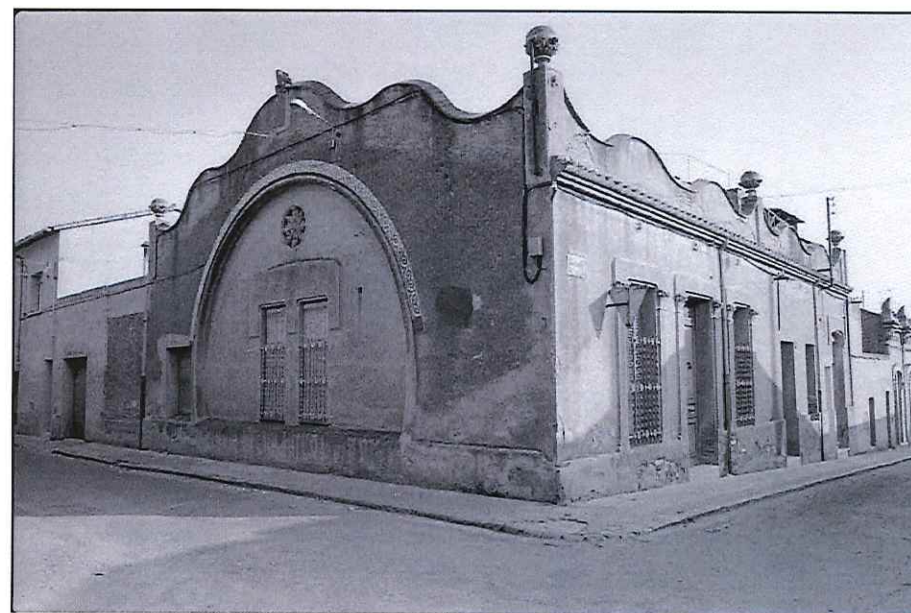

Posteriorment en aquesta casa hi van viure el doctor Carretero i Coll i, més tard, el doctor Puigdueta. Estanislau Carretero i Coll es va establir a Sant Esteve de Castellar l'any 1918 per suplir al doctor Josep Portabella, titular d'una de les dues places de metge. El doctor Carretero i Coll es va establir a la carretera de Sentmenat número 89 i visitava al número 91 de dues a tres de la tarda. El doctor Carretero i Coll va ser inspector municipal de Sanitat i es va casa dues vegades amb dues castellarenques: Oliva Quer i Joaquina Umbert. Sembla que al final de la seva carrera es va traslladar a la casa del carrer de Torras.

El doctor Antoni Puigdueta i Angli es va establir a Castellar del Vallès i va començar a exercir l'1 de juliol de 1939, any en què es va llicenciar en medicina per la Universitat de Barcelona. El metge es va establir a la casa número 10 del carrer de Torras on encara vivia la vídua del doctor Carretero i Coll; la família del nou metge tenia pocs recursos econòmics i passà consulta al lloc on ho feia l'anterior metge, tot i que també li corresponia la plaça de metge de Caldes de Montbui, poble on havia nascut. Fou metge d'assistència pública domiciliària. Com a curiositat val a dir que posseïa una document en el qual s'esmentava que "fue depurado sin sanción en relación con el Glorioso Movimiento Nacional el 29 d'agost de 1940".

Durant els anys en què el doctor Puigdueta va viure en aquesta casa es va obrir la finestra, que correspon al menjador, que dona al carrer de Colom i trenca el conjunt que forma l'arcada; antigament la llum en aquest espai entrava pel pati però quan es va allargar la casa cap el pati l'estança va quedar més fosca raó per la qual se suposa que es va demanar permís per obrir la finestra. En la seva part interior en aquesta paret hi havia un moble empotrat, també d'estil modernista, que fou modificat eliminant-se la part central.

El doctor Puigdueta estava malalt; el 12 d'abril de 1952, després de jugar una partida de cartes amb els seus companys habituals de joc s'acomiadà d'ells com moltes altres vegades però aquest cop fou el definitiu. Al cap de dues hores van trobar el cos del metge penjat al pati de cal Boter. L'enrenou que aquest fet va suposar per a la població de Castellar del Vallès fou un fet considerable; el doctor Puigdueta era un metge molt considerat entre la població que visitava els malalts malgrat aquests no poguessin pagar-li els seus honoraris. Per aquest motiu al suïcidar-se es va demanar que es pogués enterrar com a cristià, dins el recinte del cementiri i no fora. La família de Maria Teresa Ventura Valls va llogar la casa el 1983 i hi van realitzar obres de millora incorporant un bany que no tenia. Fins l'any 2008 han romàs a la casa però el propietari no va renovar el contracte d'arrendament i, en l'actualitat, la casa deshabitada.

7995

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

-

Escrita:

LACUESTA, RAQUEL; GONZÁLEZ TORAN, XAVIER; CASALS, LLUÍS. 2006. *Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge*. Barcelona. Diputació de Barcelona. p. 343
PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès. Entitats, Serveis, Carrers*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.

Oral:

Maria Carme Valls Germà (Castellar del Vallès, 1931) i M. Teresa Ventura Valls (Castellar del Vallès, 1954)

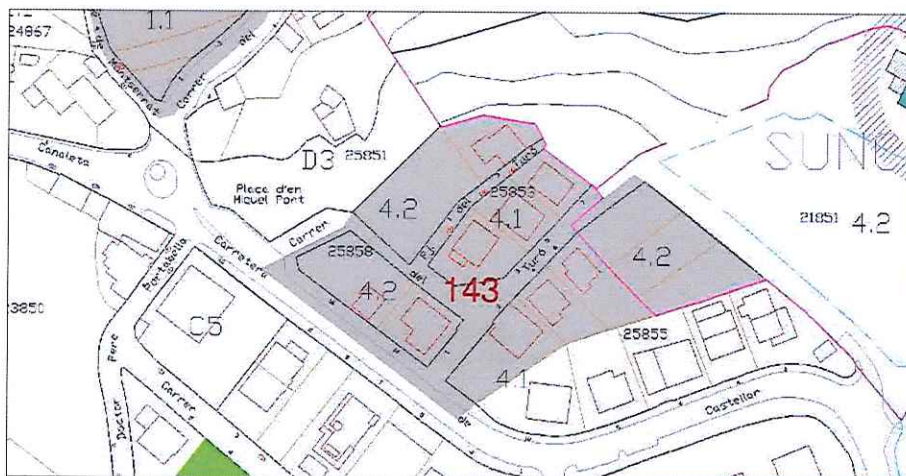
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

2996

NÚM. REF.:	CU-20 / 143
DENOMINACIÓ:	Conjunt del carrer Turó
Altres denominacions:	El turó de Cal Castanys
SITUACIÓ:	Carrer del Turó. Sant Feliu del Racó
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	Entre 1930 i 1936
AUTORS:	Ramon Duran i Reynals, arquitecte
PROMOTOR:	Francisco Castanys Masagué
TIPOLOGIA:	Conjunt urbà.
CONTEXT:	Al sud del nucli de Sant Feliu del Racó
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. (Clau 1.1)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen
PLÀNOL DE SITUACIÓ	e. 1: 2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ: Conjunt d'habitatges de promoció conjunta, unifamiliars aïllats, de planta baixa amb la coberta de teula a quatre vessants. Tractament de les obertures amb obra vista de sardinells. Disposen de porxada a les cantonades.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Habitatges d'estiueig
Actual: Habitatges

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo.

VALORACIÓ: Forma part dels habitatges d'estiueig de Sant Feliu.

PROPOSTES: Incloure en el catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.

DADES HISTÒRIQUES: Els terrenys que actualment ocupen les cases del carrer del Turó pertanyien a la rectoria de Sant Feliu i aquesta les ven a Rafael Galí. El promotor Francisco Castanys Masagué, de Barcelona, hi construeix quatre torres a començaments de la dècada dels anys 30 del segle XX com a cases d'estiueig ja que l'agregat de Sant Feliu del Racó és un poble on a l'estiu es reunien molts estiuejants que venien de les properes ciutats industrials. El cognom del promotor d'aquestes cases va comportar que l'indret es conegués amb el sobrenom popular d' "El turó de cal Castanys".

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: Ma. Teresa Umbert Valls (Sant Feliu del Racó, 1922).

7998

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

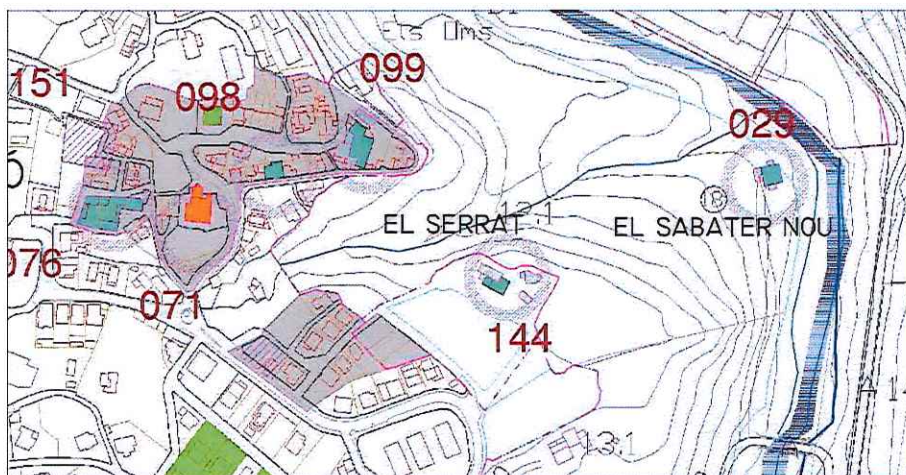
NÚM. REF.:	ARR-25 / 144
DENOMINACIÓ:	El Serrat
Altres denominacions:	Cal Setrill
SITUACIÓ:	Carrer del Turó s/n. Entrada a Sant Feliu del Racó
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	1688
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura residencial rural.
CONTEXT:	Al vessant nord de la carretera BV-1249 de Castellar a Sant Feliu del Racó, abans d'entrar al nucli.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbanitzable no consolidat
Qualificació:	Residencial en edificació aïllada, parcel·la de 400m2. (Clau 4.2)
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	No es coneixen

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

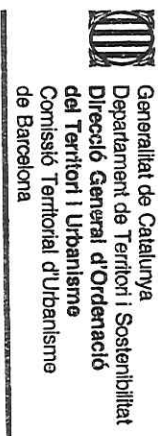

002

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 5000

DESCRIPCIÓ:	Mas de dimensions modestes format per la masia i un cos adossat al vessant de ponent com a habitatge i diversos coberts i annexes. L'accés es produeix per gran explanada orientada a migdia. La masia original és de planta baixa i una planta amb coberta a dues vessants amb carener perpendicular a la façana principal a migdia. L'habitatge és també de dues plantes amb coberta a quatre aigües.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Masia
Actual:	Habitatge
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	El conjunt presenta reformes considerables, sobretot pels acabats i obertures, que desfiguren l'aspecte original.
VALORACIÓ:	La restauració feta al 1953 per Josep Soteres, en relació a l'aspecte exterior del conjunt, no presenta interès arquitectònic.
PROPOSTES:	Incloure en el catàleg Elevar a la categoria de BPU Incorporació d'un àmbit de protecció que inclogui: - els espais al voltant de la masia susceptibles de contenir restes arqueològiques. Nivell de protecció 3: Parcial Nivell de protecció 4: Ambiental Nivell de protecció 6: Àrea d'expectativa arqueològica (AEA).
DADES HISTÒRIQUES:	En un arc adovellat de pedra de Castellar hi consta la data de 1688 i creiem que pots ser l'any de la seva construcció. L'antic propietari d'aquestes cases era Josep Umbert Garriga, gran propietari de Sant Feliu del Racó que dona en herència la finca a Josep Umbert Sors, el seu fill i hereu. Aquest dona la casa a la seva germana Carme i aquesta la canvia per un porc al seu cunyat. Qui compra la casa és la família Rusiñol, una família pagesa que tira endavant la masia conreant els horts del voltant i cuidant el bestiar. Jaume Rusiñol fou el paleta del poble de Sant Feliu ja que gran part de les reformes que s'han portat a terme a gairebé totes les cases del poble les va realitzar aquest paleta i era el fill de qui va comprar la masia.
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	-
Escrita:	-
Oral:	Ma. Teresa Umbert Valls (Sant Feliu del Racó, 1922), Montse Pont Umbert (Sant Feliu del Racó, 1959)

NÚM. REF.: JAA-15 / 145

DENOMINACIÓ: Assentament medieval del Casalot d'en Torras
Altres denominacions: Els corral de Can Torras

SITUACIÓ: UTM: 420.426,34 / 4.607.928

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Terreny erm. Les estructures de l'antic mas s'escampen emmascarades per la vegetació i el bosc, al marge dret del torrent de Can Torras

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

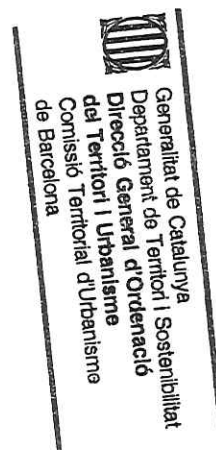
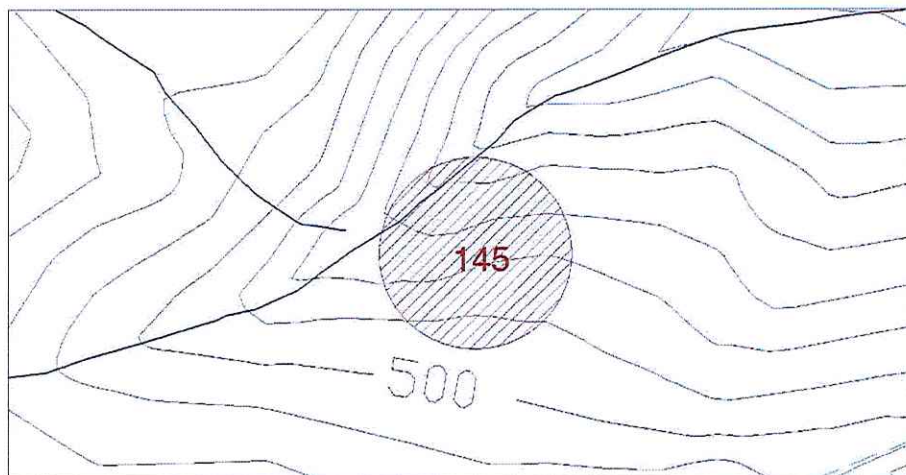
Protecció existent: Jaciment n. 14 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

8001

DESCRIPCIÓ: Les estructures conservades corresponen a un conjunt de corrals bastits sobre els fonaments de l'antic mas. Es mantenen a la vista algunes filades de murs de l'assentament original. El material arqueològic recuperat en superfície són uns quants bocins de gibrell de ceràmica grisa medieval.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Lloc d'habitació
Actual: Boscos i terreny erm

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ruïnós i emmascarat per la vegetació

VALORACIÓ: Mas medieval sense excavar

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

A finals de la dècada dels vuitanta del segle passat es van recollir en superfície uns quants fragments de ceràmica medieval dispersos entre les ruïnes de l'assentament. Pertanyen a un gibrell que podria datar-se cap al tombant del segle XIII al XIV. No es coneixen referències documentals del mas.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 35.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8002

NÚM. REF.: JAA-22 / 146

DENOMINACIÓ: Pedra polida del Sot de la Carda
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 420.716,34 / 4.610.072

DATA: Prehistòria

AUTORS:

TIPOLOGIA: Indeterminada

CONTEXT: Terreny erm. Boscos a prop de l'aiguabarreig del torrent del Sot de la Carda amb el riu Ripoll, sota el Sot del Sabater

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

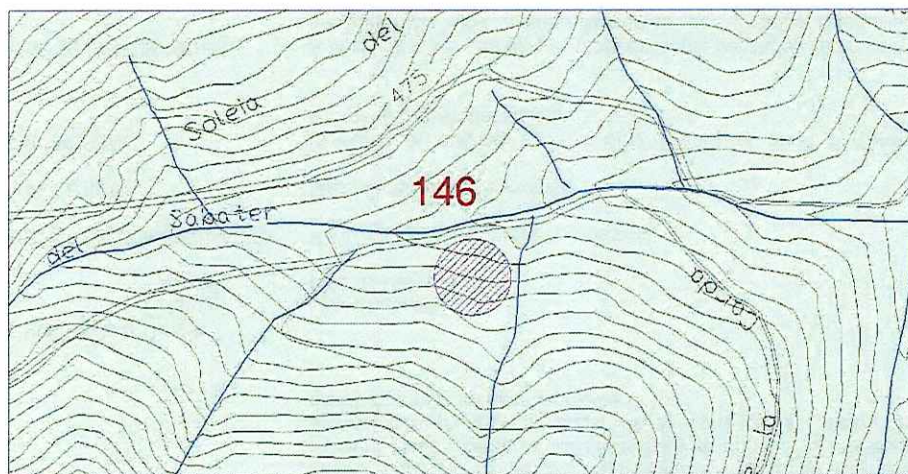
Protecció existent: Jaciment n. 52 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

8003

DESCRIPCIÓ: Destral polida

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Indeterminat
Actual: Terreny erm

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Consta que la peça és en propietat de la família Grané, de Sant Feliu del Racó. No hi ha cap imatge ni referència del seu estat de conservació actual

VALORACIÓ: No s'han localitzat altres vestigis, per la qual cosa es fa difícil determinar l'entitat del jaciment, tot i que és probable que es tracti d'un lloc de freqüentació d'època prehistòrica

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: Als anys cinquanta, el pare del senyor Daniel Grané, de Sant Feliu del Racó, va descobrir una destral polida en algun punt proper a l'aiguabarreig del torrent del Sot de la Carda i el riu Ripoll.

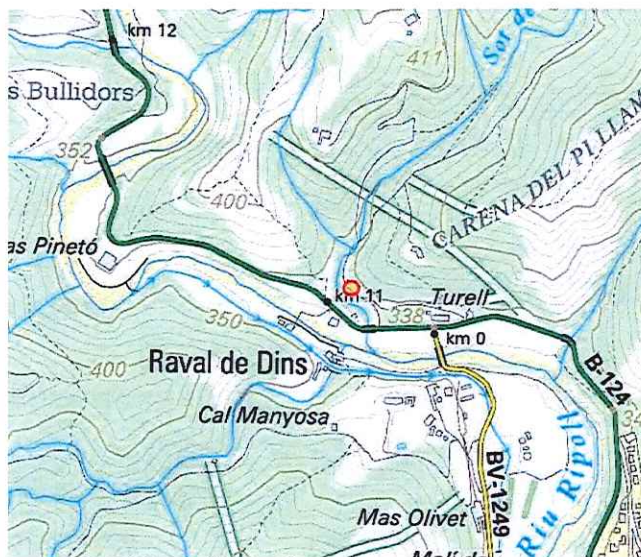
BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 10.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8004

NÚM. REF.: AEA-01 / 147**DENOMINACIÓ:** Àrea d'expectativa arqueològica de Cal Volta.**Altres denominacions:****SITUACIÓ:** UTM: 422.102,34 / 4.609.750**DATA:** Modern i contemporani**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Arquitectura rural**CONTEXT:** Terreny erm i zona de bosc. A la banda esquerra del riu Ripoll, a tocar de la carretera de Castellar del Vallès a Sant Llorenç Savall, sobre el pont de Turell**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:** Sòl no urbanitzable.**Qualificació:****Protecció existent:** Jaciment n. 4 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/5000**DESCRIPCIÓ:**

Casa rural enrunada. Es conserven diversos elements: forn de pa, escala, trespol i obertures.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Habitatge rural d'època moderna

Actual:

Terreny erm i boscos

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment enrunat**VALORACIÓ:**

Antic mas de cronologia incerta sense excavar

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

L'edifici de Cal Voltà està documentat des del segle XVIII. Va ser abandonat un segle més tard. L'any 2000, les ruïnes de la casa i el terreny eren propietat de la vídua del senyor Josep Carner, de Sabadell.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:****Oral:**

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAA-7 / 148

DENOMINACIÓ: Ruïnes de la masia fortificada de Ribatallada
Altres denominacions: Castell de Ribatallada

SITUACIÓ: UTM: 422.230.34 / 4.604.557
Torrent de Ribatallada, extrem sud-oest del municipi

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA:

CONTEXT: Al cim d'un turó situat a la riba dreta del torrent de Ribatallada.
Accés molt complicat a causa de l'orografia del terreny

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

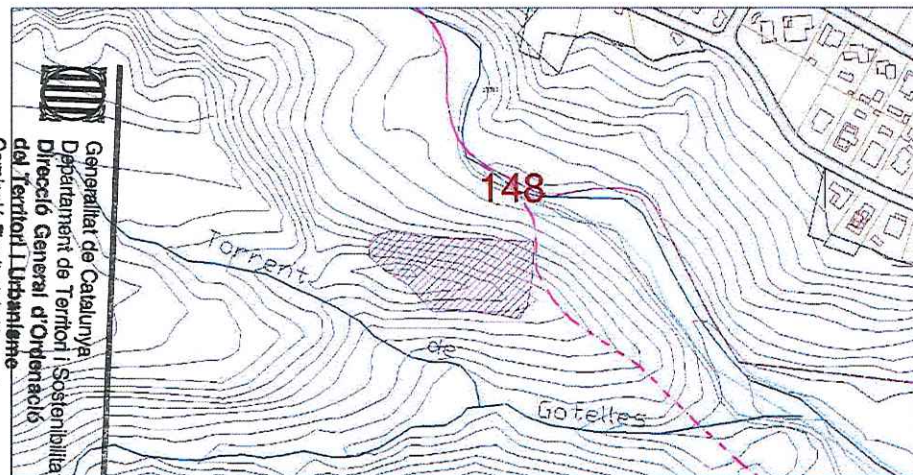
Protecció existent: Jaciment n. 33 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Vista aèria de les ruïnes del Mas de Ribatallada

<http://es.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=597875>

8006

DESCRIPCIÓ: Estructures disperses i molt degradades de l'antic mas. Restes del fossar medieval i localització en superfície d'abundants fragments de material ceràmic, metalls, vidre i restes de fauna. Hi ha un conjunt força destacat de terrissa catalana del segle XVII i XVIII.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Masia fortificada
Actual: Terreny erm i boscos

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ruïnós, envaït per la vegetació

VALORACIÓ: Mas d'època medieval

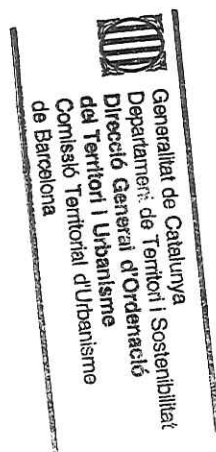
PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

El castell de Ribatallada apareix esmentat a la documentació escrita des del segle XII (1136). Va passar a la família Montcada, que en va ser propietària fins al 1310. A mitjan del segle XVII, sembla que el conjunt va ser reformat profundament per a convertir-lo en residència senyorial. Va ser abandonat al segle XX. Als anys vuitanta del segle passat es van recollir en superfície molts fragments de ceràmica blava catalana i comuna moderna.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: -

NÚM. REF.: AEA-03 / 149**DENOMINACIÓ:** Els forns del Torrent del Pujol
Altres denominacions:**SITUACIÓ:****DATA:****AUTORS:****TIPOLOGIA:**
CONTEXT:**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:****Qualificació:****Protecció existent:** Jaciment n. 26 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/5000**DESCRIPCIÓ:** Àrea d'expectativa arqueològica. Antiga bòbila**EVOLUCIÓ D'USOS:****Original:****Actual:** Terreny erm i boscos**ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Parcialment enrunat**VALORACIÓ:****PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)**DADES HISTÒRIQUES:****BIBLIOGRAFIA:****Gràfica:****Escrita:****Oral:**

NÚM. REF.: JAV-15 / 150 (ARR-17)

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric dels camps de Can Sallent
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 422.434,12 / 4.606.119,48
Camí de Can Sallent a Castellar Vell. Carretera-1415, PK 24

DATA: Ibèric i medieval

AUTORS:

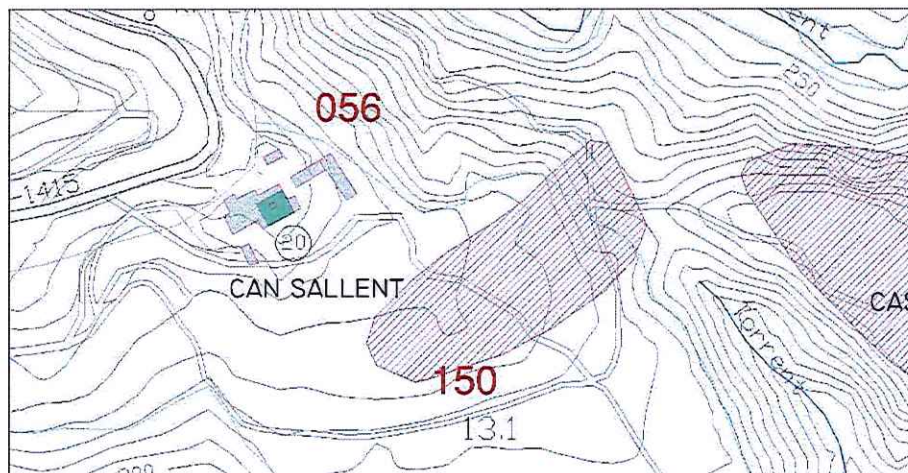
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Terreny erm, a prop dels camps de conreu situats a l'entorn de l'església de Castellar Vell, entre el camí de Can Sallent, la bassa i la font de Sant Antoni

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl No Urbanitzable
Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent: Jaciment n. 3086 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Els camps de Can Sallent. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009

DESCRIPCIÓ: Troballa superficial de fragments dispersos i força rodats de ceràmica comuna ibèrica i ceràmica grisa medieval.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Petit establiment ibèric
Actual: Terreny erm

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït

VALORACIÓ: Podria tractar-se d'un sector del mateix jaciment ibèric localitzat als vessants de Sant Esteve de Castellar Vell

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: No es coneix cap prospecció de la zona. Les dades conegudes procedeixen d'informació oral de la troballa superficial d'alguns fragments informes de ceràmica comuna ibèrica

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8010

NÚM. REF.: JAV-11_151 (CU-14)

DENOMINACIÓ: Jaciment arqueològic del Turó de Sant Feliu (Sant Feliu del Racó)
Altres denominacions: Turó del Rector

SITUACIÓ: UTM: 422.500, 78 / 4.608.527,12

DATA: Ibèric, romà i medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Abocador de ceràmica i lloc d'inhumació col·lectiva

CONTEXT: Zona urbana. Parcel·les edificades entorn de la plaça de Miquel Pont i el carrer de la Canaleta, continuació del tram final de la carretera BV-1249, de Castellar del Vallès a Sant Feliu del Racó

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl Urbà

Qualificació: Residencial en edificació aïllada. Parcel·la 400m2 (clau 4.2)

Protecció existent: Jaciment n. 3078 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya.

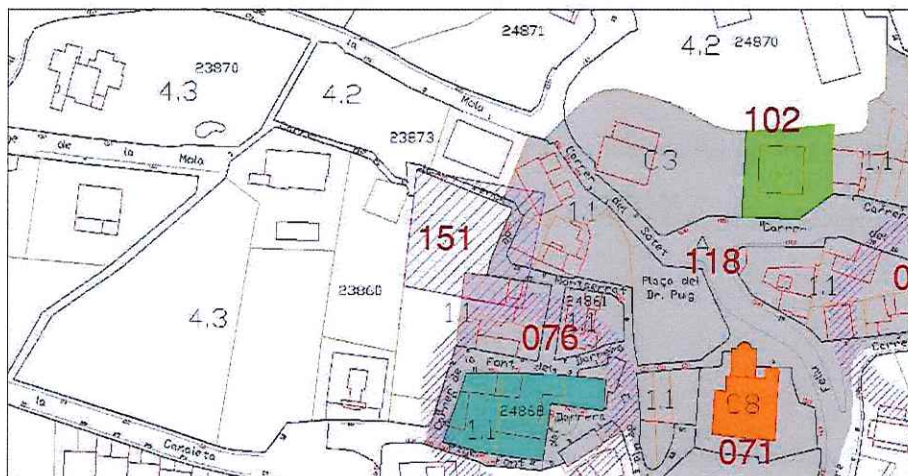
Jaciment n. 19 i 55 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Urbanisme
Direcció General d'Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Estat de la tomba descoberta els anys setanta. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 27.

DESCRIPCIÓ:

Tomba excavada a la roca, de perfil trapezial i seccionada per l'obertura de la carretera que uneix Sant Feliu del Racó i Castellar del Vallès. Notícies orals confuses d'altres sepultures i de troballes disperses i superficials de fragments informes de ceràmica comuna ibèrica, romana i medieval.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Establiment ibèric i romà. Necròpolis medieval
Actual: Zona urbana construïda, zona verda i vials públics

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït

VALORACIÓ:

Part de la necròpolis medieval resta sense excavar. No hi ha vestigis localitzats de les estructures de l'assentament ibèric

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

A la dècada de 1930, l'obertura de la carretera que uneix Sant Feliu del Racó i Castellar del Vallès va implicar la destrucció parcial d'una sepultura tallada a la roca natural. L'any 1974, el nen Joan Froilán, de Sant Feliu, va descobrir casualment una altra tomba, que va ser excavada pels companys d'escola sota les directrius de la mestra Rosa Castellet. A la dècada dels vuitanta s'hi van localitzar altres tombes i ceràmiques ibèriques, romanes i altmedievales.

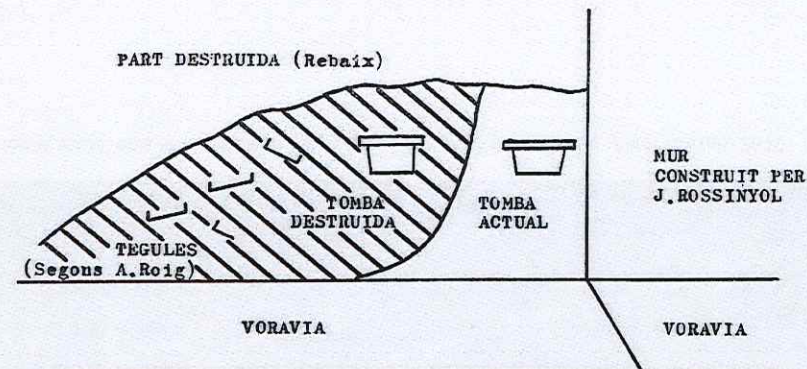
BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: -

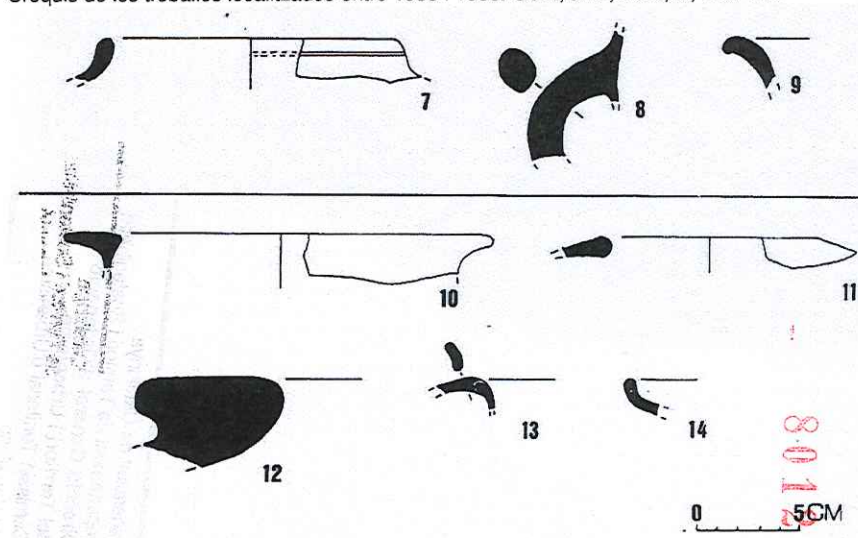
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 17 i 25-27.
 COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric". *Limes*, 3 (Cerdanyola del Vallès): 41-52.

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Tombes de Sant Feliu del Racó. Croquis :

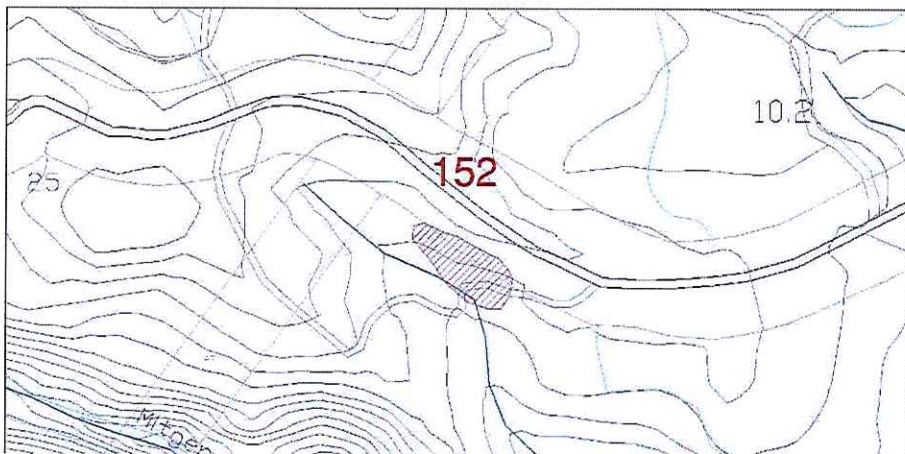

Croquis de les troballes localitzades entre 1983 i 1986. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 26

Ceràmiques procedents de la recollida de materials en superfície durant la dècada dels anys vuitanta. 7-8: Àmfora ibèrica; 9: Ceràmica a mà; 10: *Kalathos*; 11: Àmfora ibèrica; 12: *Dolium*; 13: Bicònic de pasta grisa; 14: Campaniana B. COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: 48.

NÚM. REF.:	JAA-5 / 152
DENOMINACIÓ:	Forn de la Vinya d'en Sant
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	UTM: 422.720,56 / 4.606.898,21 Carretera-1415, PK 25,5
DATA:	Ibèric i Medieval
AUTORS:	
TIPOLOGIA:	Forn de ceràmica
CONTEXT:	Terreny erm. Bosc de pins situat en el quilòmetre 25,5 de la carretera C-1415 de Castellar del Vallès a Matadepera
RÈGIM URBANÍSTIC:	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl No Urbanitzable
Qualificació:	Zona d'interès ecològic i paisatgístic (clau 14)
Protecció existent:	Jaciment n. 3083 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciment n. 25 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)
RÈGIM JURÍDIC:	
Titularitat:	
Condicions / servituds:	
PLÀNOL DE SITUACIÓ:	e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Estat actual dels terrenys de la Vinya d'en Sant. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

DESCRIPCIÓ:

Forn de planta arrodonida, parcialment excavat al terreny natural. Conserva la cambra de foc i la cambra de coccio sobreposades i separades per una graella de planta circular irregular i sis xemeneies asimètriques, retallada a les argiles naturals. A part de les estructures relacionades amb el forn, també es van identificar restes d'un paviment de terra batuda i uns quants murs força malmesos, tot plegat associat a un possible obrador i altres dependències annexes. El material ceràmic recuperat és bàsicament de coccio oxidant i pastes poc depurades. Cal destacar cassoles, tapadores, paelles, gerres i olles. Tot aquest conjunt ceràmic es pot datar dels primers anys del segle XIII.

SUBIRANA, R., 1979: "Un forn antic a la Vinya d'en Sant. Castellar del Vallès". *Obra sabadellenca 1953-1978*. Edició d'homenatge. Sabadell: 268-271.

Oral:

-

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original:

Establiment ibèric i forns de ceràmica medieval

Actual:

Terreny erm

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment excavat i molt arrasat per l'actuació indiscriminada de furtius. Es fa molt complicat identificar-ne alguna resta

VALORACIÓ:

Petit assentament ibèric del qual no s'han documentat estructures arquitectòniques i instal·lació industrial d'època medieval

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

El jaciment de la Vinya d'en Sant fou descobert el 1962 per Sebastià Garriga. L'any següent, R. Subirana, del Museu d'Història de Sabadell va dirigir l'excavació arqueològica. En aquesta intervenció només es va aconseguir recuperar la graella del forn i una part de la cambra de foc, a part d'alguns fragments informes i dispersos de ceràmica ibèrica. Abans d'enllestir-se la recerca, uns desconeguts van destruir les restes localitzades. L'estudi del forn i del material ceràmic localitzat permeten datar la producció de la Vinya d'en Sant al llarg, almenys, de la primera meitat del segle XIII.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:

-

Escrita:

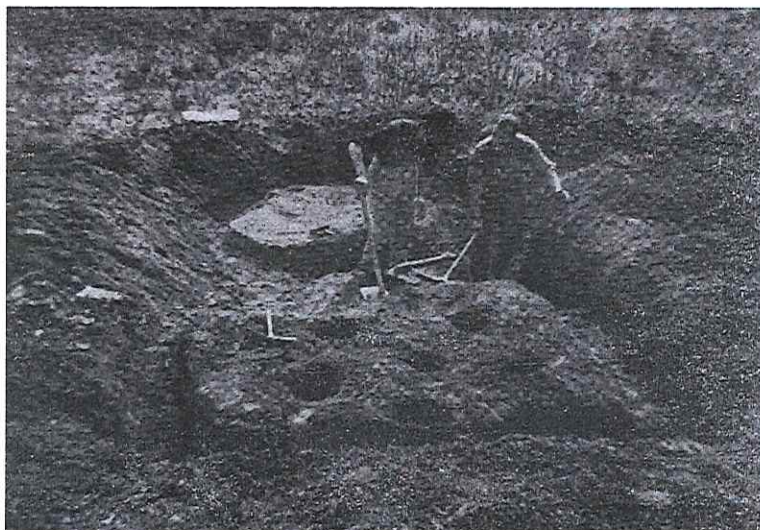
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 19 i 31.
COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1991: "Castellar del Vallès. El forn de ceràmica de la Vinya d'en Sant". *Catalunya Romànica, XVIII. El Vallès Occidental. El Vallès Oriental*. Barcelona: 103-104.
COLL, J.M.; MOLINA, J.A.; ROIG, J., 1993: "Un nou forn de ceràmica grisa a Catalunya: La Vinya d'en Sant (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Actes del IV Congreso de Arqueología Medieval Española (CAME)*, Alacant: 833-841.
ROIG, J.; COLL, J.M.; MOLINA, J.A., 1995: El forn de la Vinya d'en Sant (Castellar del Vallès) i els contextos ceràmics del segle XIII al Vallès". *Arrahona* (Sabadell). III Època, 17.

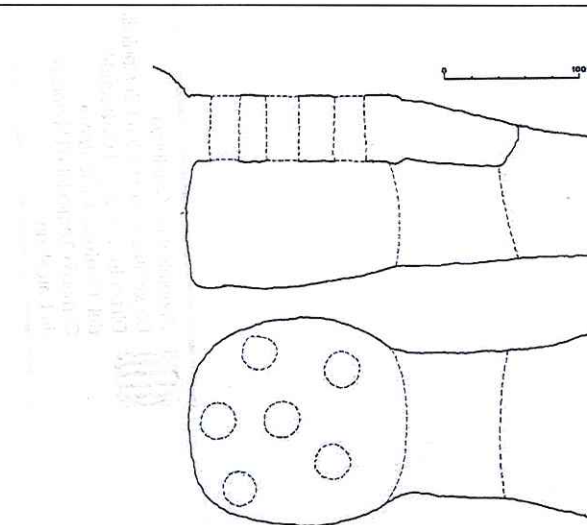
Entrada al jaciment de la Vinya d'en Sant. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8014

Procés d'excavació del forn l'any 1963. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 31.

Forn de ceràmica de la vinya d'en Sant. Planta i croquis d'aquest forn, que fou excavat l'any 1963 (dibuix: J. Roig)

Planta i croquis del forn. COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1991: 103

8015

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consells Territorials d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-14 / 153 (ARR-12)

DENOMINACIÓ: Camí empedrat de Can Juliana
Altres denominacions: Camí vell de Sant Feliu del Racó

SITUACIÓ: UTM: 422.781,20 / 4.608.172,47
Carretera BV-1249, PK 2

DATA: Medieval i modern

AUTORS:

TIPOLOGIA: Obra pública. Camí empedrat

CONTEXT: Terreny erm i zona d'explotació agropecuària. Camps de conreu i boscos en unes terrasses situades per sota del mas Juliana al marge esquerre del riu Ripoll

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl No Urbanitzable

Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)

Protecció existent: Jaciment n. 3082 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya.

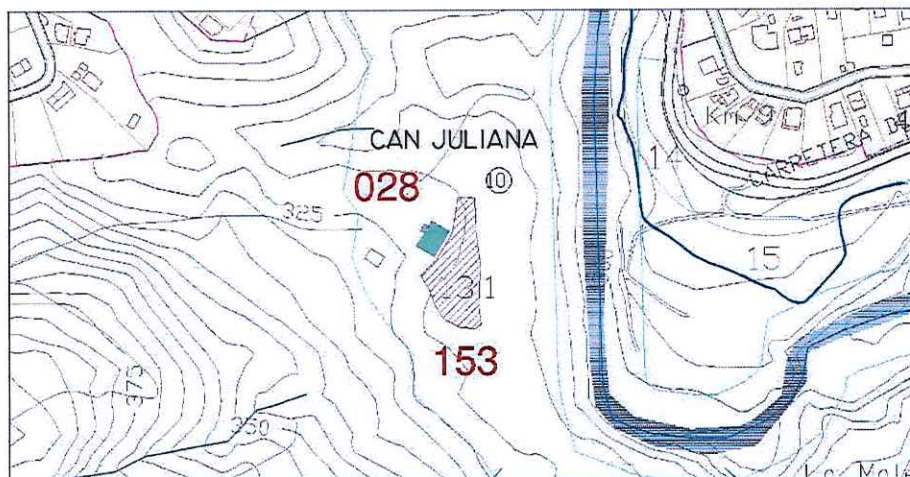
Jaciments n. 6 i n. 9 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8016

DESCRIPCIÓ: Camí de còdols i pedres planes que uneix el riu Ripoll amb la masia de Can Juliàna. Té una longitud d'uns vint metres, aproximadament, tot i que la vegetació n'emascara força el perfil i els límits. Sembla un lloc de clara freqüentació històrica, ja que apareixen fragments ceràmics d'èpoques diferents.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Camí
Actual: Zona d'explotació agropecuària i bosc

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït i emmascarat

VALORACIÓ: Lloc de pas des d'antic, sense cap estructura d'habitatge visible i sense que s'hi hagi efectuat cap recerca arqueològica ni posada en valor de les poques restes conservades

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: El camí vell de Sant Feliu del Racó apareix a la documentació escrita des del segle XVIII, tot i que el traçat recorre sobre el terreny una via pública anterior. Va entrar en desús cap a les darreries del segle XIX. Estudiosos locals li atribueixen sense gaire arguments contrastats una cronologia romana. Es té constància, en la rodalia de Can Juliàna, de la troballa en superfície i fora de context d'una destrat polida (en propietat de la família del descobridor, el senyor Grané, de Sant Feliu del Racó) i de material ceràmic divers al llarg dels anys vuitanta del segle XX.

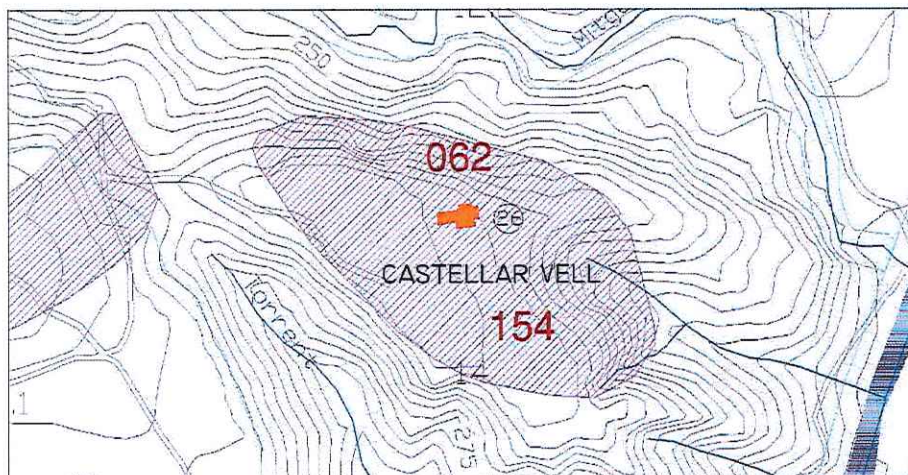
BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: PINYOT, J., 1985: "El Reial Cadastre de Castellar del Vallès, 1716". Arxiu d'Història de Castellar. Castellar del Vallès: 57.
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 10 i 28.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	JAV-13 / 154 (AR-03)
DENOMINACIÓ:	Jaciment arqueològic de Castellar Vell
Altres denominacions:	Sant Esteve de Castellar
SITUACIÓ:	UTM: 422.820,77 / 4.606.251,20 Carretera-1415, PK 24
DATA:	Ibèric, romà, medieval i modern
AUTORS:	
TIPOLOGIA:	Església, necròpolis, camp de sitges i restes d'edificacions diverses
CONTEXT:	Zona d'explotació agropecuària en un altiplà. Camps de conreu, prats i terrasses amb oliveres i arbres fruiters entre boscos i torrents, a la riba dreta del riu Ripoll. Per arribar-hi cal agafar una pista que surt del punt quilomètric 24 de la C-1415, a tocar de Can Sallent. Un cop superada la casa, s'hi accedeix des del camí de la font de Sant Antoni
RÈGIM URBANÍSTIC:	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl No urbanitzable
Qualificació:	Zona d'interès ecològic i paisatgístic (clau 14)
Protecció existent:	Jaciment n. 3081 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciments n. 18, 46 i 56 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)
RÈGIM JURÍDIC:	
Titularitat:	
Condicions / servituds:	
PLÀNOL DE SITUACIÓ:	e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8018

DESCRIPCIÓ:

Conjunt format per l'església de Sant Esteve, les restes de la rectoria i la sagristia, i el vilatge medieval. L'església és una edificació amb planta de creu llatina, capçalera tripartida i campanar de planta quadrada bastit en diverses etapes. Al costat de tramuntana, entre l'absis central i la capella lateral, apareix un petit recinte que ha estat identificat com a sagristia. La rectoria s'alçava a migdia de l'església. De l'edifici no en queda pràcticament res, perquè en el decurs de les obres de condicionament de l'entorn, entre 1978 i 1984, es van enderrocar les parets que es mantenien dempeus. En aquest sector es van recuperar abundants fragments de ceràmica ibèrica i romana. En el camí d'accés al conjunt s'identifiquen, retallades en el perfil del terreny, un camp de sitges i fossats d'època medieval i moderna.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Establiment ibèric

Actual:

Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

S'ha encetat el procés de consolidació i rehabilitació del conjunt arquitectònic

VALORACIÓ:

Sectors del jaciment pendents d'excavar

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BCIL-AEA amb el nivell 1 integral

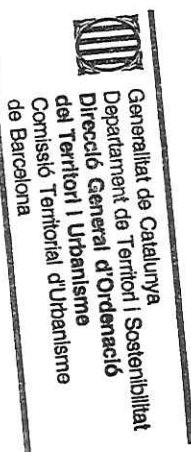
DADES HISTÒRIQUES:

Les referències al castell termenat de Castellar apareixen sovint en la documentació escrita del segle X, però no serà fins al 1014 que s'esmenta, per primer cop, l'església de Sant Esteve (Diplomatari de Sant Llorenç de Munt, doc. 149). En la butlla de l'any 1120, el papa Calixt II incorporava al patrimoni del monestir de Sant Cugat del Vallès el domini de l'església de Sant Esteve. L'any 1322, el monestir de Sant Llorenç de Munt va recuperar el domini de la parròquia de Castellar, dret que va mantenir fins el 1562, quan a través d'una altra butlla papal, i tenint en compte que la vida monàstica estava pràcticament extingida a Sant Llorenç de Munt, es va traspasar a l'església de Santa Maria del Pi, de Barcelona. Quan a les acaballes del segle XVIII, i a causa del constant creixement del barri de Tolosa, origen de l'actual nucli de Castellar, es va recomanar el trasllat de la seu parroquial, es bastí un nou temple sobre el solar de la capella de Sant Iscle i Santa Victòria de les Fàbregues, que va ser beneït el 17 de juny de 1773. A conseqüència de la pèrdua de la categoria parroquial, l'edifici de Sant Esteve es va anar degradant progressivament, fins assolir un estat gairebé ruïnós. L'any 1978, Antoni Vilarrubias va dirigir un seguit de prospeccions efectuades pel Grup d'Arqueologia Romànica del Montsec, posant al descobert les restes de l'absis romànic i la base de la pica baptismal. En el bienni 1984-1985 l'Ajuntament de Castellar del Vallès i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya van reconstruir l'església. En el decurs d'aquesta intervenció es van enderrocar els murs de l'antiga rectoria. El 1995, en obrir-se un nou camí d'accés, es va descobrir un camp de sitges excavades en època medieval, que va generar

una actuació arqueològica d'urgència dirigida per J. Roig, J. A. Molina i J. M. Coll. A partir del 1996 i fins al 2001, l'Ajuntament de Castellar del Vallès va encetar el projecte de recerca arqueològica del jaciment i les obres de consolidació i rehabilitació del conjunt arquitectònic. La intervenció va afectar l'interior i l'entorn immediat de les edificacions, i va permetre localitzar les restes del primitiu absis semicircular romànic, una necròpolis molt extensa datada entre els segles IX i XII, i un conjunt de sitges que s'estén per tot el cim del turó i que proporciona materials ceràmics que permeten datar-lo en una forquilla cronològica similar.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:**

- CASAS, T., 1988: *Aproximació al coneixement del món rural romà al Vallès Occidental*. Sabadell.
- COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 16, 23 i 37-44.
- COLL, J. M.; ROIG, J.; MOLINA, J. A., 2004: "El conjunt arqueològic de Sant Esteve de Castellar Vell". *Actes de les Jornades d'Arqueologia i Paleontologia. La Garriga, 29 i 30 de novembre, 1 de desembre de 2001*. La Garriga: 1116-1129. (Volum III).
- COLL, J. M., ET ALII, 1991: "Una sitja altomedieval a Castellar Vell (Castellar del Vallès)". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 32: 25-57.
- FERNÁNDEZ, L. ET ALII, 1991: "Castellar del Vallès. Sant Esteve de Castellar Vell". *Catalunya Romànica, XVIII. El Vallès Occidental. El Vallès Oriental*. Barcelona: 97-99.
- MORRAL, E.; LLOBET, C., 1976: "Castellar Vell". *Arrahona* (Sabadell), 1.
- ROIG, J. COLL, J. M., 2007: "El jaciment altmedieval de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental): darreres aportacions de les intervencions de 2000-2001 i 2007". *Recerca*, 6. Arxiu Municipal de Castellar del Vallès Castellar del Vallès: 125-152.
- ROIG, J.; COLL, J. M.; MOLINA, J. A. 1996: "L'assentament altomedieval de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental): Resultats de la intervenció arqueològica a les sitges i al fossat". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 41: 7-55.
- ROIG, J. COLL, J. M.; MOLINA, J. A., 1998: "L'assentament altomedieval de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Actes de les Jornades de Joves Medievalistes del Vallès (1995)*. Cerdanyola del Vallès: 219-240.
- ROIG, J., COLL, J. M.; MOLINA, J. A., 1998: *Memòria de la intervenció arqueològica a l'església de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. Campaña de 1996. Memòria inèdita dipositada al Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.
- ROIG, J., COLL, J. M.; MOLINA, J. A., 2000: *Memòria de la intervenció arqueològica a l'església de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. Campaña de 1997. Memòria inèdita dipositada al Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.
- ROIG, J.; COLL, J. M.; MOLINA, J. A., 2002: "El conjunt arqueològic de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès

Occidental): Primers resultats de les campanyes d'excavació de 1996-1997 i 2000". *Recerca*, 1. Arxiu Municipal de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès: 59-85.

ROIG, J.; COLL, J.M.; MOLINA, J.A., 2002: "El vilatge medieval i l'església de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Tribuna d'Arqueologia 1998-1999* (Barcelona): 305-321.

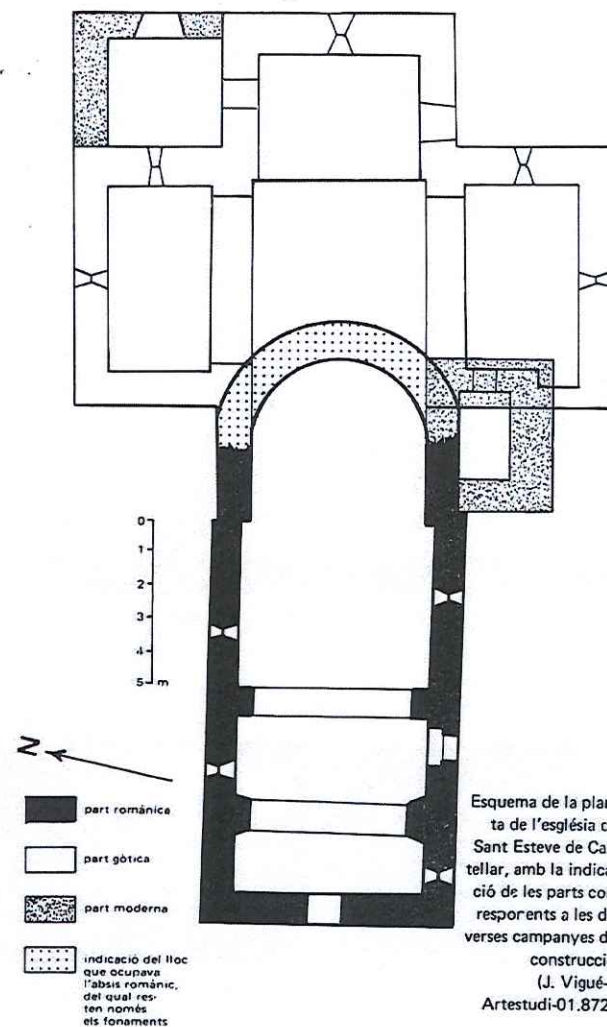
ROIG, J.; COLL, J. M.; MOLINA, J. A., 2003: "El conjunt arqueològic de Sant Esteve de Castellar Vell (Castellar del Vallès, Vallès Occidental): el vilatge i l'església d'època carolíngia i comtal (segles IX-X i XI-XII)". *II Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna a Catalunya. Sant Cugat del Vallès (2002):791-803* (Volum II).

Oral:

-

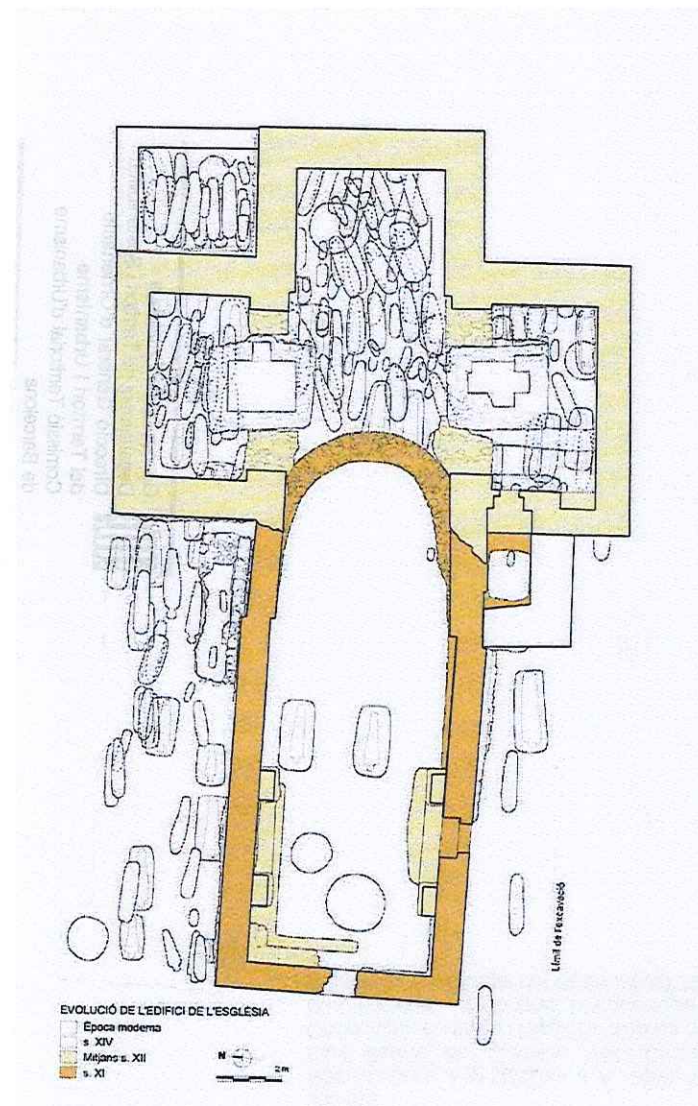

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 44.

8020

Planta general de totes les restes arqueològiques localitzades a l'església al llarg de les diferents campanyes d'excavació. ROIG, J. COLL, J. M., 2007: 129.

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consell de Territori i Urbanisme
 de Barcelona

Detall del sector de necròpolis altmedieval de l'església romànica (segle XI-mitjan segle XII). ROIG, J. COLL, J. M., 2007: 142.

8021

NÚM. REF.: JAA-17 / 155

DENOMINACIÓ: La Font d'Urenyensa
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 422.924,34 / 4.606.966

DATA: Medieval

AUTORS:

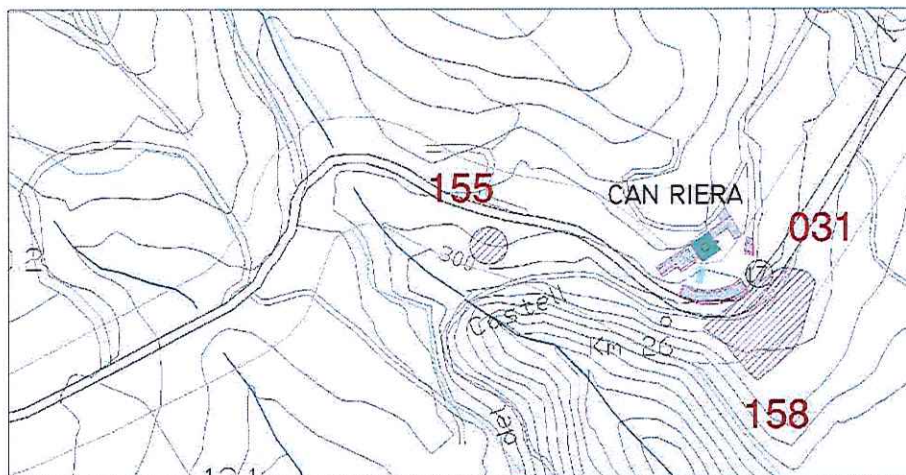
TIPOLOGIA: Instal·lació hidràulica

CONTEXT: Terreny erm. Es troba emplaçada al marge esquerre del torrent de Can Riera, a poca distància del castell de Castellar del Vallès

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:
Qualificació:
Protecció existent: Jaciment n. 23 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat: Privada
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Camí del marge esquerre del torrent de Can Riera. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal).

20

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Dau massís de forma rectangular amb un broc al mig format per una teula àrab disposada a l'inrevés. A prop, hi té associada una bassa de perfil rectangular, de la qual només en resta íntegra una part, ja que la meitat més propera al torrent de Can Riera s'ha esllavissat. No gaire lluny de la masoveria del castell de Castellar hi ha un petit edifici que recollia i distribuïa les aigües procedents de la font. La canal que unia ambdues estructures ha desaparegut.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Font i bassa

Actual:

Terreny erm i boscos de ribera

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment destruïda

VALORACIÓ:

Font, bassa i dipòsit de distribució d'aigües de cronologia incerta. No s'ha efectuat cap recerca arqueològica i documental en profunditat. Instal·lació vinculada a la masoveria del castell de Castellar Vell

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

Les restes de la font, la bassa i el distribuïdor d'aigua van aparèixer als anys vuitanta, però se'n tenia notícia per referències documentals del 1276 i el 1388.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:**

-

Escrita:

CASAS, J.M., 1986: "El castell de Castellar l'any 1368". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 18: 30.
PERICH, G., 1994: "L'inventari de l'arxiu del castell de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 38: 51 (doc.34).

Oral:

-

L'edifici de distribució de l'aigua a prop de la masoveria del castell de Castellar del Vallès.
Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-4 / 156 (ARR-16)

DENOMINACIÓ: Les Sitges dels Saulons. Can Riera

Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 422.940,06 / 4.607.050,56
Camí de Can Riera als Saulons. Carretera C-1415, PK 26,1

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Camp de sitges

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària situat a l'entorn del mas de Can Riera, en un turó elevat sobre el marge dret del riu Ripoll. S'articulen diversos camps d'oliveres en diferents terrasses artificials retallades al terreny natural

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl No Urbanitzable

Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)

Protecció existent: Jaciment n. 3069 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

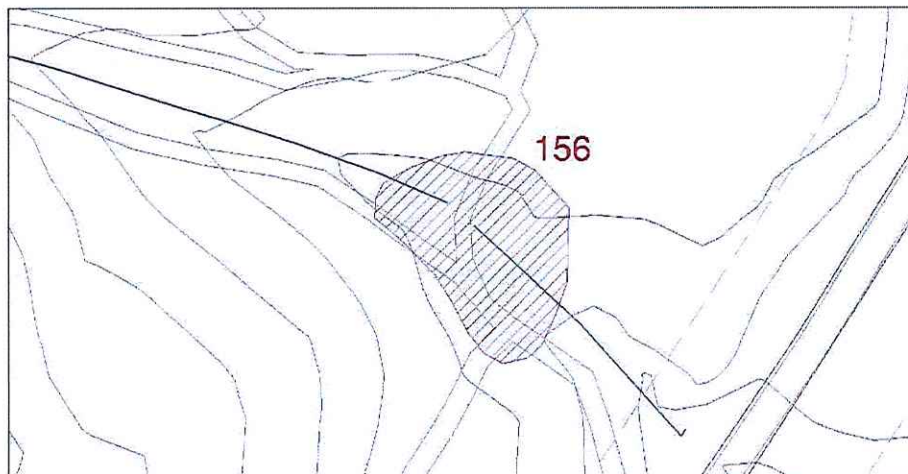
Jaciment n. 50 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/2000

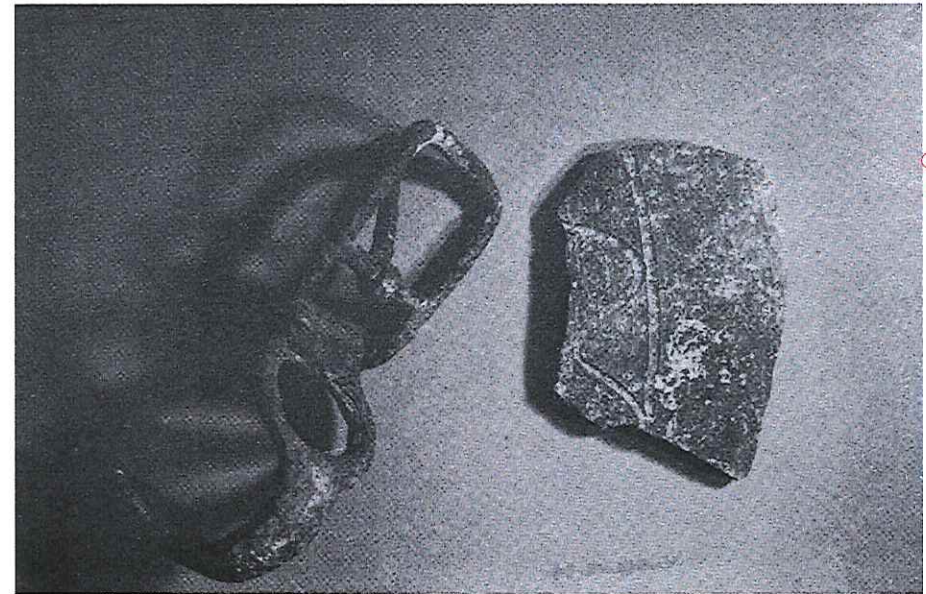
Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8024

DESCRIPCIÓ:	Cinc sitges d'emmagatzematge malmeses parcialment en el moment d'articular-se algunes terrasses de conreu.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Centre de producció i emmagatzematge agrícola
Actual:	Explotació agropecuària
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment excavat i en un estat de conservació molt deficient.
VALORACIÓ:	Camp de sitges. Hi podrien existir més restes arqueològiques als voltants que no han estat localitzades, segons ho palesa la dispersió del material arqueològic trobat en superfície
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	Les sitges les va descobrir Pere Mañé en el moment d'excavar les terrasses per a la plantació d'un camp d'oliveres. La recerca arqueològica posterior, dirigida per Albert Roig, va proporcionar material ceràmic d'època altmedieval i una cassola a torn del segle XII. El 1986, en tornar-se a retallar el terreny per crear noves feixes de conreu, es van fer malbé tres sitges més. Aleshores, es van recollir diversos materials arqueològics: ceràmica, metalls, utensilis lítics...
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 32. ROIG, A., 1979: "Unes sitges alto-medievals a Castellar del Vallès". <i>Arrahona</i> (Sabadell), 7.
Oral:	-

Fragment de ceràmica grisa medieval decorada amb línies incises paral·leles i ondulades, i una sivella de ferro associada a usos ramaders. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 32.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: AEA-02 / 157**DENOMINACIÓ:** Ruïnes de Can Cosidor
Altres denominacions:**SITUACIÓ:** -**DATA:** -**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Arquitectura rural**CONTEXT:** -**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:****Qualificació:****Protecció existent:** Jaciment n. 8 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/5000**DESCRIPCIÓ:** Àrea d'Expectativa Arqueològica.**EVOLUCIÓ D'USOS:****Original:** Habitatge rural**Actual:****ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Enrunat**VALORACIÓ:** Antic mas de cronologia incerta sense excavar**PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)**DADES HISTÒRIQUES:****BIBLIOGRAFIA:****Gràfica:****Escrita:****Oral:**

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8026

NÚM. REF.: **JAV-3 / 158 (ARR-16)**

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric de Can Riera

Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 422.992,00 / 4.606.988,00
Camí de Can Riera. Carretera-1415, PK 26,1

DATA: Ibèric

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. A l'entorn del mas de Can Riera, en un turó elevat sobre el marge dret del riu Ripoll. S'articulen diversos camps d'oliveres en diferents terrasses artificials retallades al terreny natural

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl No Urbanitzable

Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)

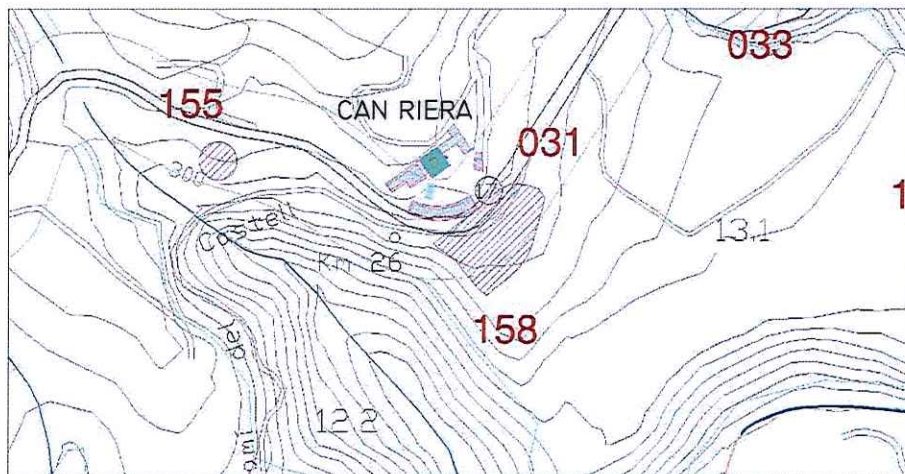
Protecció existent: Jaciment n. 3068 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/5000

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ: Troballa en superfície de fragments dispersos de ceràmica comuna i àmfora ibèrica. No s'han identificat estructures d'habitació associades.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Establiment Ibèric

Actual: Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït. Sense excavar

VALORACIÓ: Petit jaciment ibèric sense vestigis d'estructures

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: Joan Manuel Coll va recollir materials arqueològics dispersos en superfície.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -

Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 19.

Oral: -

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8028

NÚM. REF.: JAV-12 / 159 (AM-01)

DENOMINACIÓ: Poblament ibèric del Castell de Castellar
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.038,46 / 4.606.569,02

DATA: Ibèric

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació amb estructures visibles

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. A tocar del castell, entre unes feixes amb oliveres i camps de conreu situades al marge dret del riu Ripoll i un bosc de pins

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent:

Classificació:

Qualificació:

Protecció existent:

PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Sòl No urbanitzable

Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)

Jaciment n. 3079 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

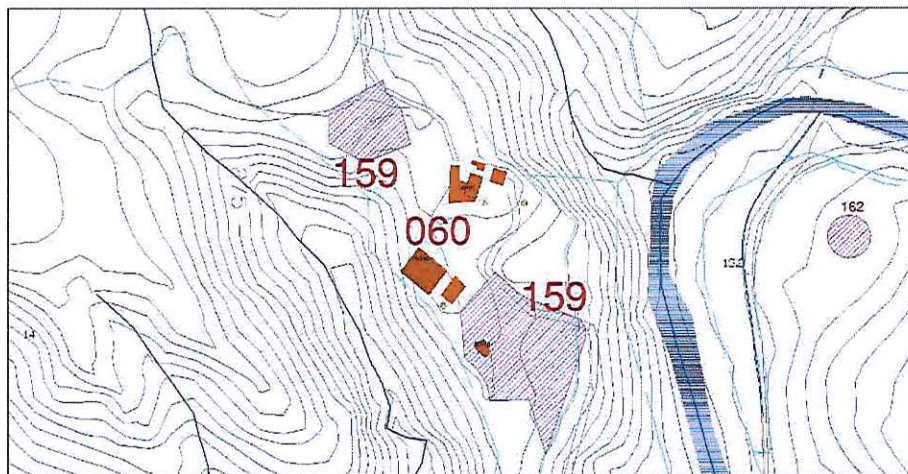
Jaciment n. 15 i 16 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Feixes situades al peu del turó del castell. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009.

DESCRIPCIÓ: Es localitzen en superfície gran quantitat de ceràmiques d'època ibèrica i restes visibles d'estructures d'habitació. L'obertura d'un camí va fer malbé part del jaciment. Aquest material abraça des de final de l'Edat del Ferro fins al segle I aC.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Establiment ibèric
Actual: Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo

VALORACIÓ: Assentament ibèric sense excavar

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: Mossèn Joan Bernades, Rafael Subirana i Pere Mañé constaten la presència de gran quantitat de material ibèric en superfície enfront de la masoveria del castell i la troballa ocasional d'un ganivet de sílex fragmentat. En el moment d'obrir-se un camí forestal es van fer malbé algunes estructures de poca entitat. Amb data de 4 de març de 1992, la Direcció General del Patrimoni Cultural va denegar el permís d'excavació a Ester Planas, Joan M. Coll i Pasqual Izquierdo.

BIBLIOGRAFIA:

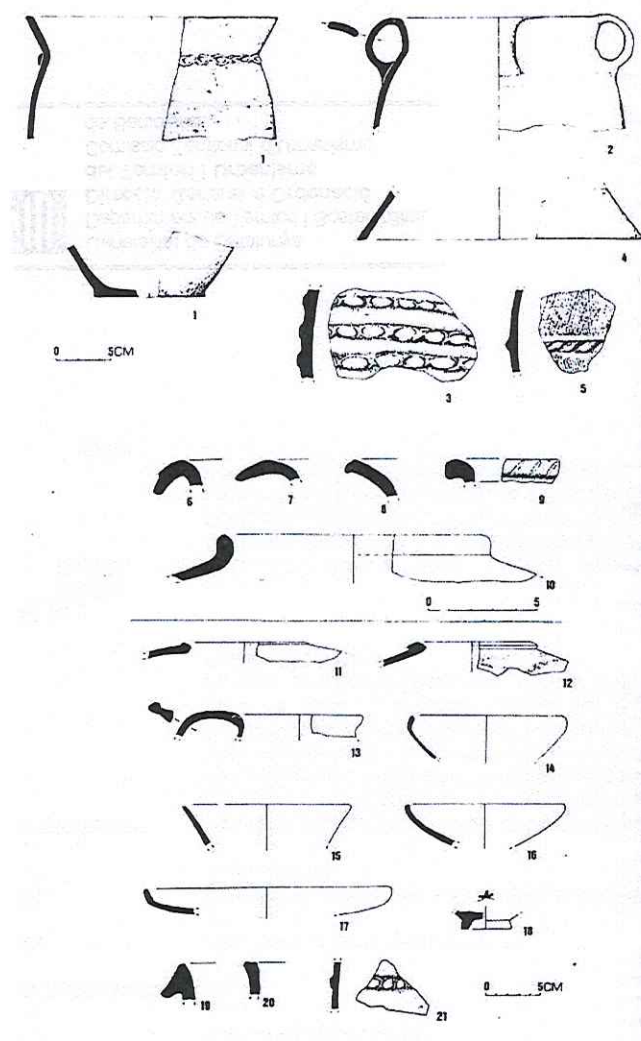
Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 10 i 13-14.
COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric". *Limes*, 3 (Cerdanyola del Vallès): 41-52.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Camps de conreu a tocar de la masoveria del castell. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8031

Ceràmiques procedentes del poblat ibèric del Castell de Castellar del Vallès. 1-3 i 20-21: Ceràmica feta a mà; 6-10: Ceràmica comuna ibèrica; 11-12: Àmfora ibèrica; 13: Bicònic de pasta oxidada; 14: Pàtera grisa; 15-16 i 18: Campaniana A; 17: Campaniana B; 19: Àmfora Dressel 1A. Les il·lustracions 4 i 5 corresponen a fragments de terrissa localitzats en superfície al Pitu de Can Barba. COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: 44.

NÚM. REF.: JAA-4 / 160

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric de La Malesa

Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.089,50 / 4.607.943,75

DATA: Ibèric, romà i medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. Al cim del turó de la Malesa, a prop del riu Ripoll i en les planes de boscos de pins i terrasses de conreu situades a migdia

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl No Urbanitzable

Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)

Protecció existent: Jaciment n. 3080 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

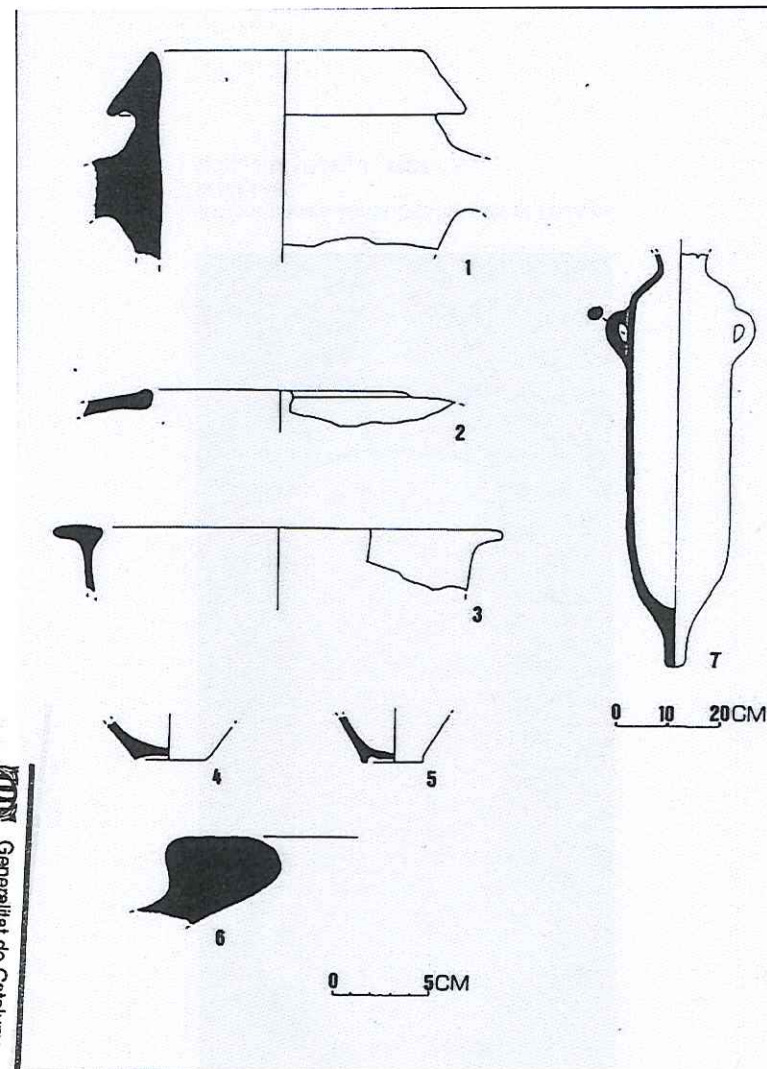
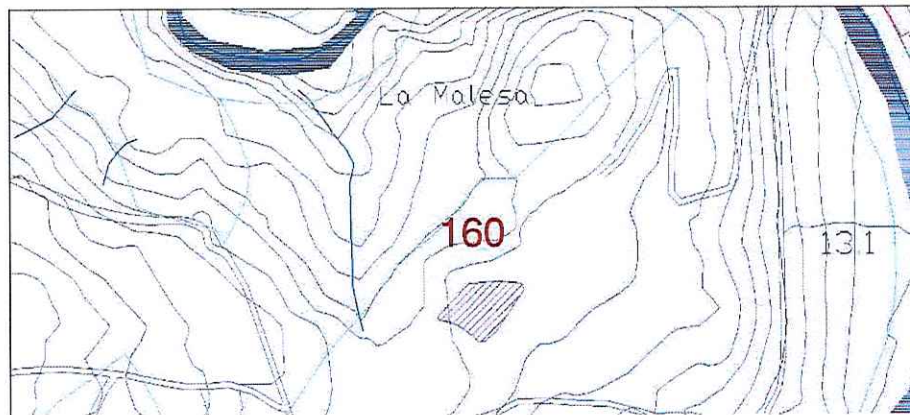
Jaciment n. 1, 21 i 30 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Ceràmiques procedents del Turó de la Malesa. 1: Àmfora Dressel 1A; 2: Àmfora ibèrica; 3: *Kalathos*; 4-5: Bicònics de pasta grisa; 6: *dolium*; 7: Àmfora Mañá C-2. COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: 46.

DESCRIPCIÓ:

Recollida superficial de ceràmica comuna i àmfores ibèrica, púnica (Mañá C-2) i itàlica, grises de la costa i fragments de campaniana A. S'han identificat sobre el terreny restes de murs. Gràcies a la fotografia aèria proporcionada per la Generalitat de Catalunya s'han identificat també altres estructures soterrades per una capa minsa d'estrat vegetal. A prop del cim, en les feixes inferiors apareixen dispersos bocins de ceràmica grisa medieval. En el vessant nord del turó de la Malesa, sobre un petit replà abocat al riu Ripoll, hi ha una balma natural on s'han localitzat tres fragments de ceràmica feta a mà de l'edat del Bronze corresponents a una urna de vora bisellada i coll acanalat.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Establiment ibèric

Actual:

Zona d'explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Bo. Sense excavar, només s'hi han efectuat prospeccions en superfície que han permès delimitar el jaciment

VALORACIÓ:

Assentament d'època ibèrica i romana que té continuïtat d'habitat fins a l'alta edat mitjana

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

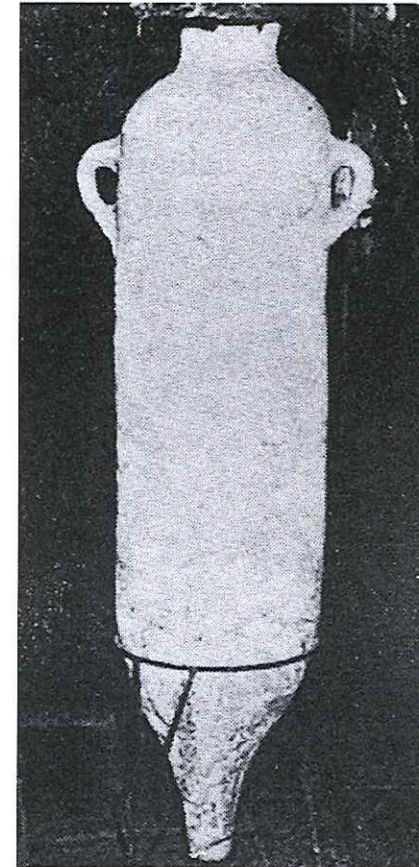
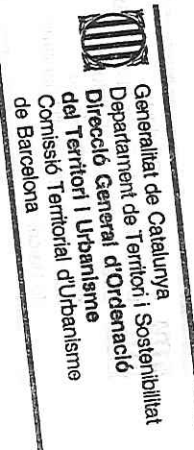
Cap el 1970 en obrir-se les rases de conreu de la finca es van recollir ceràmiques ibèriques i material d'importació itàlic. L'any 1973, Pere Mañé va fer una prospecció acurada de la zona i va determinar, a partir de la ceràmica localitzada, l'àrea aproximada d'ocupació antiga. El 1987, en el decurs d'una prospecció oficial es van tornar a recuperar abundants fragments de terrissa, sobretot d'època romana republicana, i material de construcció procedents del que podria ser un habitatge alt medieval. D'altra banda, cal fer constar que en el mateix turó de la Malesa, en un replà a tocar del riu, el senyor Josep Manel Méndez va recollir a començament dels anys 90 uns quants fragments de ceràmica feta a mà datades de l'edat del Bronze.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:**

-
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 15, 28 i 35.
COLL, J.M.; PLANAS, E., 1988: "L'assentament ibèric de la Malesa". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 25: 7-18.
COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric". *Limes*, 3 (Cerdanyola del Vallès): 41-52.

Oral:

-

Àmfora púnica Mañá C-2 trobada al Tturo de la Malesa.

COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 15.

8033

NÚM. REF.: JAA-20 / 161

DENOMINACIÓ: El Mas Pujol

Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.182,34 / 4.607.682

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. El jaciment està situat al capdamunt d'un petit pujol, i s'estén en diverses terrasses fins al marge dret del riu Ripoll

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

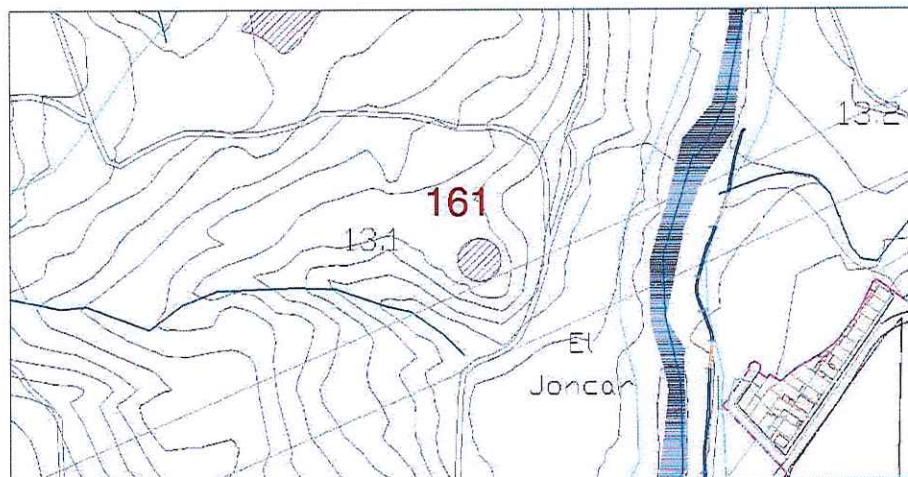
Protecció existent: Jaciment n. 44 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8034

- DESCRIPCIÓ:** Al cim del turó hi ha una escampada de fragments de ceràmica comuna medieval i de material de construcció. S'han recuperat també restes disperses d'elements relacionats amb un mas, tot i que no hi ha estructures visibles, probablement arrasades pels treballs agrícoles que fa dècades que s'hi practiquen.
- EVOLUCIÓ D'USOS:**
Original: Lloc d'habitació medieval
Actual: Zona d'explotació agropecuària
- ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Molt malmès per l'explotació agrícola de l'indret. No hi ha restes visibles d'estructures associades
- VALORACIÓ:** Petit habitatge medieval, probablement continuïtat d'ús de l'establiment ibèric situat al cim del turó de la Malesa
- PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
- DADES HISTÒRIQUES:** Hi ha constància d'una referència documental del segle XII. El text esmenta un *manso* Pujol en el partió de termes entre Sant Esteve de Castellar i Sant Feliu del Racó. Tradicionalment, ha estat un lloc on s'han recuperat en superfície quantitats considerables de bocins de ceràmica medieval i fragments esberlats de teules.
- BIBLIOGRAFIA:**
Gràfica: -
Escrita: VERGÉS MIRASSÓ, MN. A., 1974: *Història de Castellar del Vallès*. Barcelona: 34.
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 35
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8035

NÚM. REF.: JAA-13 / 162

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric del Boà
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.270,34 / 4.606.637

DATA: Ibèric i medieval

AUTORS:

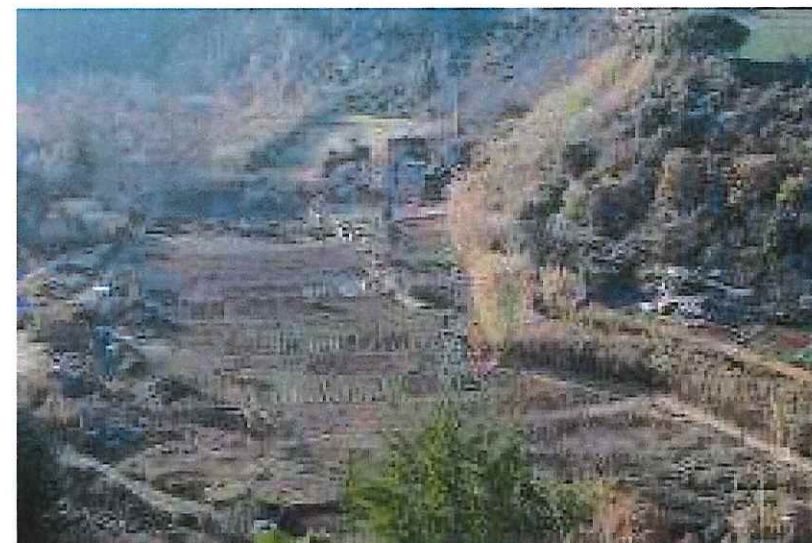
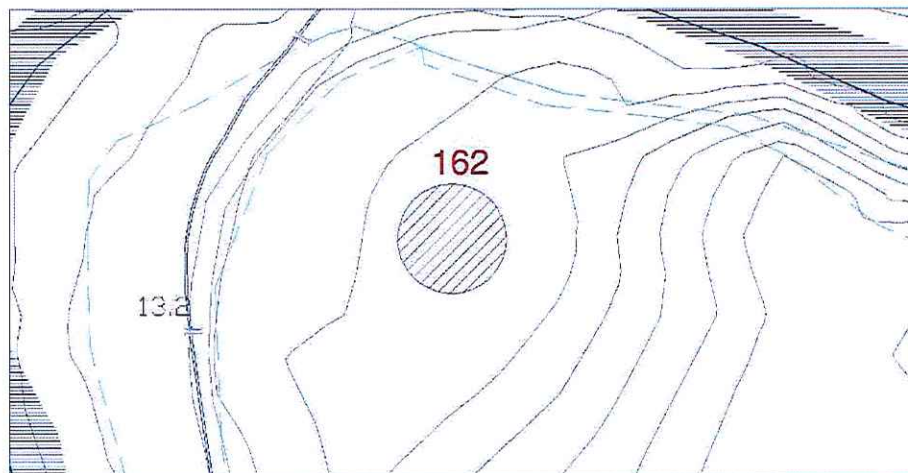
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. El jaciment està situat en una petita terrassa a prop de l'horta municipal del Boà, sobre el marge dret del riu Ripoll.

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:
Qualificació:
Protecció existent: Jaciment n. 3 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Zona de l'horta municipal del Boà
http://www.castellarvalles.cat/Altres/actuacio_detall/Zc0Ukwcc2G9Uctmp1YjysOrakUf6ffMucrbZWbC6q7s

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

9608

DESCRIPCIÓ:

En una àrea d'uns 100 m² es van localitzar diversos fragments de ceràmica comuna ibèrica i un bocí informe de Campaniana B. També es van trobar, a prop d'una cabana de pedra seca, alguns trossos dispersos de ceràmica grisa i les restes d'un molí hidràulic medieval. Cal fer constar la presència en aquesta construcció de nombrosos carreus ben polits, aprofitats probablement d'una edificació anterior.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Establiment ibèric

Actual:

Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Sense excavar. Parcialment erosionat pels conreus moderns

VALORACIÓ:

Petit jaciment ibèric i habitatge medieval

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

L'any 1986, el senyor Josep Manuel Méndez va recollir diversos fragments de ceràmica en superfície.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:**

-

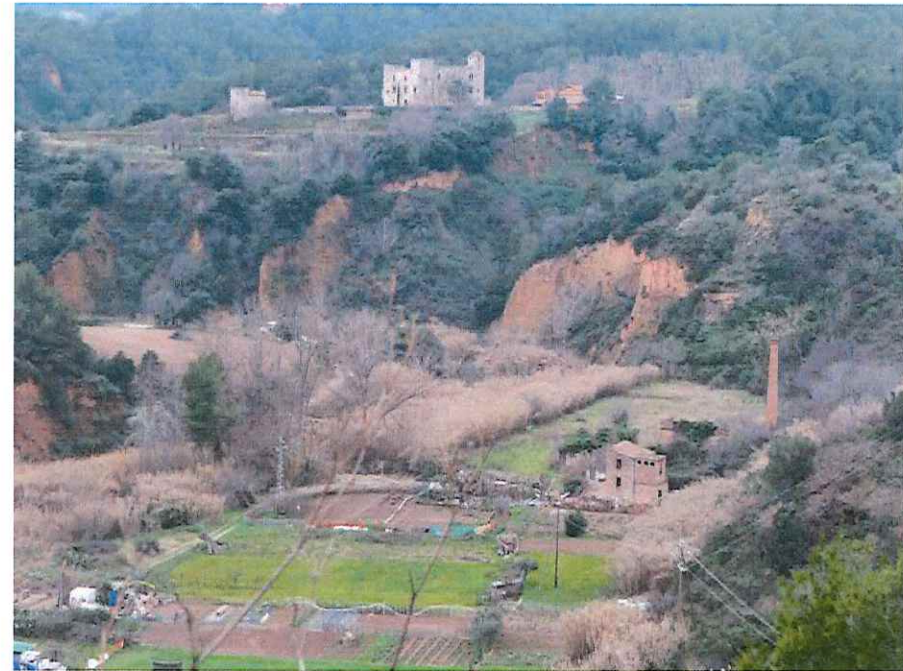
Escrita:

COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 10.
COLL, J.M.; MOLINA, J.A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la comarca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric. Primeres dades". *Limes* (Cerdanyola del Vallès), 3: 41-42.

-

Oral:

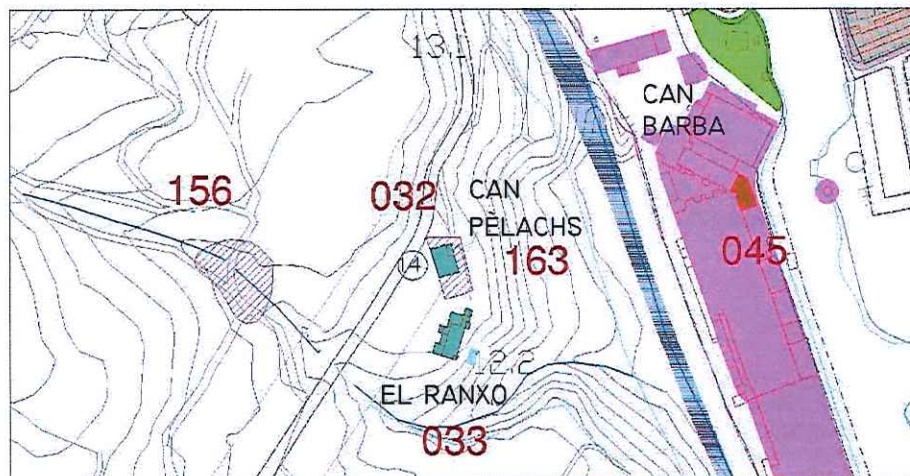
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Perspectiva dels horts, el congost del riu Ripoll i el castell de Castellar Vell al fons. Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

8037

NÚM. REF.:	JAV-10_163 (ARR-14)
DENOMINACIÓ:	Abocador de ceràmiques de Can Pèlacs
Altres denominacions:	Can Pèlachs, Can Pelags, Can Pèlecs
SITUACIÓ:	UTM: 423.274,00 / 4.607.161,75 Carretera-1415, PK 26,5
DATA:	Medieval
AUTORS:	
TIPOLOGIA:	Abocador de ceràmiques
CONTEXT:	Terreny erm. Zona de boscos a l'entorn de la masia de Can Pèlacs, en diverses terrasses artificials i marges abruptes i emmascarats de vegetació
RÈGIM URBANÍSTIC:	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl No Urbanitzable
Qualificació:	Parc forestal. Especial protecció(clau 12.2)
Protecció existent:	Jaciment n. 3076 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciment n. 12 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)
RÈGIM JURÍDIC:	
Titularitat:	
Condicions / servituds:	
PLÀNOL DE SITUACIÓ:	e: 1/5000

Can Pèlachs. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

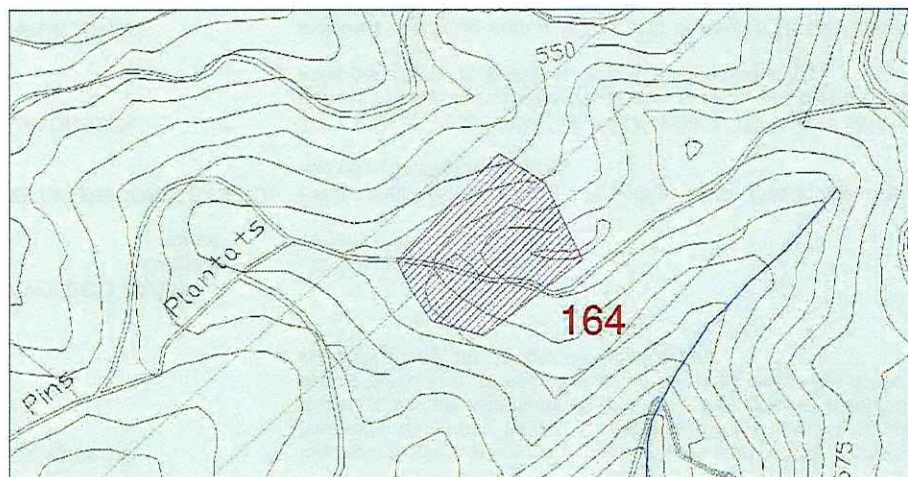
0038

- DESCRIPCIÓ:** Fragments abundants de ceràmica catalana, material de construcció, metalls i vidres dels segles XIII i XIV. Igualment, s'ha recuperat pels voltants una gran quantitat de bocins esberlats de ceràmica moderna, material de construcció, vidres i ferros sense classificar.
- EVOLUCIÓ D'USOS:**
Original: Abocador de ceràmiques
Actual: Terreny erm
- ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Les prospeccions efectuades només han permès de recollir una gran quantitat de material arqueològic que no sembla relacionat amb cap estructura visible
- VALORACIÓ:** Abocador sense excavar
- PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
- DADES HISTÒRIQUES:** El lloc es coneix des de fa molt de temps. En un avenc situat a prop de la porta principal de Can Pèlachs es va localitzar un abocador de terrissa. Es van recollir abundants fragments de ceràmica. L'any 1987, el senyor J. M. Coll va fer una prospecció per l'entorn. El material arqueològic està dipositat a l'Arxiu Històric de Castellar del Vallès, pendent de rentar i classificar.
- BIBLIOGRAFIA:**
Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20.
Oral: -

 Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAA-1 / 164**DENOMINACIÓ:** Tomba de Can Cadafalch
Altres denominacions:**SITUACIÓ:** UTM. 424.007,01 / 4.612.593,42
Camí de Can Cadafalch**DATA:** Medieval**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Lloc d'inhumació isolat**CONTEXT:** Terreny erm. La tomba de lloses amb coberta monolítica a es va trobar en un marge del camí forestal que duu a la finca agrícola de can Cadafalch.**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:** Sòl No Urbanitzable**Qualificació:** Pla especial de protecció de Sant Llorenç de Munt i l'Obac, àrea ampliada; Parc forestal, parc forestal (clau 11.2, 12.1)**Protecció existent:** Jaciment n. 3066 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

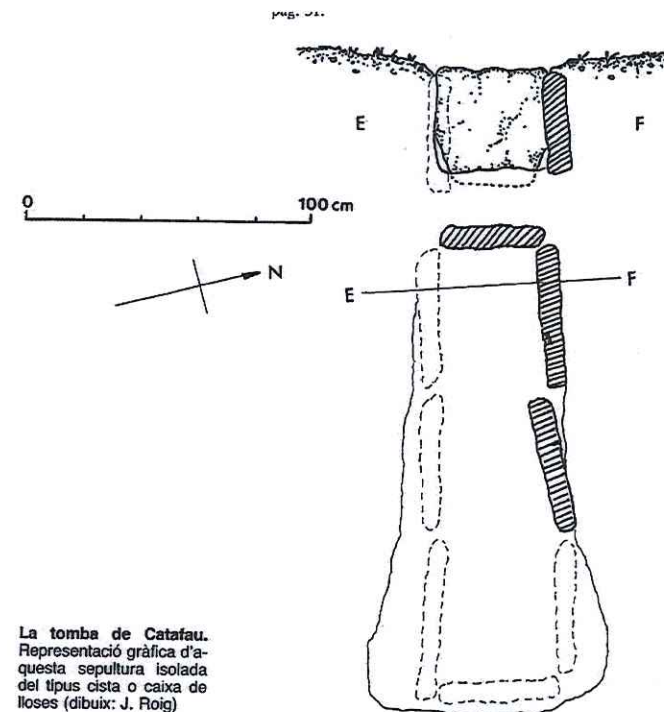
Jaciment n. 53 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:**Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La tomba de Catafau.
Representació gràfica d'a-
questa sepultura isolada
del tipus cista o caixa de
lloses (dibuix: J. Roig)

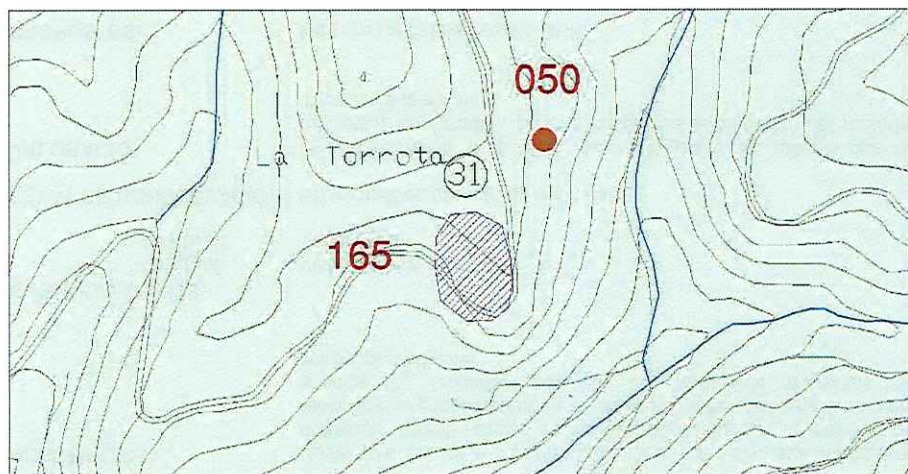

MOLINA, J.A.; ROIG, J, COLL, J.M., FERNÁNDEZ, L., 1991: 104.

8040

DESCRIPCIÓ:	Inhumació individual en una tomba de lloses amb coberta monolítica, excavada al terreny natural i orientada d'est a oest. Fragments dispersos de ceràmica medieval (una vora d'olla globular datada dels segles X-XI). Avui, només romanen in situ dues de les tres lloses de la banda de migjorn i la llosa de la capçalera.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Lloc d'inhumació
Actual:	Terreny erm
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït. Excavat, hi podrien existir més tombes al voltant que no han estat localitzades.
VALORACIÓ:	Tot i que es tracta d'una inhumació aïllada, de la qual avui només romanen in situ dues de les tres lloses, s'ha de fer constar que no es troba gaire lluny de les ruïnes de la torrota de Cadafalch
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	La sepultura va ser localitzada de manera fortuïta pel senyor Lluís Sallent mentre efectuava feines agrícoles. A mitjan de la dècada del 1950, el senyor Sebastià Subirana en va realitzar l'excavació. Les restes òssies de l'individu inhumat han desaparegut.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 34. PLANAS, E., 1989: "Estudi d'una sepultura alto-medieval de Cadafalch". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 28: 13-19. MOLINA, J.A.; ROIG, J., COLL, J.M., FERNÁNDEZ, L., 1991: "Castellar del Vallès. La tomba de Catafau". <i>Catalunya Romànica, XVIII. El Vallès Occidental. El Vallès Oriental</i> . Barcelona: 104-105.
Oral:	-

NÚM. REF.:	JAV-1 / 165 (AM-04)
DENOMINACIÓ:	La Torrota de Cadafalch
Altres denominacions:	La Torrota de Catafau
SITUACIÓ:	UTM: 423.310,00 / 4.612.850,72 Camí de Can Cadafalch a la Font del Plàtan
DATA:	Medieval
AUTORS:	
TIPOLOGIA:	Assentament militar (torre)
CONTEXT:	Terreny erm a tramuntana del terme municipall, en un contrafort boscos del vessant dret del torrent de Castelló, a tocar del camí que voreja el serrat del Castelló procedent de Can Cadafalch
RÈGIM URBANÍSTIC:	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl No Urbanitzable
Qualificació:	Pla especial de protecció de Sant Llorenç de Munt i l'Obac, Àrea ampliada (clau 11.2)
Protecció existent:	Jaciment n. 19509 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciment n. 54 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)
RÈGIM JURÍDIC:	
Titularitat:	
Condicions / servituds:	
PLÀNOL DE SITUACIÓ:	e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Restes del mas de Catafau emmascarades per la vegetació del bosc.
Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2009.

DESCRIPCIÓ: Restes d'una construcció de planta quadrada i diverses estructures annexes. Aparell regular de carreus ben escairats i presència de rebliments argilosos que podrien correspondre a les parets de tàpia ensorrades. Troballa superficial de fragments dispersos de ceràmica medieval.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Vilatge i torre medieval
Actual: Terreny erm

ESTAT DE CONSERVACIÓ: El jaciment es troba força malmès

VALORACIÓ: Hi podrien existir més restes arqueològiques als voltants que no han estat localitzades, segons ho palesa la dispersió del material trobat en superfície

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BCIL

DADES HISTÒRIQUES: A final de la dècada del 1980, va ser parcialment destruït per una màquina, que n'enderrocà una part i en desfigurà la resta.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -

Escrita: ROIG, J.; FERNÁNDEZ, L. 1991: "Castellar del Vallès. La Torrota de Catafau". *Catalunya Romànica, XVIII. El Vallès Occidental. El Vallès Oriental*. Barcelona: 104.
COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 33.

Oral: -

8043

NÚM. REF.: JAA-6 / 166

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric del Mas Astafort
Altres denominacions: Molí de Can Busquets

SITUACIÓ: UTM: 423.389,48 / 4.606.007,01
Camí de Can Carner

DATA: Ibèric, romà i medieval

AUTORS:

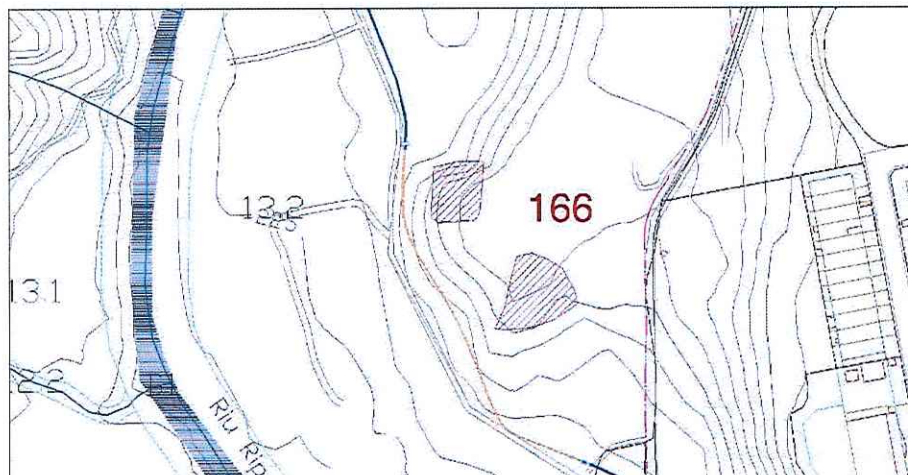
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. Camps de conreu i oliveres sota la carretera de Sabadell.

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl No Urbanitzable
Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent: Jaciment n. 3084 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 31 i 32 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8044

DESCRIPCIÓ:	Restes d'estructures d'un mas alt-medieval (murs construïts fent servir la tècnica de <i>l'opus spicatum</i>) i fragments abundants de ceràmiques comunes ibèriques i romanes. També es té constància de recollida superficial de trossos de pedra de molí de filiació medieval i bocins de terrissa de cuina.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Establiment ibèric i romà i vilatge medieval
Actual:	Camps de conreu
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Molt erosionat. Sense excavar
VALORACIÓ:	Petit jaciment ibèric, explotació romana i mas medieval en ruïnes
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	El 1985, J. M. Coll va recollir en els terrenys conreats a prop del molí de Can Busquets un nombre considerable de fragments ceràmics d'època ibèrica i romana. Les troballes de material en superfície es dispersaven entre les ruïnes del mas alt medieval.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 24 i 35. CASAS, T., 1988: <i>Aproximació al coneixement del món rural romà al Vallès Occidental</i> . Sabadell.
Oral:	-

NÚM. REF.: JAA-18 / 167

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric dels horts del Canyet
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.454,34 / 4.606.916

DATA: Ibèric

AUTORS:

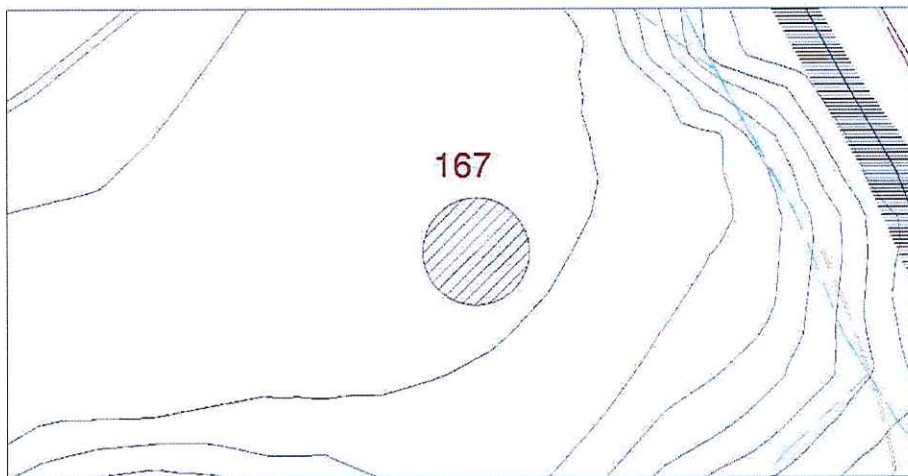
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. S'escampa per unes terrasses de conreu situades al marge dret del riu Ripoll sota dels vessants del Vinyet

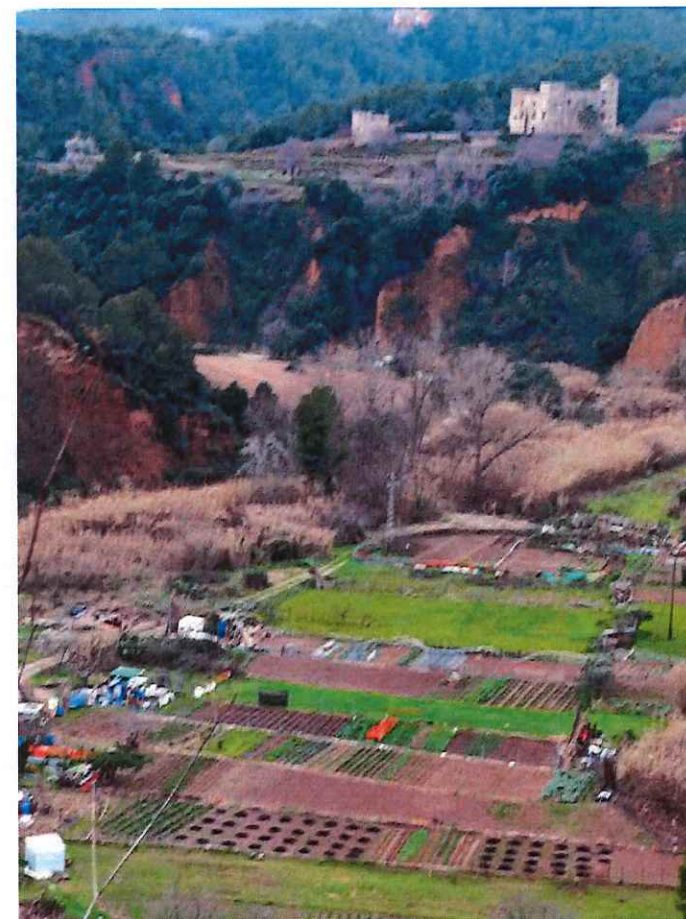
RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:
Qualificació:
Protecció existent: Jaciment n. 28 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Fotografia: SPAL. Àlvar Caixal. 2010.

8046

DESCRIPCIÓ: Nombrosos fragments de ceràmica comuna ibèrica que s'estenen en una plana ocupada actualment per camps de conreu. A simple vista, no han estat localitzades estructures d'habitació o d'emmagatzematge.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Establiment ibèric
Actual: Zona d'explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït com a conseqüència de l'explotació agrícola

VALORACIÓ: Petit assentament d'època ibèrica sense excavar

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: Es va identificar a la segona meitat dels anys vuitanta arran d'una recollida superficial de material ceràmic d'època ibèrica.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 19.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Dues panoràmiques dels anomenats horts del Canyet, a tocar de les gorges del riu Ripoll.
Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

NÚM. REF.: JAV-9 / 168 (ARR-3)

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric de Ca n'Oliver
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.473,62 / 4.606.545,33
Camí de Ca n'Oliver

DATA: ibèric

AUTORS:

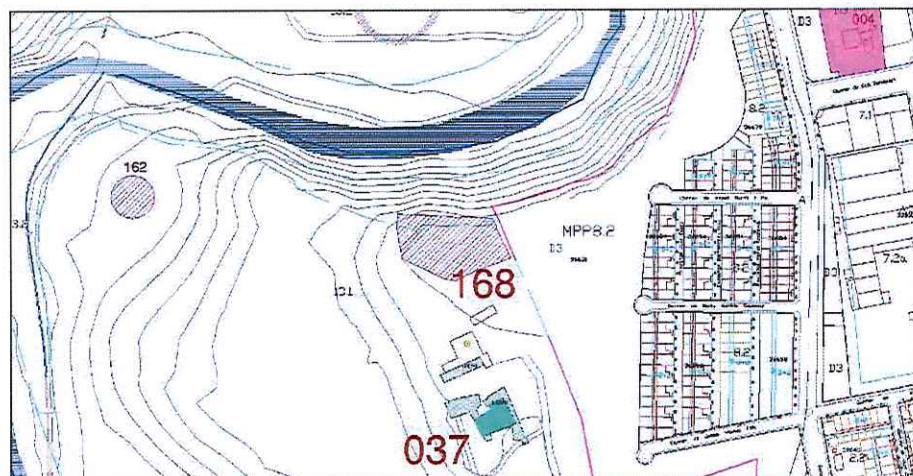
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. Camps de conreu i boscos de pins a prop de la masia de Ca n'Oliver, per sota del mirador i abocat al congost del riu Ripoll

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl No Urbanitzable
Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent: Jaciment n. 3075 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 11 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/5000

Vista general dels camps de conreu i els boscos de pins a prop de la masia de Ca n'Olivé. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8048

DESCRIPCIÓ:	Troballa casual i dispersa de fragments informes de ceràmica ibèrica, ceràmica grisa de la costa catalana i un bocí de ceràmica de vernís negre.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Establiment ibèric
Actual:	Zona d'explotació agropecuària
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït
VALORACIÓ:	Petit assentament ibèric sense excavar
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	El 1986, el senyor J. M. Coll va recollir diversos fragments de ceràmica ibèrica en els camps i boscos de Ca n'Oliver.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 18.
Oral:	-

NÚM. REF.: JAV-21 / 169 (AI-21)

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric del Pitu de Can Barba
Altres denominacions: IES Castellar

SITUACIÓ: UTM: 423.648,48 / 4.607.190,48
Plaça de la Miranda

DATA: Bronze final i Ibèric
AUTORS:

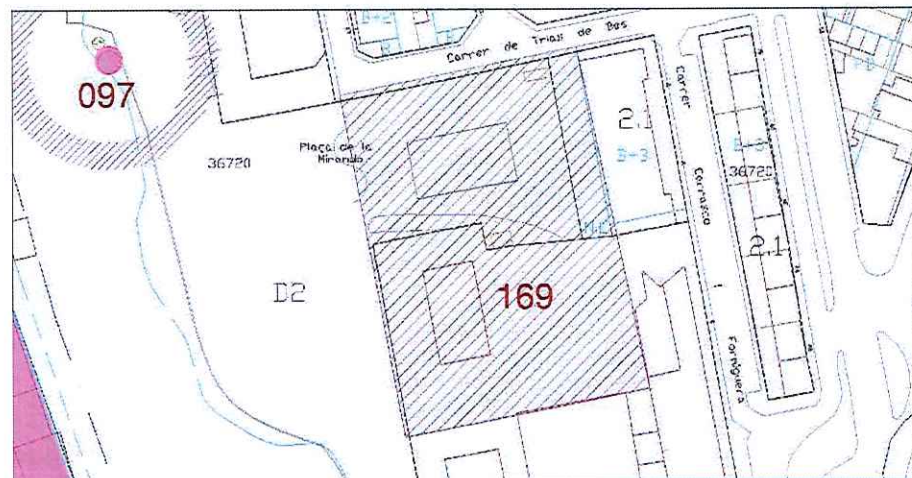
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Explotació agropecuària en una plana elevada sobre el marge esquerre del riu Ripoll (El Pitu de Can Barba) a prop de la carretera de Sabadell a Calders B-124 i darrere d'algunes dependències de l'IES Castellar i d'uns blocs de pisos

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbà
Qualificació: Equipament comunitari educatiu; Espai lliure, àrea verda (claus C1, D2)
Protecció existent: Jaciment n. 3077 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 39 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Vista general de Can Barba. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8050

- DESCRIPCIÓ:** Troballa dispersa de fragments informes i molt rodats de ceràmica comuna ibèrica i de ceràmica feta a mà i decorada amb cordons trenats. Igualment, van aparèixer en superfície bocins de peces lítiques (cal destacar una làmina de sílex de molt bona factura), una destral polimentada i una vora bisellada de plat-tapadora d'adscripció prehistòrica.
- EVOLUCIÓ D'USOS:**
Original: Establiment ibèric
Actual: Explotació agropecuària
- ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Els materials arqueològics localitzats es concentren a prop de la xemeneia i l'actual pati de l'IES Castellar, tot i que no s'ha fet prou prospecció per poder determinar l'extensió i la potència del jaciment
- VALORACIÓ:** Petit assentament d'època ibèrica sense excavar. No s'han trobat vestigis d'estructures
- PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
- DADES HISTÒRIQUES:** L'any 1988, el senyor J. M. Coll va recollir en superfície al costat de la xemeneia de la masia de Can Barba alguns materials ceràmics d'època ibèrica. Amb posterioritat, durant la construcció de l'IES Castellar, es va fer un petit seguiment de les rases de fonamentació del nou edifici escolar, sense que se'n derivés cap resultat positiu. El material arqueològic recollit a tocar de Can Barba consta que es va dipositar a l'Arxiu Històric de Castellar del Vallès
- BIBLIOGRAFIA:**
Gràfica: -
Escrita: COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric". *Limes*, 3 (Cerdanyola del Vallès): 41-52.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8051

NÚM. REF.: JAA-16 / 170

DENOMINACIÓ: Les Feixes del Palau
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.784,34 / 4.608.550

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona agropecuària. El jaciment està situat en unes feixes
gaonades al sud del Puig del Palau, primers estreps de la Carena
de Canyelles, a tramuntana de la urbanització Aire sol C

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

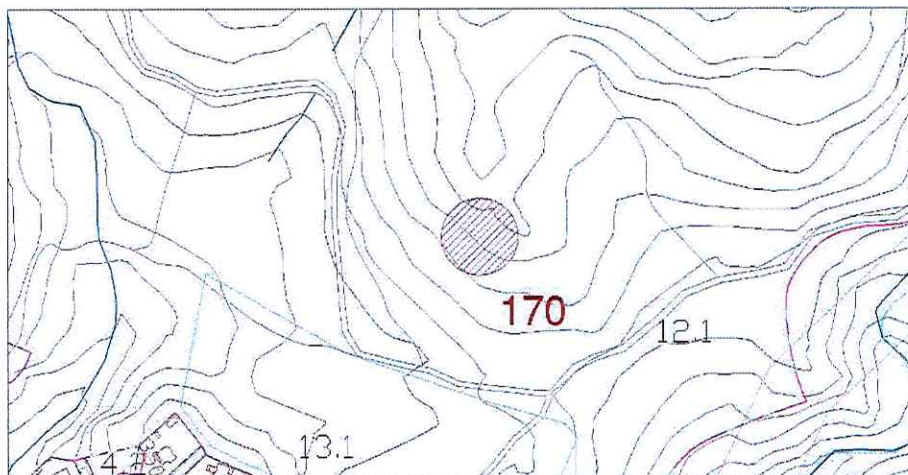
Protecció existent: Jaciment n. 22 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de
Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999.
Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8052

DESCRIPCIÓ: Restes disperses de material ceràmic d'època medieval, bocins esberlats de teules, carreus i algun fragment de molí.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Lloc d'habitació
Actual: Camps de conreu

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït com a conseqüència de l'explotació agrícola i per l'erosió. El terreny natural aflora a molts indrets i es pot observar l'existència de diversos retalls de difícil adscripció cronològica

VALORACIÓ: Petit habitatge medieval sense excavar. No s'ha documentat cap mena d'estructura constructiva

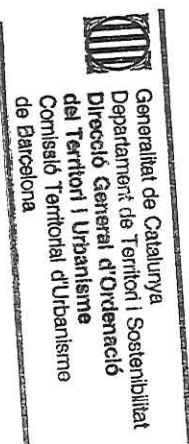
PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: A l'inici dels anys 90, el senyor Alfons Bertran va recollir en superfície uns quants fragments de ceràmica comuna medieval.

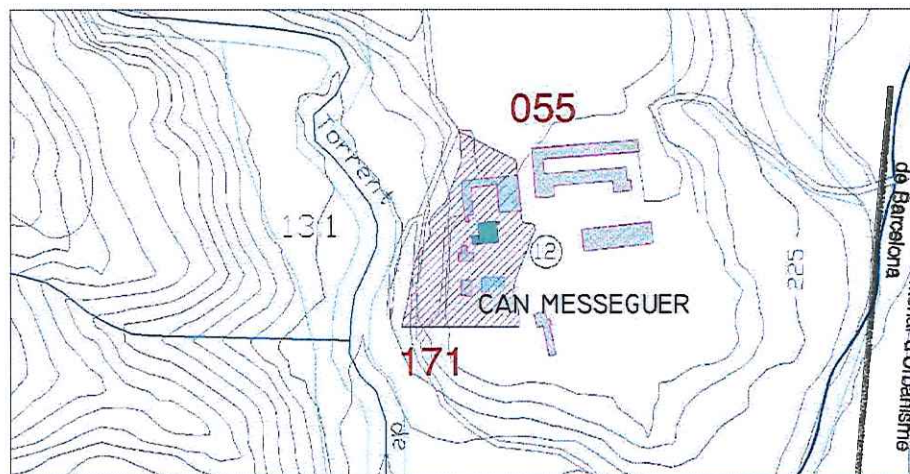
BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: -

8053

NÚM. REF.:	JAV-2 / 171 (ARR-13)
DENOMINACIÓ:	Establiment ibèric de Can Messeguer
Altres denominacions:	Can Massagué
SITUACIÓ:	UTM: 423.888,88 / 4.604.883,47 Camí de Can Messaguer
DATA:	Ibèric, romà i medieval
AUTORS:	
TIPOLOGIA:	Lloc d'habitació sense estructures visibles
CONTEXT:	Zona d'explotació agropecuària. El jaciment està situat en una petita terrassa elevada sobre el marge dret del riu Ripoll, entre la font i el torrent de Can Messeguer
RÈGIM URBANÍSTIC:	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl No Urbanitzable
Qualificació:	Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent:	Jaciment n. 3067 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciment n. 10 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)
RÈGIM JURÍDIC:	
Titularitat:	
Condicions / servituds:	
PLÀNOL DE SITUACIÓ:	e: 1/5000

Panoràmica general dels camps propers a Can Messeguer.
Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ: Troballa en superfície de fragments dispersos de ceràmica comuna ibèrica i ceràmica grisa medieval. Durant les prospeccions però no s'han identificat estructures arquitectòniques coetànies d'aquestes peces.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Establiment ibèric
Actual: Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Dolent. Sense excavar

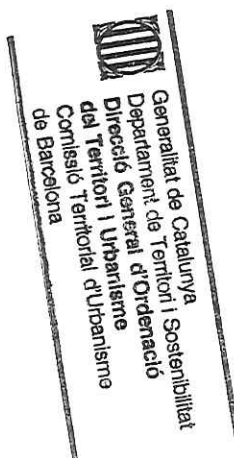
VALORACIÓ: Petit jaciment ibèric

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: L'any 1986, J.M. Coll va recollir materials arqueològics dispersos en superfície. Anteriorment, Ramon Ribera havia localitzat a prop de Can Massagué fragments de *tegulae* romanes.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20 i 28.
Oral: -

8055

NÚM. REF.: JAV-17 / 172 (CU-7)

DENOMINACIÓ: Cal Calissó (desaparegut)
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.913,14 / 4.607.722,84
Plaça de Cal Calissó

DATA: Segles XVIII-XX

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona urbana

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl Urbà

Qualificació: Equipament comunitari, administratiu i serveis urbans; Espais
lliures, places i jardins (claus C5, D3)

Protecció existent: Jaciment n. 15002 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i
Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:

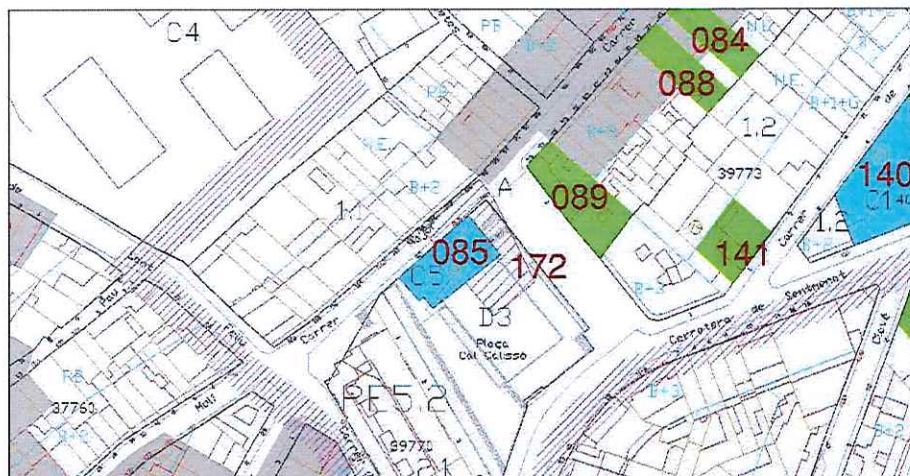
Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

L'habitatge, ja desaparegut, limitava al nord amb el carrer Major, a l'est amb el carrer del Passeig, al sud amb la parcel·la agrícola de la mateixa finca i, a l'oest, amb l'edifici dels antics safareigs de la Baixada del Calvari, construïts per Emili Sala per encàrrec d'Emilia Carles Tolrà (des del 1988 fins al 2002 van ser la seu del Jutjat de Pau). La casa ocupava l'últim espai edificat del poble fins que al segle XIX la va engolir el creixement urbanístic del poble. Correspon al tipus de casa de cos, d'estructura rectangular i dos pisos, bastida amb pedres de l'entorn sense treballar, amb filades més o menys regulars i unides amb morter de calç i reble de fang. Les parets exteriors estaven, en origen, emblanquinades de calç. Es van identificar quatre grans fases arquitectòniques, associades a diferents tècniques constructives emprades.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Habitatge unifamiliar

Actual:

Zona urbana construïda, plaça pública i zona verda

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Destruït

VALORACIÓ:

Un cop enllestida la recerca arqueològica de l'any 2001, l'edifici de Cal Calissó va ser desmuntat

PROPOSTES:

Descatalogar

DADES HISTÒRIQUES:

El juliol de l'any 2001 Joan Manuel Coll va dirigir una excavació arqueològica d'urgència. La recerca va permetre documentar tres fases corresponents a l'època moderna (construcció a la segona meitat del segle XVII, ampliació a inicis del XVIII, i reformes de distribució entre 1802 i 1807) i una intervenció de cap al 1930, en què es va transformar l'edifici en fàbrica de gasoses i de gel (abans, però, la casa de Cal Calissó ja havia estat un petit negoci de matalassos i de collars per als cavalls. La documentació escrita confirma que la casa va ser bastida en algun moment de finals del segle XVII, moment en què apareixen documentats membres la família Massaveu a la baronia de Castellar del Vallès.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:**

COLL, J.M, 2003: "Estudi d'una casa rural del segle XVII: cal Calissó (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *II Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna a Catalunya. Sant Cugat del Vallès (2002):* 338-442 (Volum I).

COLL, J.M, 2004: "Cal Calissó (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Actes de les Jornades d'Arqueologia i Paleontologia. La Garriga, 29 i 30 de novembre, 1 de desembre de 2001.* La Garriga: 898-902 (Volum III).

Oral:

L'edifici dels antics safareigs i una panoràmica del lloc on es va alçar fins no fa gaire temps la masia de Cal Calissó, al final del carrer Major. Fotografies: SPAL (Albert López). 2009.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-20 / 173 (CU-7)

DENOMINACIÓ: Camp de sitges dels carrers de l'església i General Boadella
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.000,00 / 4.607.995,00
Carrer de l'Església, 2-12 / Carrer General Boadella, 20-28

DATA: Baix Imperi - Antiguitat Tardana

AUTORS:

TIPOLOGIA: Camp de sitges

CONTEXT: Zona urbana

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl Urbà

Qualificació: Residencial en poble vell, nucli antic (clau 1.1)

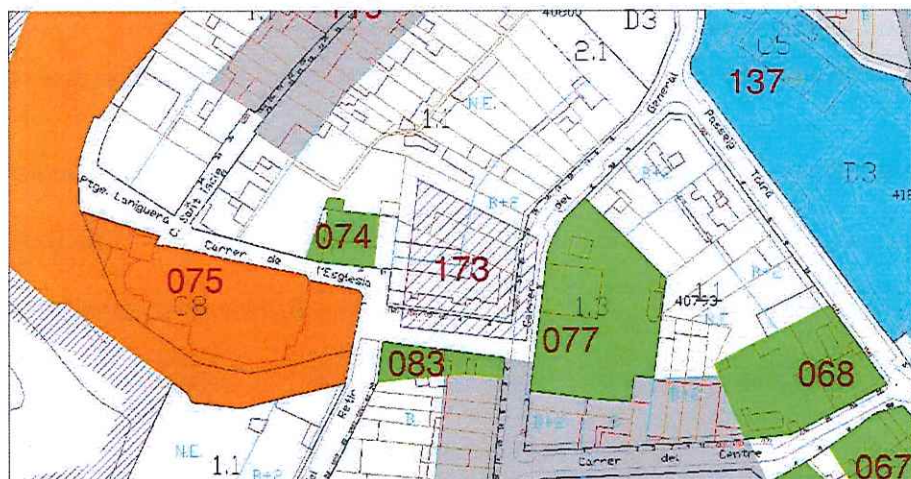
Protecció existent: Jaciment n. 16236 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Fotografia: SPAL. À. Caixal (2009).

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8058

DESCRIPCIÓ:	La recerca arqueològica de l'any 2004 va posar en valor una única sitja excavada al terreny natural i amortitzada, segons el material ceràmic recuperat, entre els segles VI i VII.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Camp de sitges
Actual:	Àrea residencial urbana
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït. Un cop enllestida la recerca arqueològica de l'any 2004, es van tornar a colgar les restes materials localitzades
VALORACIÓ:	No es coneix l'extensió d'aquesta zona d'emmagatzematge. Una part del camp de sitges resta pendent d'excavar
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	L'any 2004, el projecte de construcció d'una àrea residencial i un espai d'ús públic a la cantonada dels carrers Església i General Boadella va motivar, prèviament, una intervenció arqueològica, que va ser dirigida per David Molina.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	SUBIRANA, R., 1979: <i>Obra sabadellenca 1953-1978</i> . Edició d'homenatge. Sabadell.
Oral:	-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell de Territori i Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-16 / 174 (CU-7)

DENOMINACIÓ: Jaciment arqueològic de la Plaça Major (Sectors 1-2)
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.077,00 / 4.607.740,00

DATA: Neolític – Antiguitat Tardana

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació, necròpolis i vil·la romana

CONTEXT: Zona urbana. Espai situat a la plaça Major, entre la carretera de Sentmenat i el carrer del Centre

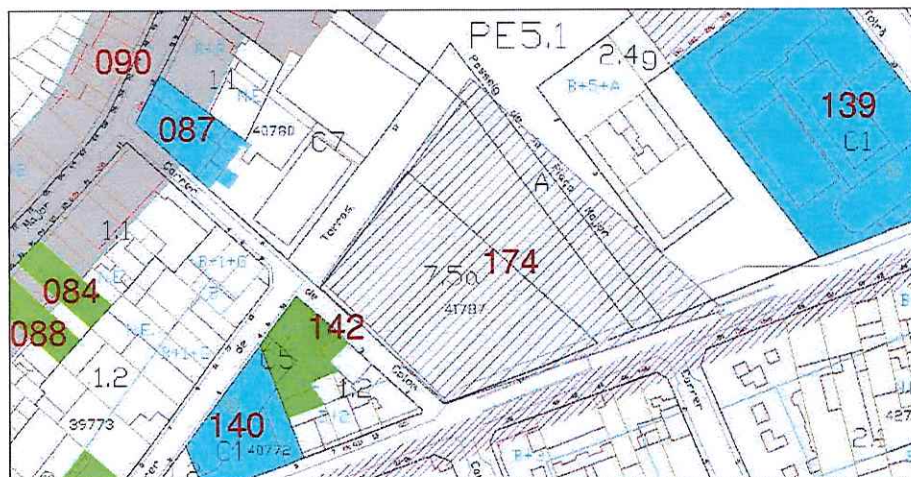
RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbà
Qualificació: Zona Industrial/terciari. Comercial (clau 7.5a)
Protecció existent: Jaciment n. 14466 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Fotografia: SPAL (Albert López). 2009.

DESCRIPCIÓ:

Les diverses estructures del conjunt excavat a la plaça Major corresponen a tres grans períodes. Es van documentar dues sitges d'emmagatzematge i un sepulcre de fossa del Neolític Mig. Associades a l'Edat del Ferro van aparèixer dues estructures per a la canalització de les aigües residuals. Pel que fa a l'Antiguitat Tardana, es van recuperar restes associades a diversos àmbits. D'una banda, estructures corresponents a un sector d'ús industrial i agrícola datat dels segles V i VI, amb magatzems, *lacus*, canals, i forns de pa i de ceràmica. D'una altra, dos espais funeraris dels segles VI-VII amb un total de 21 enterraments en caixa de *tegulae*, caixa de lloses i caixa mixta. Finalment, també es va identificar un àrea d'habitatge i emmagatzematge d'època visigòtica, amb presència de cabanes, llars de foc i abocadors de ceràmiques.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Lloc d'habitatge, centre de producció i explotació agrícola, necròpolis i vil·la romana

Actual: Zona urbana construïda i equipaments públics

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment destruït per la reforma urbanística. Les restes localitzades en el decurs de l'excavació d'urgència es van tornar a colgar un cop enllestida la recerca

VALORACIÓ:

Tota aquesta zona està vinculada a l'àrea arqueològica dels horts de Can Torras, on la intervenció prèvia que s'havia efectuat havien aparegut restes d'època prehistòrica, romana i visigòtica

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: Amb motiu de la construcció d'un aparcament subterrani i en el marc del projecte urbanístic de remodelació de la plaça Major, es va dur a terme entre els mesos d'abril i desembre de 2005, una excavació arqueològica d'aquest sector del centre històric. Tota aquesta zona esdevenia àrea d'expectativa arqueològica per l'aparició de restes d'època prehistòrica, romana i visigòtica en la intervenció que s'havia efectuat prèviament als horts de Can Torras. Els treballs a la plaça Major van ser dirigits per Jordi Roig i Joan Manuel Coll. La recerca va constatar l'existència d'un assentament d'època neolítica amb espais associats d'emmagatzematge i de necròpolis, una continuïtat d'ocupació durant l'Edat del Ferro i el Baix Imperi, i la presència d'estructures i enterraments de l'Antiguitat Tardana.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:

Escrita:

ROIG, J.; COLL, J.M., 2008: *Memòria de la intervenció arqueològica al jaciment de la Plaça Major de Castellar del Vallès (Vallès Occidental)*, abril-desembre 2005. (<http://www20.gencat.cat/docs/CulturaDepartament/DGPC/Document/memories%202009/qmem7036.pdf>).

ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: "La intervenció arqueològica al jaciment de l'aparcament subterrani de la Plaça Major de Castellar del

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Vallès. Primeres dades i resultats preliminars". *Recerca*, 5. Castellar del Vallès (febrer): 117-142.

ROIG, J.; COLL, J.M., [EN PREMSA]: "El jaciment de la Plaça Major de Castellar del Vallès (Vallès Occidental): l'assentament del neolític i el vilatge de l'Antiguitat tardana". *Tribuna d'Arqueologia* 2008. Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura, Barcelona.

Vista general d'un sector de la intervenció arqueològica.

ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: 119.

Lacus de l'Antiguitat Tardana. ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: 130.

Sepulcre de fossa del Neolític Mig. ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: 121.

Vista de les sis tombes un cop retirades les cobertes.
ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: 125.

Conjunt de tombes de *tegulae* de l'Antiguitat Tardana.
ROIG, J.; COLL, J.M., 2007: 125.

La plaça Major un cop enllestida la reforma urbanística, amb la construcció d'un aparcament soterrat, el mercat municipal i l'auditori. Fotografies: SPAL (Albert López). 2009.

8063

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: AEA-04 / 175**DENOMINACIÓ:** Area d'expectativa Arqueològica del Nucli antic de Castellar del Vallès.**Altres denominacions:****SITUACIÓ:** Tot el nucli antic.**DATA:** -**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Arquitectura urbana**CONTEXT:** -**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:****Qualificació:****Protecció existent:** Cap**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/15.000**DESCRIPCIÓ:**

Area d'Espectativa Arqueològica dels carrers i edificis del nucli antic.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Habitatge uebans

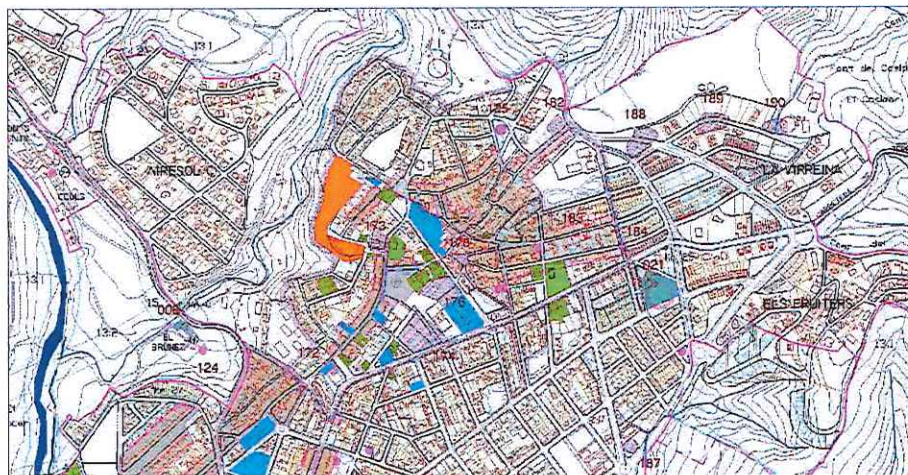
Actual:**ESTAT DE CONSERVACIÓ:****VALORACIÓ:**

Nucli urbà amb expectativa de troballes arqueològics.

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica).

En properes actuacions del subsòl dels habitatges incosos al nucli s'hauran de fer excavació arqueològica.

DADES HISTÒRIQUES:**BIBLIOGRAFIA:****Gràfica:****Escrita:****Oral:**

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8064

NÚM. REF.: JAV-19 / 176 (CU-7)

DENOMINACIÓ: Jaciment arqueològic dels horts de Can Torras

Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.136,00 / 4.607.870,00
Plaça Major, passeig de Tolrà i carrer del Centre

DATA: Neolític – Antiguitat Tardana

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació, centre d'explotació agrícola i necròpolis

CONTEXT: Zona Urbana. Horts distribuïts en tres terrasses a tocar de la plaça Major i a un centenar de metres a ponent de l'església parroquial de Sant Esteve. Havien format part de les eres o patis de les masies de Can Torras i Can Boadella (actualment Can Gorina)

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Pla Especial 5.1

Sòl Urbà

Classificació: Espais lliures. Places i jardins (clau D3)

Qualificació: Jaciment n. 15991 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

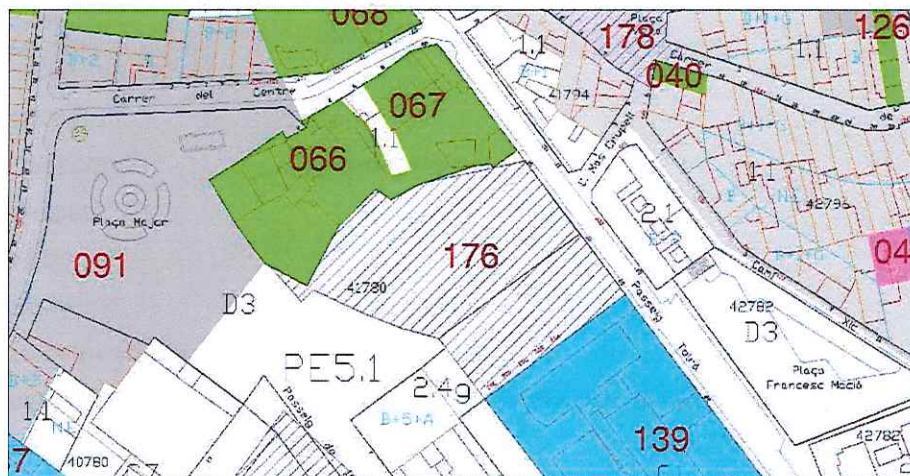
Protecció existent: Jaciment n. 27 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Fotografia: SPAL (Albert López). 2009

DESCRIPCIÓ:

El projecte de remodelació urbana dels horts i patis de les masies de Can Torras i Can Boadella, a prop de la plaça Major, va generar una intervenció arqueològica prèvia que va permetre documentar estructures corresponents a un assentament i necròpolis d'època neolítica, i a la *pars rústica* d'una vil·la de l'antiguitat tardana. Pel que fa al primer establiment, es van localitzar restes de cubetes amb abundant material ceràmic de rebuig, una sitja de perfil troncocònic i fons pla, i quatre inhumacions amb dos individus adults i dos infants. D'altra banda, es van identificar diverses estructures associades a un àmbit d'explotació agrària i artesanal datat dels segles VI-VIII. Es tracta d'un *lacus*, algunes cubetes i fosses de combustió i un camp de sitges (majoritàriament de cos troncocònic i fons lleugerament pla). El material ceràmic recuperat era força abundant. Hi destacaven, sobretot, ceràmica de cuina, plats i copes de vidre i utilitat domèstic de ferro.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Lloc d'habitació

Actual:

Aparcament, plaça pública i vials urbans

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment destruït. Els vestigis localitzats es van tornar a colgar un cop enllestida la recerca arqueològica

VALORACIÓ:

Vilatge rural de l'antiguitat tardana que s'escampa pel centre urbà de Castellar del Vallès i que és continuïtat d'un lloc d'habitat conegut des del neolític. Cal relacionar aquest jaciment amb les restes identificats en els sectors 1 i 2 de la plaça Major

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

Aquest jaciment va ser identificat a finals de la dècada del 1980. A simple vista, s'observaven abundants restes d'*opus signinum* emprades als marges de les feixes dels horts i fragments dispersos de ceràmica romana. L'any 2003, un projecte de remodelació endegat per l'Ajuntament preveia la transformació d'aquest espai en un aparcament i l'obertura d'un nou vial. A causa d'aquesta intervenció es va dur a terme un primer sondeig informatiu que va posar al descobert diverses estructures de l'antiguitat tardana. Posteriorment, es va efectuar una excavació arqueològica dirigida per Joan Manuel Coll i Jordi Roig. La recerca va constatar l'existència d'un jaciment d'època neolítica i d'un vilatge rural de l'antiguitat tardana. Probablement, aquest darrer assentament tenia l'origen en una vil·la baix imperial situada entre les masies de Can Torras i Can Gorina, ocupant gran part de l'espai de l'actual Passeig de la Plaça Major.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:**

-

Escrita:

SUBIRÀ, M.E.; GARCIA, E.; BERROCAL, I., 2004: *Informe de les restes humanes recuperades a l'estructura 11 dels Horts de Can Torras (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. Unitat d'Antropologia,

Departament de Biologia Animal, Biologia Vegetal i Ecologia, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra.

COLL, J.M.; ROIG, J., 2005: "Un assentament del neolític i un vilatge de l'antiguitat tardana als horts de Can Torras (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Recerca*, 4. Castellar del Vallès (desembre): 45-58.

COLL, J.M.; ROIG, J., 2006: "La intervenció arqueològica als horts de Can Torras (Castellar del Vallès): un assentament del neolític i un vilatge de l'antiguitat tardana". *Tribuna d'Arqueologia 2003-2004*. Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura. Barcelona: 113-127.

COLL, J.M., 2008: *Memòria de la intervenció arqueològica als Horts de Can Torras (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*, març-abril 2003.

<http://www20.gencat.cat/docs/Cultura/Departament/DGPC/Document/memories%202009/gmem7016.pdf>

Oral:

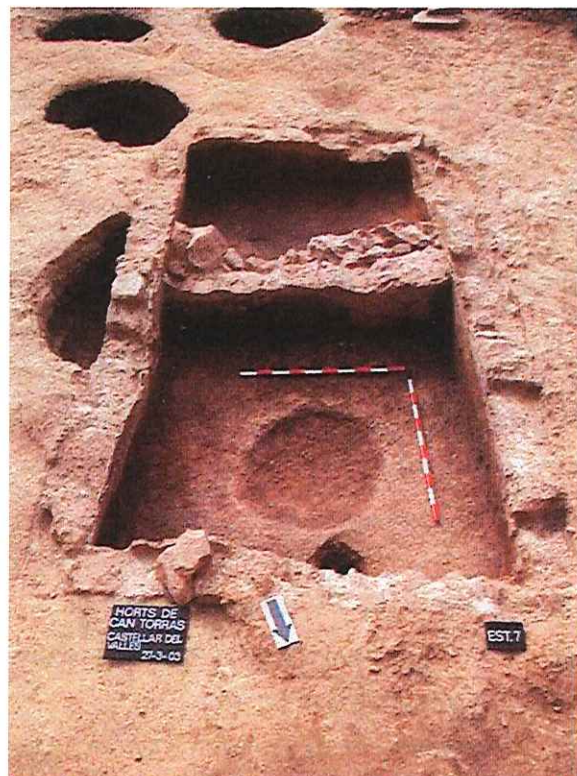
-

Sitja reutilitzada com a lloc d'enterrament simultani al Neolític Mitjà.
COLL, J.M.; ROIG, J., 2005: 48.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Estat actual de les obres que s'efectuen als horts de Can Torras. Fotografies:
SPAL (Albert López). 2009.

Vista general del lacus i d'algunes sitges del vilatge de l'antiguitat tardana. COLL, J.M.; ROIG, J., 2005: 54.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8067

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8068

NÚM. REF.: JAA-10 / 177

DENOMINACIÓ: Assentament prehistòric del Pla de la Bruguera
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.152,30 / 4.605.676,68
Polígon Industrial del Pla de la Bruguera. Parcel·la situada entre els carrers Maresme, Segarra, Conca de Barberà i Berguedà.

DATA: Neolític Antic

AUTORS:

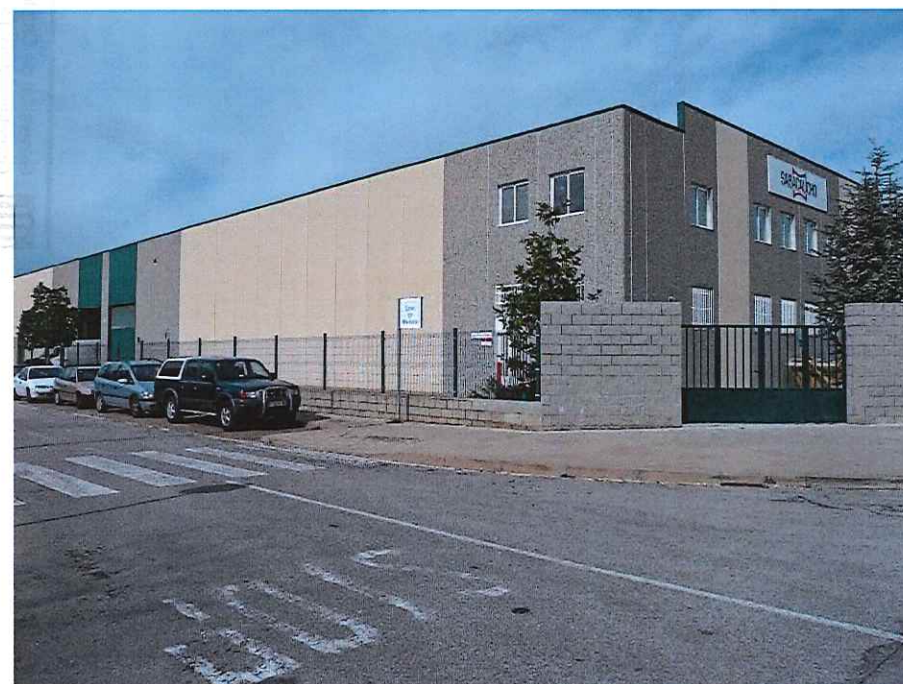
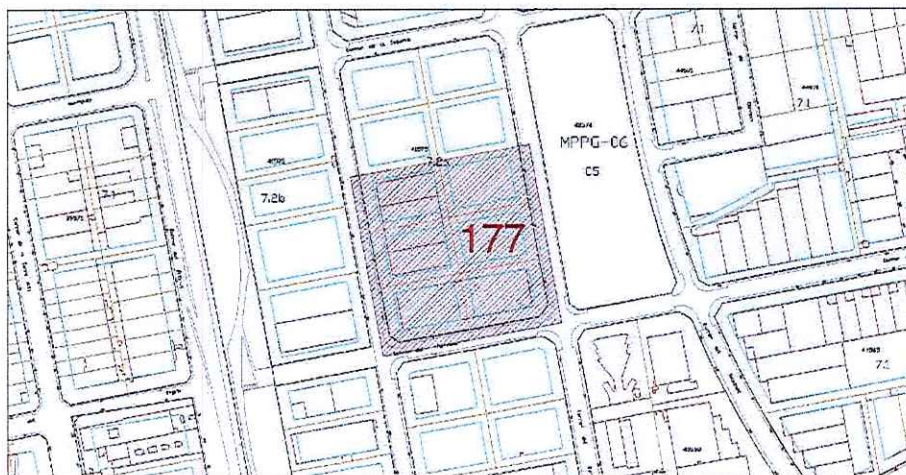
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Polígon industrial del Pla de la Bruguera

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbanitzable
Qualificació: Zona Industrial/terciària, indústria mitjana (clau 7.2a)
Protecció existent: Jaciment n. 10270 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 40 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

La parcel·la vista per davant (nau industrial). Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

DESCRIPCIÓ:

La recerca arqueològica va documentar un lloc d'ocupació amb sis estructures de planta circular (depressions artificials excavades al subsòl) molt malmeses per la posterior explotació agrària de l'indret. En els reblliments d'aquestes cubetes van aparèixer fragments de ceràmica, mans de molí, destrals polides i altres restes lítiques de sílex i quars. L'estudi de les restes de fauna va permetre reconèixer una important activitat ramadera i cinegètica.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Lloc d'habitació
Actual: Polígon industrial

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït arran de la construcció de les naus industrials del polígon i l'obertura dels vials. Tot i això, gran part de la parcel·la afectada continua sense edificar-se

VALORACIÓ: Assentament prehistòric parcialment excavat. Els vestigis trobats es van tornar a colgar

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: El jaciment va ser localitzat el desembre del 1989 per dos estudiants de Castellar del Vallès en un dels talussos que l'Institut Català del Sòl va rebaixar en aquesta zona per ubicar el nou polígon industrial. Dos anys més tard es va efectuar una excavació d'urgència dirigida per Alfons Figols Alonso i Enric Bernades Postils.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:
Escrita:

- FIGOLS ALONSO, A., 1991: "Anàlisi territorial del jaciment del neolític antic a l'aire lliure del Pla de la Bruguera (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". 9è Col·loqui Internacional d'Arqueologia de Puigcerdà. *Estat de la investigació sobre el neolític a Catalunya*. Institut d'Estudis Ceretans. Puigcerdà: 93-94.
- FIGOLS ALONSO, A., 1995: "Estudi de l'estratègia econòmica de la comunitat del neolític antic establerta al Pla de la Bruguera (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Limes: Revista d'Arqueologia*, 4-5, Cerdanyola del Vallès: 19-28.
- FIGOLS ALONSO, A.; BERNADES POSTILS, E., 1990: *Memòria de la intervenció d'urgència al Pla de la Bruguera (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. 1990.
http://www20.gencat.cat/docs/CulturaDepartament/DGPC/Documents/Documents2008/arxiu/qmem114_web.pdf

Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La parcel·la vista per darrera (camps erms pendents d'urbanitzar). Fotografies: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

8070

NÚM. REF.: JAV-18 / 178 (CU-9)

DENOMINACIÓ: Jaciment arqueològic del carrer de Sant Miquel
Altres denominacions: Plaça Vella

SITUACIÓ: UTM: 424.179,36 / 4.607.941,64
Entre els carrers Puigvert i del Centre

DATA: Segles XVIII-XX

AUTORS:

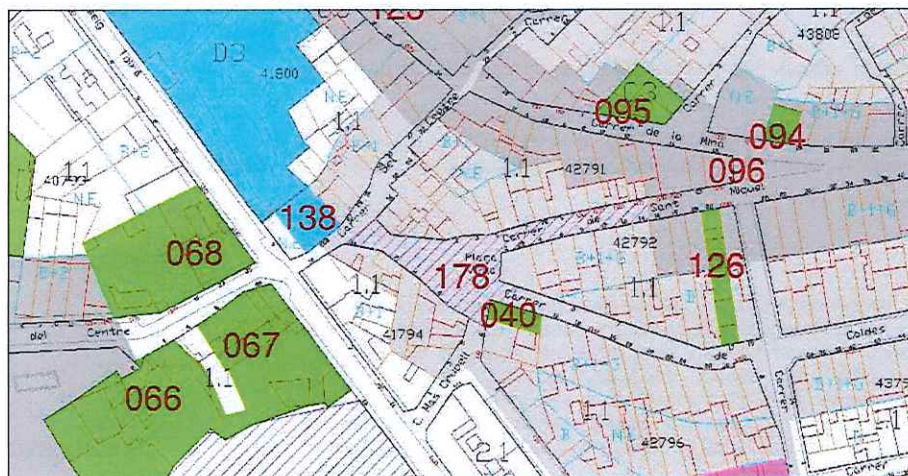
TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

CONTEXT: Zona urbana. Nucli antic

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbà
Qualificació: Residencial en poble vell. Nucli antic(clau 1.1)
Protecció existent: Jaciment n. 15260 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 42 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

La plaça Vella després de la rehabilitació de l'any 2002. Fotografia: SPAL (Albert López). 2009.

DESCRIPCIÓ: La intervenció arqueològica de l'any 2002 va posar al descobert restes d'estructures (paviments de rajoles i caires, murs i envans, fossa sèptica, bassa d'amarar calç) associades als habitatges (Cal Bernat i Mas Crupell) que van ser enderrocats a causa de la remodelació i ampliació de la plaça Vella, l'any 1909.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Habitatge
Actual: Via urbana i plaça pública

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Totes les estructures i vestigis recuperats per la recerca arqueològica es van tornar a colgar un cop enllestits els treballs.

VALORACIÓ: Restes de les edificacions de Can Bernat i de la trama urbana. Qualsevol modificació del subsòl pot afectar estructures associades a l'antic camí de Caldes

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: El carrer de Sant Miquel és paral·lel al carrer de Caldes, antic camí que comunicava ambdues poblacions. La configuració de l'espai entorn de la plaça Vella és de formació recent, fruit del projecte de remodelació del centre urbà i l'enderroc d'algunes cases d'aquest sector. L'any 2002, com a conseqüència de les obres de renovació i d'instal·lació de serveis de clavegueram per part de l'Ajuntament de Castellar del Vallès al carrer de Sant Miquel fins a la plaça Vella, es va programar, prèviament, una excavació arqueològica d'urgència, que va ser dirigida per Jordi Roig. El resultat de la intervenció va ser la localització de vestigis arqueològics en tres indrets del traçat de les rases.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:

Escrita: -
ROIG, J., 2005: *Memòria de la prospecció i la intervenció al carrer de Sant Miquel – plaça Vella (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. Octubre de 2002.
http://www20.gencat.cat/docs/Cultura/Departament/DGPC/Document/memories%202009/qmem6662_web.pdf.pdf

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

El carrer de Sant Miquel. Fotografia: SPAL (Albert López). 2009.

NÚM. REF.: JAA-14 / 179

DENOMINACIÓ: Sitges del camí del mas Canyelles
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.266,34 / 4.609.456

DATA: Medieval

AUTORS:

TIPOLOGIA: Camp de sitges

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. Al marge del camí que mena al mas Canyelles, en un trencall emboscats

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

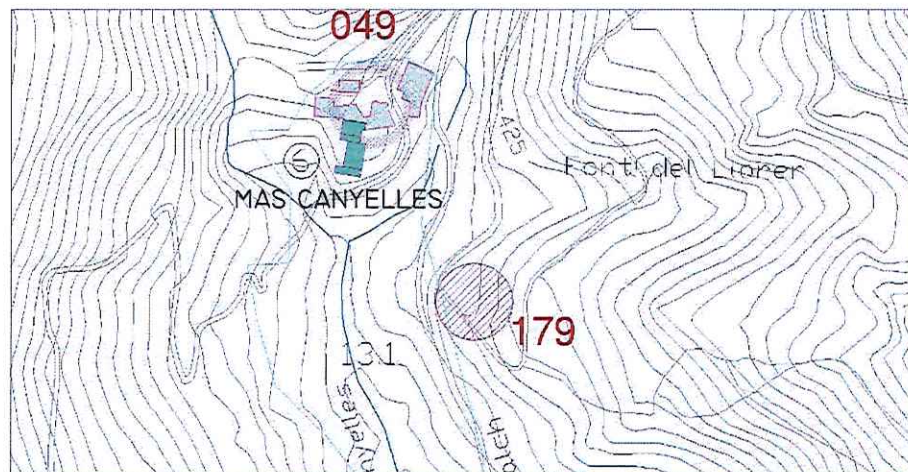
Protecció existent: Jaciment n. 5 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Camí del mas Canyelles. Fotografies: SPAL (Imma Vilamala). 2009

DESCRIPCIÓ: Dues sitges d'emmagatzematge malmeses parcialment en el moment d'obrir-se el camí. Colgades amb terra, blocs de pedra i material ceràmic.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Centre de producció i emmagatzematge agrícola

Actual: Camí rural

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Parcialment destruït

VALORACIÓ: Camp de sitges sense excavar. No es coneixen estructures associades

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

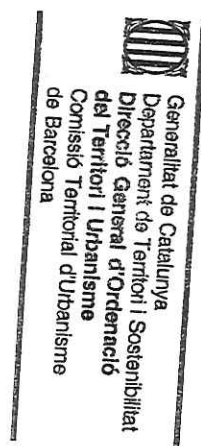
DADES HISTÒRIQUES: El jaciment va ser identificat pel senyor Josep Manel Méndez el 1997. Va recollir alguns fragments de ceràmica medieval que procedien de dues sitges retallades parcialment pels marges del camí que duu al mas Canyelles. Aquest indret està documentat des del segle XI.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -

Escrita: -

Oral: -

8074

NÚM. REF.: JAA-12 / 180

DENOMINACIÓ: La Balma del Torrent de Canyelles
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM. 424.284,92 / 4.612.704, 556

DATA: Bronze Final

AUTORS:

TIPOLOGIA: Desconeguda

CONTEXT: Terreny erm. El jaciment està situat en una zona de bosc a tocar de la llera del torrent de Canyelles, sota els estreps del Turó de Canyelles

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

Protecció existent: Jaciment n. 2 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

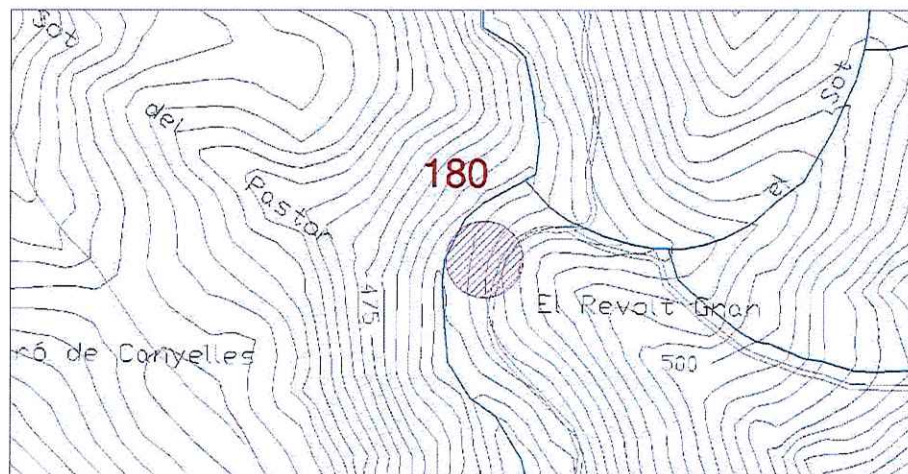
PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Panoràmica del torrent de Canyelles. Fotografia: SPAL (Imma Vilamala). 2009.

DESCRIPCIÓ: Dos fragments de ceràmica feta a mà corresponents a un plat tapadora de vora bisellada.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original:

Desconegut

Actual:

Terreny erm i zona de boscos en una àrea de paisatge fluvial

ESTAT DE CONSERVACIÓ: No hi ha prou informació per valorar-ne la conservació

VALORACIÓ:

Probablement, la bauma ha estat un lloc d'aixopluc al llarg de diversos períodes històrics. L'aparició dels fragments ceràmics cal relacionar-la segurament amb un petit assentament agrícola d'època prehistòrica del qual no se'n coneix cap estructura visible

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

A començament des anys 90, el senyor Joan Manel Méndez va recollir un parell de fragments ceràmics. Cal fer constar que les dimensions i situació de la balma, dins de la llera del torrent, impossibilita l'ús d'aquest indret com a lloc d'habitació i suggereix que aquests materials hagin estat arrossegats fins aquí per alguna crescuda sobtada del torrent.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:

-

Escrita:

-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8076

NÚM. REF.: JAA-11 / 181

DENOMINACIÓ: Necròpolis prehistòrica del Pla de la Bruguera
Altres denominacions: Centre de Distribució Sony España

SITUACIÓ: UTM: 424.297,75 / 4.604.956,72
Polígon Industrial del Pla de la Bruguera

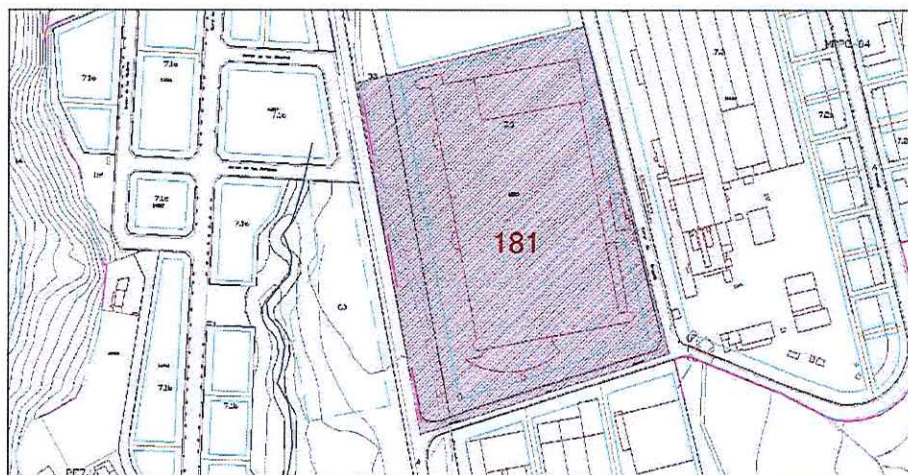
DATA: Bronze Antic i Mitjà – Primera edat del Ferro
AUTORS: -
TIPOLOGIA: Necròpolis d'incineració del tipus Camp d'Urnes

CONTEXT: El jaciment s'estén per la zona enjardinada de la parcel·la que ocupa el magatzem de distribució de Sony España, entre els carrers Berguedà i Garraf. El Pla de la Bruguera és una esplanada d'uns tres quilòmetres de llarg orientada en direcció nord-sud i situada entre el torrent de Colubers i el riu Ripoll, a mig camí dels termes municipals de Castellar del Vallès i Sabadell

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbanitzable
Qualificació: Zona Industrial/terciari, indústria gran; Espais lliures, places i jardins (claus 7.3, D3)
Protecció existent: Jaciment n. 8153 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 41 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/7500

El magatzem de SONY España al Pla de la Bruguera. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal).

2010
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

A través de la recerca arqueològica es van localitzar, d'un costat, dues fosses de planta irregular reblertes amb materials diversos (ceràmica a mà i fragments metàl·lics) i una inhumació infantil en fossa simple de planta circular. Totes aquestes estructures dataven del Bronze Antic. D'altra banda, es van identificar vint-i-quatre *loculi* (sempre es tracta d'una fossa simple, de planta circular o ovalada excavada en les argiles quaternàries), a part d'altres estructures d'enterrament desplaçades i mig destruïdes, que pertanyen a la primera edat del ferro.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Necròpolis

Actual:

Polígon industrial

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment destruït arran de la construcció de les naus industrials del polígon i l'obertura dels vials. Tot i això, una gran part de la parcel·la ocupada pel magatzem de distribució de SONY continua sense edificar-se

VALORACIÓ:

Necròpolis de la primera edat del Ferro parcialment excavada al llarg de tres campanyes arqueològiques. Les restes localitzades es van tornar a colgar

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

En una parcel·la del Polígon Industrial del Pla de la Bruguera, l'empresa Sony España SA va construir entre 1992 i 1993 un centre de distribució. Els moviments de terra efectuats per a la construcció d'aquesta nau industrial van deixar al descobert, el juny de 1992, fragments dispersos de ceràmiques i restes estructurals associades a una necròpolis de la primera edat del ferro. Com a conseqüència d'aquesta troballa, es van programar tres campanyes arqueològiques amb caràcter d'urgència entre el 25 de juny i el 25 de juliol de 1992, entre el 25 de gener i el 25 d'abril de 1993, i entre el 17 de maig i el 30 de juny de 1993.

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:**

- FAURA, J.M.; GANGONELLS, M.; CLOP, X., 1993: "La necròpoli del Pla de la Bruguera-Centre de Distribució Sony (Castellar del Vallès, Vallès Occidental): primers resultats". *Limes*, 3. Cerdanyola del Vallès: 33-40.

CLOP, X., ET ALII, 1995: "Pla de la Bruguera. Centre de Distribució Sony (Castellar del Vallès, Vallès Occidental). Una necròpolis de la primera edat del ferro". *Tribuna d'Arqueologia 1993-1994*, Barcelona: 25-36.

CLOP, X., ET ALII, 1998: "El Pla de la Bruguera. Centre de Distribució Sony: una necròpolis d'incineració de la primera edat del ferro a Castellar del Vallès (Vallès Occidental)". *Excavacions Arqueològiques a Catalunya*, 15. Barcelona.

Oral:

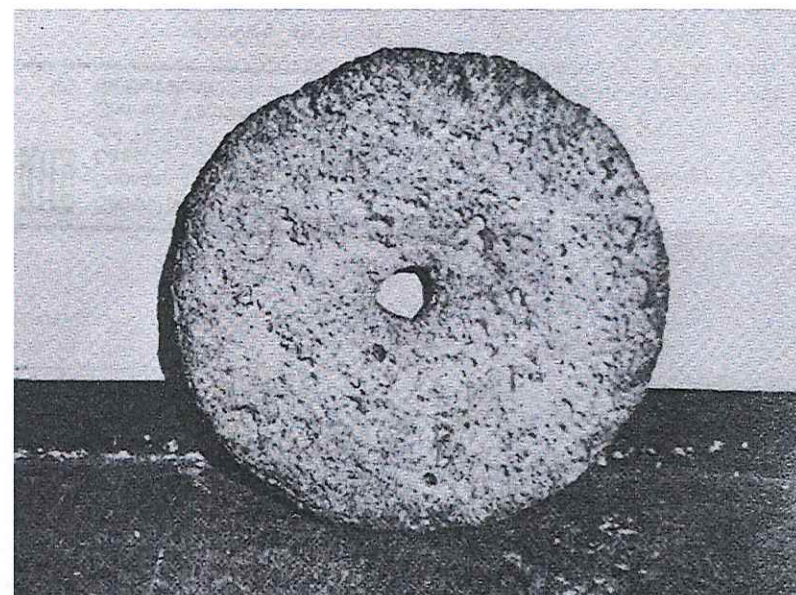
-

El magatzem de SONY España al Pla de la Bruguera. Fotografia: SPAL (Àlvar Caixa). 2010.

DESCRIPCIÓ:	Roda de molí feta amb pedra basàltica i inscripció il·legible.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Desconegut
Actual:	Zona urbana construïda
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	La roda de molí està actualment desapareguda
VALORACIÓ:	Per la proximitat, és possible aquesta peça procedís del petit establiment ibèric localitzat a les Feixes del Casal-Soleia del Cosidor
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	En el decurs d'unes obres d'adequació dels dipòsits de Can Petasques, Antoni Costa va localitzar fortuïtament una roda de molí i una inscripció d'època medieval del tot il·legible. La roda va desaparèixer, tot i que se sospita que està en alguna col·lecció particular.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 19-20.
Oral:	-

Roda de molí ibèrica, actualment desapareguda. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 20.

8081

NÚM. REF.: JAV-6 / 183 (CU-6)

DENOMINACIÓ: Pedra polida del Carrer de la Mina
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.417,64 / 4.607.991,95
Carrer de la Mina, entre els carrers Bonavista i Racó

DATA: Desconeguda

AUTORS:

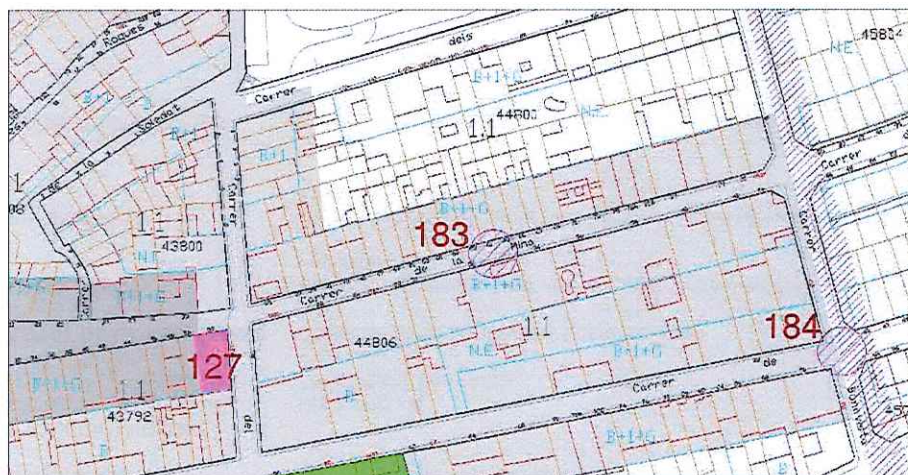
TIPOLOGIA: Desconeguda

CONTEXT: Zona urbana. A prop d'una deu d'aigua situada al carrer de la Mina i que avui ha desaparegut.

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbà
Qualificació: Residencial en poble vell. Nucli antic (clau 1.1)
Protecció existent: Jaciment n. 3072 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/2000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

Carrer de la Mina. Fotografia: SPAL (Albert López). 2009

8082

DESCRIPCIÓ:	Pedra polida de secció el·lipsoïdal.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Desconeguda
Actual:	Zona urbana construïda
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Col·lecció particular d'Antoni Costa Galceran
VALORACIÓ:	Probable existència d'un lloc de pas o freqüentació en època prehistòrica
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	L'any 1948, el senyor Antoni Costa Galcerán va localitzar fortuïtament una pedra polida de petites dimensions i secció el·lipsoïdal.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 9-10.
Oral:	-

La destal polida apareguda prop de la deu d'aigua del carrer de la Mina, l'any 1948, és la que està situada a la meitat inferior esquerra de la fotografia. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 9.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-7 / 184 (CU-9)

DENOMINACIÓ: Destral polida del carrer de Caldes
Altres denominacions: Carrer Bonavista

SITUACIÓ: UTM: 424.513,36 / 4.607.963,90
Carrer de Caldes cantonada carrer Bonavista

DATA: Desconhecida

AUTORS:

TIPOLOGIA: Desconhecida

CONTEXT: Zona urbana. En la cantonada dels carrers Caldes i Bonavista

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl Urbà

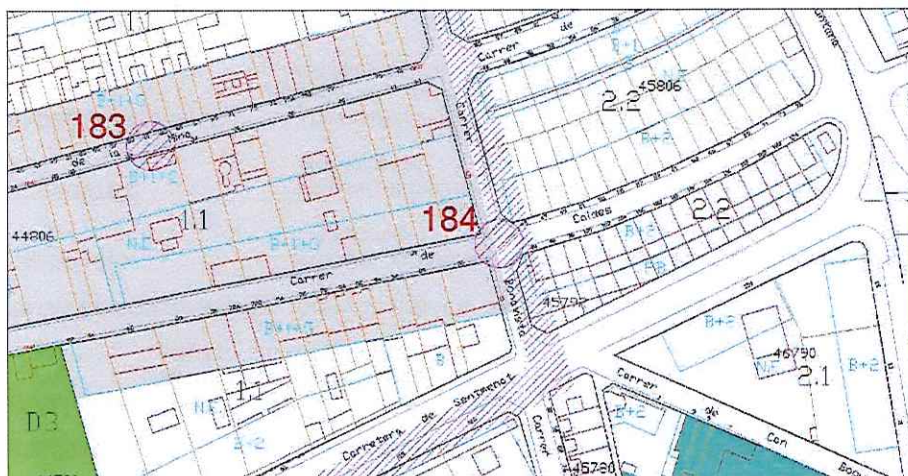
Qualificació:	Residencial en poble vell, nucli antic. Residencial en eixample, unifamiliar (claus 1.1 i 2.2)
Protecció existent:	Jaciment n. 3073 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya Jaciment n. 13 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/2000

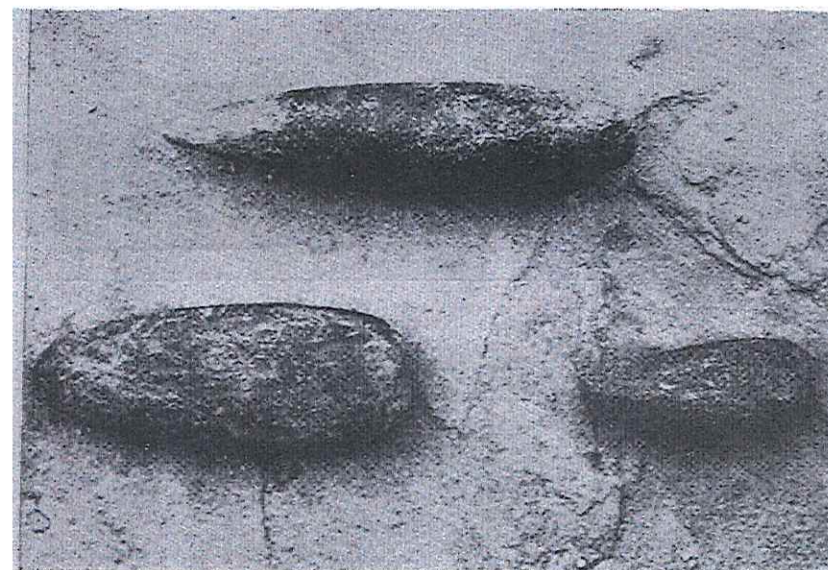

Carrer de Caldes. Fotografia: SPAL (Albert López). 2009.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:	Destral polida de secció el·lipsoïdal
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Desconeguda
Actual:	Zona urbana construïda
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Col·lecció particular d'Antoni Costa Galceran
VALORACIÓ:	Probable existència d'un lloc de pas o freqüentació en època prehistòrica
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	L'any 1952, en el moment d'urbanitzar-se els carrers Caldes i Bonavista, el senyor Antoni Costa Galcerán va localitzar fortuïtament una destral polida de secció el·lipsoïdal.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	
Escrita:	VERGÉS MIRASSÓ, A., 1974: <i>Història de Castellar del Vallès. II</i> . Notes de Mossèn Joan Bernades. Castellar del Vallès: 24. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". <i>Plaça Vella</i> (Castellar del Vallès), 20: 9.

A baix, a la dreta, la destral polida apareguda a la cruïlla dels carrers Caldes i Bonavista, l'any 1952. COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: 9.

8085

NÚM. REF.: JAA-21 / 185

DENOMINACIÓ: Establiment ibèric dels Quatre camins
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 424.518,34 / 4.606.756
A uns cinquanta metres al sud-oest del nucli de comunicacions conegut amb el nom dels Quatre Camins, a la carretera de la Ronda de Tolosa, entre els carrers de Bèlgica i els Països Baixos.

DATA: Ibèric

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures

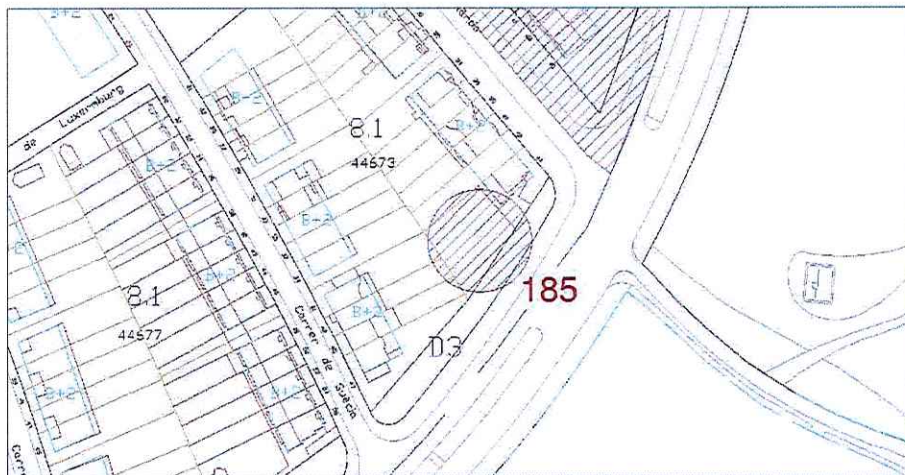
CONTEXT: Zona urbana. A la carretera de la Ronda de Tolosa

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:
Qualificació:
Protecció existent: Jaciment n. 45 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

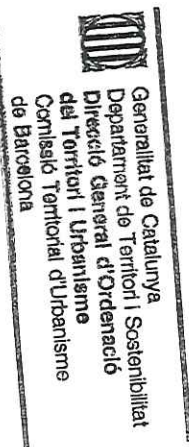
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

1
8086

DESCRIPCIÓ:	Fragments de ceràmica comuna ibèrica i d'àmfores d'importació itàlica (Dressel 1C).
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Establiment ibèric
Actual:	Zona urbana
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït per l'edificació d'una àrea residencial i l'obertura de vials i altres serveis públics
VALORACIÓ:	Petit jaciment ibèric sense excavar
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	A l'inici dels anys 90 es van recollir en superfície uns pocs fragments dispersos de ceràmica ibèrica i d'àmfores de procedència itàlica. Tot plegat permetia establir un arc cronològic entre els segles II i I aC. No han estat localitzades estructures associades a aquests materials.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'edat del Ferro a la fi del món ibèric. Primeres dades". <i>Limes</i> , 3. Cerdanyola del Vallès: 41-52.
Oral:	-

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010.

NÚM. REF.: JAA-9 / 186

DENOMINACIÓ: Camp de sitges de la Bòbila d'en Sargantana
Altres denominacions: Vinya del Regalat

SITUACIÓ: UTM: 424.532,00 / 4.606.962,00
Sector entre la ronda de Tolosa i el carrer de l'Arbreda

DATA: Neolític - Calcolític

AUTORS:

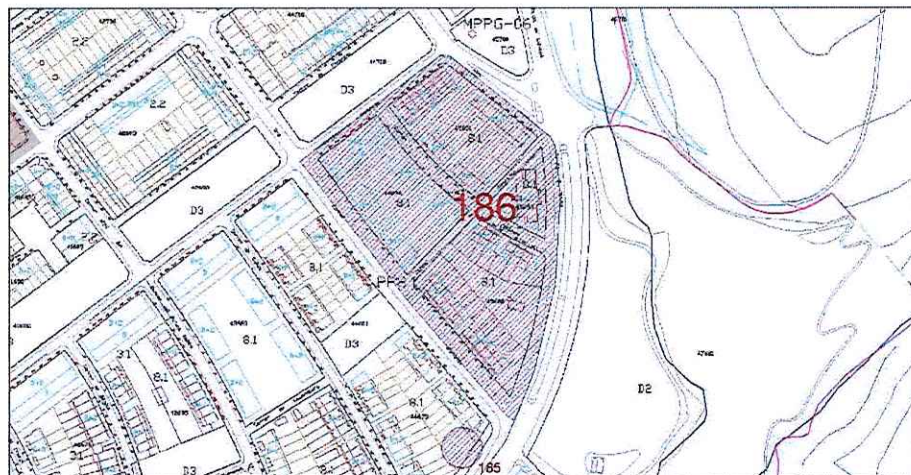
TIPOLOGIA: Sitges i llars d'una cabana circular

CONTEXT: Zona urbana. Sector dels Quatre Camins

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl Urbanitzable
Qualificació: Desenvolupament residencial. Pol. I Pla de la Bruguera 2ª fase(clau 8.1)
Protecció existent: Jaciment n. 7987 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 57 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/5000

La Vinya del Regalat un cop executat el projecte d'urbanització residencial previst.
Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2009

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8808

DESCRIPCIÓ: El seguiment arqueològic de l'any 2000 va identificar sis sitges ubicades a l'interior d'una probable cabana circular amb pilar central i llar de foc. Els materials ceràmics recuperats permetien apuntar un origen en època calcolítica, similar a les estructures localitzades i excavades el 1992.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Estructures d'emmagatzematge i lloc d'habitació
Actual: Àrea residencial urbana

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Tota aquest sector ha estat destruït arran del procés d'urbanització recent i la construcció de nous vials

VALORACIÓ: Assentament prehistòric

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

El mes de desembre de 1992, arran de l'ampliació del camí que va de Castellar del Vallès als masos de Can Santpere i Can Casamada, a uns cent metres de les primeres cases del poble, es va escapar una estructura emplaçada al marge esquerre del vial. L'anàlisi morfològica va permetre interpretar-la com un espai d'àmbit domèstic del Calcolític destinat a la transformació de cereals. L'any 2000, el projecte d'urbanització residencial del Pla de la Bruguera va afectar directament el jaciment de la Vinya del Regalat. A causa d'això es va fer un seguiment arqueològic de l'obertura dels vials, dirigit per Joan Manuel Coll Riera, que va determinar l'existència de diverses estructures domèstiques d'època prehistòrica.

BIBLIOGRAFIA:

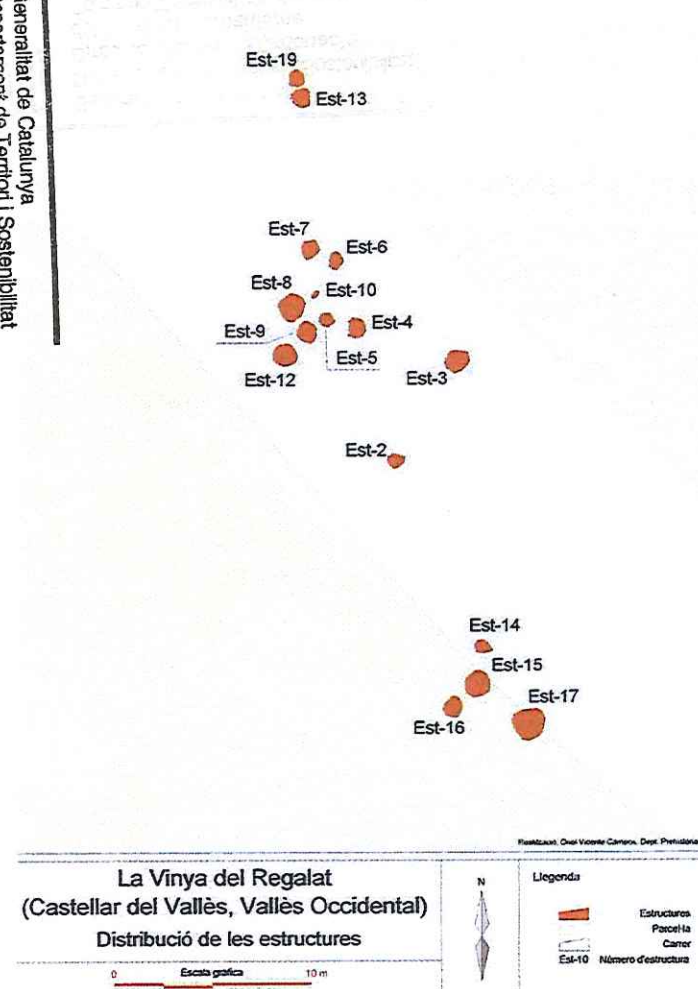
Gràfica:

Escrita:

-
 COLL, J.M.; MOLINA, J.A.; ROIG, J., 1993: "La Vinya del regalat (Castellar del Vallès, Vallès Occidental): un àmbit d'ús domèstic del calcolític-bronze antic (2000-1800 aC). *Arrahona* (Sabadell), 13. III Època: 63-77.
 COLL, J.M., 2000: *La Vinya del Regalat. 2000. Seguiment arqueològic del projecte d'urbanització residencial del pla parcial "Pla de la Bruguera".* http://www20.gencat.cat/docs/Cultura/Departament/DGPC/Documents/2008/qmem3043_web.pdf.pdf
 VICENTE, O., 2005: "La Vinya del Regalat (Castellar del Vallès, Vallès Occidental). Un assentament agrícola de fa 6000 anys". *Recerca*, 4. Castellar del Vallès (desembre): 167-202.
 VICENTE, O., 2008: "La Vinya del Regalat (Castellar del Vallès, Vallès Occidental). Nuevas aportaciones al estudio del poblamiento de la depresión pre-litoral catalana en el final del quinto milenio B.C.". *Actes del IV Congreso del Neolítico Peninsular: Alicante, 27-30 noviembre de 2006*. Vol. I, Alicante:191-199.

Oral:

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consorci Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Distribució de les estructures de la Vinya del Regalat. VICENTE, O., 2005: 172.

NÚM. REF.: JAA-19 / 187

DENOMINACIÓ: Els horts del Malcontent
Altres denominacions: Plaça Catalunya

SITUACIÓ: UTM: 424.544,34 / 4.607.546

DATA: Neolític / Bronze

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures visibles

CONTEXT: Zona urbana. A la ronda de Llevant, en un sector d'edificació recent situat entre el carrer Jaume I, el carrer de Balmes i el carrer de Prat de la Riba. Ocupat per una sèrie d'habitatges amb aparcaments soterranis i una plaça pública

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació:

Qualificació:

Protecció existent: Jaciment n. 29 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Fotografia: SPAL. Àlvar Caixal. 2010

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

0608

DESCRIPCIÓ:	Recollida superficial de ceràmica feta a mà, molt rodada, que per tipologia es pot atribuir al Neolític i a l'edat del Bronze. Es van localitzar també alguns exemplars d'indústria lítica.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Lloc d'habitació
Actual:	Àrea residencial urbana i zona de boscos a l'altre costat de la ronda de Llevant
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït
VALORACIÓ:	Petit assentament prehistòric sense estructures visibles
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

Als primers anys de la dècada dels vuitanta del segle XX, mentre s'intensificava el procés d'urbanització de tot aquest sector, el senyor Josep Manel Méndez va recollir nombrosos fragments de material ceràmic fet a mà d'època prehistòrica.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica:	-
Escrita:	-
Oral:	-

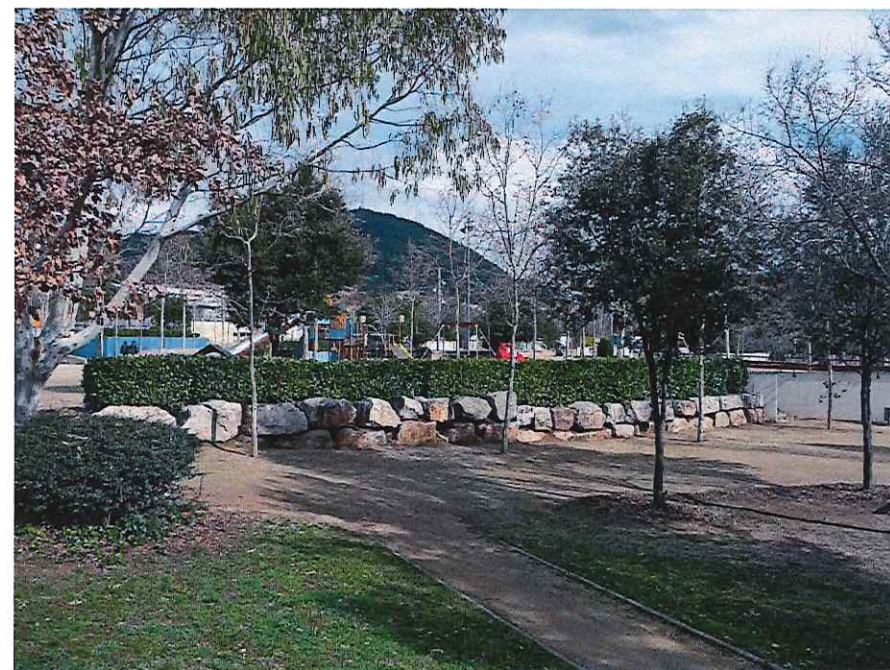

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

1003

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

Fotografia: SPAL (Àlvar Caixal). 2010

NÚM. REF.: JAA-3 / 188

DENOMINACIÓ: Assentament prehistòric del Forn del Raig
Altres denominacions: Soleia de Can Cosidor

SITUACIÓ: UTM: 424.630,00 / 4.608.100,00
Camí de l'Era d'en Petasques

DATA: Calcolític – Bronze Antic

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació sense estructures

CONTEXT: Zona urbana. Camp de garrofers a prop del forn de calç on està previst edificar

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent:

Classificació:

Qualificació:

Protecció existent:

PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Sòl Urbanitzable

Desenvolupament residencial, La Soleia del Cosidor; Espais lliures, places i jardins (claus 8.3, D3)

Jaciment n. 12060 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

Jaciment n. 24 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

Vista aèria dels camps de garrofers de La Soleia del Cosidor. Extreta de Google Maps

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8092

DESCRIPCIÓ:

En els nivells de rebliment que cobreixen el substrat geològic s'han localitzat fragments de ceràmica prehistòrica de pasta poc depurada i desgredant de quars. El material apareix molt rodat, concentrat en una àrea de 20 m² i barrejat amb abundants restes de fauna.

EVOLUCIÓ D'USOS:**Original:**

Lloc d'habitació

Actual:

Camp de garrofers en zona urbana

ESTAT DE CONSERVACIÓ:

Parcialment excavat i en un estat de conservació molt deficient

VALORACIÓ:

Petit assentament del Bronze Final

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

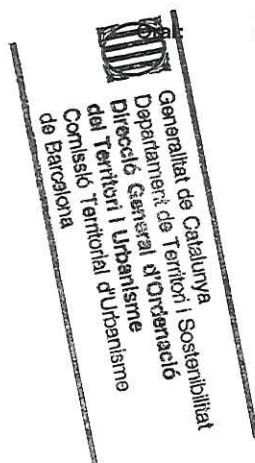
DADES HISTÒRIQUES:

Excavat l'any 2000 per J. M. Coll

BIBLIOGRAFIA:**Gràfica:****Escrita:**

COLL, J. M., 2000: *El forn de Raig-La Soleia del Cosidor (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)*. Memòria d'excavació arqueològica. Inèdita.

COLL, J. M., 2004: "La Soleia del Cosidor (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". *Actes de les Jornades d'Arqueologia i Paleontologia. La Garriga, 29 i 30 de novembre, 1 de desembre de 2001*. La Garriga: 297-302 (Volum I).

NÚM. REF.: JAA-8 / 189

DENOMINACIÓ: Mas medieval dels Oliverars del Casal
Altres denominacions: Mas de Noguera

SITUACIÓ: UTM: 424.725,38 / 4.608.234,29

DATA: Baixa Edat Mitjana

AUTORS:

TIPOLOGIA: Lloc d'habitació

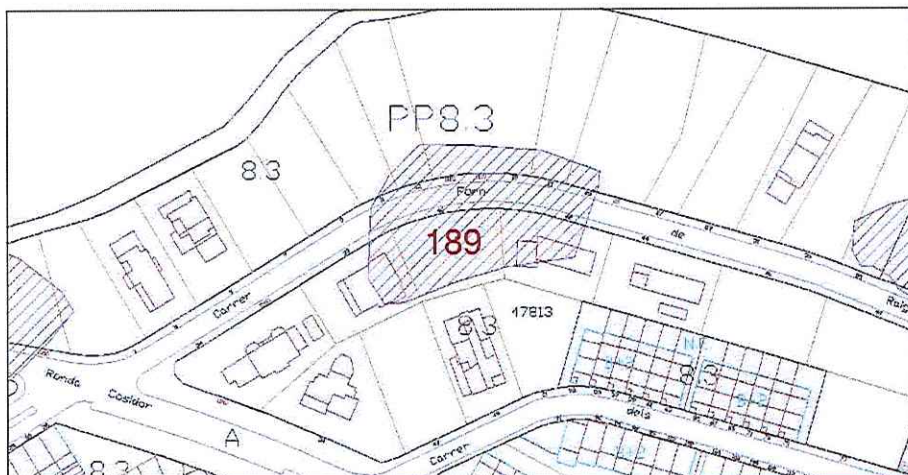
CONTEXT: Zona urbana. Al vessant sud del turó del puig de la Creu, en el camí que uneix la plaça de l'Era de'n Petasques i el col·legi El Casal

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Pla Parcial 8.3
Sòl Urbanitzable

Classificació: Desenvolupament residencial. La Soleia del Cosidor(clau 8.3)
Qualificació: Jaciment n. 12061 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Protecció existent: Jaciment n. 36 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: e: 1/2000

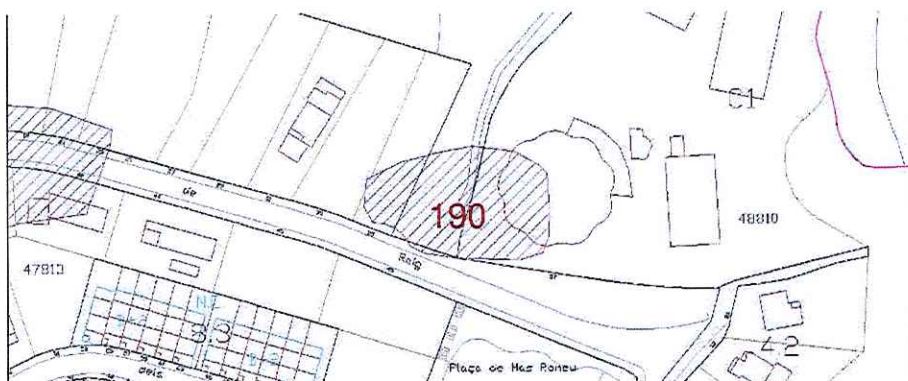
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8094

DESCRIPCIÓ:	Restes d'un lloc d'habitat medieval identificat documentalment com el mas de Noguera. La recerca arqueològica de l'any 2000 va identificar dos àmbits d'habitació separats per un mur bastit amb grans blocs de pedra local sense treballar. A l'àmbit 1 es va documentar un paviment de terra batuda sense datació precisa; a l'àmbit 2 es van localitzar dues sitges que, tenint en compte les característiques tipològiques de la ceràmica apareguda en els nivells d'abandonament, van ser amortitzades a la segona meitat del segle XIII.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Lloc d'habitatge medieval. Mas Noguera
Actual:	Terreny erm en zona urbana
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment excavat. Restes colgades.
VALORACIÓ:	Jaciment d'època medieval. A part dels àmbits identificats arran de la recerca efectuada l'any 2000, la dispersió del material arqueològic en superfície suggereix que l'assentament ocupa una àrea força més extensa de la que es va delimitar inicialment
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	El primer document escrit que fa referència al mas de Noguera és del 1238. L'any 1403 va traspasar la propietat al mas Mir de les Fàbregas. Consta que, a finals del segle XVI, l'edifici estava completament enrunat. El jaciment, les restes molt malmeses d'un habitatge d'època medieval, es va identificar amb el mas de Noguera a finals de la dècada dels anys 80. L'any 2000, J.M. Coll hi va dur a terme una campanya de recerca arqueològica.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	VERGÉS, A., 1974: <i>Història de Castellar del Vallès, segons el manuscrit de 1872, guardat a l'arxiu parroquial de Castellar i fins ara inèdit</i> . Barcelona. COLL, J. M., 2004: "La Soleia del Cosidor (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". <i>Actes de les Jornades d'Arqueologia i Paleontologia. La Garriga, 29 i 30 de novembre, 1 de desembre de 2001</i> . La Garriga: 297-302 (Volum I).
Oral:	-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8095

NÚM. REF.: JAA-2 / 190**DENOMINACIÓ:** Establiment ibèric de Les Feixes del Casal
Altres denominacions: La Soleia de Can Cosidor**SITUACIÓ:** UTM: 424.800,00 / 4.608.150,00
Camí de les Feixes del Casal**DATA:** Ibèric, primera meitat del segle I aC i època medieval**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Explotació agrícola d'època romana republicana amb restes d'una sitja i d'un dipòsit natural per emmagatzemar aigua**CONTEXT:** Zona urbana. Al vessant sud del turó del Puig de la Creu, per sota del camí que mena de la plaça de l'Era de'n Petasques al recinte del col·legi El Casal**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:** Sòl Urbanitzable**Qualificació:** Desenvolupament residencial, Pol. I Pla de la Bruguera 2ª fase; Equipament comunitari educatiu; Espai lliure, àrea verda (claus 8.1, C1, D2)**Protecció existent:** Jaciment n. 3070 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya
Jaciment n. 20 i 51 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Castellar del Vallès (Annex 4 del PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005)**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** e: 1/2000

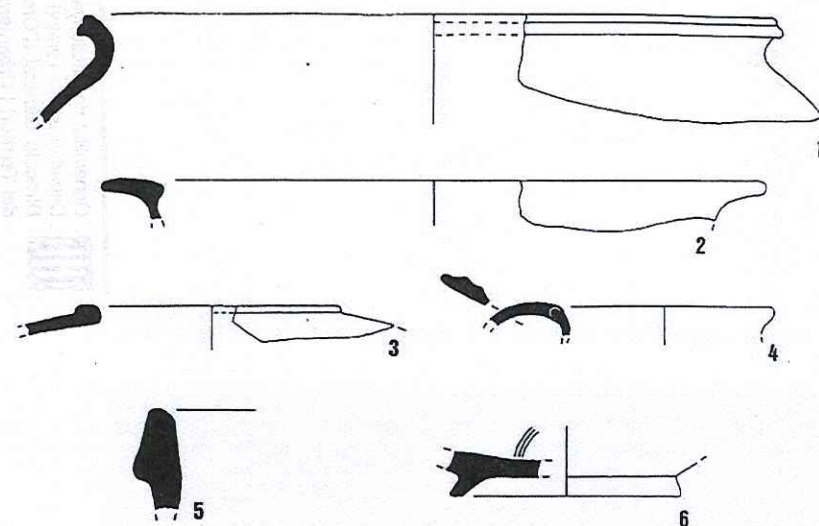
Vista aèria de les feixes del Casal, a la Soleia de Can Cosidor. Extreta de Google Maps

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8096

DESCRIPCIÓ:	Lloc d'habitació d'època ibèrica transformat en explotació agrícola el segle I aC. S'han identificat les restes d'una sitja de perfil troncocònic, d'un dipòsit natural per emmagatzemar aigua i d'un mur de contenció. Els materials ceràmics recuperats: Campaniana A i B i àmfora itàlica Dressel 1C proporcionen una cronologia entre el darrer quart del segle II aC i la primera meitat del segle I aC.
EVOLUCIÓ D'USOS:	
Original:	Lloc d'habitació
Actual:	Zona urbana sense edificar
ESTAT DE CONSERVACIÓ:	Parcialment destruït. No està excavat del tot
VALORACIÓ:	Petit establiment ibèric i romà
PROPOSTES:	Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)
DADES HISTÒRIQUES:	L'any 1987, J. M. Coll va recollir en superfície materials ibèrics i medievals. L'excavació arqueològica de l'any 2000, dirigida per J. M. Coll, va posar al descobert les restes força escadusseres d'una granja o lloc d'habitatge d'època romana republicana.
BIBLIOGRAFIA:	
Gràfica:	-
Escrita:	COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: "El poblament protohistòric de la conca alta del riu Ripoll: de l'Edat del Ferro a la fi del món ibèric". <i>Limes</i> , 3 (Cerdanyola del Vallès): 41-52. COLL, J. M., 2004: "La Soleia del Cosidor (Castellar del Vallès, Vallès Occidental)". <i>Actes de les Jornades d'Arqueologia i Paleontologia. La Garriga, 29 i 30 de novembre, 1 de desembre de 2001</i> . La Garriga: 297-302 (Volum I).
Oral:	-

Algunes de les ceràmiques localitzades en el decurs de la prospecció superficial efectuada per J.M. Coll. 1-2: Ceràmica ibèrica oxidada; 3: Àmfora ibèrica; 4: Bicònic de pasta grisa; 5: Àmfora Dressel 1B; 6: Campaniana B. COLL, J. M.; MOLINA, J. A.; ROIG, J., 1993: 48.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: JAV-8 / 191 (ARR-18)

DENOMINACIÓ: Pedra polida de Can Santpere
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 425.057,80 / 4.606.073,31
Camí de Can Santpere, accés des de la ronda de Tolosa. GR 173

DATA: Neolític- ibèric

AUTORS:

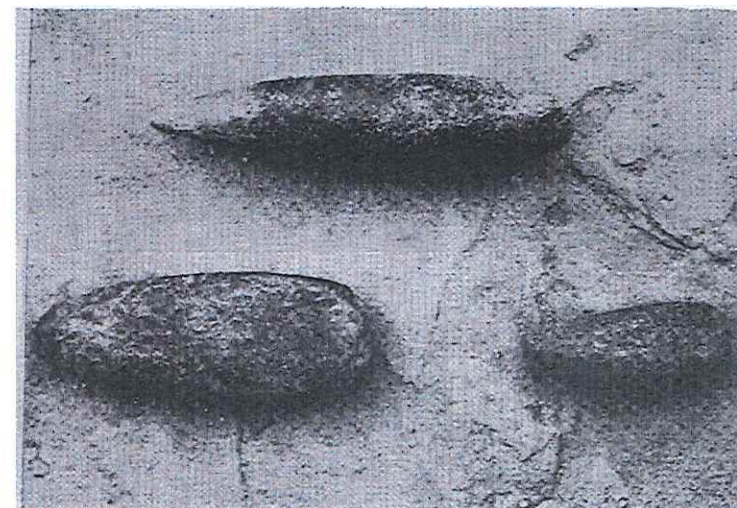
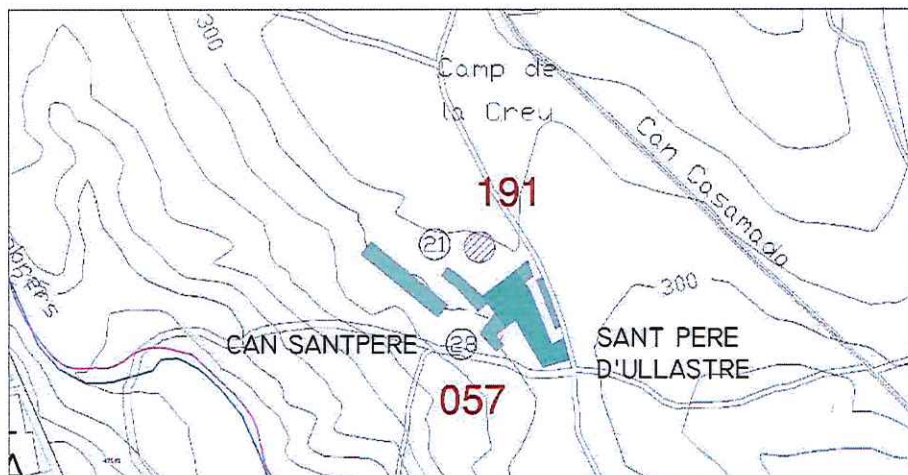
TIPOLOGIA: Desconeguda

CONTEXT: Zona d'explotació agropecuària. Camps de conreu a prop de Can Santpere i a tocar del camí que duu a la masia de Can Casamada

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl No Urbanitzable
Qualificació: Zona Agrària. Agrícola-ramader (clau 13.1)
Protecció existent: Jaciment n. 3074 de l'Inventari del Patrimoni Arqueològic i Paleontològic de Catalunya

RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ e: 1/5000

A la meitat superior, la pedra polida apareguda prop de Can Santpere. COLL. J.M.; ROIG, J., 1987: 9.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8098

DESCRIPCIÓ: Una pedra polida de secció el·lipsoïdal (20 cm) retocada a la base i un molí barquiforme de superfície còncava (70 cm).

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Desconegut
Actual: Explotació agropecuària

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Col·lecció particular d'Antoni Costa i Galceran

VALORACIÓ: Sembla que en el mateix indret apareixen fora de context fragments informes de ceràmica comuna ibèrica. No hi ha restes visibles d'estructures.

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: L'any 1970, el senyor Albert Antonell va trobar fortuïtament un molí barquiforme. Anys enrera, en el mateix indret, ja s'havia trobat una pedra polida de secció el·lipsoïdal, retocada posteriorment. Consta que al Museu d'Història de Sabadell hi ha inventariada un altre objecte lític de característiques similars (núm. 2508), procedent dels camps de Can Santpere, tot i que es pot afirmar amb seguretat que no es tracta de la mateixa peça.

BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: -
Escrita: COLL, J.M.; ROIG, J., 1987: "Inventari arqueològic del terme de Castellar". *Plaça Vella* (Castellar del Vallès), 20: 9 i 19.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	EAP – 2_192
DENOMINACIÓ:	Fonts rurals
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
CONTEXT:	Repartides per tot el terme municipal
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	L'Ajuntament de Castellar del Vallès ha d'informar als ciutadans sobre les condicions de salubritat de l'aigua que brolla d'aquestes fonts.
VALORACIÓ:	Les fonts tenen un gran valor històric i són un autèntic referent identitari.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Abastament d'aigua i rec
Actual:	Abastament d'aigua i rec
PROPOSTES:	Manteniment i conservació dels elements
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Escrita:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Oral:	-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

FONTS		
EAP – 02 (1)	Font de Can Messeguer	Can Messeguer
EAP – 02 (2)	Font xica de Can Messeguer o Sant Jordi	Torrent de Can Messeguer
EAP – 02 (3)	Font dels Avellaners	Ca n'Avellaneda
EAP – 02 (4)	Font del Desmai	Riu Ripoll, costat Molí Busquets
EAP – 02 (5)	Font de Sant Antoni o Castellar Vell	Ermita Castellar Vell
EAP – 02 (9)	Font del Boà de les Canyes	El Boà
EAP – 02 (10)	Font de les Canyes, del Castell o del Gall	Vora ctra. Terrassa
EAP – 02 (13)	Font de Can Riera	Sobre ctra. Terrassa, can Riera
EAP – 02 (14)	Font de Can Pèlacs	Can Pèlachs, davant Can Barba
EAP – 02 (15)	Font dels Arbrets	Sota el pont nou ctra. Terrassa
EAP – 02 (18)	Font del Llorer	El Girbau
EAP – 02 (20)	Font de Cal Busqueta	La Busqueta (S. Feliu Racó)
EAP – 02 (21)	Font del Darrera	Pl. Font Darrera (St. Feliu Racó)
EAP – 02 (23)	Font de la Riera	Sota ctra. Sant Feliu a Turell
EAP – 02 (25)	Font del Pègals o Pèlec	Torrent del Sot de la Carda
EAP – 02 (27)	Font Bullidors o Sabater Vell	Riu Ripoll, costat Mas Pinetó
EAP – 02 (34)	Font Ferrosa o del Ferro	Riu Ripoll
EAP – 02 (35)	Font del Prat	Riu Ripoll
EAP – 02 (37)	Font de l'Illa o de les Arenes	Riu Ripoll / Les Arenes
EAP – 02 (39)	Font del Pont o de les Arenes	Riu Ripoll / Les Arenes
EAP – 02 (41)	Font de la Forriola	Torrent de la Forriola
EAP – 02 (44)	Font del Rossinyol	Riu Ripoll, Coves del Carner
EAP – 02 (45)	Font del Carner o de la Noguera	Riu Ripoll, bassa i font Barceló
EAP – 02 (46)	Font del Barceló	Riu Ripoll, bassa Barceló
EAP – 02 (47)	Font de l'Enric de la Fonda	Riu Ripoll, bassa Barceló
EAP – 02 (49)	Font Sant Jordi	Torrent de Cadafalch
EAP – 02 (50)	Font del Plàtan	Torrent del Castelló
EAP – 02 (51)	Font dels Trons	Torrent del Castelló
EAP – 02 (52)	Font de la Sesta	Torrentol del torrent de Castelló
EAP – 02 (53)	Font de les Neules	Torrent del Castelló

EAP – 02 (55)	Font de l'Espígol	Riu Ripoll
EAP – 02 (56)	Font del Fullola	Riu Ripoll
EAP – 02 (57)	Font Rodona	Riu Ripoll, Les Arenes
EAP – 02 (58)	Font de la Caseta	Riu Ripoll, Les Arenes
EAP – 02 (59)	Font del Carme	Solell de l'Aguilar
EAP – 02 (60)	Font de la Boixa	Riu Ripoll, a prop horts masia l'Illa
EAP – 02 (61)	Font del Sabater	Torrent del Senta
EAP – 02 (62)	Font de Cal Bord	Cal Bord, solell de l'Aguilar
EAP – 02 (63)	Font de Can Carner del Turell	Can Carner del Turell
EAP – 02 (64)	Font del Quelet	El Serradell, horts del Marcelino
EAP – 02 (65)	Font del Paraire	Sot del Paraire
EAP – 02 (67)	Font de Turell	Can Turell
EAP – 02 (70)	Font Frare, Figuerot o de la Figuera	Riu Ripoll, sota pont de Turell
EAP – 02 (71)	Font del Figuerot o Gorg del Diable	Riu Ripoll, front del Mas Olivet
EAP – 02 (73)	Font dels Gossos	Camí Canyelles a Cadafalch
EAP – 02 (74)	Font de Canyelles o Llorer	Camí Canyelles (Mas Canyelles)
EAP – 02 (75)	Font de l'Esquirol	Corriol de Coll Roig
EAP – 02 (77)	Font del Bassal	Torrent de Canyelles
EAP – 02 (78)	Font o mina del Montjuïc	Feixes Gravanet, camí Canyelles
EAP – 02 (79)	Font dels Casots, Casetes o dels Casalots	Sot de Goleres, camí Canyelles
EAP – 02 (80)	Font del Pi o d'en Fitó	Riu Ripoll, Gorgs d'en Fitó
EAP – 02 (81)	Font Grossa	Riu Ripoll, a Fonts Calents
EAP – 02 (82)	Font del Cosidor	Camí de can Padró
EAP – 02 (85)	Font del Marià Xic o Can Pagueres	Torrent edl Caravall, horts Ametller
EAP – 02 (87)	Font de les Clivelles	Pista de les Clivelles
EAP – 02 (89)	Font dels Horts de les Bassetes	Horts del Torrent de Canyelles
EAP – 02 (90)	Font de les Bassetes	Horts de les Bassetes
EAP – 02 (91)	Font del Ocellets	Torrent de Canyelles
EAP – 02 (92)	Font del Brunet	El Brunet
EAP – 02 (96)	Font del Lledoner, de la Pica o Cal Coca	Camí de Can Barba
EAP – 02 (97)	Font de Puigverd	Torrent Colobres, Masia Puigverd
EAP – 02 (98)	Font dels Enamorats, Refugi o Mina Barba	Camí de Can Barba

EAP – 02 (104)	Font Mina de la Vinya de la Cargola	Sèquia Monar, horts del Castell
EAP – 02 (105)	Font Castell, Canyes o Teula	Horta del Castell
EAP – 02 (106)	Font Safareig o de Can Carner	Camí Riu Ripoll, Sèquia Monar
EAP – 02 (107)	Font del Batllori	Riu Ripoll, sobre la depuradora
EAP – 02 (110)	Font Can Quer	Torrent de Can Quer
EAP – 02 (112)	Font de Can Casamada	Can Casamada
EAP – 02 (114)	Font del Roure (El Rieral)	Riu Ripoll, horts del Rieral
EAP – 02 (115)	Font del Matà o sense nom	Riu Ripoll, cingle del Matà
EAP – 02 (116)	Font del Senglar	Torrent Sot Colobres, Sot Pinassa
EAP – 02 (118)	Font de la Clota	Pista Can Casamada a Can Torrents
EAP – 02 (119)	Font de Can Torrents	Riu Tort, Can Torrents
EAP – 02 (120)	Font d'en José Buxó	Can Torrents
EAP – 02 (122)	Font de Can Moragues	Torrent Colobres, pista Torre Turull
EAP – 02 (123)	Font del Bujol o de l'Aixeta	Torrent del Pou, masia el Girbau
EAP – 02 (124)	Font de la Noguera	Torrent de Canyelles
EAP – 02 (125)	Font i ina dels Horts de Can Borrell	Riu Ripoll, Satina i Sabater Vell
FONTS FALSES		
EAP – 02 (28)	Font Falsa dels Bullidors	Riu Ripoll, costat del Mas Pinetó
EAP – 02 (36)	Font Falsa de Matalonga	Torrent de Matalonga
EAP – 02 (38)	Font Falsa de la Capella	Torrent de Matalonga
EAP – 02 (40)	Font Falsa del Cascavell	Riera Seca, torrent de les Arenes
EAP – 02 (42)	Font Falsa del Plàtan	Riu Ripoll, sota pista del Plàtan
EAP – 02 (66)	Font Falsa de la Jana	A prop Toremnt de Turell
EAP – 02 (72)	Font Falsa de la Dreçera	Torrent de Canyelles
MINES		
EAP – 02 (6)	Mina de Can Sallent	Per sobre crta. Terrassa, Can Sallent
EAP – 02 (8)	Mina del Boà	El Boà
EAP – 02 (12)	Mina / Font dels Horts del Forn	Torrent de la Penitenta
EAP – 02 (19)	Mina de Can Juliana	Serra Sant Feliu, a prop Can Juliana
EAP – 02 (54)	Mina / Font de Sant Antoni	Antiga horta de Cadafalch

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

EAP – 02 (83)	Mina d'en Vives i Borrell	Al costat crta. de Sentmenat
EAP – 02 (84)	Mina de l'Ametller	Sota crta. de Sentmenat
EAP – 02 (86)	Mina del Tintorer	Sota la pista de les Clivelles
EAP – 02 (88)	Mina del Brunet	Torrent de Canyelles
EAP – 02 (93)	Mina del Tió	Torrent de Canyelles, horta Brunet
EAP – 02 (94)	Mina de Can Codina	Can Codina, Plaça Major
EAP – 02 (95)	Mina de l'Olleta	Olleta, els Fruïters
EAP – 02 (100)	Mina del Crispiano	Torrent del Cementiri
EAP – 02 (101)	Mina del Sixte	Torrent del Cementiri
EAP – 02 (102)	Mina de Can Ametller	Confluència t. Cementir i t. Mariner
EAP – 02 (103)	Mina de la Vinya de la Cargola	Riu Ripoll, sobre resclosa del Boà
EAP – 02 (108)	Mina del Molí d'en Busquets	Camí de Can Barba
EAP – 02 (109)	Mina de Can Santpere	Sota Can Santpere
EAP – 02 (111)	Mina del Forn de Can Santpere	Torrent de Colobriers, forn Santpere
EAP – 02 (113)	Mina de Cal Faixero	Sot de Vallbona, sobre Can Faixero
EAP – 02 (121)	Mina de Can Bages	Torernt de Can Bages
BASSALS		
EAP – 02 (17)	Bassal / Font de la Penitenta	Torrent de la Penitenta
EAP – 02 (24)	Bassal / Gorg del General	A prop del Canal de l'Home Mort
EAP – 02 (30)	Bassal / Font del Muronell	Sot del Sabater
EAP – 02 (31)	Bassal / Font de l'Arç	Sot de la Matalonga
EAP – 02 (43)	Bassal / Font de les Coves del Carner	Costat ctra. Sant Llorenç i Coves Carner
PUNTS D'AIGUA		
EAP – 02 (7)	Punt d'aigua / Font Torrent Llauner	Torrent del Llauner
EAP – 02 (11)	Punt d'aigua / Font de la Baga	Baga de Can Sallent
EAP – 02 (16)	Punt d'aigua / Font del Roure (Sallent)	Sot del Roure, pedrera Can Sallent
EAP – 02 (22)	Punt d'aigua / Font del Baldrís	Sot del Guix (St. Feliu del Racó)
EAP – 02 (26)	Punt d'aigua / Font de la Penyora	Torrent del Sot de la Carda
EAP – 02 (29)	Punt d'aigua / Font de les Mosques	A prop del Sot de la Carda
EAP – 02 (32)	Punt d'aigua / Font de la Servera	Sot de la Matalonga

EAP – 02 (33)	Punt d'aigua / Font Soleia del Sabater	Sot del Sabater
EAP – 02 (68)	Punt d'aigua / Font de les Jeies	A prop carrer de les Jeies (El Balcó)
EAP – 02 (69)	Punt d'aigua / Font de l'Escletxa	A prop el Collet de Puig Capsut (El Balcó)
EAP – 02 (76)	Punt d'aigua / Font Altes	A prop Puig de la Creu
EAP – 02 (117)	Punt d'aigua / Font del Caçador	Pista de Can Casamada a Can Torrents
DEGOTALLS		
EAP – 02 (48)	Degotall del Plàtan	Torrent del Castelló
EAP – 02 (99)	Degotall / Font del Saüc	Camí de Can Barba

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8102

LLISTAT D'ELEMENTS:

ÀREA 1

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme

(44) Font del Rossinyol.

L'aigua surt d'un petit brollador, a nivell del corrent del riu, té bon cabal i ~~sembla que raja la major part de l'any~~. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 400 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(45) Font del Carner.

L'aigua sorgeix per diferents punts d'un racó baumat, un parell de metres més avall un petit mur fet d'obra crea un gran bassal. Posseeix un canó de plàstic una mica mal situat. Té bon cabal durant tot l'any. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 405 metres d'altitud i la seva orientació és SO.

(46) Font del Barceló.

Font arranjada amb pedestal, canó i rètol amb el nom de la font. En èpoques seques el seu cabal no és constant. Part de la deu d'aquesta font la canalitzaren per alimentar les veïnes basses del mateix nom. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 415 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(47) Font de l'Enric de la Fonda. La deu sorgeix d'una raconada pedregosa veïna, guiada per una antiga canalització enterrada ja molt malmesa, torna a eixir a la capçalera de la bassa de l'Enric de la Fonda. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 435 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(49) Font de Sant Jordi o Font del Plàtan. Està arranjada amb el frontis adornat amb una majòlica emmarcada entre palets de riu i dedicada al sant que li ha donat el nom; posseeix dipòsit, broc i sobreixidor. Té un cabal de petit raig; acostuma a rajar tot l'any. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 460 metres d'altitud i la seva orientació és NE.

(50) Font del Plàtan.

Aquesta font fou captada fa temps per donar servei a la masia de Cadafalch. Construïren una caseta dotada de dipòsit i d'una instal·lació de bombeig enfront del gran plàtan que dona nom a la font. El punt exacte de la surgència és difícil d'escatir-lo a causa de les obres que es van fer en el seu moment. També té el desavantatge que la major part de l'any el lloc roman cobert d'aigua. El punt on sorgia la deu estava situat gairebé a la cua de la petita resclosa a prop d'un nombrós grup de joncs, que voreguen unes lloses de pedra. El seu cabal no és gaire important. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és exclusiu per a la masia de Cadafalch. Està situada a 465 metres d'altitud i l'orientació és SE.

(51) Font dels Trons.

Una teula canalitza el raig d'aigua, que brolla de la font. La deu sorgeix del baumat de roca, allotjat a la part posterior del capçal. El lloc té molta aigua, ja que hi ha diversos brolladors al llarg de la margenada. El cabal és important en èpoques plujoses i es redueix molt quan la pluviometria és escassa. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 470 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

(52) Font de la Sesta.

Font obra amb un conjunt capçal de pedres, en la part central de la qual hi ha una majòlica amb la figura que dona nom a la font.

(53) Font de les Neules.

Posseeix un canó de ferro molt malmès, però dos sobreixidors naturals donen sortida a l'aigua. El cabal és petit i no constant al llarg de l'any. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 495 metres d'altitud i la seva orientació és S.

Font obra de bon capçal amb majòlica incorporada en la qual està representada la figura que dona nom al lloc. Té un canó de fibrociment i aquest desguassa al Torrent del Castelló. El cabal és petit i bastant condicionat per la pluviometria. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 505 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

ÀREA 2

(41) Font de la Forriola.

L'aigua neix en una raconada baumada en diverses surgències, alimentant un petit bassat. El cabal és minso i depèn de l'abundor de les pluges. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 485 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

ÀREA 3

(34) Font Ferrosa o Font del Ferro. L'aigua sorgeix de les esclatxes d'una vorada rociosa de manera constant configurant un gran bassal, el qual desguassa al riu mitjançant un petit caneló format lentament a la roca per la mateixa aigua. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 360 metres d'altitud i la seva orientació és E.

(35) Font del Prat. Actualment l'aigua desemboca al riu per una espècie de sobreixidor que brolla d'un dipòsit d'obra enterrat i tapat amb una planxa de ferro ondulada molt malmesa. Té bon cabal al llarg de l'any. Antigament el cabal d'aquesta font fou utilitzat per l'ús de la masia de l'Illa. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 360 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

(37) Font de l'Illa o Font de les Arenes. Té dos raigs amb canó, arranjada amb dipòsit, ara ja malmès. L'aigua era utilitzada a l'antic bar, avui desaparegut. Acostuma a tenir bon cabal la major part de l'any. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 370 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

(39) Font del Pont o Font de les Arenes. L'aigua brolla per enmig d'uns petits baumats que hi ha entre les roques, quasi a nivell del corrent del riu. El seu cabal no és gaire abundant i té variacions en funció de les pluges. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 370 metres d'altitud i la seva orientació és E.

(55) Font de l'Espigol.

Té adornada la part frontal amb majòliques un xic malmeses. El cabal queda molt condicionat per les pluges. La deu prové d'una mina obra emplaçada una mica més amunt. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 380 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(56) Font d'en Fullola.

La part davantera està arranjada amb un decorat de palets de riu. Té una pica que, mitjançant una canalització d'obra, queda connectada a una bassa. El cabal canvia segon les pluges. La deu prové de la mateixa mina que la font de l'Espigol i les dues fonts

- només estan separades per poc més de 10 metres. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 380 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (57) **Font Rodona.** L'aigua neix a l'esquerra d'un penya-segat rocós; llisca pedra avall i forma un petit bassal en una original pica excavada a la roca. El cabal és petit, encara que constant. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 390 metres d'altitud i la seva orientació és NO.
- (58) **Font de la Caseta.** La font o deu sorgeix dintre l'edificació. Allà per mitjà d'un dipòsit la recullen per posteriorment elevar-la cap a les cases de Les Arenes. El cabal es desconeix. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és per a ús d'algunes cases de Les Arenes. Està situada a 375 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (59) **Font del Carme.** Font amb habitacle voltat de petits prestatges adormats amb gerros de flors. Està arrançada amb canó i pica i un frontís amb arc de mig punt. El cabal és petit i acusa l'estiatge. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 400 metres d'altitud i la seva orientació és SO.
- (60) **Font de la Boixa.** La font agençada amb un canó de plàstic i pica artificial, és molt abundosa, amb un cabal constant durant tot l'any. Des de fa un temps, part de la deu d'aquesta font, mitjançant una instal·lació de bombeig, subministra aigua a la masia de l'Illa i a l'ermita de Les Arenes. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic i per als usos de l'Illa i l'ermita. Està situada a 370 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (61) **Font del Sabater.** La surgència apareix a l'abric d'un reclau pedregós i llisca per dintre del clot d'una antiga rasa, recollint aigua del marge fins a desguassar en una petita bassa. El cabal és força constant i molt acceptable. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament paisatgístic en part, ja que una mànega empalmada a la bassa trameta l'aigua cap a la masia del Sabater Vell. Està situada a 410 metres d'altitud i la seva orientació és S.
- (62) **Font de Cal Bord.** La deu acumula l'aigua a la cavitat mitjançant un graó davanter, del qual a poc a poc traspua un petit rajolí que alimenta un petit bassal del seu davant. Té poc cabal. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 395 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (63) **Font de Can Carner (Turell).** Font arrançada amb canó i una majòlica de Sant Joan. El seu cabal no és molt abundant, però sí constant durant tot l'any. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic tot i que part de la deu s'utilitza per als usos de la casa de Can Carner de Turell. Està situada a 425 metres d'altitud i la seva orientació és E.
- (64) **Font del Quelet.** L'aigua brolla de sota d'una petit llosa formant un bassal. El cabal és constant encara que no gaire abundós. Mitjançant una mal disposada mànega, porten part de l'aigua a una bassa propera. Anys enrere aquesta font alimentava una bassa per a regants. Actualment, a causa de la desaparició de l'horta, s'ha mal cuidat la instal·lació i la meitat del cabal fuig cap al torrent de Turell. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 440 metres d'altitud i la seva orientació és SO.
- (65) **Font del Paraire.** Font arrançada amb canó i sobreexidor, té un bon raig en èpoques de pluja i bastant minvat en temps de sequera. L'aquífer és de

(67) **Font de Turell.**

l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 480 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

Aquesta font, a causa del seu important cabal, forma part de la xarxa d'aigües destinades al consum del municipi de Castellar del Vallès. La deu sorgeix d'una mina obrada que en la seva sortida és canalitzada per al consum. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic i per aigües municipals. Està situada a 345 metres d'altitud i la seva orientació és S.

ÀREA 5

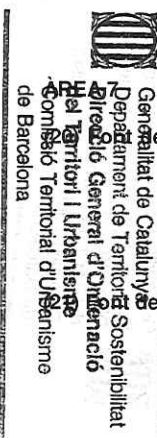
- (25) **Font d'en Pèlags o font del Pèlec.** La surgència s'observa en la part posterior d'un gran bassal amb aigua permanent d'aproximadament 1'5 x 1'5 metres; el seu cabal varia en funció de la pluviometria. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 490 metres d'altitud i la seva orientació és E.

- (27) **Font dels Bullidors o Font del Sabater Vell.** L'emplaçament principal on hi ha la instal·lació de captació d'aigües, té una forma de brocal de pou tapat per la seva part superior. Aquesta surgència està canalitzada. Subministra el seu abundant doll a la xarxa d'aigües municipals de Castellar. L'aquífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és per a aigües municipals. Està situada a 350 metres d'altitud i la seva orientació és S.

ÀREA 6

- (18) **Font del Llorer (El Girbau).** L'aigua flueix per un canó envoltat d'espesses fulles d'heura, molt arrapades a la paret frontal. Un petit clot li fa de pica. Sota seu trobem una bassa que alimenta. En altres temps aquesta aigua era utilitzada per a regar l'horta de la masia d'El Girbau. L'aquífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 535 metres d'altitud i la seva orientació és E.

- (123) **Font del Bujol o Font de l'Aixeta.** El nom de la font pensem que té a veure amb el de l'atuell que calia servir-se per extreure l'aigua de la surgència. La galleda baixa i ampla proveïda d'una nansa de corda que s'utilitzava per a tal fi s'anomena bujol. Té sota seu un pou restaurat amb porta i una instal·lació ja malmesa que en altres temps proveïa d'aigua a la masia d'El Girbau. Diuen que la font i el pou estan comunicats. L'aquífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 560 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

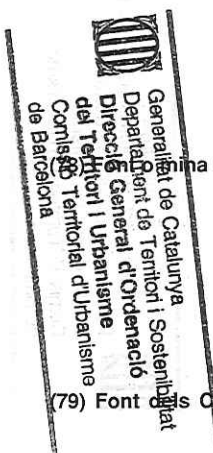

- (66) **Font de Cal Busqueta.** La mina on neix l'aigua d'aquesta font es troba dintre de la mateixa masia. La deu canalitzada des de la naixença raja en un gran safareig situat a l'horta de la masia. Té un cabal de raig constant. L'aquífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és per al consum de la casa i per a regar l'horta; la sobrant alimenta les basses de l'Umbert. Està situada a 365 metres d'altitud i la seva orientació és S.
- (67) **Font del Darrere.** Font amb aixeta de polsador i pica. L'aigua de l'antiga deu, contaminada, alimenta una bassa que està uns metres més avall; els sobrants d'aquesta passen a altres basses que destinen l'aigua per a regar. Com que es contaminà la deu, d'un temps ençà l'aigua d'aquesta font prové de la xarxa municipal. L'aquífer és del

- (23) **Font de la Riera.** Muschelkalk i el seu aprofitament és únicament per a regants. Està situada a 365 metres d'altitud i la seva orientació és SE. Disposa d'aixeta amb polsador i pica. El seu cabal és abundós, malgrat quedar un xic minvat per l'extracció que es fa destinada a les aigües municipals. Part del seu cabal és canalitzat per abastir d'aigües Sant Feliu del Racó. Anys enrere, aquesta font posseïa cinc ratjos, essent-ne una de les més prestigioses del terme. A causa de les captacions que s'han efectuat al llarg del temps, l'aspecte de la font ha variat. Al costat de la font s'hi ha arranjat uns bancs. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és paisatgístic en últim terme. Està situada a 330 metres d'altitud i la seva orientació és E.
- (70) **Font del Frare, Font del Figuerot o font de la Figuera.** Es diu que aquesta deu prové de les escorialles de la font de Turell. Brolla per entremig d'unes pedres arimades al marge; té un cabal bo i constant. L'aqüífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 330 metres d'altitud i la seva orientació és S.
- (71) **Font del Figuerot o Font del Gorg del Diable.** Aquesta font, abans de la riuada de setembre de 1962, era per complet captada per a l'ús de l'antiga fàbrica de Can Pinyot, avui Satina. És una font abundosa de gran cabal que sorgeix de la rocosa paret conduïda per una antiga canonada amagada per la vegetació. El doll d'aigua quan queda lliure del guiatge, s'esmuny roca avall creant petits salts. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 320 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (125) **Font i mina dels Horts de Can Borrell.** L'aigua arriba a la bassa per dos llocs diferents. Un raget cau per enmig de les hores de la paret que està al plom de la carretera. L'altre prové d'una mina obrada situada a la vessant sud de la bassa. El cabal resultant és poc abundós però sí que és constant. Al peu de la font hi ha una bassa que en altre temps regava l'horta de Can Borrell. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 315 metres d'altitud i la seva orientació és NO.

ÀREA 8

- (73) **Font dels Gossos.** La font té canó i una pica menuda, formada a la mateixa roca per la caiguda constant d'aigua al llarg del temps. El cabal es podria qualificar de petit però persistent al llarg de l'any. L'aqüífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 440 metres d'altitud i la seva orientació és SE.
- (74) **Font del Llorer o Font de Canyelles.** La font està arranjada amb canó i pica, i l'acompanyen uns antics bancs. El seu cabal és petit i no constant. Tocant a la font, en els seu peus, hi ha un antic dipòsit totalment cobert. L'aqüífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 420 metres d'altitud i la seva orientació és S.
- (75) **Font de l'Esquirol.** L'aigua apareix en un baumat entre dues pedres. Mitjançant la connexió d'una mànega, és recollida i traslladada a un metre més avall. El cabal peca de minso, encara que bastant regular al llarg de l'any. L'aqüífer és de l'Eocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 525 metres d'altitud i la seva orientació és SO.
- (77) **Font del Bassal.** Aquesta font i la de la Noguera generen la totalitat del cabal de les anomenades aigües de Canyelles. La deu està canalitzada i regulada per a diferents consums. La font queda tancada entre

Mina del Montjuïc.

- (79) **Font dels Casots, Font de les Casetes o Font dels Casalots.** Font obrada amb mina o dipòsit; posseeix aixeta i pica i té a més a més, uns bancs a ambdós costats. El seu cabal és bo durant tot l'any. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 390 metres d'altitud i la seva orientació és O.
- (82) **Font del Cosidor.** Construïda d'obra, amb canó i pica; té un cabal petit però constant. Amb un enginyós sistema de conduccions, que utilitza la tècnica dels vasos comunicants, alimenta diverses basses. L'aqüífer és del Buntsandstein i el seu aprofitament és paisatgístic i per a regants. Està situada a 375 metres d'altitud i la seva orientació és SE.
- (85) **Font del Marià Xic o Font de Can Pagueses.** Queda en la part baixa d'una paret seca de pedra. Destapant-la s'observa que la deu arriba lliscant per un minúscul baumat en forma de canaleta. El petit cabal d'aigua es fon allà mateix sense eixir en el torrent. L'aqüífer és del Buntsandstein i el seu aprofitament és paisatgístic i, possiblement, per a regants. Està situada a 325 metres d'altitud i la seva orientació és S.
- (87) **Font de les Clivelles.** Segons expliquen els hortelans de l'indret, el nom de clivelles ve del fet que el tipus de terreny d'aquest lloc té tendència a aclivellar-se, a formar esquerdes al terra. L'aigua sorgeix en una espècie de repartidor més o menys tapat, des d'allà la canalitzen per alimentar les diferents basses. El cabal és petit amb alts i baixos però constant. La font brolla al peu d'una bassa. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és, bàsicament, per a regants. Està situada a 325 metres d'altitud i la seva orientació és NE.
- (124) **Font de la Noguera.** Aquesta font i la del Bassal generen la totalitat del cabal de les anomenades aigües de Canyelles. La deu està canalitzada i regulada per a diferents consums. La font queda tancada per la paret de la riba dreta del torrent. El doll, que segons diuen neix d'una mina, està soterrat a nivell de la llera i tapat per un enllosat fet a posta, a fi d'adjuntar el seu cabal amb el que baixa de la font del Bassal. L'aqüífer és del Muschelkalk i té aprofitaments diversos. Té establerta una comunitat d'usos i regants. Està situada a 370 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

ÀREA 9

(5) **Font de Sant Antoni o Font de Castellar Vell.** Aquesta font és molt antiga, ja que es troba citada documentalment l'any 1562, en una acta de donació amb cessió d'aigua, a favor de la rectoria de Castellar Vell, feta pel propietari Antoni Sallent. Arranjada amb aixeta de polsador i pica, la deu prové de la mina que té adossada. La seva part baixa actua com a dipòsit regulador. El cabal no és important, però sí continuat durant el curs de l'any. Els bancs que estan al costat de la font estan força malmesos. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 300 metres d'altitud i la seva orientació és E.

(10) **Font de les Canyes, Font del Castell o Font del Gall.** Una espècie de caixa d'obra en la seva part frontal evita l'accés a l'aigua. Allà està endollada una mànega que trasllada la surgència a un repartidor i des d'allà al castell. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és per a l'ús del castell. Està situada a 310 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

(13) **Font de Can Riera.** Està arranjada amb frontís obrat, canó d'hacer inoxidable i amb una minúscula pica, però no raja, ja que uns metres abans de la font, capten la deu i la canalitzen cap a la masia de Can Riera. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és per al consum de la masia. Està situada a 320 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

ÀREA 10

(4) **Font del Desmai.** Molt malmesa, l'aigua brolla del canó creant un petit bassal enmig d'unues pedres. El seu cabal no és abundant però sí constant. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 215 metres d'altitud i la seva orientació és E.

(9) **Font del Boà o Font de les Canyes.** La font té canó i una minúscula pica, lloc on desguassa la mànega que baixa de la mina i empalmen les que alimenten la bassa del darrere de l'edificació. El seu cabal no és gaire abundant però sí constant. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és per a regants i paisatgístic. Està situada a 260 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(14) **Font de Can Pèlcs.** Font arranjada amb canó i pica, de bon raig, que manté durant la major part de l'any. Sota, molt a prop, una bassa recull l'aigua per a regar l'horta que hi ha al voltant. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és per a regants i paisatgístic. Està situada a 255 metres d'altitud i la seva orientació és E.

(15) **Font dels Arbrets.** La font està condicionada amb canó i una minsa pica; posseeix un bon cabal amb raig constant durant tot l'any. L'aqüífer és del Paleozoic i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 275 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

(80) **Font del Pi o Font d'en Fitó.** Des de fa temps aquesta font no raja però es desconeix si la deu ha canviat de curs o bé simplement, s'ha assecat. La primera surgència estava situada en l'espadat de roca on hi ha encara una espècie de pica. Possiblement a causa de sequeres la deu va anar baixant de nivell, fet que propicià la instal·lació de canons a diferents alçades a fi de recollir el cada vegada més minso cabal. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 295 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(81) **Font Grossa.**

A causa dels darrers canvis de propietat de la fàbrica Vda. de Josep Tolrà, es desconeix si els nous amos disposen de les aigües d'aquesta font. A causa d'estar emplaçada en un terreny encerclat amb un mur ceràmic i de filferro, no és possible accedir-hi. La deu està tancada dintre d'una barraca, situada enmig d'antigues feixes. Abans tenia un cabal molt important però en l'actualitat es desconeix. Des de fa molts anys, aquesta abundosa surgència fou adquirida per Can Tolrà, a fi de poder disposar del seu important doll per utilitzar-lo a la fàbrica de Can Barba. L'aqüífer és del Muschelkalk i el seu aprofitament és canalitzat per a usos industrials. Està situada a 285 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(89) **Font dels Horts de les Bassetes.** L'aigua brolla d'un canó de goma que raja quan el sobrant de la bassa de les Bassetes li ho permet. És, per tant, una font totalment subsidiària. Està envoltada d'horta. L'aqüífer és del Quaternari i el seu aprofitament és exclusivament per a regants. Està situada a 305 metres d'altitud i la seva orientació és NO.

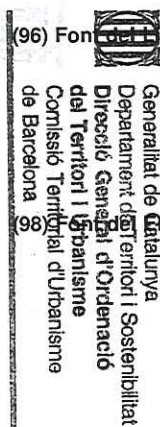
(90) **Font de les Bassetes.** Aquesta font a causa de la gestió d'algun hortolà poc escrupolós, està molt contaminada. Està voltada d'horta i té al peu una gran bassa per a regants. Font arranjada amb canó i sobreixidor de cabal abundós durant tot l'any que alimenta la gran bassa que té dessota. Des d'aquest lloc l'aigua sobrant, utilitzant l'antic sistema de vasos comunicants, es va redistribuint cap a diverses basses. L'aqüífer és del Quaternari i el seu aprofitament és exclusivament per a regants. Està situada a 310 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(91) **Font dels Ocellets.** Hi ha diferents surgències en un balmet rocallós, que agrupades totalitzen un cabal més aviat petit però molt constant durant tot l'any. L'aqüífer és del Quaternari i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 295 metres d'altitud i la seva orientació és SO.

(92) **Font del Brunet.** Font arranjada amb broc i pica, de cabal poc abundós encara que constant al llarg de l'any. L'aqüífer és del Quaternari i el seu aprofitament antigament era per a l'ús de la masia del Brunet i actualment és paisatgístic. Està situada a 285 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(96) **Font del Pedoner, Font de la Pica o Font de Cal Coca.** La font es troba situada en el revolt del marge esquerre de la carretera que baixa a la fàbrica de Can Barba, davant de l'antiga sala de "continues". La font està arranjada amb pica i canó. És un punt d'aigua de cabal petit i intermitent, ja que bona part de l'any a penes raja. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 275 metres d'altitud i la seva orientació és SO.

(98) **Font dels Camorats, Font del Refugi o Mina de Can Barba.** La font es troba situada al peu de la pista que comunica Can Barba amb el Boà, just a l'indret on s'acaben les naus de la fàbrica. Situada en un talús de la riba, està protegida per una construcció feta amb maó i volta de mig punt, que li dona un aire de balma artificial. Font arranjada amb canó i pica, de cabal poc important encara que constant durant tot l'any. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 250 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(104) **Font de la Mina de la Vinya de la Cargola.** Atenent-nos al nom i a les informacions rebudes, aquesta deu prové de l'esmentada mina, actualment ensorrada i sense rastre d'aigua. Com des d'allà l'aigua arriba aquí consta d'entendre. Està situada en la part baixa de la sèquia Monar. Font arranjada amb un canó de circumstàncies. Té un petit safareig com a pica. El seu cabal és minso, encara que raja la major part de l'any. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 230 metres d'altitud i la seva orientació és O.

(105) **Font del Castell, Font de les Canyes o Font de la Teula.** La font acostuma a ser abundosa durant tot l'any. Antigament el seu raig era guiat per una teula, d'aquí li ve un dels noms, però actualment fa de canó una mànega de plàstic negre i té per pica un petit vol de pedres. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 220 metres d'altitud i la seva orientació és SO.

(106) **Font del Safareig o Font dels Horts de Can Carner.** Diuen que antigament els masovers de Can Carner anaven a rentar la roba en aquest safareig, d'aquí un dels seus noms. La font està situada a la part baixa de la sèquia Monar. L'aigua amb un raig molt minso i no gaire constant, cau en un gran i antic safareig que té al peu. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic i per a regants. Està situada a 230 metres d'altitud i la seva orientació és SO.

(107) **Font del Batllori.** La font té un matusser tub de fibro-ciment per on raja l'aigua. Un petit safareig prefabricat li fa de pica. El cabal és minso. El lloc i part del seu entorn està molt abandonat. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 215 metres d'altitud i la seva orientació és O.

ÀREA 11

(97) **Font de Puigverd.** L'antiga font va desaparèixer quan es van fer les obres de sanejament de la zona de Puigverd i de la capçalera del torrent de Colobriers. El brocal que s'observa actualment, fou construït una mica abans de les esmentades obres municipals i queda com a senyal indicatiu de per allà on passava la deu que alimentava la font; aquesta deu, juntament amb altres captacions, és recollida en una espècie de cisterna-pou i mitjançant un equip de bombeig es trasllada l'aigua a les vivendes de Puigverd. Es desconeix el cabal actual. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és canalitzat per a ús de les vivendes de la masia de Puigverd. Està situada a 310 metres d'altitud i la seva orientació és O.

ÀREA 12

(110) **Font de Can Quer.** Encara que s'anomena font, la realitat és que es tracta d'un pou amb unes instal·lacions que quasi podríem titllar d'arqueologia industrial. La deu o font està situada a pocs metres més amunt i va desaparèixer al construir les instal·lacions. És una sènia construïda tota amb ferro, però en lloc dels clàssics catúfols hi aplicaren la tecnologia dels molins de vent, és a dir, pinyons amb verga i bomba per elevar l'aigua. Segurament bastiren aquesta estructura a principis del segle XX. El cabal és difícil de mesurar i el desconeixem. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és nul. Està situada a 280 metres d'altitud i la seva orientació és S.

(112) **Font de Can Casamada.** La font i els grans bancs disposats lateralment estan envoltats per una paret de pedra ben conservada. Font arranjada amb broc i

pica. La majòlica central del seu frontís està dedicada a Sant Jaume. La resta de ceràmiques col·locades a la paret són al·legòriques a la bondat de l'aigua i la bellesa del lloc. Té un cabal petit però molt constant. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 280 metres d'altitud i la seva orientació és E.

ÀREA 13

(1) **Font de Can Messeguer.** El broll raja per unes teules alimentant un safareig on hi ha endollada una mànega per traslladar l'aigua a un repartidor. Mitjançant una instal·lació de bombeig es subministra aigua a la masia. La surgència prové de la mina al darrere la font; el cabal és petit encara que persistent al llarg de l'any. Està situada sobre unes antigues feixes i arranjada amb una taula de pedra i uns bancs. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic i per a la masia de Can Messeguer. Està situada a 230 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

Font xica de Can Messeguer o Font de Sant Jordi. És una font no arranjada. L'aigua neix en la mina excavada en el marge. No té porta i l'interior té part obrada. El cabal és petit i no massa constant. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 245 metres d'altitud i la seva orientació és SE.

Font dels Avellaners. A causa de construccions efectuades prop d'on neix la deu, aquesta font ha sofert canvis d'emplaçament, movent-se amunt i avall segons convenia. D'aquesta manera fou conservada durant molt temps; actualment, a causa de noves obres ha desaparegut. Font arranjada amb canó que alimenta una petita bassa situada als seus peus. Té un bon cabal durant tot l'any. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 285 metres d'altitud i la seva orientació és NE.

(14) **Font del Roure (El Rieral).** L'aigua és captada i conduïda per una mànega que alimenta una antiga bassa. La deu està situada al tall de la riba a uns 25 metres sobre el nivell del riu i allà és recollida en un petit dipòsit, lloc on connecten diferents canonades. El cabal final no és gran però sí constant. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és per a regants. Està situada a 210 metres d'altitud i orientació és O.

(115) **Font del Matà o Font sense nom.** La deu és captada i conduïda per una mànega fins a un distribuïdor per apropar-la finalment al canó per on brolla l'aigua de la font. La surgència real està situada enmig de la riba a uns 25 metres sobre el nivell del riu. Allà la recullen en un matusser repartidor per poder empalmar els diferents tubs. El cabal final es tradueix en un continuat raig. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és per a regants. Està situada a 210 metres d'altitud i la seva orientació és O.

ÀREA 14

(116) **Font del Senglar.** És un gran clot que té forma de semicercle en la seva banda nord on la surgència brolla a ran de terra. El doll abundós, amb variacions segon la pluviometria, crea en la part ampla un fanguiassar, punt on els senglars van a rebolcar-se, d'aquí el seu nom. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 255 metres d'altitud i la seva orientació és S.

- (118) **Font de la Clota.** Font arranjada amb canó sobreeixidor i una petita pica. A causa de la sequera es creu que la font ha perdut el gruix de la deu ja que actualment només s'hi veuen petites humitats. A la banda baixa hi ha, molt malmesa, una antiga bassa amb la qual antigament es regava l'horta avui desapareguda. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 260 metres d'altitud i la seva orientació és E.
- (119) **Font de Can Torrents.** La font està situada sota la masia de Can Torrents. Font arranjada amb aixeta i una gran pica, de continu i molt poc cabal ja que la major part de la deu prové de la mina; es creu que és utilitzada per a usos de la casa. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic i per a la masia de Can Torrents. Està situada a 250 metres d'altitud i la seva orientació és E.
- (120) **Font d'en José Buxó.** Font amb el nom gravat en el frontís del pedestal; actualment es creu que està abandonada i en desús ja que només resta l'obra de la fàbrica i no es veu cap indicatiu d'aigua. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és desconegut. Està situada a 260 metres d'altitud i la seva orientació és SE.
- (122) **Font de Can Moragues.** Aquesta font té la fama d'aigua bona; per aquesta raó molts veïns de Sabadell i Castellar omplen bidons i la utilitzen per a ús domèstic. Font amb frontal obrat amb canó, sobreeixidor i pica. Als peus té una gran bassa-safareig que en altres èpoques fou utilitzat per fer bugada. Actualment hi ha peixos. El seu cabal és important i raja tot l'any. L'aqüífer és del Miocè i el seu aprofitament és paisatgístic. Està situada a 225 metres d'altitud i la seva orientació és E.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8108

(112) Font de Can Casamada

(45) Font de Can Carner

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

(55) Font de l'espíol

(55) Font del Turell

(23) Font de la Riera

NÚM. REF.: ES-07 / 193

DENOMINACIÓ: Fonts urbanes

TIPOLOGIA: Elements singulars

CONTEXT: Repartides dins del casc urbà

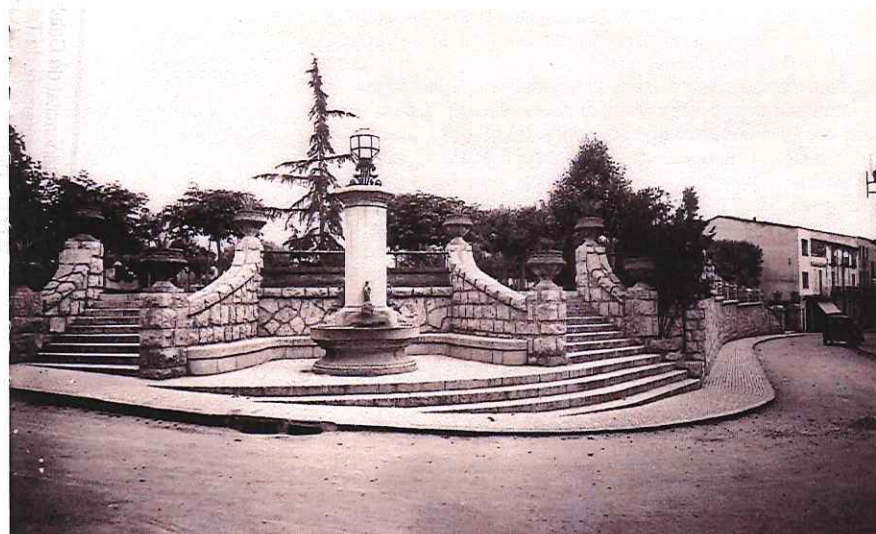
RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sol urbà

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

54. Font de la plaça Major

35. Font de la plaça Calissó

9. Font de la plaça del Canigó

1. Font de la cruïlla amb entre c/ Torres i ctra.

17. Font de la Plaça del Mestre Gelonch

VALORACIÓ: Elements del mobiliari urbà amb interès històric

PROPOSTES: Incloure en el catàleg
Elevar a al categoria de BPU
Nivell de protecció 1: Integral
Nivell de protecció 4: Ambiental

LLISTAT D'ELEMENTS El llistat de les fonts urbanes que es troben dins el nucli urbà de Castellar del Vallès, incloent les urbanitzacions i Sant Feliu del Racó és el següent:

- 1.- Font cruïlla del carrer Torras i Crta. de Sentmenat (davant farmàcia Yangüela)
- 2.- Font del carrer de les Bassetes (final)
- 3.- Font del carrer de Sant Iscle (tocant als Safareigs)
- 4.- Font del Passatge de La Higuera (cruïlla C. Església, Sant Iscle i Passatge La Higuera)
- 5.- Font de la Plaça Albert o dels Enamorats. Dedicada a Joan Munt Girbau (1914-1982). Llegenda: Els bastoners al seu mestre, 1985. A un dels homes que amb la seva senzilla, abnegada i humil labor, ha contribuït a mantenir vives les tradicions, autèntiques arrels d'un poble.
- 6.- Font de la Plaça Francesc Macià
- 7.- Font de la Plaça de la Llibertat
- 8.- Font de la Plaça Mossèn Cinto Verdaguer
- 9.- Font de la Plaça del Canigó
- 10.- Font del carrer Sant Josep
- 11.- Font de la Plaça Pompeu Fabra 1
- 12.- Font de la Plaça de la Miranda
- 13.- Font de la Plaça del Forjador
- 14.- Font de la Plaça Mestre Anyé
- 15.- Font de la Plaça Major (jardins nous)
- 16.- Font del Palau Tolrà. Llegenda: En record de Roser Labara, aparelladora municipal 1954-1994.
- 17.- Font de la Plaça del Mestre Gelonch. Llegenda: D. José Tolrà Abella agradecido al pueblo le dota de aguas potables, y éste para perpetuar tan digna acción levanta la presente y lo esculpe en la misma. Año 1879.
El doctor Josep Tolrà i Abellà (1847-1883) es va establir a Sant Esteve de Castellar l'any 1846 exercint la medecina i la cirurgia. Fou el fundador de l'empresa textil Vda. J. Tolrà a la localitat. Josep Tolrà va ocupar també diversos càrrecs públics dels que en destaquen el d'alcalde constitucional i jutge de pau. Sota el seu mandat com alcalde es realitzà la canalització de le aigües del torrent de Canyelles fins a la població, per compte propi, construint set fonts públiques. La vila de Sant Esteve de Castellar va agriar aquest fet aixecant l'any 1879 una columna de ferro al centre de la plaça del mestre Gelonch afegint una placa commemorativa d'aquest fet.
- 18.- Font de la Plaça Catalunya I
- 19.- Font de la Plaça Catalunya II
- 20.- Font del Parc de Colobriers (camí de Can Casamada) I

- 21.- Font del Parc de Colobriers (camí de dalt) II
- 22.- Font de la Placeta entre C. Suècia i Irlanda
- 23.- Font del C. Bèlgica cantonada C. Alemanya (davant IES Puig de la Creu)
- 24.- Font de la part de baix de la Plaça Europa I
- 25.- Font de la Plaça Europa II
- 26.- Font de la Plaça d'Emili Altimira i Alsina
- 27.- Font de la Plaça Pau Casals
- 28.- Font de la Placeta de davant del restaurant Garbí (carrer de Barcelona cruïlla carrer de Can Serrador)
- 29.- Placeta dels Pedrissos
- 30.- Plaça de la Fàbrica Nova I
- 31.- Plaça de la Fàbrica Nova II
- 32.- Plaça davant Can Carner
- 33.- Font de la Plaça Pompeu Fabra
- 34.- Font de la part de baix (pista d'esport) de la Plaça de Joan Coromines
- 35.- Font de la Plaça Calissó I
- 36.- Font de la Plaça Calissó II
- 37.- Font de la Plaça dels Horts de l'Alemanya
- 38.- Font de la Plaça de Josep Ma. Folch i Torras
- 39.- Font de la Plaça Vella
- 40.- Font del carrer de Sant Miquel
- 41.- Font del pati de la Biblioteca Municipal "Antoni Tort" i la Ludoteca "Les Tres Moreres"
- 42.- Font del Passeig, 86 al davant de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil
- 43.- Font de la cruïlla entre els carrers Sant Llorenç i Maria Escalfet
- 44.- Font del carrer de l'Escorxador (sota el dipòsit)
- 45.- Font de l'Era d'en Petasques. 6. 11. 1979
- 46.- Font de la Plaça Lluís Companys
- 47.- Font del Parc de Canyelles
- 48.- Font de l'Avinguda Airesol
- 49.- Font de la Plaça de can Font
- 50.- Font de la Placeta a la cruïlla entre el carrer del Pont i la Carretera de Sabadell
- 51.- Font de l'Avinguda Airesol (Airesol D)
- 52.- Font del carrer de la Font del Darrera
- 53.- Font de la Plaça del Dr. Joan Puig
- 54.- Font de la Plaça Major

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: -
Oral: -

NÚM. REF.:	AI-13 / 194
DENOMINACIÓ:	Molí de vent de l'Olleta
Altres denominacions:	
SITUACIÓ:	Carrer Catalunya cantonada amb el Doctor Portabella
DATA DE CONSTRUCCIÓ:	-
AUTORS:	-
PROMOTOR:	-
TIPOLOGIA:	Arquitectura industrial.
CONTEXT:	Al nucli urbà, vora la ronda de Llevant.
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Qualificació:	Espais lliures, places i jardins. (Clau D3)
Protecció existent:	BPU. Inclòs al Catàleg del PGO com a element núm. 84
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Pública
Condicions/servituds:	No es coneixen

PLÀNOL DE SITUACIÓ e. 1: 2000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8112

DESCRIPCIÓ: Molí de vent per a l'extracció d'aigua per al rec dels horts. Torre amb basament cilíndric de carreus de pedra i la resta de maó amb coronació de remat de fris, d'uns 6m d'alçada per 1,5m d'amplada.

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Extracció d'aigua de rec
Actual: Decoratiu

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Recentment reconstruït.

VALORACIÓ: Exemple d'element industrial edificat castellarenc.

PROPOSTES:

Inclusió en el catàleg.
Mantenir la categoria de BPU.
Nivell de protecció 1: Integral

DADES HISTÒRIQUES:

El molí de vent de l'Olleta s'alimentava de dues mines, de les moltes que existeixen en aquesta zona d'horts, al voltant del torrent de Colobres. Avui en dia es trobaria engolit dintre de les eixides de les cases construïdes al seu voltant. Per aquest motiu el molí es va desmuntar i reconstruir a pocs metres del seu emplaçament original, en un espai públic, una illeta, a tocar de la Ronda Llevant.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica: -
Escrita: PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

813

NÚM. REF.: IP-01_195

DENOMINACIÓ: Arbres d'interès i arbrades

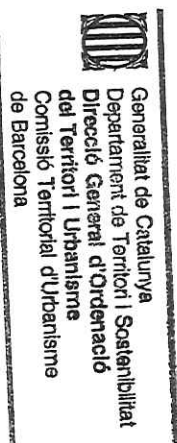
TIPOLOGIA: Interès paisatgístic

CONTEXT: Repartits per tot el terme municipal

RÈGIM URBANÍSTIC
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005
Protecció existent: Llistats a l'annex III del PGO

VALORACIÓ: Elements d'interès paisatgístic

PROPOSTES: Incloure al catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.

Llistat D'EXEMPLARS inclosos al catàleg d'arbres monumentals:

Codi arbre	Nom	Nom comú	Finca
1	PI BLANC DE LA TORRE TURULL	Pi blanc	Torre Turull
2	ALZINA DEL PUIGVERD	Alzina	Parc de Colobriers
3	ALZINA DE CANYELLES	Alzina	Mas Canyelles
4	PI BLANC DE CANYELLES	Pi blanc	Mas Canyelles
5	PI BLANC DE LA FONT DE CANYELLES	Pi blanc	Mas Canyelles
6	PI BLANC DEL CAMÍ DE CANYELLES	Pi blanc	Mas Canyelles
7	ROURE DE CANYELLES	Roure martinenc	Mas Canyelles
8	ALZINA DE CAN CARNER	Alzina	Can Carner
9	PI BLANC DEL PONT DE PUIGVERD	Pi blanc	Puigverd
10	ALZINA GRAN DE L'ERMITA DE LES ARENES	Alzina	Ermita de les Arenes
11	ALZINA MITJANA DE L'ERMITA DE LES ARENES	Alzina	Ermita de les Arenes
12	PI PINYER DE L'ERMITA DE LES ARENES	Pi pinyer	Ermita de les Arenes
13	AVET DE LES ARENES	Avet masjoan	Can Martinet de les Arenes
14*	PI BLANC DEL SABATER VELL	Pi blanc	El Sabater Vell
15	PI PINYER DEL SABATER VELL	Pi pinyer	El Sabater Vell
16	ROURE DELS HORTS DE CAN CARNER	Roure martinenc	Can Carner
17	ROURE DEL SOT DE CAN CARNER	Roure martinenc	Can Carner
18	PI PINYER GRAN DEL SOT DE CAN CARNER	Pi pinyer	Can Carner
19	ALZINA GRAN DE LA RESCLOSA DEL BOÀ	Alzina	Al Boa
20**	TEIX DE CAL MARTORI-GALLISSÀ	Teix	Finca Martori-Gallissà
21	ALZINA DE CA N'AMETLLER	Alzina	Ca n'Ametller

22	ALZINA DE CAN CASAMADA	Alzina	Can Casamada
23	PI PINYER GRAN DE CAN CASAMADA	Pi pinyer	Can Casamada
24	CIRERER GRAN DE CAN JULIANA	Cirerer	Can Juliana
25	ALZINA MITJANA DE CAN JULIANA	Alzina	Can Juliana
26	ALZINA GRAN DE CAN JULIANA	Alzina	Can Juliana
27	PI PINYER GRAN DE CAN JULIANA	Pi pinyer	Can Juliana
28	PI BLANC MITJÀ DE CAN JULIANA	Pi blanc	Can Juliana
29	PI BLANC GRAN DE CAN JULIANA	Pi blanc	Can Juliana
30	ALZINA GRAN DEL GIRBAU	Alzina	El Girbau
31	PI BLANC DEL CEMENTIRI DE SANT FELIU	Pi blanc	Davant cementiri Sant Feliu
32	PI BLANC DEL CARRER PARE FELIU	Pi blanc	Carrer Pare Feliu
33	PI BLANC DE LA FONT DEL CARNER	Pi blanc	Turell
34	ALZINA GRAN DE L'ILLA	Alzina	L'illa
35	LLEDONER GRAN DE L'ILLA	Lledoner	L'illa
36	PI BLANC DE LA DRECERA DE CAN JULIANA	Pi blanc	Can Juliana
37	ALZINA GRAN DE LA DRECERA A CAN JULIANA	Alzina	Can Juliana
38	ALZINA DE DOS BRAÇOS DE LA DRECERA A CAN JULIANA	Alzina	Can Juliana
39	PI BLANC GROS DE CAN BORRELL	Pi blanc	Can Borrell
40	CÀDEC DE CAN BORRELL	Càdec	Can Borrell
41	ARBOÇ GRAN DE CAN BORRELL	Arboç	Can Borrell
42	AMETLLER DE CAN BORRELL	Ametller	Can Borrell
43	ALZINA DE CAN BORRELL	Alzina	Can Borrell
44	FIGUERA DE CAN BORRELL	Figuera	Can Borrell

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona

45	ALZINA GRAN DE CAN BORRELL	Alzina	Can Borrell
46	ALZINA GRAN DEL PONT DE TURELL	Alzina	Pont de Turell
47	PLÀTAN DEL PONT DE TURELL	Plàtan	Pont de Turell
48	ALZINA DE MAS OLIVET (I)	Alzina	Mas Olivet
49	ALZINA DE MAS OLIVET (II)	Alzina	Mas Olivet
50	ALZINA DE MAS OLIVET (III)	Alzina	Mas Olivet
51	ALZINA DE MAS OLIVET (IV)	Alzina	Mas Olivet
52	ALZINA DE MAS OLIVET (V)	Alzina	Mas Olivet
53	PI BLANC DE MAS OLIVET	Pi blanc	Mas Olivet
54	ROURE DE LA FONT DE CAN PÈLACHS	Roure	Can Pèlachs
55	OLIVERA GRAN DE LA PLAÇA DE LES OLIVERES	Olivera	Plaça de les Oliveres de l'Airesol C
56	SERVERA GRAN DE LA PLAÇA DE LES OLIVERES	Servera	Plaça de les Oliveres de l'Airesol C
57	PI BLANC DE LA FONT DELS CASOTS	Pi blanc	Font dels Casots
58	ROURE DEL GORG NOU DEL TORRENT DE CANYELLES	Roure	Gorg Nou del Torrent de Canyelles
59	ROURE GRAN DEL CAMÍ DE CANYELLES	Roure	Al costat del camí de Canyelles
60	SERVERA DE LA FONT DEL COSIDOR	Servera	Font del Cosidor
61	PI BLANC DE LA BARRACA D'EN SERAFÍ	Pi blanc	Barraca d'en Serafí
62***	FIGUERA DEL FORN DE CAN SANTPERE	Figuera	Forn de Can Santpere
63	CANTANYER D'ÍNDIES DEL CASTELL	Castanyer d'índies	Castell de Castellar
64	LLEDONER DEL CASTELL	Lledoner	Castell de Castellar
65	TIL·LER GRAN DEL CASTELL	Til·ler	Castell de Castellar
66	TIL·LER DEL CASTELL	Til·ler	Castell de Castellar
67	MAGNOLIER DEL CASTELL	Magnolier	Castell de Castellar
68	SURERA DEL TORRENT DE CAN RIERA (I)	Surera	Font de Can Riera

8115

69	SURERA DEL TORRENT DE CAN RIERA (II)	Surera	Font de Can Riera
70	CASTANYER DEL XARAGALL DEL MOLINÉ (I)	Castanyer	Xaragall del Moliner
71	CASTANYER DEL XARAGALL DEL MOLINÉ (II)	Castanyer	Xaragall del Moliner
72	OLIVERA BLANC ROIG	Olivera	Camp de l'avi Comas
73	CEDRE DE LA TORRE DEL PONT	Cedre	Torre del Pont
74	XIPRER DE LA TORRE DEL PONT (I)	Xiprer	Torre del Pont
75	XIPRER DE LA TORRE DEL PONT (II)	Xiprer	Torre del Pont
76	POLLANCRE DE LA PRESA DEL BOÀ	Pollancre	Presa del Boà
77	PI PINYER DEL PARANY DEL BOTER	Pi pinyer	Can Cadafalch
78	PI BLANC DEL PARANY DEL BOTER	Pi blanc	Can Cadafalch
79	SURERA DE CAN CADAFALECH	Surera	Can Cadafalch
80	LLENTISCLE DE CAL SELLARÈS	Llentiscle	Cal Sellarès
81	DESMAI DE CAN TURELL	Desmai	Can Turell
82	NESPRER DE LA VINYA DE COLL MONNER	Nesprer	Vinya Coll Monner
83	ALZINA GRAN DE LA VINYA D'EN VICENÇ DEU	Alzina	Vinya d'en Vicenç Deu
84	PLÀTAN DEL POU DE CA N'AMETLLER	Plàtan	Ca n'Ametller
85	NOGUERA DEL POU DE CA N'AMETLLER	Noguera	Ca n'Ametller
86	PI PINYER DE LA FONT DE LA CLOTA	Pi pinyer	Font de la Clota
87	ALZINA GRAN DE LA FONT DE LA CLOTA	Alzina	Font de la Clota
88	FIGUERA DE CAN TORRENTS	Figuera	Can Torrents
89	CIRERER DE CAN TORRENTS	Cirerer	Can Torrents
90	PLÀTAN DE LA FONT DEL PLÀTAN	Plàtan	Font del Plàtan
91	PI PINYER DE LA FONT DEL PLÀTAN	Pi pinyer	Font del Plàtan

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme
 Consell Territorial d'Urbanisme de Barcelona

92	PI BLANC DE LA FONT DEL PLÀTAN	Pi blanc	Font del Plàtan
93	ALZINA DE LES ARENES AL RIPOLL (I)	Alzina	Les Arenes
94	ALZINA DE LES ARENES AL RIPOLL (II)	Alzina	Les Arenes
95	ALZINA DE LES ARENES AL RIPOLL (III)	Alzina	Les Arenes
96	NESPRER DE LA VINYA DE CAL JOAN CLAPERS	Nesprer	Vinya del Bitè
97	OLIVERA DE LA VINYA DE CAL JOAN CLAPERS	Olivera	Vinya del Bitè
98	PARERA DE LA VINYA DE CAL JOAN CLAPERS	Parera d'hivern	Vinya del Bitè
99	CAQUI DE LA VINYA DE CAL JOAN CLAPERS	Caqui, palosanto	Vinya del Bitè
100	CIRERER DE LA VINYA DE CAL JOAN CLAPERS	Cirerer	Vinya del Bitè
101	LLEDONER DELS HORTS DEL BRUNET	Lledoner	Ajuntament
102	PI BLANC DE LA RIERA SECA (I)	Pi blanc	Les Arenes
103	PI BLANC DE LA RIERA SECA (II)	Pi blanc	Les Arenes
104	Alzina de Can Quer	Alzina	Paratge de Can Quer
105	Iuca de l'escola Sant Esteve	Iuca	Escola de Sant Esteve
106	Lledoner gran de Torre Turull (I)	Lledoner	Torre Turull
107	Lledoner gran de Torre Turull (II)	Lledoner	Torre Turull
108	Morera de Torre Turull (I)	Morera	Torre Turull
109	Morera de Torre Turull (II)	Morera	Torre Turull
110	Morera de Torre Turull (III)	Morera	Torre Turull
110	Xiprers del Puigverd	Xiprer	Puigverd
112	Olivera c/ Serrat del Vent	Olivera	C/ Serrat del Vent
113	Roure del bosc de l'Esquerrà	Roure	Bosc de l'esquerrà
114	Pi ramificat de la Font dels Casots	Pi blanc	Font dels Casots
115	Alzina mitjana de Canyelles	Alzina	Mas Canyelles

116	Pi blanc de la riera seca (III)	Pi blanc	Les Arenes
117	Pi pinyer del Castell	Pi pinyer	Castell de Castellar
118	Xiprer del Castell	Xiprer	Castell de Castellar
119	Om del Castell	Om	Castell de Castellar
120	Cedre plaça Mestre Gelonch	Cedre	Plaça Mestre Gelonch
121	Pi pinyer de la font de Can Casamada	Pi pinyer	Can Casamada
122	Cedre de l'Obra Social Benèfica	Cedre	Obra Social benèfica
123	Cedre de la Torre Balada	Cedre	Torre Balada
124	Pi pinyer de la Torre Balada	Pi pinyer	Torre Balada
125	Cedre de la plaça dels enamorats	Cedre	Plaça dels enamorats
126	Cedre petit de la Torre del Pont	Cedre	Torre del Pont
127	Til·ler de Cal Segalés (I)	Til·ler	Cal Segalés
128	Til·ler Cal Segalés (II)	Til·ler	Cal Segalés
129	Pollancre de Cal Segalés (I)	Pollancre	Cal Segalés
130	Pollancre de Cal Segalés (II)	Pollancre	Cal Segalés
131	Pollancre de Cal Segalés (III)	Pollancre	Cal Segalés
132	Roure de les tres vesses amb alzina central	Roure	Vinya del Deu

14* Caigut a les ventades de el gener del 2009

20 **Tallat al 2006

62*** Tallat al 2006

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Llistat D'ARBREDES incloses al catàleg d'arbres monumentals:

Codi arbreda	Nom	Nom comú	Finca
1	JARDINS DEL PALAU TOLRÀ	Palmeres, Llors, teixos	Palau Tolrà
2	PLAÇA DE LES OLIVERES	Oliveres	Aire-sol C
3	JARDINS DEL CASTELL	Castanyer d'indies, Lledoner, Til·ler,	Castell de Castellar
4	ALZINAR DEL SOT DE SANTA BÀRBARA	Alzines	Castell de Castellar
5	PASSEIG DE PLÀTANS DEL CASTELL	Plàtans	Castell de Castellar
6	SURERA DEL TURÓ DEL LLIRI	Quercus suber	Coll del Lliri
7	SURERA DEL TORRENT DE CAN RIERA	Quercus suber	Can Riera
8	FONT DE L'ESPÍGOL	Plàtans	Les Arenes
9	CAN TORRENTS	Alzina , pollancre i plàtan	Can Torrents

8117

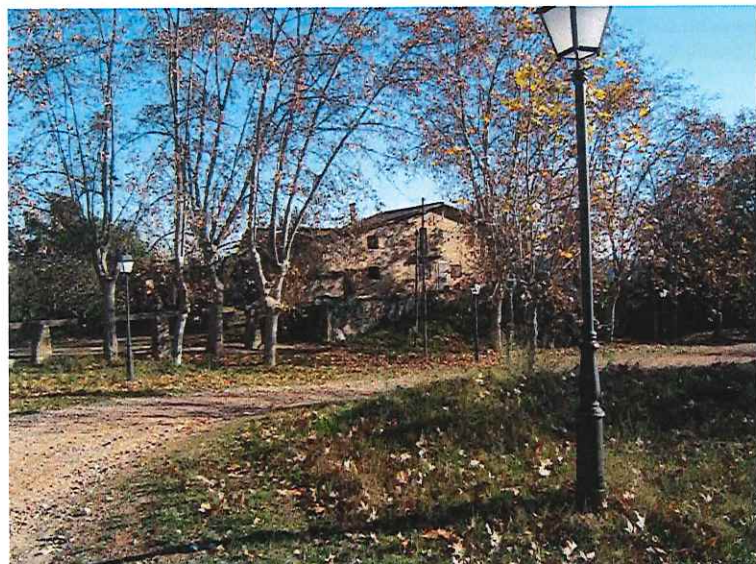

Arbreda de Torre Turull

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

núm. 73, 74 i 75 Cedre, xiprer (I) i xiprer (II) de la Torre del Pont

Arbreda n 5. Passeig de plàtans del Castell

Núm. 2 Alzina de Puigverd

NÚM. REF.:	EAP - 1_196
DENOMINACIÓ:	Barraques de pedra seca i Pous de Glaç
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
CONTEXT:	Repartides per tot el terme municipal
RÈGIM URBANÍSTIC Planejament Vigent: Protecció existent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005 Cap
VALORACIÓ:	Les construccions de pedra seca tenen un gran valor històric i són un autèntic referent identitari. En aquest sentit, han configurat al llarg dels segles uns paisatges agrícoles i ramaders de gran valor dominats sobretot per l'olivera, la vinya, l'ametller i els cereals, plenament adaptats als sòls i al clima. Interès històric i arquitectònic.
PROPOSTES:	Incloure en el catàleg. Elevar a la categoria de BPU. Nivell de protecció 1: Integral. Nivell de protecció 4: Ambiental.
DESCRIPCIÓ:	<p>Corresponen a construccions que feien la funció de cobert d'estris i lloc de descans. L'utilitzaven els pagesos quan les feines del camp requerien romandre-hi més temps i per protegir-se de les tempestes quan les finques eren lluny del nucli urbà. Si les dimensions ho permetien s'utilitzaven també com a lloc de descans pels animals de tir.</p> <p>Al llarg de la història, moltes generacions han extret dels que acabaven essent camps de conreu les pedres que n'impedien la llaurada i el correcte creixement de les llavors.</p> <p>La tècnica de construcció de les barraques consisteix en anar sobreposant les pedres horitzontalment sense polir, aplanades, ben aparellades i amb un lleuger pendent. La filada superior es decanta cap a l'interior, tot formant anelles de pedra de radi decreixent fins a la cúpula, que es tanca amb una o diverses lloses. A vegades, a sobre també s'hi posa una capa de terra i argila. S'inclouen els Pous de Glaç.</p>
DADES HISTÒRIQUES:	L'any 2006 Ramon Vila, membre del Centre Excursionista de Castellar, estava preparant una publicació dedicada a les fonts del terme municipal. Coneixedor del coneixement del territori de Roger Rocavert, el va convèncer per classificar els primers aixoplucs coneguts dins el terme municipal. A aquesta iniciativa s'hi van afegir diversos membres del Centre Excursionista que han aconseguit passar de la dotzena d'aixoplucs inicials, a tenir localitzats centenars d'elements entre els que hi ha nombroses cabanes de pedra seca, juntament amb balmes, avencs, barraques d'obra, recessos, cisternes...

L'any 2008 aquest grup va iniciar un curs d'orientació amb GPS que va permetre localitzar exactament la ubicació d'aquests elements i iniciar els primers itineraris i recorreguts. Des d'aleshores, han estat diferents les marxes i caminades que han permès fer difusió d'aquest patrimoni. Aquest grup de persones vinculades al Centre Excursionista continuen trobant-se els dimarts per recórrer el terme municipal localitzant i recuperant els elements de pedra seca.

El Centre Excursionista de Castellar forma part de la Coordinadora d'Entitats per la *Pedra Seca*, grup multidisciplinar sense ànim de lucre que aplega entitats, associacions i col·lectius de caire divers amb l'objectiu de difondre, coordinar, intercanviar i vetllar pel patrimoni cultural de la *pedra seca* català.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

Oral:

- www.catpaisatge.net

-"Primer circuit d'arquitectura popular del terme de Castellar del Vallès", "Forja", nº2951, 6 juny 2008, pàg. 15.

Joan Roura Umbert, del Centre Excursionista de Castellar.

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

LLISTAT D'ELEMENTS:

BARRAQUES DE PEDRA SECA		
CODI	NOM DESIGNACIÓ	SITUACIÓ
EAP - 01 (1)	Torrent del Ginebre I	Can Borell
EAP - 01 (2)	Torrent del Ginebre II	Can Borell
EAP - 01 (3)	De l'ex-vestíbul	Can Borell
EAP - 01 (4)	Del despedregament	Can Borell
EAP - 01 (5)	Del Contraforts	Can Borell
EAP - 01 (6)	Camp de Can Borrell	Can Borell
EAP - 01 (7)	De la Patricia o Marxa infantil	Can Borell
EAP - 01 (8)	De'n Roger Rocavert	Can Borell
EAP - 01 (9)	D'en Joan Avellaneda	Les Arenes
EAP - 01 (10)	D'en Jaume Martí	Can Borell
EAP - 01 (11)	De l'Albert Antonell	Can Borell
EAP - 01 (12)	D'en Pep	Can Borell
EAP - 01 (13)	De la Costa d'en Jan	Torrent Mitger
EAP - 01 (14)	Del Carner	Les Arenes
EAP - 01 (15)	De l'Ullastre	Can Borell
EAP - 01 (16)	De l'Enric de la Fonda	Les Arenes
EAP - 01 (17)	Del Padri	Turell
EAP - 01 (18)	Dels Ametllers	Turell
EAP - 01 (19)	Del Gravadet	Puig de la Creu
EAP - 01 (20)	Dels Casots	Puig de la Creu
EAP - 01 (21)	Dels Bombers	Puig de la Creu
EAP - 01 (22)	Bosc de Valldans	Can Casamada
EAP - 01 (23)	Salvador Juliana	Oliveras de Can Vilar
EAP - 01 (24)	D'en Marcel·lí	Obaga del Guix
EAP - 01 (25)	Camí del Cavalls	Obaga del Guix
EAP - 01 (26)	Cal Co	Obaga del Guix
EAP - 01 (27)	De Llevant	Can Borrell
EAP - 01 (28)	Del Pi	Can Borrell
EAP - 01 (29)	Del Llentiscle	Can Borrell
EAP - 01 (30)	Area de esbarjo de Les Arenes	Les Arenes

Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona
Departament de Territori i Urbanisme
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme

EAP - 01 (31)	Del Mussol	Obaga del Guix
EAP - 01 (32)	De la Figuera	Obaga del Guix
EAP - 01 (33)	Font del Montjuïc	Puig de la Creu
EAP - 01 (34)	D'en Ramon Rusiñol	Can Borrell
EAP - 01 (35)	Individual	Can Borrell
EAP - 01 (36)	Del Pit Roig	Can Borrell
EAP - 01 (37)	De la Perera morta	Can Borrell
EAP - 01 (38)	Hort d'en Bitè	Puig de la Creu
EAP - 01 (39)	Dels Platerets	Can Borrell
EAP - 01 (40)	De les Gatoses	Can Borrell
EAP - 01 (41)	Del Càdec	Can Borrell
EAP - 01 (42)	D'en Jordi Guillemot	Les Arenes
EAP - 01 (43)	D'en Jaume Gual	Can Borrell
EAP - 01 (44)	Vinya de l'altra banda	Els Fruiters
EAP - 01 (45)	Forn de Calç de l'Arús	Can Borrell
EAP - 01 (46)	De les Cabres	Can Borrell
EAP - 01 (47)	Camí de Can Borrell	Can Borrell
EAP - 01 (48)	Del Graells	Sant Feliu
EAP - 01 (49)	D'en Joan Roura	Torrent de Canyelles
EAP - 01 (50)	Serra de Sant Feliu	Sant Feliu
EAP - 01 (51)	Vinya del Deu (Valldans)	Can Casamada
EAP - 01 (52)	L'olivera Mil·lenària	Cosidor
EAP - 01 (53)	L'alzina del Perracaire	Obaga del Guix
EAP - 01 (54)	Cal Manyosa	Obaga del Guix
EAP - 01 (55)	De la Carme Vinaixa	Les Arenes
EAP - 01 (56)	D'en Marcel Germà	Casots
EAP - 01 (57)	D'en Pere Cardona	Torrent de Canyelles
EAP - 01 (58)	De les teules	Can Borrell
EAP - 01 (59)	Del Sabater Vell	Les Arenes
EAP - 01 (60)	De la M ^a Teresa de L'Illa	Les Arenes
EAP - 01 (61)	Del Marc	Can Padró
EAP - 01 (62)	De l'Albelló	Can Borrell

EAP – 01 (63)	Carena del Paraire	Turell
EAP – 01 (64)	Torrent del Paraire	Turell
EAP – 01 (65)	De l'hort del Marcel·lí	Turell
EAP – 01 (66)	D'en Josep Da Silva	Puig de la Creu
EAP – 01 (67)	D'en Gandia	Puig de la Creu
EAP – 01 (68)	D'en Santi	Turell
EAP – 01 (69)	D'en Tomi	Turell
EAP – 01 (70)	D'en Josep Pujol	Can Padró
EAP – 01 (71)	D'en Joan Lleixa	Les Arenes
EAP – 01 (72)	Pla del cirerer	Can Sallent
EAP – 01 (73)	D'en Mariano	El Cosidor
EAP – 01 (74)	De la Vinya del Bit	Torrent de Colobres
EAP – 01 (75)	Dels espàrrecs	El Cosidor
EAP – 01 (76)	D'en Lluís Puig	Can Borrell
EAP – 01 (77)	Del Paquillo	Font de la Riera
EAP – 01 (78)	De la Teresa Vila	Turell
EAP – 01 (79)	D'en Francès Rius	El Carner
EAP – 01 (80)	Del Bassal	Canyelles
EAP – 01 (81)	Del Víctor	El Carner
EAP – 01 (82)	De la Cristina	Turell
EAP – 01 (83)	D'en Coma	Turell
EAP – 01 (84)	D'en Jesús Ballestar	Les Arenes
EAP – 01 (85)	D'en Josep Sala	El Carner
EAP – 01 (86)	De la M ^a Dolors Cos	Can Borrell
EAP – 01 (87)	De l'Arnau Real	Sant Feliu (Coll del Liri)
EAP – 01 (88)	D'en Jesús Gómez	Obaga del Guix
EAP – 01 (89)	Pedreria d'en Centè	Canyelles
EAP – 01 (90)	D'en Josep Sors	Can Borrell
EAP – 01 (91)	Pedreria de l'Antó	Torrent de Canyelles
EAP – 01 (92)	D'en Recordà	Obaga del Guix
EAP – 01 (93)	Sot del Muronell	Les Arenes
EAP – 01 (94)	D'en Josep Gibert	Obaga del Guix
EAP – 01 (95)	De la Bàrbara	Obaga del Guix

EAP – 01 (96)	D'en Donato de Can Riera	Can Riera
EAP – 01 (97)	D'en Joan Boadella	El Roldora
EAP – 01 (98)	De l'Agnès	Obaga del Guix
EAP – 01 (99)	Parany del Federico	Cadafalch
EAP – 01 (100)	D'en Joan de Can Riera	Can Riera
EAP – 01 (101)	De la Vidauba	Obaga del Guix
EAP – 01 (102)	Torrent de Valldans	Can Casamada
EAP – 01 (103)	D'en Ramon Suades	El Roldora
EAP – 01 (104)	D'en Pepet Pou	Cami Molí d'en Brunet
EAP – 01 (105)	Del Merengues	Castellar Vell
EAP – 01 (106)	Torrent de Sant Antoni	Castellar Vell
EAP – 01 (107)	D'en Lluís Vila	Can Sallent
EAP – 01 (108)	D'en Quimet	El Carner
EAP – 01 (109)	De l'hort de la Quima	Poble
EAP – 01 (110)	Parany del Boter	Cadafalch
EAP – 01 (111)	D'en Josep Cadafalch	Cadafalch
EAP – 01 (112)	D'en Josep Vidal	Oliveres Can Vilà
EAP – 01 (113)	De la Marta	Can Padró
EAP – 01 (114)	Camp del Marsol	Molí Busquets
EAP – 01 (115)	Carles Simón	Puig Capçut
EAP – 01 (116)	Cireres de Can Casamada	Can Casamada
EAP – 01 (117)	Mas Astafort	Cami Molí d'en Busquets
EAP – 01 (118)	D'en Lluís Roig	Obaga del Guix
EAP – 01 (119)	Del Sergi	Torrent Mitger
EAP – 01 (120)	Torrent Mitger	Torrent Mitger
EAP – 01 (121)	De la Molsa	Obaga del Guix
EAP – 01 (122)	Ferran Da Silva	Obaga del Guix
EAP – 01 (123)	D'en Josep Llinars	Obaga del Guix
EAP – 01 (124)	Del Mistos	Obaga del Guix
EAP – 01 (125)	De l'Esteve Comelles	Feixes del Gravadet
EAP – 01 (126)	De l'Emilia de Canyelles	Torrent de Canyelles

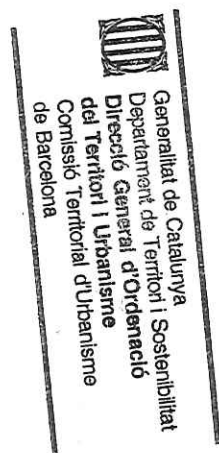
POUS DE GLAÇ		
CODI	NOM DESIGNACIÓ	SITUACIÓ
EAP - 02 (127)	Ribatallada 1 (pou xic)	Torrent de Ribatallada
EAP - 02 (128)	Ribatallada 2 (pou gran)	Torrent de Ribatallada

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consell Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8122

NÚM. REF.:	ES-02_197
DENOMINACIÓ:	Elements industrials/hidràulics diversos; naus, xemeneies, molins i dipòsits
TIPOLOGIA:	Elements singulars
CONTEXT:	Repartits per tot el terme municipal
RÈGIM URBANÍSTIC Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Dipòsit de l'Escorxador

Xemeneia de Fontscalents

8123

Torre-Dipòsit villa Emilia

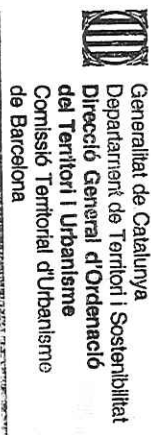
Torre-Dipòsit de Cal Don Pedro

VALORACIÓ: Agrupació de tots els elements industrials/hidràulics amb interès històric i arquitectònic que en general disposen de fitxa pròpia, o bé estan incloses dins entorns amb fitxa.

PROPOSTES: Incloure en el catàleg.
Elevar a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 1: Integral.

LLISTAT D'ELEMENTS:

Naus: En l'actualitat Castellar del Vallès s'ha convertit en una vila industrial amb presència de gran quantitat de naus industrials modernes totes elles situades als nombrosos polígons industrials que s'han construït al terme municipal. Tot i així, també se'n conserven d'antigues que ens mostren el pes i la tradició industrial que, basada en el tèxtil, va tenir la vila des de finals del segle XIX.

Xemeneies: La tradició industrial de Castellar del Vallès es veu plasmada en la conservació de nombrosos elements arquitectònics, com ara les xemeneies, que mostren aquest passat industrial centrat, bàsicament, en el tèxtil tot i on altres indústries també van tenir una presència important. Des de començaments del segle XIX es pot parlar d'una primera fase d'industrialització utilitzant la força hidràulica; d'aquesta manera Castellar es va convertir en un motor del desenvolupament tèxtil de la llana i, després, del cotó en l'àmbit català.

1. Naus de can Barba. La fàbrica de can Barba està situada a tocar del riu Ripoll, a la carretera de Terrassa i al punt quilomètric 27. D'entre tot el complex cal destacar les naus que ens mostren la típica arquitectura industrial del segle XIX d'extenses naus sostingudes per fines columnes de ferro colat que aguanten voltes de quatre punts o de mocador amb lluernari superior.

2. Nau industrial del carrers Conca de Barberà-Bages. Situat al polígon industrial del Pla de la Bruguera aquesta nau cantonera fou construïda per l'arquitecte sabadellenc Antoni Grierà Cura l'any 1996. Cal destacar-ne la part de l'entrada, recepció i oficines adossades a la part pròpiament industrial, construïda a base d'un mur o cortina de vidre de tires rectangulars disposades en sentit vertical que comencen amb poca mesura i en van engrandint a mida que la paret que les sustenta va disminuint a base d'un esglaonat. A la part cantonera la mateixa cortina de vidre adopta dues formes arrodonides, una de convexa i una altra de còncava. Un gran voladís inclinat tanca l'edifici, juntament amb un jardí arbrat amb tanca metàl·lica al davant.

Molins:

La infraestructura dels molins en el desenvolupament industrial de la població és bàsica per forjar el passat industrial de Castellar del Vallès; els molins dedicats majoritàriament a activitats tèxtils, es van anar convertint en fàbriques seguint el curs del riu Ripoll.

10. Molí d'en Barata o d'en Cames. El molí està situat a prop de la font de la Riera, tocant a Sant Feliu del Racó. Documentat a les darreries del segle XIX com a Molí d'en Barata, fou propietat d'Antoni Barata. Havia estat fariner i paperer. Com a molí cotoner, les dues rodes d'aigua accionaven una vintena de telers.

11. Molí d'el Boà. L'any 1800 Antoni Sagrera, un pareire terrassenc, va sol·licitar permís per a construir un molí bataner i paperer a la zona coneguda com el Boà, prenent les aigües del gorg de can Barba. El 1873 els fabricants associats de Terrassa Amat i Sagrera eren els seus propietaris i empraven maquinària de filatura i tissatge de cotó.

12. Molí de Fontscalents. A finals del segle XVIII es té ja constància de la presència d'un molí bataner. El 1815 es construeix també un molí paperer. A partir de 1940 la fàbrica es dedica al curtí de pells i al rentat i preparació de llanes.

13. Molí de can Barba. L'any 1560 el molí era una fàbrica de draps de llana, propietat de Francesc Barba. El 1620 consta com una fàbrica de pólvora. En els segles XVIII i XIX fou transformat com a

8124

Dipòsits:

molí bataner amb nocs. El 1866 Josep Tolrà el va llogar i hi va instal·lar 92 telers mecànics i 4.000 fusos.

Son recipients per contenir o emmagatzemar aigua. A Castellar del Vallès en resten pocs malgrat que fins fa pocs anys encara se'n podien veure pels carrers del poble. La seva propietat tant podia ser municipal com particular.

14. Dipòsit de l'Escorxador. És un antic dipòsit circular, d'aigua potable, construït a base de voltes radials tot formant sectors circulars.

15. Torre-dipòsit d'aigua de Les Arenes. Dipòsit d'aigua sostingut per quatre pilars de base quadrada, de formigó armat, que aguanten una plataforma circular, també de ciment, amb una barana circular ornamental sobre la qual es troba el dipòsit; aquest té un diàmetre més petit que la plataforma de manera que permet el pas al seu voltant. Distribuïa aigua a les torres i cases del nucli de Les Arenes.

16. Torre-dipòsit d'aigua de Villa Emília. Situat al jardí o pati tancat de la torre modernista del carrer de Sant Jaume, a la banda que dona a la riba de can Barba. El dipòsit està arrebossat i pintat de blanc; té forma cilíndrica amb l'acabament d'una petita cornisa d'obra amb merlets.

17. Torre-dipòsit distribuïdor de can Font. Torre cilíndrica d'obra cuita amb basament quadrangular.

18. Torre-dipòsit de cal Don Pedro. Situat al jardí de cal Don Pedro, al carrer del General Boadella número 5. Es una torre d'obra de base poligonal rematada per dues cornises; la superior amb una espècie de fulles a les cantoneres. Té obertures.

19. Torre distribuïdora d'aigua del carrer del Retir. El conjunt de cases del carrer del Retir 3-13 disposen d'aigua pròpia extreta d'un pou situat a l'eixida de la casa número 13, casa que distribueix l'aigua per la resta de cases que formen el conjunt.

BIBLIOGRAFIA**Gràfica:****Escrita:**

- PLANAS, ESTER; PORTOLÉS, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès, Recull històric*. Ajuntament de Castellar del Vallès. Castellar del Vallès.
- PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents*. Castellar del Vallès.
- PLAÇA VELLA. 2005. *L'aigua a Castellar del Vallès. Una història a través de la hidràulica*. Castellar del Vallès. Barcelona. Núm. 50.
- VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès*. Ed. Montblanch-Martín. Granollers.

Oral:

-

NÚM. REF.:	ES-03_198
DENOMINACIÓ:	Elements mobiliari urbà; baranes, fanals, reixes, picaportes i tapes de comptadors.
TIPOLOGIA:	ELEMENTS SINGULARS
CONTEXT:	Dins el casc urbà de Castellar del Vallès
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació:	Sòl urbà
Protecció existent:	Cap

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

VALORACIÓ:

Elements ornamentals públics amb interès artístic.

PROPOSTES:

Incloure en el catàleg.

Elevar a la categoria de BPU.

Nivell de protecció 1: Integral ; Nivell de protecció 5: Documental

LLISTAT D'ELEMENTS:**Baranes de balustres:**

Algunes estan construïdes amb ciment emmotllat, normalment a les soleres o terrats de les cases, encara que també les trobem a les cornises com a simple decoració. Les baranes de pedra artificial, obra cuita o ceràmica, compleixen moltes vegades, una funció més ornamental i decorativa que la pròpia de tancament. En l'actualitat, avui van desapareixent. Aquestes son les que hem pogut constatar:

1. Barana de Cal Massaveu, cantonada entre el carrer Major i el carrer de l'Església.

2. Barana del carrer de les Bassetes. 1. Avui podem encara apreciar diversos fragments de la barana ornamental situada dalt de la cornisa de la casa.

3. Barana del carrer de Sant Miquel. 1. Aquesta barana es troba sobre la cornisa de la casa de planta i pis del carrer de Sant Miquel, número 1. Està formada per dos trams i és de pedra artificial emmarcada per dos volums emmotllurats de forma rectangular o prismàtica als costats i un al mig. La casa té un terrat dalt del primer pis.

4. Barana de cal Salvi. Aquesta barana està situada sobre el portal d'entrada de cal Salvi, al carrer de Sant Josep número 17, a la raonada o punt on el carrer queda tancat.

5. Barana del camí d'entrada a can Borrell. Aquesta barana està situada a l'entrada del camí que mena a can Borrell des de la Carretera de Sant Llorenç Savall, tancant o protegint un desnivell en pendent que es produeix en aquesta confluència de les dues vies. Està formada per deu trams de peces de formigó emmotllat en forma de ela horitzontal i amb el cantó arrodonit. Cada tram de barana està compost per tres peces d'aquesta forma, similars però no iguals, ja que disminueixen de mida a mesura que guanyen proximitat al terra. Aquests tres mòduls similars de cada tram es van repetint al llarg de tota la barana. Els deu trams estan dividits per volums prismàtics de pedra de base rectangular i acaben, a la part superior, amb una petita jardinera amb plantes.

6. Barana del carrer del Centre. 8. Barana situada a la torre de Can Gorina. Presenta quatre trams, subdividits en dos que coronen la part superior de la torre.

7. Barana de la casa del Passeig. 116. Barana situada a la part superior de la casa cantonera entre el Passeig i el carrer del Dr. Vergés de planta baixa i pis. A la part del xamfrà la barana està interrompuda per una cornisa decorada amb una gran estrella de vuit puntes al mig; dos gerros flanquegen l'estrella, un d'ells força malmès. La cornisa, coronada amb rajola, consta de sis trams, tres construïts amb maons i tres més de pedra artificial.

8. Barana del carrer de Caldes. s/n. Aquesta sí que té, realment, una funció de tancament ja que tanca una parcel·la de terreny no edificat situat en aquest carrer. La formen una filera de balustres que van de paret a paret de les finques veïnes, i està tancada per la part superior per dues fileres de rajola.

9. Barana del carrer de l'Església. 16. Aquesta barana està situada a la part superior de la cornisa de l'edifici planta baixa i dos pisos que ocupa la rectoria. Està dividida en tres trams.

De les baranes de balcons obrats en ferro i fosa en destaquen els següents:

- Carrer Major, números 16, 18, 32, 34, 38, 58, 60, 82 i 84.
- Carrer Torras, número 1.
- Carrer del Pare Feliu número 17. Torre Puig de Sant Feliu del Racó.
- Passeig, números 110, 112, 114, 116, 144.
- Carretera de Sentmenat, número 102 (Cal Palurdo).
- Avinguda Sant Esteve, número 104.

Fanals:

Malauradament els diferents fanals que hi havia a la localitat han anat desapareixent en la mida que ha anat augmentant la introducció de nous i moderns elements que donen llum a la vila. En l'actualitat conservem els següents:

10. Fanal de carrer de Sant Josep. És un fanal de ferro colat amb ornamentació de tipus floral amb espirals i volutes. Actualment no té cap ús i està clavat al cantó de la paret de la casa coneguda per "Ca la Sra. Maria", al número 10 del carrer de Sant Josep.

11. Fanals de la Placa de la Llibertat. Aquests fanals eren de ferro de fosa i tenien un caràcter monumental. La part superior estava coronada per una corona i la part superior del vidre estava coronat amb un escut de la ciutat comtal. Es deia que provenien d'una subhasta i que el seu antic emplaçament havia estat el Paseo de la Castellana de Madrid. El mes de juliol de 2009 foren substituïts per una altres de més senzills. En l'actualitat dos dels antics fanals es conserven a l'AMC.

12. Fanals de can Barba. El forjador barceloní Antoni Clavell va realitzar aquest fanal de ferro forjat que es troba situat a l'entrada del despax de la fàbrica de can Barba. En l'actualitat el vidre està trencat però encara es conserva l'estructura. Del mateix autor són, també, els dos fanals de les torres modernistes de can Barba.

13. Fanals de la reixa de l'Església Parroquial de Sant Esteve de Castellar. En el tancament del pati davanter de l'església destaca no només el treball de forja de la pròpia reixa sinó també els dos fanals de la porta d'entrada, amb un treball molt refinat de forja malgrat que desconexem el seu autor.

14. Fanal de la font pública de la Placa Major: Construït el 1934 és obra del forjador barceloní Antoni Clavell i corona el pilar que és el centre de la font. Del mateix autor són els fanals que hi ha a l'entrada de la plaça pel carrer Major, dalt d'uns pilars.

15. Fanal de la font pública del xamfrà del carrer de Torras i Carretera de Sentmenat: L'aparició de fonts públiques a la vila estava relacionada al procés de canalització d'aigües que es va portar a terme al darrer quart del segle XIX; aquest procés es va

efectuar quan Josep Tolrà fou alcalde de Sant Esteve de Castellar. La font presenta, a la zona del basament, una forma el·líptica i està realitzada amb pedra local; sobre aquest s'aixeca el cos de la font amb forma de tronc de piràmide i decorat amb motlures. De la part inferior surt la pica de forma cilíndrica i, de la part superior, el brollador. Sobre aquest cos s'aixeca una columna que presenta un medalló en relleu a la zona inferior i està coronada per un joc de formes geomètriques de ferro forjat que fan de base del fanal.

16. Fanal de la font pública de la plaça del Mestre Gelonch: El doctor Josep Tolrà i Abellà (1847-1883) es va establir a Sant Esteve de Castellar l'any 1846 exercint la medicina i la cirurgia. Fou el fundador de l'empresa tèxtil Vda. J. Tolrà a la localitat. Josep Tolrà va ocupar també diversos càrrecs públics dels que en destaquen el d'alcalde constitucional i jutge de pau. Sota el seu mandat com alcalde es realitzà la canalització de les aigües del torrent de Canyelles fins a la població, per compte propi, construint set fonts públiques. La vila de Sant Esteve de Castellar va agrair aquest fet aixecant l'any 1879 una columna de ferro al centre de la plaça del mestre Gelonch afegint una placa commemorativa d'aquest fet. La llegenda diu així: "D. José Tolrà Abella agradecido al pueblo le dota de aguas potables, y éste para perpetuar tan digna acción levanta la presente y lo esculpe en la misma. Año 1879". Aquesta font de ferro forjat està situada al centre de la plaça del mestre Gelonch, antiga Plaça Nova. La font és de ferro colat i consta d'un basament amb una pica a cada banda sobre la qual s'aixeca un fust de columna estriat amb un capitell dòric i està rematat per un fanal.

Reixes:

El ferro és un dels primers metalls que es va utilitzar i obtenir. A la població en un document de 1585 ja es parla d'una ferreria. El 1873 es va fundar al Passeig la ferreria Rabassa i el 1880 al carrer Major, la ferreria Vilatersana. Amb anterioritat, el 1871, ja hi havia una fundició al solar que, en l'actualitat, és ocupat per la Capella de la Mare de Déu de Montserrat, propietat de J. Lluscà. Posteriorment, també va existir una fundició del senyor Alguer al carrer de Torras de la qual el senyor Ramon Costa n'era el modelista. També cal destacar cal Manescal, al carrer Major on ferraven els cavalls, feien els cercles de les rodes de carro, botes, portadores...; era regentat pel senyor Ramon Serra. En l'actualitat es conserven les següents:

17. Reixa del carrer Major, 55 (Cal Picotí): És una reixa de forja de forma rectangular amb acabament a la part superior amb arc de mig punt seguint l'emmarcat de fusta de la porta. La reixa és un important treball de forja a base d'elements ornamentals de tema floral, a base d'espitals i volutes, seguint un eix de simetria axial en sentit longitudinal.

18. Reixes de cal Nicet: La planta baixa de la gran casa del carrer de les Bassetes número 4 presenta una finestra a cada banda del portal central d'entrada, de mesures considerables, fent gairebé, la funció de balcó ja que arriben arran del terra. Les reixes d'aquestes dues finestres són de ferro forjat i porten una data cadascuna que, probablement, corresponen a les dates de començament i

acabament de la casa, 1872-1878. Les reixes presenten unes sanefes que volten la part exterior a base de figures romboèdriques. La casa és propietat de Canyelles i sembla que la van edificar per venir a viure-hi a l'època de les guerres carlines, per tal de protegir-se dels constants assalts a la masia.

19. Reixa de finestra de la caserna de la Guàrdia Civil: La reixa està situada en una finestra lateral de l'edifici que dona al carrer del Dr. Pujol i és de ferro forjat. Porta la data de 1877 i les inicials de V.S. que deuen correspondre a Vicenç Sellés, propietari d'uns estables i corals que hi havia en aquella zona abans que es construís l'edifici actual, destinat primer a col·legi i convent dels Pares Escolapis i, passada la Guerra Civil, a caserna de la Guàrdia Civil. En l'actualitat acull l'entitat Padrins Solidaris.

20. Reixa de finestra de cal Rius: Reixa de ferro forjat de l'edifici d'habitatges del Passeig 101; està situada en una finestra lateral que dona al carrer del Dr. Pujol. Segurament la data de 1881 correspon a la data en que fou construït l'edifici. Cal destacar la decoració floral de les dues reixes de les finestres que es troben a banda i banda de la que té la data.

21. Reixa de finestra de Ca l'Arús: La reixa de ferro forjat es troba situada a la finestra de la façana principal d'aquesta casa, situada al carrer Major 100-102 i la data que hi ha inscrita deu correspondre a la construcció de l'edifici, el 1895. A la part superior hi ha les inicials V. A.

22. Reixa de finestra d'el "Picarol": La reixa de forja es troba situada al carrer Major número 84 i és on es troba ubicada la llar d'infants "El Picarol". La reixa porta la data de 1911 any en què, segurament, es va construir l'edifici format per dues cases. La reixa correspon a la finestra de la planta baixa i porta les inicials Z.H. que corresponen a Zacaries Homet, rajoler establert a Sabadell que tenia casa a Castellar.

23. Reixa dels horts del Jardiner: Aquesta reixa segueix una decoració en la que predominen els elements de tipus geomètric. El brancal de la porta el formen dues pilastres de base rectangular amb una ornamentació que diferencia les parts: el basament està decorat amb quarts de circumferència en relleu i col·locats als vèrtex de la mateixa; la pilastra presenta un seguit de formes romboïdals i l'acabament dels brancals constitueix un pinacle format per dos troncs de piràmide superposats amb perfil còncau. La porta, de ferro forjat, seguir també la utilització d'elements geomètritzants on predominen les línies verticals donades per la presència dels barrots cilíndrics. A la part superior trobem un joc de línies ondulants i al centre de les mateixes destaca la data, 1882 i les inicials J. H. del seu propietari, J. Homet.

24. Reixa de la porta del Palau Tolrà: La reixa de la porta d'entrada al Palau Tolrà porta la data de 1890 any en que es va construir l'edifici per ordre de la senyora Emília Carles-Tolrà vídua de Josep Tolrà i Abellà. Els plànols de la reixa són d'Emili Sala Cortés, arquitecte de la família Tolrà. La reixa es perllonga tant per davant el Palau Tolrà com tancant el terreny pel Passeig Tolrà.

25. Reixa del pati de l'Església Parroquial de Sant Esteve: Tot el pati que es troba situat davant la façana principal de l'església parroquial de Sant Esteve de Castellar del Vallès està tancat per

aquestes reixes amb dues portes d'entrada, una davant mateix de la façana principal i l'altra a la part lateral que dona a la rectoria.

26. Reixes de finestra de Cal Palurdo: Les reixes de les cases modernistes de la carretera de Sentmenat números 102, 104 i 106 foren obra de la ferreria Rabassa.

27. Reixes de les finestres de cal Boter. Situades a la cantonada entre el carrer de Torras i el carrer Colom.

28. Reixa de Cal Perich: Obra del forjador de la ciutat de Barcelona Antoni Clavell que va deixar una nombrosa obra a la nostra localitat. D'aquesta reixa del cancell principal del Passeig número 33 cal destacar, a la part superior de la porta principal, el gerro de forja.

D'altres reixes d'interès:

Reixa de la porta d'entrada a la finca de can Riera.

Reixa del carrer de Sant Miquel, número 1.

Reixa de finestra de les cases del Passeig números 112 i 114 i mitja reixa de casa número 110. Totes elles porten les inicials J. H.

Reixes de finestres al Passeig, 144 i 145.

Reixa de finestra i de porta del Passeig, 151.

Reixes de les portes d'entrada de l'Ajuntament vell al carrer Major.

Reixa de finestra de Cal Vilaclara. Reixa de finestra al carrer Francesc Layret número 41.

Reixes del carrer Sant Jaume. Casa número 12 (la reixa de la finestra porta la data de 1915); Casa número 38 (la reixa de la finestra porta la data de 1896); Casa número 48 (la reixa de la finestra porta la data de 1884).

Reixa de finestra de Ca l'Alberola. A la finestra dreta de la façana de l'antiga sastreria Alberola, l'actual Jutjat de Pau, trobem una reixa amb les inicials J. B. amb data de 1878.

Reixa de l'antiga pista de l'Ateneu. Es troba situada al carrer Colom a l'entrada de la SEAC. Abans de l'any 1953 la reixa era de cap a cap de la pista de ball de l'Ateneu que tenia una porta d'accés al mig també de ferro forjat, però a partir de 1953 només resta un tros de reixa que es va haver de tallar a biaix per acoplar-la al tall del mur.

Reixa d'entrada de la casa del carrer Francesc Layret, 29.

Reixes de finestres de la casa del carrer Francesc Layret, 9 i 15.

Reixes de finestres de les cases del carrer de les Bassetes, 9 i 13.

Picaportes:

Són diverses les cases que encara avui conserven diferents tipus de picaportes, un element en desús que es va perdre. Antigament els picaportes estaven situats a les grans portes i suplien el timbre actual. De picaportes existeixen diferents models, molts d'ells de ferro de fosa i d'altres de metall.

Passeig, números 55, 69, 71, 73, 77, 81, 83, 86, 99, 100, 101, 111, 100, 110, 112, 118, 120, 122, 124, 126, 128, 134, 138, 141, 145, 161 bis, 162, 175.

Carrer del General Boadella, números 10, 12, 14 i 18.

Carrer Major, números 16, 25 i 74.

Carrer de Francesc Layret, números 9, 11, 15, 19, 20, 29 i 31.

Carrer del Centre, números 2, 5, 8, 8 bis i 23.

Passeig Tolrà, números 3 (Ca l'Alberola) i 22 (edifici de l'escola La Immaculada).

Carrer de Torras, número 3.

Carrer de Puigverd, números 5 i 7.

Carretera de Sentmenat, números 64, 82, 102, 104 i 106.

Carrer del Molí, número 56.

Carrer de Sant Jaume, núms. 3, 5, 12, 15, 42, 48 i 50.

Carrer Clavé, número 12.

Carrer Hospital, números 2 i 12.

Carrer Sala Boadella, número 8.

Carrer del Retir, números 3, 7, 9, 11, 13, 15, 31.

Carrer de les Bassetes, números 4, 9 i 25.

Tapes comptadors d'aigua:

Aquestes tapes corresponen a les antigues tapes de ferro de fosa amb la inscripció "Servei Municipal d'Aigües" on l'antic escut de Castellar del Vallès presidia el centre de la tapa. La fosa de les tapes podia haver-se realitzat pel mètode rudimentari de l'estampació de la matriu en la terra, tirant-hi directament el ferro colat o fos. En l'actualitat aquestes tapes estan desapareixent i, en l'actualitat només se n'han pogut localitzar 57, gairebé totes elles en el casc històric de la població. Aquesta n'és la relació:

Carretera de Sentmenat número 28 (dues tapes juntes).

Carrer Major números 31-33 (Cal Pascuet), 52 C i 55.

Carrer de les Bassetes números 9, 11, 12 i 21.

Carrer del Mestre Ros número 12 (comptador pel carrer Clavé).

Carrer del General Boadella, 5 (Cal Don Pedro).

Carrer del Pont números 8 i 10.

Carrer de Sant Pau número 12.

Carrer de Francesc Layret números 4, 5, 6, 12, 14, 19 i 27.

Carrer de Sant Jaume números 6 i 54.

Carrer de Sant Feliu números 5 i 9.

Carrer del Molí números 24, 30, 46, 52 i 56.

Carrer del D. J. Portabella número 3.

Passeig números 52, 56, 72-76 (Cal Vilaclara), 98, 122, 126, 128,

136, 143 (pel carrer Dr. Vergés), 146, 148, 153, 164 i 175.

Carrer de Sant Pere Ullastre número 10.

Carrer de la Mina número 12, 17 i 20.

Carrer de Sant Miquel, mitgera cases número 16-18, 36 i 42.

Carrer del Puig de la Creu número 45.

Carrer del Racó número 7.

Carrer Nou números 35 i 42.

Avinguda Sant Esteve, 110.

Carrer del Retir, 33.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents.* Castellar del Vallès.

Escrita:

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellarenc. Arts plàstiques i visuals. Del Neolític als temps presents.* Castellar del Vallès.

VERGÉS I MIRASSÓ, ANTONI MN. 1974. *Història de Castellar del Vallès.* Ed. Montblanch-Martín. Granollers.

Oral:

Josep M. Sáiz Solanes (Torregrossa, 1936).

NÚM. REF.: ES-04_199

DENOMINACIÓ: Elements mobles: Capelletes
Altres denominacions: Capelles o Cors de la Sagrada Família

PROMOTOR: Parròquia de Sant Esteve de Castellar

TIPOLOGIA: Elements singulars

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8130

EVOLUCIÓ D'USOS

Original: Religió
Actual: Religió

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Bo

VALORACIÓ:

PROPOSTES:

Incloure al catàleg.
Elevat a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 1: Integral. Nivell de protecció 5: Documental.

LLISTAT D'ELEMENTS:

Les Capelles de la Sagrada Família són promogudes per la Parròquia de Sant Esteve de Castellar però funcionen de manera autònoma de la mà de l'Associació de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família. La seva encarregada, la senyora Teresa Pujol, fa més de quaranta anys que s'ocupa d'organitzar les zones i de portar la recaptació a la parròquia.

Segons els interessats en tenir les capelles a casa seva, el poble es divideix en diferents zones i a cada una d'elles li correspon una capella i una encarregada de zona o zeladora. Fa uns vint anys el nombre de famílies que albergaven la capella a casa seva era prou alt i la capella només passava una nit a cada casa; en l'actualitat s'ha reduït considerablement el nombre de famílies per la qual cosa les capelles poden romandre als domicilis dos o tres dies. Cada capella té llum i a les cases se l'acompanya amb flors, llànties... Totes les capelles tenen una petita ranura on les famílies dipositen les seves ofrenes. Un cop cada mes les zeladores recullen les almoines i, un cop l'any, porten tota la recaptació a la senyora Teresa Pujol que la dona al mossèn. En l'actualitat es recullen, aproximadament, uns 250 euros.

Cada capella recull una imatge de la Sagrada Família però en una estampa diferent. En l'actualitat, a l'any 2009, a Castellar del Vallès hi ha un total de 10 cors o capelles amb les seves corresponents zeladores:

- Nrta. Sra. de Montserrat (Sra. Mercè Garrós, Vda. Piñot)
- Nrta. Sra. del Pilar (Sra. Engràcia Batet, Vda. Parcerisa)
- Nrta. Sra. de Núria (Sra. Roser Rovira, Vda. Sans)
- Sant Josep (Sra. Ma. Teresa Sabata d'Homet)
- Nrta. Sra. del Perpetu Socors (Sra. Montserrat Llinars Fité)
- Nrta. Sra. de la Mercè (Sra. Montserrat Ferrer de Genescà)
- Nrta. Sra. del Roser (Sra. Maria Sans de Ferrer)
- Nrta. Sra. de la Cabeza (Sra. Paquita Galí de Clot)
- Nrta. Sra. de Fàtima (Sra. Teresa Pujol de Garcia)
- Nrta. Sra. del Remei (Sra. Fina Moré de Curtiella)

Cada capella està acompanyada d'un petit llibre d'instruccions reglamentàries, indulgències i oracions per l'acte de rebuda i de comiat de les sagrades imatges.

El darrer diumenge del mes de desembre de cada any l'Associació de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família celebra una missa en sufragi dels socis que han mort al llarg de l'any. També s'edita un opuscle on hi ha la relació de cors i zeladores, s'informa del dia

que es celebrarà la missa i el nom dels difunts de l'Associació d'aquell any.

BIBLIOGRAFIA

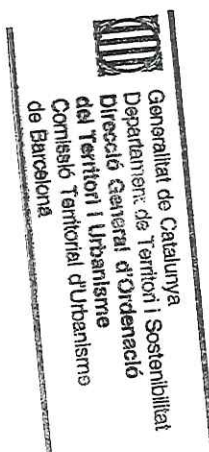
Gràfica:

AMC. Opuscles de l'Associació de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família

Escrita:

Oral:

-
Teresa Pujol Foix (Castellar del Vallès, 1936), Paquita Galí Comellas (Castellar del Vallès, 1942), Maria Sans Codina (Castellar del Vallès, 1932) i Montserrat Ferrer Salvadó (Castellar del Vallès, 1938).

8131

NÚM. REF.: IP-02_200

DENOMINACIÓ: Elements naturals. Grutes i elements geològics d'interès

TIPOLOGIA: Interès paisatgístic

CONTEXT: Zona nord-est del terme municipal que limita entre el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i el riu Ripoll

RÈGIM URBANÍSTIC

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005

Classificació: Sòl no urbanitzable

Qualificació: Pla Especial de protecció de Sant Llorenç de Munt i L'Obac. Àrea PEIN (Clau 11.1).

1972: 24 de juliol, aprovació del Pla Especial (2.600 ha)
1982: 4 d'octubre, aprovació de la l'ampliació (8.900 Ha)
1987: 20 de febrer, Decret 106/87 de declaració de Parc Natural, d'acord amb la Llei 12/85 d'Espais Naturals
1989: 19 de juny, aprovació de la II ampliació (13.694 ha)
Zona d'interès geològic.

Protecció existent: GEOZONA 223 SANT LLORENÇ DEL MUNT I L'OBAC

VALORACIÓ: Zona d'Interès Natural / D'Alt Interès Ecològic i Paisatgístic / D'Interès Geològic / D'Interès Agrícola

PROPOSTES: Incloure al catàleg.
Elevar a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 4: Ambiental.

LLISTAT D'ELEMENTS:

El territori comprès entre la depressió del Vallès i la depressió Central i entre els rius Ripoll i Llobregat a la serralada Prelitoral, engloba uns dels millors exemples no sols a Catalunya, sinó al món, de dipòsit en conglomerats conjuntament amb Montserrat. Les seves estructures finals, fruit de les deposicions dels rius durant el Paleogen amb les diverses alternances de materials (còdols), la tectònica i finalment, els processos erosius han donat una geomorfologia molt característica dels massissos amb conglomerats.

Es tracta, per consegüent, d'una zona molt recomanable des del punt de vista científic i didàctic, destacant els valors petrològics i sedimentològics amb el valor de la interpretació dels dipòsits de material a la conca de l'Ebre. Des del punt de vista de la geomorfologia, els processos externs modelen els conglomerats l'important sistema càrstic amb més de 200 cavitats.

El terme municipal de Castellar del Vallès té una zona compresa dins aquesta geozona d'interès, concretament la zona nord-est del terme municipal que limita entre el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i el riu Ripoll

BIBLIOGRAFIA

Gràfica / escrita: www.gencat.cat/

LLISTAT AVENCES, BALMES, CAUS, COVES, ESCLETXES

CODI	NOM DESIGNACIÓ	SITUACIÓ
IP-02 (1)	Avenc d'Aguilar	A prop cims de les Roques d'Aguilar
IP-02 (2)	Avenc de l'Adernar	A prop del quatre camins del Dalmau
IP-02 (3)	Avenc de l'Illa o Avenc de l'Obaga de l'Illa	La carena de l'Illa i la canal de l'Elefant
IP-02 (4)	Avenc de la Carbonera	La carena de l'Illa i la canal de l'Elefant
IP-02 (5)	Avenc de la Carena del Sabater	Al sud del Pujolot en el Sot del Guix
IP-02 (6)	Avenc de la Casa Nova	Entre la Castellassa del Dalmau i la Furiola
IP-02 (7)	Avenc de la Pala	Soleia del Sabater
IP-02 (8)	Avenc de la Soleia del Sabater o Avenc dels Peps	Soleia del Sabater
IP-02 (9)	Avenc de la Tica	Soleia del Sabater
IP-02 (10)	Avenc de les Fusines	Carena del Serradell
IP-02 (11)	Avenc de les Pedres	Sot del Roure
IP-02 (12)	Avenc del Biciclista	Roques d'Aguilar
IP-02 (13)	Avenc del Boscater	La carena de l'Illa i la canal de l'Elefant
IP-02 (14)	Avenc del Camanegra	Roques d'Aguilar
IP-02 (15)	Avenc del Lledoner	Sud- est del Turó del Muronell
IP-02 (16)	Avenc del Muronell	Est del Turó del Muronell
IP-02 (17)	Avenc del Pujol del Mas Pinetó	Cim del Pujol del Mas Pinetó
IP-02 (18)	Avenc del Sot de la Carda	Sud del Turó del Muronell
IP-02 (19)	Avenc del Sot del Muronell o del Torrent del Muronell	Sot del Muronell
IP-02 (20)	Avenc dels Pins Pinyoners	Sot del Guix
IP-02 (21)	Avenc Dues Boques	El Serradell

IP-02 (22)	Balma sota Coll de Grua	Per sota del Coll de Grua
IP-02 (23)	Balma gran del Coll de Grua	Nord- est del Coll de Grua
IP-02 (24)	Balmes d'en Carner	Est del Puig Rodó
IP-02 (25)	Cau de la Furriola	Torrent de Furriola i del torrent de Matalonga
IP-02 (26)	Cova Dos Forats	Nord de l'àrea d'esplai de les Arenes
IP-02 (27)	Escletxa del Turó del Castelló	Oest i molt propera del Turó del Castelló
IP-02 (28)	Cova de l'Aigua	Est del revolt Fondo ctra. Castellar a Sant Llorenç Savall
IP-02 (29)	Cova de les Bales	Nord i molt propera al pont de la Riera Seca
IP-02 (30)	Cova del Gorg d'en Fitó	Per sota de Fonts Calents
IP-02 (31)	Avenc del Gossos	Per sobre la urbanització de la Soleia del Cosidor
IP-02 (32)	Cova del Hort del Botafoc	A prop de la Barraca del Botafoc i camí de Canyelles
IP-02 (33)	Avenc d'en Josep Castellet	Sud - oest del Puig Rodó
IP-02 (34)	Avenc de la Malesa 2	Per sota de Fonts Calents
IP-02 (35)	Avenc de la Malesa 3	Per sota de Fonts Calents
IP-02 (36)	Avenc de la Malesa	Per sota de Fonts Calents
IP-02 (37)	Avenc de Matalonga	Oest de l'Ermida de les Arenes
IP-02 (38)	Cova Negra	Nord de la Castellassa de Can Torres
IP-02 (39)	Avenc de la Riera del Turell	A prop del Horts del Marcelino
IP-02 (40)	Avenc de la Riera Seca	Costat de la Riera Seca
IP-02 (41)	Avenc del Sot del Guix	Camí de l'ermita de les Arenes a Sant Feliu del Racó
IP-02 (42)	Avenc del Sot Gran	A prop del Collet del Sot Gran
IP-02 (43)	Cova del Toixó	Font dels Casots
IP-02 (44)	Avenc dels Talps	Part alta de la canal del Senta
IP-02 (45)	Avenc del Ramon de la Fonda	Oest del Turó del Castelló

IP-02 (46)	Cova Riera del Carme	Canal del Senta
IP-02 (47)	Avenc del S.E.C.E.S	A prop de la font del Carme
IP-02 (48)	Avenc del Sot de l'Aliga	Nord de les roques d'Aguilar

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8133

2. Avenc de l'Aldemar

3. Avenc de l'Illa

8. Avenc de la Soleia d'en Sabater

10. Avenc del Muronell

23. Balma sota el Coll de Grua

24. Balmes de Can Carner

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8134

NÚM. REF.: ES-05_201

DENOMINACIÓ: Elements decoratius; relleus, plafons, escultures i pintures

TIPOLOGIA: Elements singulars

CONTEXT: Distribuïts en llocs representatius de la població

RÈGIM URBANÍSTIC
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès
Protecció existent: Cap

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

El forjador

Plaça Lluís Companys

VALORACIÓ: Interès històric

PROPOSTES: Incloure en el catàleg.
Elevar a la categoria de BPU.
Nivell de protecció 5: Documental.

LLISTAT D'ELEMENTS:

Escultures:

1.- Homenatge a Lluís Companys

EMPLAÇAMENT: Plaça Lluís Companys

INSCRIPCIÓ: Per Catalunya

AUTOR: Joan Parera Datzira

INAUGURACIÓ: 2001

MATERIALS: Mur de còdols – Tronc de bronze – 4 xiprers

Obra situada a la plaça de Lluís Companys i creada per l'escultor local Joan Parera en homenatge a qui fou president de la Generalitat durant la 2a República. El conjunt està format per tres elements singulars: un tronc de bronze pi escapçat per un llamp, on hi ha inscrites les paraules "Per Catalunya", les darreres que el president de la Generalitat va pronunciar abans del seu afusellament l'any 1940. Apuntant al tronc, les quatre barres presenten diverses inclinacions que simbolitzen la inestabilitat del país durant aquells temps. Els còdols i formes col·locats en aquestes mateixes barres representen la diversitat de la gent que forma Catalunya. Finalment, els xiprers són el símbol de la vida i, per tant, la voluntat que creixin en circumstàncies més favorables.

2.- El Forjador

EMPLAÇAMENT: Plaça del Forjador

AUTOR/S: Alumnes de l'antiga escola de formació professional patrocinada de l'empresa Tolrà (curs 1976-1977)

INAUGURACIÓ: 1981

MATERIALS: Peces de ferro forjades

Obra realitzada pels alumnes de l'antiga escola de formació professional de l'empresa Tolrà en homenatge als diversos forjadors del municipi.

3.- La balena

EMPLAÇAMENT: Plaça Catalunya

AUTOR: Joan Coderch

INAUGURACIÓ: abril de 1995

MATERIALS: planxa de ferro.

La plaça Catalunya té un llac amb una escultura de l'artista castellarenc Joan Coderch que representa una cua de balena capturada per tres vaixells imaginaris. El tema està inspirat en les espècies marines en vies d'extinció, per la qual cosa l'obra té un rerefons ecològic i en ella l'autor va voler mostrar la seva repulsa a la pesca indiscriminada d'aquests animals.

L'escultura representa tres màstils de vaixells disposats en forma triangular que intenten pescar una balena i treure-la del seu àmbit natural. Tres cables lligats als vèrtexs dels màstils sostenen la cua del catxalot a l'aire mentre que l'altra part del cos s'endinsa a l'aigua. La separació física de la cua i el tronc simbolitza un trencament contra natura, com si els tres vaixells imaginaris volguessin arrencar l'animal del seu propi ecosistema

La dona acollidora

4.- La dona acollidora

EMPLAÇAMENT: Rotonda de la Ronda Llevant – carretera de Sentmenat

AUTOR: Maria del Mar Hernández

INAUGURACIÓ: 15 de maig de 1999

MATERIALS: Bronze.

L'Ajuntament de Castellar encarregà a finals de 1998 una escultura per l'espai central de la rotonda de la carretera de Sentmenat a Maria del Mar Hernández. Aquesta escultura havia de mostrar el caràcter acollidor dels castellarencs i així es va dissenyar una escultura d'una dona nua amb els braços oberts, amb un moviment concèntric, a la manera d'un pas de dansa, donant la benvinguda a totes les persones que arriben a la vila. L'escultura està instal·lada en un podi al mig d'una rotonda.

Relleus:

5.- Monument a l'alcalde Miquel Pont

EMPLAÇAMENT: Plaça Miquel Pont (Sant Feliu del Racó)

AUTOR: Adolf Salanguera

INAUGURACIÓ: 22 d'abril de 1989

MATERIALS: relleu de bronze.

Monument dedicat a Miquel Pont Alguersuari, alcalde de Castellar del Vallès de 1979-1986 per Convergència i Unió.

Miquel Pont Alguersuari nascut el 1934 a Sabadell (Vallès Occidental) i mort el 19 d'abril de 1986 a Cannes (França). Pare de vuit fills. Professor mercantil i dirigent d'una petita empresa tèxtil encapçalà la candidatura de Convergència i Unió a la primera convocatòria d'eleccions municipals de 1979. Arran dels resultats d'aquestes eleccions, on una candidatura d'esquerrers formada pel PSC i el PSUC va guanyar les eleccions però obtingué el mateix nombre de diputats que CIU deixant l'alcaldia a mans d'un únic diputat de UCD, Miquel Pont fou nomenat alcalde. Després d'aquesta legislatura va tornar a presentar-se com a alcaldable per Convergència i Unió a les eleccions del 8 de maig de 1983 i va tornar a ser escollit alcalde a la sessió de constitució el 23 de maig de 1983, càrrec que va exercir fins que el 19 d'abril de 1986, durant un viatge particular, va morir víctima d'una lesió cerebral conseqüència d'una intoxicació.

6.- Placa en homenatge al 25è aniversari de la primera Mostra d'Oficis Artesans

EMPLAÇAMENT: Plaça Major – cantonada C/ Torras – C/Colom

INSCRIPCIÓ: Mostra d'Oficis Artesans. En remembrança del 25è aniversari de la primera Mostra celebrada en aquest carrer Torras el 24 d'abril de 1983, i en agraïment a tots els artesans per la seva participació. La Comissió organitzadora des de l'any 1983 al 2003

AUTORA: Montserrat Ribes

INAUGURACIÓ: 14 de setembre de 2008

MATERIALS: Baix relleu en bronze.

Inaugurada durant la Festa Major de l'any 2008 en homenatge als artesans que iniciaren la Mostra d'Oficis Artesans l'any 1983 a les antigues naus de la Plaça Major.

7.- Monòlit en homenatge a Josep Mª Valls Rusiñol

EMPLAÇAMENT: Av. Josep Maria Valls

INSCRIPCIÓ: J.M. Valls Rusiñol 1921-1949

AUTOR: relleu signat H.F.

INAUGURACIÓ: 1950

MATERIALS: Monòlit de pedra i relleu de bronze.

El 24 de març de 1949 un fet excepcionalment tràgic commogué Castellar i l'empresa més important en el desenvolupament del municipi, l'empresa Viuda de Josep Tolrà: l'assassinat de Josep M. Valls Rusiñol, gerent de l'empresa i nebot de Domènec Valls Taberner, i de Josep Basora Arderiu, director de la mateixa. En record dels fets, el 1950 fou batejada amb el nom de Josep M. Valls la nova avinguda projectada amb la construcció de cases per als i amb el nom amb què va ser conegut popularment: "Pepín Valls", el camp de futbol.

8.- Homenatge a Pau Casals

EMPLAÇAMENT: Plaça Pau Casals

INSCRIPCIÓ: Castellar a Pau Casals

AUTOR: És signada per LI/G. 76.

MATERIALS: baix relleu de bronze.

La plaça té en un cantó un a estructura quadrangular a base de quatre pilars d'obra, i en un d'ells, una placa de bronze amb un ocell i un violoncel amb el nom de la plaça.

9.- Monument a Joan Munt, mestre bastoner

EMPLAÇAMENT: Plaça d'Albert

INSCRIPCIÓ: A un dels homes que amb la seva senzilla, abnegada i humil labor, ha contribuït a mantenir vives les tradicions. Autèntiques arrels d'un poble. Joan Munt Girbau 1914 - 1982

AUTORS: Monument dissenyat per Pere Roca i Roumens.

Baix relleu sobre pedra d'Antoni Costa

Relleu en bronze de Montserrat Ribes

INAUGURACIÓ: 1986

MATERIALS: Estructura arquitectònica: conjunt format per una font, un relleu de pedra i un relleu de bronze

El 1986 es va homenatjar Joan Munt, mestre de la colla de bastoners de Castellar des de 1932.

Aprofitant el desnivell de les dues terrasses es creà una font per a la part superior i un petit estany per a la part inferior. El monument de pedra té esculpit per una cara una silueta d'una parella de balladors fets per Antoni Costa i a l'altra cara un relleu de bronze amb la fisonomia de Joan Munt, de Montserrat Ribes.

Al juny de 1988 es va suprimir el petit estany i s'enrojolà la part inferior de la plaça.

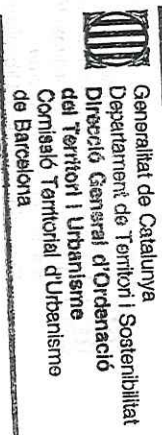
10.- Homenatge als Doctors Rius

EMPLAÇAMENT: Passeig, 101

INSCRIPCIÓ: Il·lm. Sr. Agustí Rius i Borrell 1837-1912. Metge pedagog, fundador de la primera escola gratuïta a Espanya per a nens sord-muts, tartamuts i deficients. Autor d'una gramàtica inèdita per la prohibició del català.

Il·lm. Sr. Agustí Rius i Tarragó. 1872-1939. Metge cirurgià, guanyador de la medalla d'or per la topografia mèdica de Sabadell i membre de la Reial Acadèmia Hispanoamericana de Ciències i Arts de Cadis, títol honorífic d'amic dels pobres

MATERIALS: baix relleu de bronze

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

11.- Homenatge a Antoni Vergés i Mirassó en commemoració del 150è aniversari del seu naixement

EMPLAÇAMENT: C/ Sant Llorenç, 29
INSCRIPCIÓ: En aquesta casa nasqué el Dr. Antoni Vergés i Mirassó Pvre. (1882-1874) historiador local i restaurador del monestir de Sant Llorenç el Munt. Castellar en el 150è aniversari del seu naixement.

AUTORA: Montserrat Ribes

INAUGURACIÓ: Desembre 1982

MATERIALS: placa de bronze amb un baix relleu

Coneguda com a Cal Bim Bom, a la casa del carrer Sant Llorenç nº 29, va ser el lloc de naixement de Mn. Antoni Vergés i Mirassó. La placa i el relleu van ser col·locats en commemoració del 150è aniversari del naixement d'aquest castellerenc.

Antoni Vergés i Mirassó fou eclesiàstic, escriptor i historiador. El 1867 féu restaurar el monestir de Sant Llorenç del Munt, i publicà, a més de diverses obres religioses en català, l'estudi *Sant Llorenç del Munt: son passat, son present i venidor* (1871).

12.- Conjunt escultòric de benvinguda

EMPLAÇAMENT: Polígon Industrial del Pla de la Bruguera. Ctra.

BV 124 – davant del magatzem de la Sony

AUTORA: Maria del Mar Hernández

INAUGURACIÓ: 2 de gener de 200

MATERIALS: Pedra i relleus de ferro colat.

Conjunt escultòric de benvinguda protagonitzat per un enorme bloc de pedra de Juneda de 5 metres d'alçada. Damunt d'una de les seves cares s'hi troben relleus i lletres de ferro colat que simbolitzen els elements més característics de la història de Castellar: la reproducció d'una via romana, que molt probablement arribava a Castellar, la importància de l'aigua representada en la font i la dona que transportava l'aigua fins a casa, les fàbriques tèxtils, les rodes d'engranatge representant la indústria metal·lúrgica, els camps de conreu i la història representada per l'ermita de Castellar Vell.

El conjunt es troba situat sobre una làmina d'aigua de planta rectangular amb una passarel·la de il·lotes també de fonèria.

13.- Placa en homenatge a Lluís Companys

EMPLAÇAMENT: C/ de les Roques,

INSCRIPCIÓ: El poble de Castellar del Vallès al President màrtir de Catalunya Lluís Companys i Jover. 1883 – 1940. 11 de setembre de 1980.

INAUGURACIÓ: l'11 de setembre de 2008

MATERIALS: placa de marbre blanc emmarcada en pedra

La placa commemorativa va ser col·locada a una paret de la casa coneguda com a Cal Targa, per ser el domicili d'estiueig del President de la Generalitat i la seva família. Tradicionalment s'hi fa l'acte institucional de l'11 de setembre.

14.- Monument a Joan Oliver

EMPLAÇAMENT: Plaça de Joan Oliver

AUTOR: Pere Roca i Roumens

INAUGURACIÓ: 16 d'abril de 1989

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:

Escrita:

Monòlit triangular dissenyat per Pere Roca i dedicat a Joan Oliver, inaugurat el 16 d'abril de 1989. Situat a pocs metres de la casa pairal familiar, Ca n'Oliver.

PRAT PAZ, ESTEVE. 1992. *L'art castellerenc. Arts plàstiques i visuals*. Castellar del Vallès.

Plaça Vella. *Nomenclàtor dels carrers de Castellar*. Setembre 1982. *Revista Cultural* Nº 6. Castellar del Vallès, Arxiu d'Història.

VERGÉS SOLÀ, LLUÍS. 1972. *El llibre de Castellar. Història i vida d'un poble del Vallès i dels seus agregats*. Sant Llorenç Savall.

PLANAS, ESTER. 1994. *Castellar del Vallès: entitats, serveis, carrers*; Castellar del Vallès: Ajuntament de Castellar del Vallès.

PLANAS, ESTER; PORTOLES, ÀLEX. 1995. *Castellar del Vallès: recull històric*; Castellar del Vallès: Ajuntament de Castellar del Vallès.

Plaça Vella. Homenatge al Dr. Antoni Vergés i Mirassó, prevere (1932-1874), historiador i restaurador del Monestir de Sant Llorenç del Munt, amb motiu del 150è aniversari del seu naixement. *Revista Cultural* nº 7. Castellar del Vallès, Arxiu d'Història, Desembre 1982. CODERCH, JOAN. 1995. *L'escultura de la plaça Catalunya*. Ajuntament de Castellar del Vallès.

La dona acollidora. 1999. Ajuntament de Castellar del Vallès.

Conjunt escultòric de benvinguda. 2000. Ajuntament de Castellar del Vallès.

Oral:

Mostra d'oficis

8138

NÚM. REF.: AEA-05 / 202

DENOMINACIÓ: Area d'expectativa arqueològica de Cal Co
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 421.826 / 4.609.300

DATA: Modern i contemporani

AUTORS: -

TIPOLOGIA: Arquitectura rural

CONTEXT: Terreny erm i zona de bosc. A la banda esquerra del riu Ripoll, a prop de Cal Manyosa i del nucli urbà de Can Joan Coix.

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl no urbanitzable.
Qualificació:
Protecció existent: -RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: 1/5000

DESCRIPCIÓ:

Restes d'un antic mas de cronologia incerta sense excavar de construcció aïllada. De forma rectangular amb dues dependències.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original: Habitatge rural d'època moderna
Actual: Terreny erm i boscos

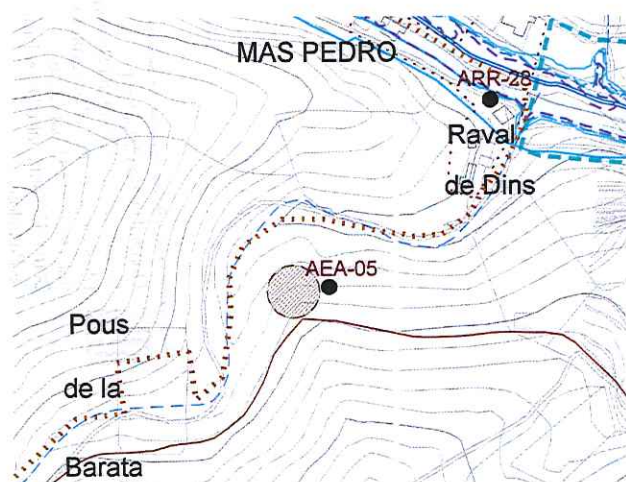
ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ruïna total

VALORACIÓ: Lloc d'habitació, per tant potencial de trobar restes arqueològiques. Es conserven restes de mur de pedra.

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

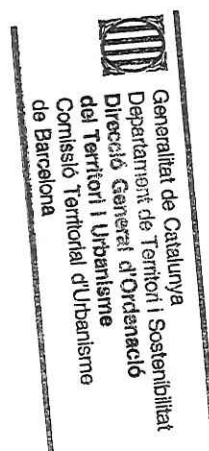
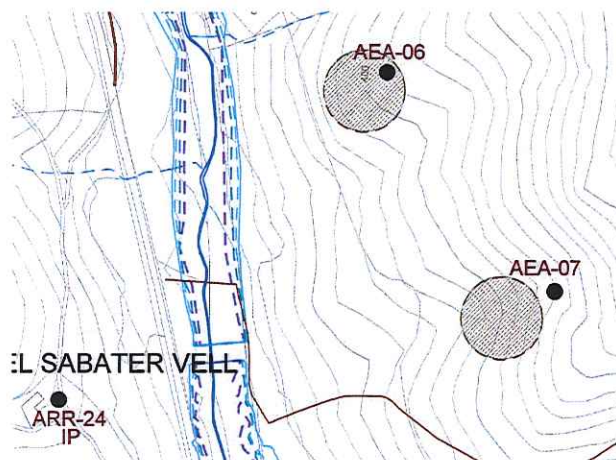
DADES HISTÒRIQUES: -

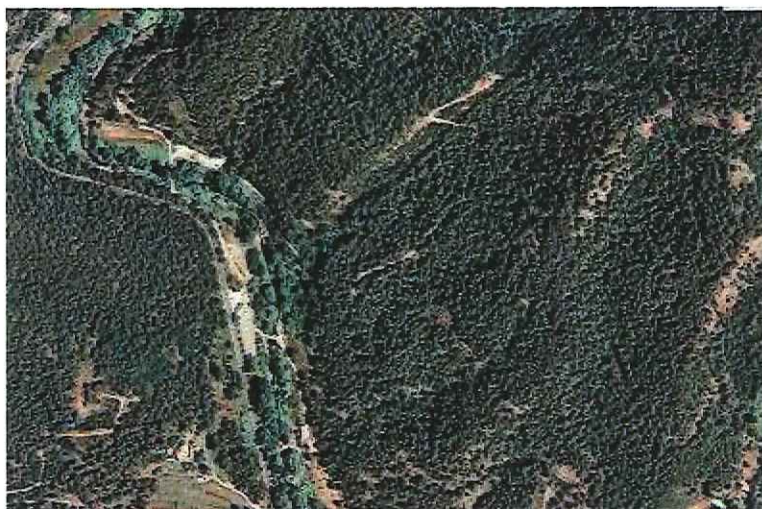
BIBLIOGRAFIA:

Gràfica: Plànols d'Ordenació del PGO Castellar del Vallès 1999.
Ortofotomapa del ICC (Institut Cartogràfic de Catalunya)
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Escrita: Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Consell Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.: AEA-06 / 203**DENOMINACIÓ:** Area d'expectativa arqueològica del Casalot del Sabater Vell
Altres denominacions:**SITUACIÓ:** Sòl no urbanitzable
Coordenades UTM: 421.614 / 4.610.333**DATA:** Modern i contemporani**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Arquitectura rural**CONTEXT:** Terreny erm i zona de bosc. A la banda esquerra del riu Ripoll, a prop de la ctra. de Castellar del Vallès a Sant Llorenç Savall, pròxim al Km 2.**RÈGIM URBANÍSTIC:**
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl no urbanitzable.
Qualificació:
Protecció existent: -**RÈGIM JURÍDIC:**
Titularitat:
Condicions / servituds:**PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/5000**DESCRIPCIÓ:** Restes d'un antic casalot de cronologia incerta sense excavar d construcció aïllada. De forma rectangular amb tres dependències i planta pis.**EVOLUCIÓ D'USOS:**
Original: Habitatge rural d'època moderna
Actual: Terreny erm i boscos**ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Ruïna total**VALORACIÓ:** Lloc d'habitació, per tant potencial de trobar restes arqueològiques. Es conserven murs de pedra i unió amb conglomerat i gresos, amb morter de fang i sorra.**PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)**DADES HISTÒRIQUES:** -**BIBLIOGRAFIA:**
Gràfica:Plànols d'Ordenació del PGO Castellar del Vallès 1999.
Ortofotomapa del ICC (Institut Cartogràfic de Catalunya)
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.**Escrita:****Oral:** -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8142

NÚM. REF.: AEA-07 / 204

DENOMINACIÓ: Area d'expectativa arqueològica de Cal Bort
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 421.692 / 4.610.257

DATA: Modern i contemporani

AUTORS: -

TIPOLOGIA: Arquitectura rural

CONTEXT: Terreny erm i zona de bosc. A la banda esquerra del riu Ripoll, a prop de la crta. de Castellar del Vallès a Sant Llorenç Savall, aproximat al Km 12, i per sota del AEA-06 del Casalot del Sabater.

RÈGIM URBANÍSTIC:

Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005

Classificació: Sòl no urbanitzable.

Qualificació:

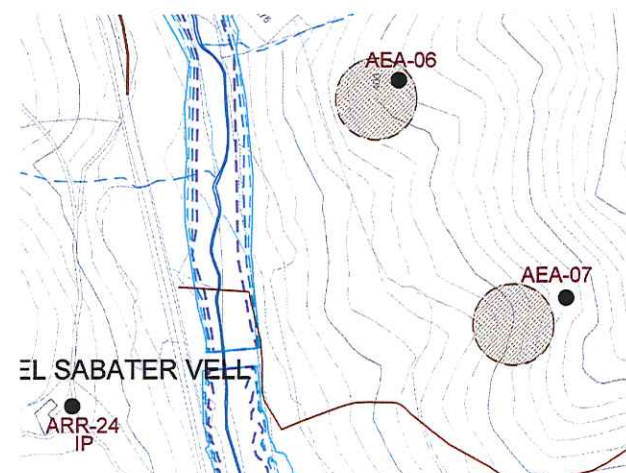
Protecció existent: -

RÈGIM JURÍDIC:

Titularitat:

Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: 1/5000

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

DESCRIPCIÓ:

Restes d'un antic casalot de cronologia incerta sense excavar de construcció aïllada. Són varies dependències adossades i planta pis, així com una separada del conjunt que és d'una sola planta.

EVOLUCIÓ D'USOS:

Original:

Habitatge rural d'època moderna

Actual:

Terreny erm i boscos

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ruïna total

VALORACIÓ:

Lloc d'habitació, per tant potencial de trobar restes arqueològiques. Es conserven importants estructures de les runes del mas amb els murs i parets de pedra i unió amb conglomerat i gresos, amb morter de fang i sorra.

PROPOSTES:

Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES:

-

BIBLIOGRAFIA:

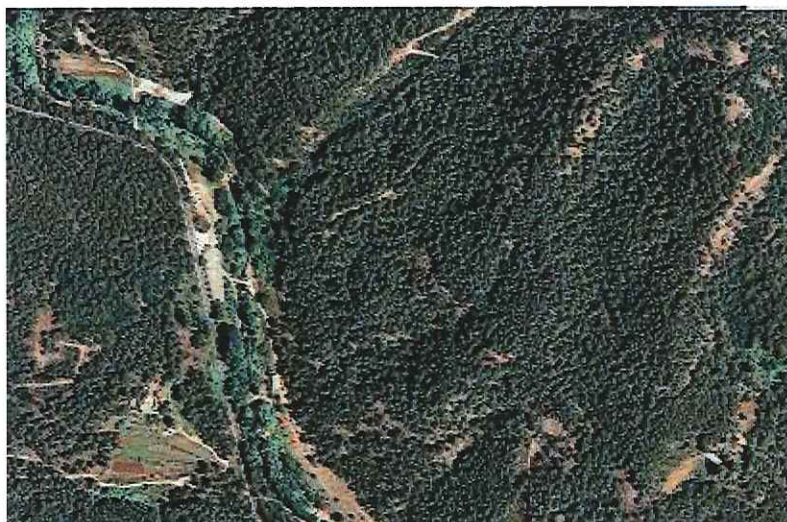
Gràfica:

Plànols d'Ordenació del PGO Castellar del Vallès 1999.
Ortofotomapa del ICC (Institut Cartogràfic de Catalunya)
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.

Escrita:

Oral:

-

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8144

NÚM. REF.: AEA-08 / 205

DENOMINACIÓ: Area d'expectativa arqueològica de Casalot de l'Oit
Altres denominacions:

SITUACIÓ: UTM: 423.353 / 4.610.352

DATA: Modern i contemporani

AUTORS: -

TIPOLOGIA: Arquitectura rural

CONTEXT: Terreny erm i zona de bosc. Al Nord-Est de la urbanització del Balcó, per sota del Sot de l'Oit.

RÈGIM URBANÍSTIC:
Planejament Vigent: PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005
Classificació: Sòl no urbanitzable.
Qualificació:
Protecció existent: -RÈGIM JURÍDIC:
Titularitat:
Condicions / servituds:

PLÀNOL DE SITUACIÓ: 1/5000

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

DESCRIPCIÓ: Restes d'un antic casalot de cronologia incerta sense excavar de construcció aïllada. De forma rectangular amb tres dependències i planta pis.

EVOLUCIÓ D'USOS:
Original: Habitatge rural d'època moderna
Actual: Terreny erm i boscos

ESTAT DE CONSERVACIÓ: Ruïna total

VALORACIÓ: Lloc d'habitació, per tant potencial de trobar restes arqueològiques. Es conserven una important paret d'una de les façanes del casalot de format de còdols, conglomerat i gresos, amb morter de fang i sorra.

PROPOSTES: Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)

DADES HISTÒRIQUES: -

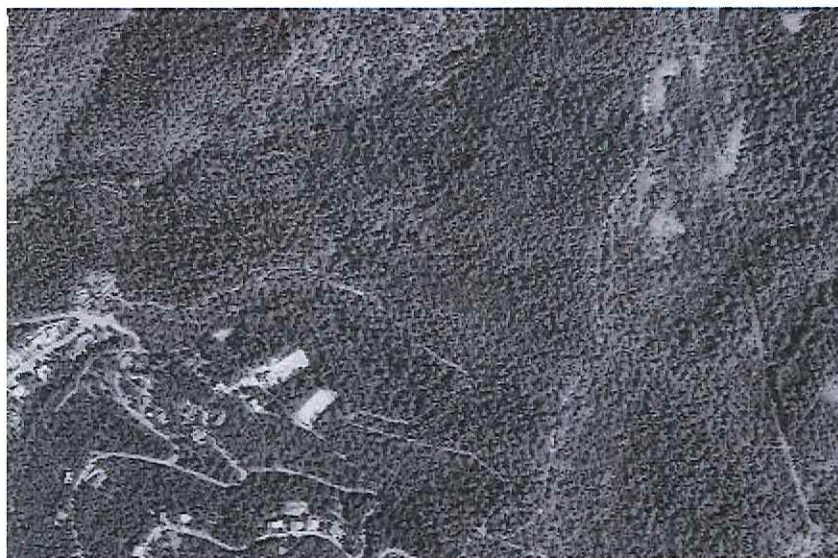
BIBLIOGRAFIA:
Gràfica: Plànols d'Ordenació del PGO Castellar del Vallès 1999.
Ortofotomapa del ICC (Institut Cartogràfic de Catalunya)
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.

Escrita:

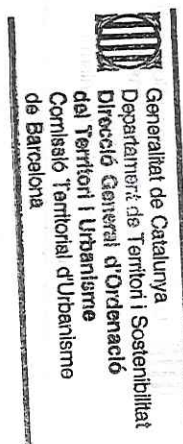
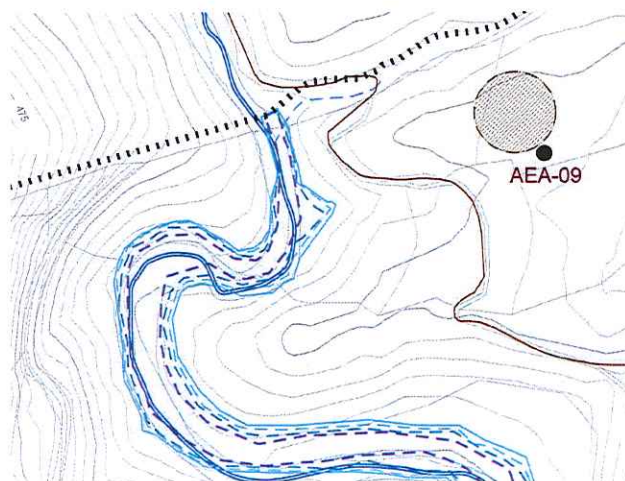
Oral:

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8146

NÚM. REF.: AEA-09 / 206**DENOMINACIÓ:** Area d'expectativa arqueològica Runes del Carner
Altres denominacions:**SITUACIÓ:** UTM: 421.408 / 4.612.211**DATA:** Modern i contemporani**AUTORS:** -**TIPOLOGIA:** Arquitectura rural**CONTEXT:** Terreny erm i zona de bosc. Al Nord del límit del terme municipal de Castellar del Vallès, al marge dret del riu Ripoll i per sota del torrent d'en Carner, a l'alçada del Km 15 de la crta. de Castellar a Sant Llorenç Savall. A l'altra banda del riu i la crta. es troben les coves del Carner.**RÈGIM URBANÍSTIC:****Planejament Vigent:** PGO Castellar del Vallès 1999. Text refós 2005**Classificació:** Sòl no urbanitzable.**Qualificació:****Protecció existent:** -**RÈGIM JURÍDIC:****Titularitat:****Condicions / servituds:****PLÀNOL DE SITUACIÓ:** 1/5000**DESCRIPCIÓ:** Restes d'un antic mas de cronologia incerta sense excavar de construcció aïllada.**EVOLUCIÓ D'USOS:****Original:** Habitatge rural d'època moderna**Actual:** Terreny erm i boscos**ESTAT DE CONSERVACIÓ:** Ruïna total**VALORACIÓ:** Lloc d'habitació, per tant potencial de trobar restes arqueològiques. Es conserven restes d'un mur de pedra i unió amb conglomerat i gresos, amb morter de fang i sorra.**PROPOSTES:** Incloure'l al catàleg com a BPU i amb el nivell 6 (Àrea d'Expectativa Arqueològica)**DADES HISTÒRIQUES:** -**BIBLIOGRAFIA:****Gràfica:**

Plànols d'Ordenació del PGO Castellar del Vallès 1999.
Ortofotomapa del ICC (Institut Cartogràfic de Catalunya)
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.
Grup de Recerca de la Pedra Seca del Centre Excursionista de Castellar del Vallès.

Escrita:**Oral:** -

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Comissió Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

8148

NÚM. REF.:	EAP – 3_207
DENOMINACIÓ:	Parany del Boter
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
SITUACIÓ:	Sòl no urbanitzable Al nord del límit municipal entre Castellar del Vallès i Sant Llorenç Savall. Al costat del camí de Cadafalch, indret anomenat Parany del Boter. Coordenades UTM: x: 424148 / y: 4612485
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	-
DESCRIPCIÓ:	Correspon a construccions que feien la funció de cobert d'estric i lloc de descans. L'utilitzaven els pagesos quan les feines del camp requerien romandre-hi més temps i per protegir-se de les tempestes quan les finques eren lluny del nucli urbà. Si les dimensions ho permetien s'utilitzaven també com a lloc de descans pels animals de tir.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Agrícola
Actual:	Agrícola o ornamental
VALORACIÓ:	La construcció té un gran valor històric i és un autèntic referent identitari. En aquest sentit, han configurat al llarg dels segles uns paisatges agrícoles i ramaders de gran valor dominats sobretot per l'olivera, la vinya, l'ametller i els cereals, plenament adaptats als sòls i al clima. Interès històric i arquitectònic.
PROPOSTES:	Catalogat com a BPU. Nivell de protecció 1: Integral. Nivell de protecció 4: Ambiental Incorporació d'un àmbit de protecció que incorpori: - els espais al voltant de la construcció així com els arbres que configuren l'indret.
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Escrita:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.

Oral: -

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

NÚM. REF.:	EAP - 4 _208
DENOMINACIÓ:	Caseta Villa Rosa
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
SITUACIÓ:	Sòl no urbanitzable Al costat de la ctra. de Sentmenat i apropo de l'Hípica, al límit nord-est del municipal entre Castellar del Vallès i Sentmenat. Coordenades UTM: x:424148 / y:4612485
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	-
DESCRIPCIÓ:	Construcció que feien la funció de cobert d'estris i lloc de descans i esbarjo. L'utilitzaven els pagesos per guardar les eines del camp i horts del voltant i per protegir-se de les tempestes quan les finques eren lluny del nucli urbà. Donades les dimensions permetia utilitzar-la també com a lloc de descans.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Agrícola i esbarjo
Actual:	Desús
VALORACIÓ:	Interès històric i arquitectònic.
PROPOSTES:	Catalogat com a BPU. Nivell de protecció 1: Integral. Nivell de protecció 4: Ambiental Incorporació d'un àmbit de protecció que incorpori: - els espais al voltant de la caseta.
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Escrita:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Oral:	-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8150

NÚM. REF.:	EAP - 5_209
DENOMINACIÓ:	Forns de Calç i Ceràmics
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
SITUACIÓ:	Repartits per tot el terme municipal, en sòl no urbanitzable.
RÈGIM URBANÍSTIC Planejament Vigent: Protecció existent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005 Cap
VALORACIÓ:	Les construccions de forns de calç i ceràmics tenen un gran valor històric i són un autèntic referent identitari.
PROPOSTES:	Incloure en el catàleg. Elevar a la categoria de BPU. Nivell de protecció 4: Ambiental. Nivell de protecció 5: Documental.
DESCRIPCIÓ:	Forns de calç de dos tipus: Forn d'olla o llenya, de túnel tipus Hoffman vertical (tipus A i tipus B). Forns de ceràmica de tres tipus: de Terrissaire, de Rajoleria o Teuleria i de Túnel.

DADES HISTÒRIQUES:

Tot allò que es podia obtenir d'una matèria primera propera era transformat al mateix lloc on es trobava el material. Així, coure en forns per fer calç, guix, rajoles, era un treball que destacava junt a altres com treballar en pedreres, carboneres, recol·lectar fruits i mel, netejar el bosc, fent gavella i feixos, llenya podant als pins per vendre a forns de pa, tallar i desemboscar, caçar, entre d'altres.

Eren tasques que es realitzaven durant les temporades en les quals hi havia menys feina al camp i representava per a algunes masies una activitat de caire estacional, realitzada anualment per augmentar els migrats ingressos del treball agrícola. Així doncs, si la masia tenia indrets calcaris es fabricava calç, i tenia terrenys argilosos s'alçaren les teuleries i el bosc actuava com a productor de matèria energètica.

Altrament, existia una demanda de calç i de rajoles que possibilitava la seva comercialització i feia rendible aquesta producció donats els seus diversos usos o aplicacions.

El propietari del mas llogava, per fer calç, un calciner encarregat,

assalariat, expert per coure calç i un altre per dirigir el treball a la pedrera, on la dinamita exigia precaucions. Per fer rajoles i teules, llogava un encarregat rajoler, i els altres treballadors a més del propietari, solien ser homes de la casa, per treballar al bosc fent llenya, a la pedrera, fer terres, pastar el fang i omplir motlles, etc.

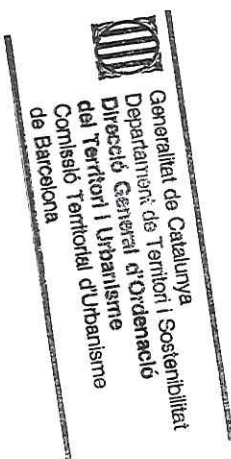
Així doncs, aquesta indústria florí en diversos indrets fins ben entrats els anys cinquanta del segle passat, quan noves tecnologies donaren resposta a les necessitats que fins aleshores cobrien els calciners o rajolers.

BIBLIOGRAFIA

Gràfica:
Escrita:

Oral:

- www.catpaisatge.net
-"Primer circuit d'arquitectura popular del terme de Castellar del Vallès", "Forja", nº2951, 6 juny 2008, pàg. 15.
Joan Roura Umbert, del Centre Excursionista de Castellar.

LLISTAT D'ELEMENTS:

BARRAQUES DE PEDRA SECA			
CODI	NOM DESIGNACIÓ	SITUACIÓ	TIPUS FORN
EAP – 05 (1)	De les feixes del Gravanet	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (2)	De carrer de Can Cadafalch	Camí de Cadafalch	de calç d'olla
EAP – 05 (3)	Camí a la carena de Canyelles	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (4)	De la volta de càrrega ensorrada	Torrent del Ginebre	de calç d'olla
EAP – 05 (5)	De Pere Borrell	Riu Ripoll	de calç d'olla
EAP – 05 (6)	Fornot Can Borrell I	Torrent del Ginebre	de calç d'olla
EAP – 05 (7)	Fornot Can Borrell II	Torrent del Ginebre	de calç d'olla
EAP – 05 (8)	Darrera casa de Can Borrell	Riu Ripoll	de calç d'olla
EAP – 05 (9)	Del torrent de Sal Gema	Les Arenes	de calç d'olla
EAP – 05 (10)	De la font de Can Joan Coix (Turell)	Ctra. BV124, Turell	de calç d'olla
EAP – 05 (11)	De la font de Gorg de l'Oller (Turell)	Ctra. BV124, Turell	de calç d'olla
EAP – 05 (12)	De la font de Furriola (Torrent Sot Matalonga)	Torrent del Sot de Matalonga	de calç d'olla
EAP – 05 (13)	De la font de la riera seca (Arenes)	Riera seca o Torrent de les Arenes	de calç d'olla
EAP – 05 (14)	De la font del ferro	Torrent de Colobres	de calç d'olla
EAP – 05 (15)	Collet dels Forns	Torrent de la Penitenta	de calç d'olla
EAP – 05 (16)	De Can Messeguer	Torrent de Can Messeguer	de calç d'olla
EAP – 05 (17)	D'olla de Can Sallent I	Torrent de la Penitenta	de calç d'olla

EAP – 05 (18)	D'olla de Can Sallent II	Torrent de la Penitenta	de calç d'olla
EAP – 05 (19)	De la font del plàtan	Torrent del Castelló	de calç d'olla
EAP – 05 (20)	Camí d'entrada a la masia de Canyelles	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (21)	Camí d'entrada a la masia de Canyelles II	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (22)	Canyelles garatge I	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (23)	Canyelles garatge II	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (24)	Torrent de Canyelles	Torrent de Canyelles	de calç d'olla
EAP – 05 (25)	De la font de Can Moragues	Torrent de Colobres	de calç d'olla
EAP – 05 (26)	De la canal gran	Torrent de Sot de Matalonga	de calç d'olla
EAP – 05 (27)	Camí a la carena de Canyelles	Torrent de Canyelles	de calç desaparegut
EAP – 05 (28)	Del mas Olivet o "Forns de l'Anastasi"	Riu Ripoll	de calç desaparegut
EAP – 05 (29)	Forn de Raig	Era d'en Petasques	de calç desaparegut
EAP – 05 (30)	Forn dels Gitanos	Riu Ripoll	de calç desaparegut
EAP – 05 (31)	Forns del camí del sot del roure	Torrent de la Penitenta	de calç desaparegut
EAP – 05 (32)	Forn de la vinya vella de Canyelles	Torrent de Canyelles	de calç desaparegut
EAP – 05 (33)	Forn de Sant Feliu	Ctra. BV124	de calç desaparegut
EAP – 05 (34)	Vinya del Sant	Ctra. 1415, PK 25,5	ceràmic de terrissa
EAP – 05 (35)	Del torrent de Canyelles	Torrent de Canyelles	ceràmic de terrissa
EAP – 05 (36)	De Can Cadafalch	Torrent Mal de Can Montllor	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (37)	Del Xaragall de la Morera	Xaragall del Morera	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (38)	Del torrent de Colobres	Torrent de Colobres	ceràmic d'obra o teulària

EAP – 05 (39)	De Can Sallent I	Torrent de Miralles	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (40)	De l'Illa	Torrent del Sot de Matalonga	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (41)	De Castellar Vell	Riu Ripoll	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (42)	Del camí de les Arenes	Riu Ripoll	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (43)	Dels Safareigs de Ca n'Ametller	Torrent del Cementiri	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (44)	Del torrent de Ribatallada	Torrent de Ribatallada	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (45)	De Can Sallent II	Torrent de Miralles	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (46)	Del Camp Rodó de Can Sallent	Torrent de Miralles	ceràmic d'obra o teulària
EAP – 05 (47)	Forn de Can Riera	Torrent de Can Riera	ceràmic desaparegut
EAP – 05 (48)	Forn del Quim (actual Parc de Colobres)	Torrent de Puigverd	ceràmic desaparegut
EAP – 05 (49)	Forn del Ventura	Torrent de Puigverd	ceràmic desaparegut
EAP – 05 (50)	Forn de Can Santpere	Torrent de Colobres	ceràmic desaparegut
EAP – 05 (51)	Forn de la Virreina	Torrent del Cosidor	ceràmic desaparegut
EAP – 05 (52)	Forn d'en Cosidor	Torrent del Cosidor	ceràmic desaparegut

Volta de càrrega ensorrada

Fornot Can Borrel I

Torrent de Sal Gema

Canyelles garatge II

Olla de Can Sallent I

NÚM. REF.:	EAP - 6_210
DENOMINACIÓ:	L'Abelló
TIPOLOGIA:	Elements ambientals paisatgístics (EAP)
SITUACIÓ:	Sòl no urbanitzable Al nord de l'Airesol C Entre la carena de Canyelles i el torrent del Ginebre. Coordenades UTM: x: 423524 / y: 4608377
RÈGIM URBANÍSTIC	
Planejament Vigent:	PGO Castellar del Vallès. Text refós 2005
Protecció existent:	Cap
RÈGIM JURÍDIC	
Titularitat:	Privada
Condicions/servituds:	-
DESCRIPCIÓ:	Construcció de pedra seca en forma de galeria subterrània excavada i emparedada, situada en un torrent i que en aquest cas sembla que servei per facilitar el desguàs de les aigües superficials.
EVOLUCIÓ D'USOS	
Original:	Desguàs aigües superficials
Actual:	Desús
VALORACIÓ:	La construcció té un gran valor històric i arquitectònic.
PROPOSTES:	Catalogat com a BPU. Nivell de protecció 1: Integral. Nivell de protecció 4: Ambiental Incorporació d'un àmbit de protecció que incorpori: - elements que envolten la construcció.
BIBLIOGRAFIA	
Gràfica:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Escrita:	CENTRE EXCURSIONISTA DE CASTELLAR. 2004. <i>Les fonts de Castellar. Recull de les diverses surgències situades dintre del terme municipal. Fonts, mines i punts d'aigua de Castellar del Vallès.</i> Castellargraf. Castellar del Vallès.
Oral:	-

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

8154

8155

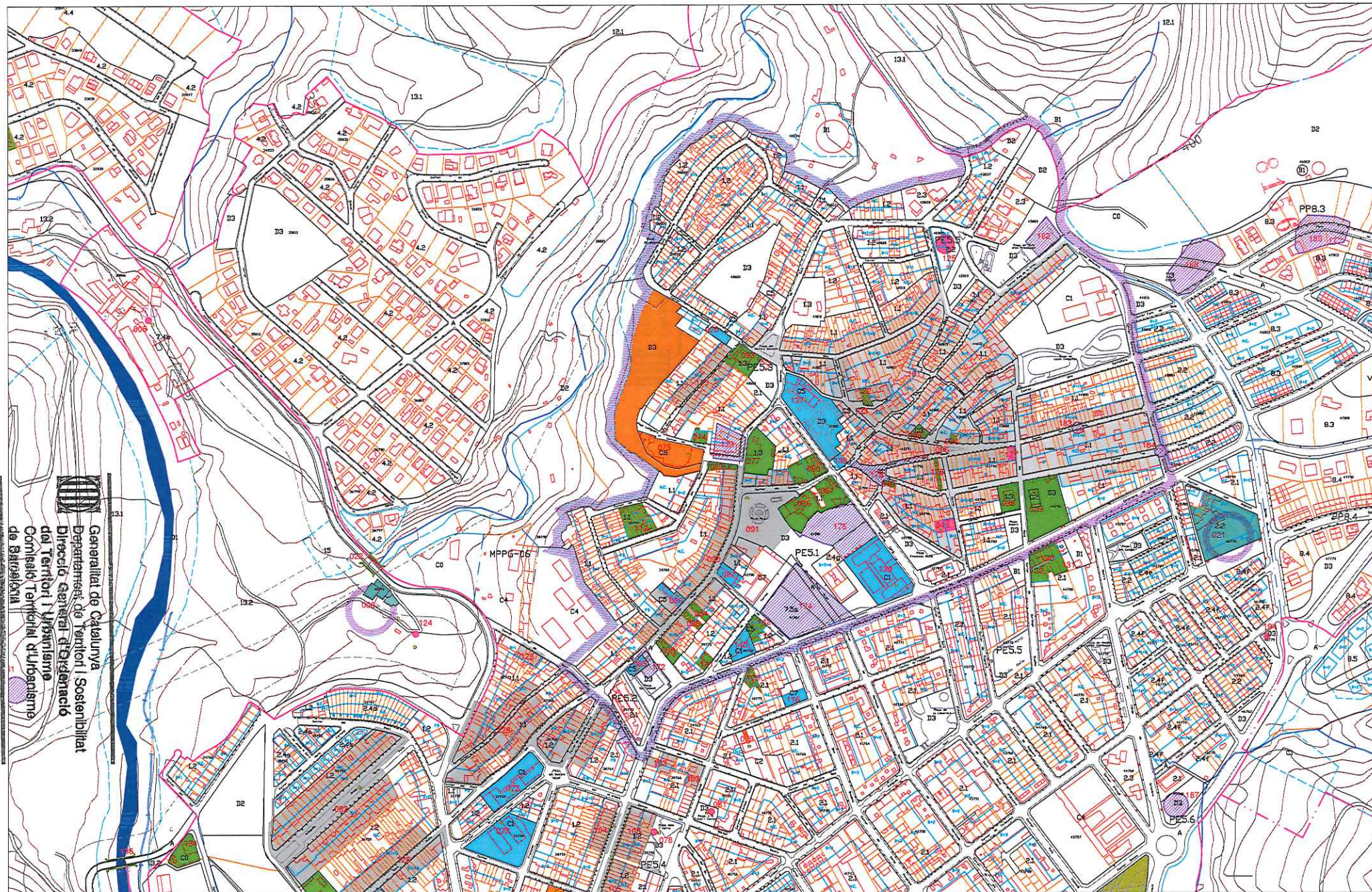
Generalitat de Catalunya
Departament de Territori i Sostenibilitat
Direcció General d'Ordenació
del Territori i Urbanisme
Comissió Territorial d'Urbanisme
de Barcelona

CATÀLEG DE BÉNS A PROTEGIR DEL MUNICIPI (Volum 4)

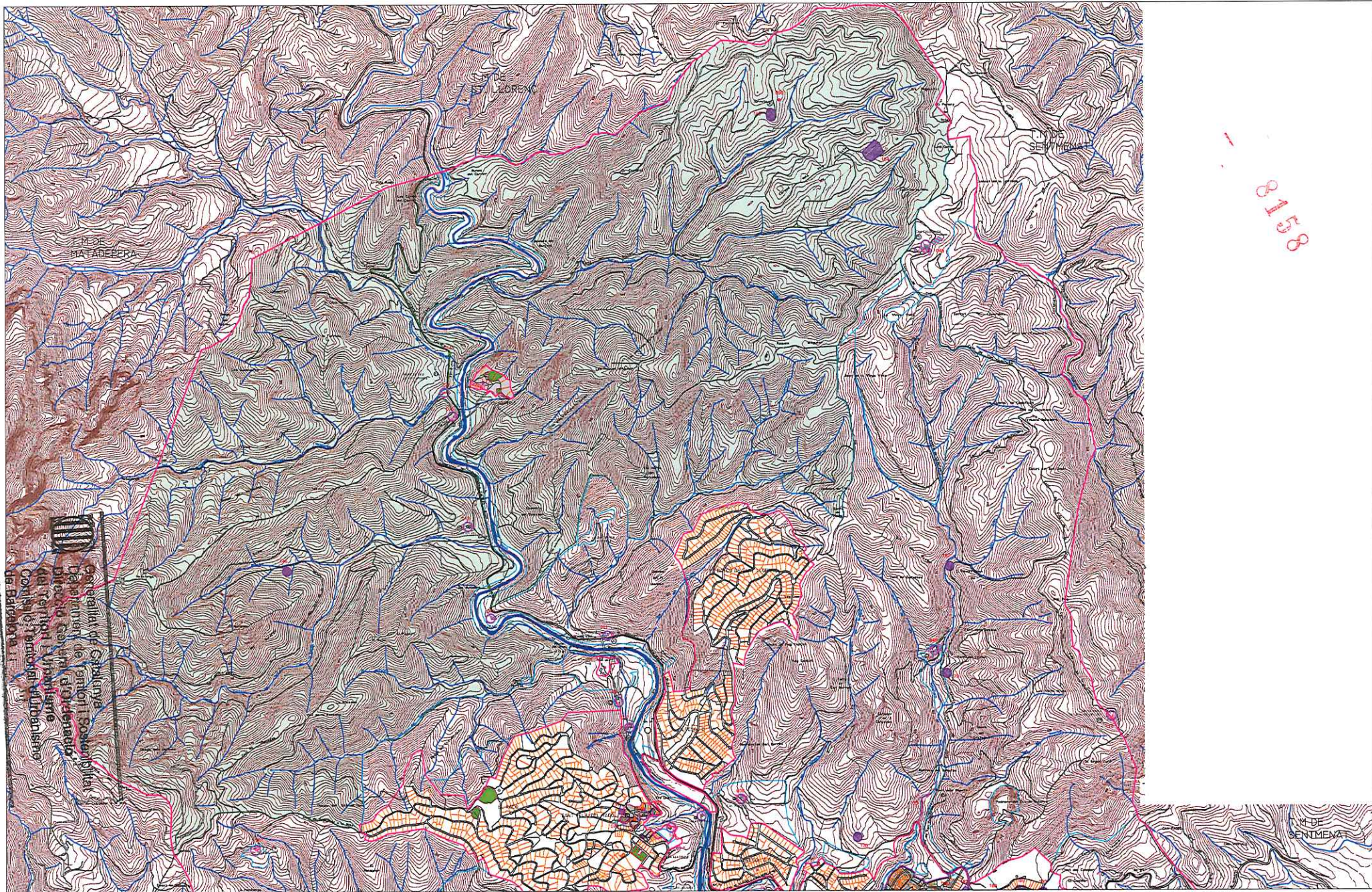
**PLA D'ORDENACIÓ URBANÍSTICA MUNICIPAL DE CASTELLAR DEL VALLÈS .
TEXT REFÓS .**

CASTELLAR DEL VALLÈS, JUNY 2016

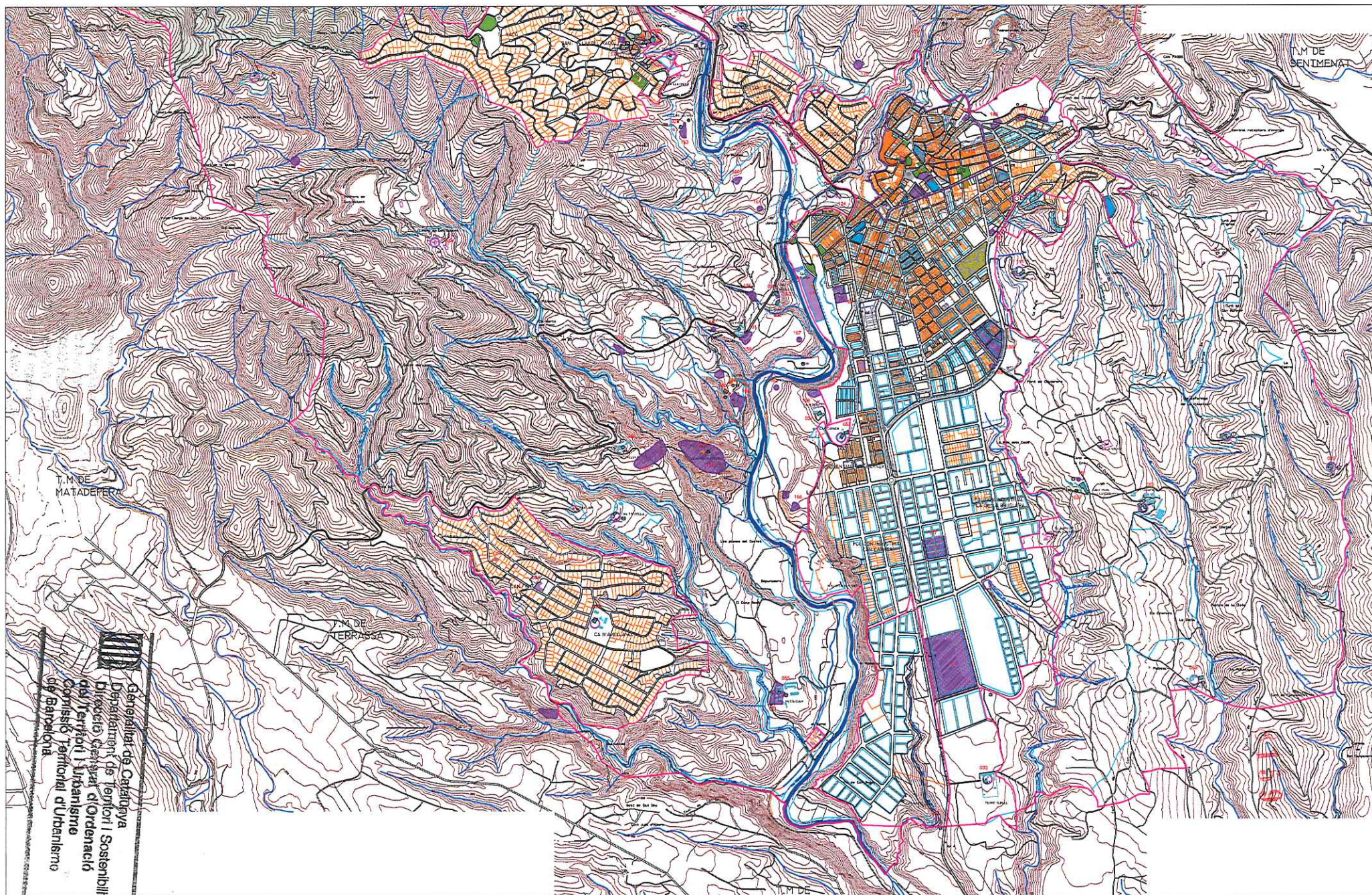

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Urbanisme
 Comissió Tècnica d'Urbanisme
 de Barcelona

Arquitectura Religiosa Arquitectura Pública, Equipaments Arquitectura Industrial Arquitectura Residencial Urbana Obres d'Enginyeria		Arquitectura Residencial Rural Elements Singulares Conjunts Urbans d'interès Jaciments o Zones Arqueològiques Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac Límit del Terme Municipal Castellà del Valles	
Inventario del Patrimoni Històric Arquitectònic i Ambiental de Castellà del Valles DIPUTACIÓ DE BARCELONA SERVEI DE PATRIMONI ARQUITECTÒNIC LOCAL AJUNTAMENT DE CASTELLÀ DEL VALLES		ZONA URBANA NORD ESCALA: 1/2000 DATA: MAIG 2010 HISTORIADORS: E. CISTA, R. LAQUESTA, S. SAIZ, I. VILANILLA ARQUITECTES: F. ROYO, J. ROYO	
		PLAN: 9.1	

Arquitectura Religiosa	Arquitectura Residencial Rural
Arquitectura Pública, Equipaments	Elements Singulats
Arquitectura Industrial	Conjunts Urbans d'interior
Arquitectura Residencial Urbana	Jaciments o Zones Arqueològiques
Obres d'Enginyeria	Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de F'obse
	Limit del Terme Municipal Castellà del Valles

INVENTARI DEL PATRIMONI HISTÒRIC ARQUITECTÒNIC I AMBIENTAL DE CASTELLÀ DEL VALLES			
DIPUTACIÓ DE BARCELONA SERVEI DE PATRIMONI ARQUITECTÒNIC LOCAL AJUNTAMENT DE CASTELLÀ DEL VALLES		TERME MUNICIPAL NORD	
HISTORIADORS E. COSTA, R. LACUESTA, S. SÀIZ, I. VILAMALA ARQUITECTES F. ROLDÀ, J. ROLDÀ	ESCALA	1/10000	PLANEL·L NORD
	DATA	MARÇ 2010	9.3

Generalitat de Catalunya
 Departament de Territori i Sostenibilitat
 Direcció General d'Ordenació
 del Territori i Urbanisme
 Consell Territorial d'Urbanisme
 de Barcelona

Arquitectura Religiosa Arquitectura Pública, Equipaments Arquitectura Industrial Arquitectura Residencial Urbana Obres d'Enginyeria		Arquitectura Residencial Rural Elements Singulares Conjunts Urbans d'interès Jaciments o Zones Arqueològiques Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac Límit del Terme Municipal Castellà del Valles	
Diputació de Barcelona Servei de Patrimoni Arquitectònic Local Ajuntament de Castellà del Valles		INVENTARI DEL PATRIMONI HISTÒRIC ARQUITECTÒNIC I AMBIENTAL DE CASTELLÀ DEL VALLES TERME MUNICIPAL SUD	
HISTORIADORS: E. COSTA, R. LACUESTA, S. SATZ, I. VILANUA ARQUITECTES: F. ROYO, J. ROYO		ESCALA: 1/10000 DATA: MAIG 2015	PLANEL·LON: 9.4

